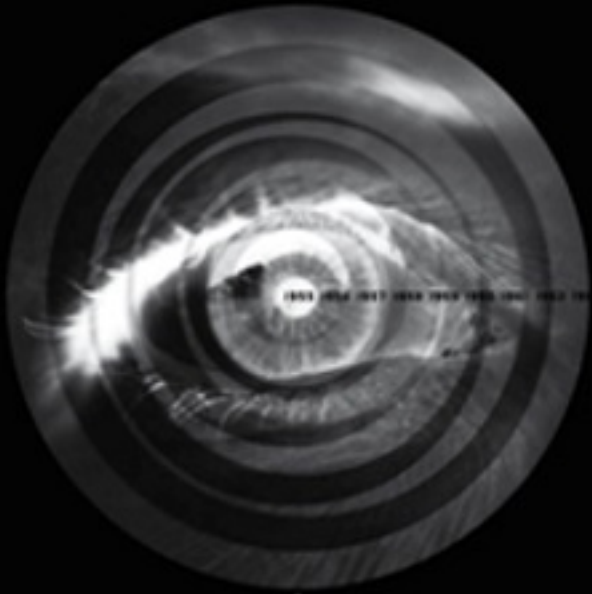
FRANCK THILLIEZ

[E]

SENDROMU

ROMAN

PEGASUS

E SENDROMU

Pegasus Yayınları: 823
Bestseller Roman: 359

E SENDROMU
FRANCK THILLIEZ
Özgün Adı: Le Syndrome E

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan
Editör: Zeynep Tür
Düzelti: Cengiz Alkan
Sayfa Tasarım: Meral Gök
Film-Grafik: Mat Grafik

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Nisan 2014

ISBN: 978-605-343-270-8

Türkçe yayın hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2014
Copyright © Éditions Fleuve Noir, Département d'Univers Poche, 2010
Orijinali "Le Syndrome E" adıyla yayımlanmıştır.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Univers Poche'un altyayıncısı Fleuve Noir'dan alınmıştır.
Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

FRANCK THILLIEZ

E SENDROMU

Fransızcadan Çeviren:
HAKAN TANSEL

PEGASUS YAYINLARI

Yakınlarıma

1

İlk giden olmak lazımdı.

İlanın hızla harekete geçirdiği Ludovic Sénéchal, şafakta yola koyulmuş ve Lille banliyösünü Liège'den ayıran iki yüz kilometreyi rekor sürede kat etmişti.

"Satılık eski film koleksiyonu. 16 mm, 35 mm, sessiz ve sesli filmler. Otuzlu yıllar ve sonrasına ait, her çeşit kısa ve uzun metrajlar. 500 tanesi casusluk filmi olan, 800'den fazla bobin. Fiyat teklifi satış mahallinde verilecektir..."

Bu alanda uzmanlaşmamış bir internet sitesinde bu tür bir ilan çıkması oldukça nadir bir durumdu. Genelde mal sahipleri, Argenteuil'deki gibi fuarlardan geçiyor ya da bobinlerini eBay'de birer birer açık artırmaya çıkarıyorlardı. Buradaki ilan daha çok baştan atılması gereken eski bir buzdolabınınkini andırıyordu. Bu iyiye işaretti.

Ludovic, Belçika kentinin tam merkezinde arabasını güç bela park edip evin numarasına göz attıktan sonra, sahibi Luc Szpilman'ın karşısına çıktı: Yirmi beş yaş civarında, Converse basket ayakkabıları, ve Bulls tişörtü giymiş, sörfçü gözlüğü takmış bir adamdı. Birkaç da *piercing*'i vardı.

"Ha, evet. Filmler için geldiniz. Beni takip edin, tavanarasında."

"İlk gelen ben miyim?"

"Diğerleri de gecikmezler herhalde. Bir sürü telefon aldım. Bu işin bu kadar hızlı gelişeceğini sanmıyordum."

Ludovic adamın peşinden yürüdü. Mekân tipik bir Flaman eviydi, ılık renkler ve koyu tuğlalar. Bütün odalar merdiven sahanlığına açılıyor, ana salon bir ışık huzmesiyle aydınlanıyordu.

"Bu eski filmlerden niye kurtulmak istiyorsunuz?"

Ludovic kullandığı kelimeleri dikkatle seçmişti. *Kurtulmak, eski...* Pazarlık daha şimdiden başlamıştı.

"Babam dün vefat etti. Onları ne yapmak gerektiği konusunda kimseye bir şey söylememiş."

Ludovic sanrı görüyordu galiba: Daha gömülmeden, muhterem aile reisinin malları elden çıkarılıyordu. Öte yandan, oğlu olacak bu ahmak, bin kat hafif bir şeye bin misli fazla görüntü depolanabilecekken, yirmi beş kiloya ulaşan uzun metrajları muhafaza etmeye hiç gerek görmüyordu. Zavallı, harcanmış kuşak...

Merdiven insanın boynunu kıracak kadar dikti. Çatı arasına vardıklarında, Szpilman düşük güçte bir ampulü yaktı. Ludovic gülümsedi, koleksiyoncu yüreği hop etmişti. Doğal ışıktan tamamen korunaklı vaziyette, orada duruyorlardı işte... Yirmilik kulecikler halinde üst üste yığılmış, rengârenk kutular. Pelikül güzel kokuyor, hava raflar arasında ustaca süzülüyordu. Tekerlekli bir merdiven üst raflara ulaşmayı sağlıyordu. Ludovic yaklaştı. Bir yanda, gayet hacimli 35 mm filmler, diğer tarafta, onu asıl ilgilendiren 16 mm'likler duruyordu. Yuvarlak kutular etiketlenmiş ve özenle yerleştirilmişti. Sessiz film klasikleri, Fransız sinemasının altın çağına ait uzun metrajlar ve esas olarak, rafların yarısından fazlasını kaplayan, çok sayıda casusluk filmi... Ludovic bir tanesini ellerinin arasına aldı. *Çin'in Esrarı* John Lee Thompson'ın CIA ve Komünist Çin hakkındaki eseri. İyi bir şarap gibi rutubet ve ışıktan korunarak hiç zarar görmemiş, eksiksiz bir kopya. Asit oranını kontrol etmek için, kutularda pH bantları bile vardı. Ludovic heyecanını bastırmakta zorlanıyordu. Sadece bu hazine bile, piyasada beş yüz avro ediyor olmalıydı.

"Babanız casusluk filmlerine çok mu düşkündü?"

"Hem de nasıl, kütüphanesini bir görseniz... Komplo teorileri ve benzer şeyler. Neredeyse saplantı halini almıştı."

"Kaça satıyorsunuz bunları?"

"İnternette araştırdım. Bobini yüz avro civarında. Fakat amacım hepsinin bir an önce ortadan kalkması, yere ihtiyacım var. Yani, pazarlığa açığım, anlaşabiliriz."

"Umarım öyle olur."

Ludovic etrafı karıştırmaya devam etti.

"Babanızın özel bir sinema salonu vardır herhalde, öyle değil mi?"

"Evet, yakında orayı değiştireceğiz. Eski sistemi kaldırıp yerine yenisini kuracağız. LCD ekran ve son model ev sineması. Buraya da müzik setimi yerleştireceğim."

Bu saygısızlıktan iğrenen Ludovic, sağa doğru gidip film kokularını içine çeke çeke yığınları karıştırdı. Harold Lloyd ve Buster Keaton'ın yapıtlarını, biraz daha ilerdeyse *Hamlet* ve *Yüzbaşı Fracasse* gibi filmler buldu. Hepsini almak isterdi, ama yöneticilik yaptığı sosyal güvenlik kurumunun verdiği maaş ve muhtelif abonelikleri –internet, Meetic[1], kablolu televizyon ve uydu yayını– ona her ay oldukça dar bir hareket alanı bırakıyordu. Yani tercih yapmak gerekiyordu.

Merdivenin yanına doğru ilerledi. Luc Szpilman onu uyardı.

"Aman dikkat edin. Babam oradan düşüp kafasını yardı. Seksen iki yaşında oraya çıkmak olacak iş değil..."

Ludovic bir an tereddüt etti, ama yine de ileri atıldı. Yaşlı adamı düşündü, tutkuyla bağlı olduğu filmleri ölümüne sebep olmuştu. Elinden geldiğince yükseğe tırmanarak alışverişine devam etti. *Kremlin Mektubu*'nun arkasında görünmeyen bir sırada, etiketsiz, simsiyah bir kutu keşfetti. Dengesini sağlamlaştırdıktan sonra, kutuyu kaldırıp öne çekti. Görünüşe göre, içindeki bir kısa metrajdı, çünkü pelikülün uzunluğu kutunun boşluğunu

1 Bir çöpçatanlık sitesi. (ç. n.)

doldurmuyordu. En fazla on beş yirmi dakikalık bir gösterim. Muhtemelen, sahibinin kime ait olduğunu asla öğrenemediği, tek ve kayıp bir film. Ludovic onu alıp aşağı indi ve daha önce seçtiği dokuz kült eserin üzerine koydu. Bu anonim bobinler seanslara her zaman renk katarlardı.

Geri döndüğünde kayıtsız davrandı, ama atardamarları yanıp tutuşuyordu.

"Filmlerinizin çoğunun pek bir değeri yok maalesef. Sıradan kopyalar. Hem sonra... Kokuyu alıyor musunuz?"

"Hangi kokuyu?"

"Sirke kokusunu. Bantlarda sirke sendromu başgöstermiş, yani pek yakında ölecekler."

Genç adam ilerleyip havayı kokladı.

"Emin misiniz?"

"Kesinlikle. Sizi şu on tanesinden kurtarabilirim. Parça başı otuz beş avro veririm, uyar mı?"

"Elli olsun."

"Kırk."

"Tamam..."

Ludovic dört yüz avroluk bir çek yazdı. O yola koyulduğu sırada, Fransız plakalı bir araba park etmeye çalışıyordu.

Kuşkusuz başka bir alıcı daha.

Ludovic özel projeksiyon kabininden çıktı ve elinde bir şişe birayla, kapanan küçük mahalle sineması Rex'ten alıp getirdiği, ellili yıllar tarzı on iki suni deri koltuktan birine, tek başına yerleşti. Evinin bodrumunda kendine, "cep sineması" adını verdiği, gerçek bir sinema salonu kurmuştu. Koltuklar, sahne, sedefli bez ekran, Tri-Film Heurtier marka projeksiyon makinesi, her şey vardı. Kırk iki yaşında, tek eksiği, *Rüzgâr Gibi Geçti*'nin orijinal versiyonunu seyrederken sarılacağı bir eşti. Ama o lanet olası

çöpçatanlık siteleri, şimdiye kadar, birkaç gelgeç aşk macerası ve başarısızlıktan başka bir sonuç vermemişti.

Saat neredeyse sabahın üçüydü. Casusluk ve savaş görüntülerine doyunca, bitmek bilmez projeksiyon seansını, nasıl olduysa şimdiye kadar korunmuş o meçhul kısa metrajla sona erdirmeye karar verdi. Görünüşe göre, bir kopya söz konusuydu. Bu isimsiz filmler bazen gerçek hazineler ya da şansınız varsa, Méliès, Welles, Chaplin gibi meşhur sinemacıların kayıp eserlerini içeriyorlardı. Koleksiyoncu olarak, bu tür hayaller kurmaktan hoşlanıyordu. Ludovic, projeksiyon aletine takmak üzere anonim filmin başını makaradan çözdüğü zaman, şeridin üzerinde "saniyede 50 kare" yazdığını fark etti. Bu ender rastlanan bir durumdu, zira saniyede 24 kare normu hareket izlenimi yaratmak için ziyadesiyle yeterli bir akıştı. Yine de, filmi ağır çekimde seyretmemek için, obtüratörün hızını değiştirerek tavsiye edilen değere ayarladı.

Ekranın beyazlığı çabucak yerini koyu ve sisli bir görüntüye bıraktı. Ne başlık vardı, ne de jenerik. Üst sağ köşede beyaz bir daire belirdi. Ludovic'in aklına ilk önce pelikülde bir sorun olabileceği geldi. Eski bobinlerin başına sık gelen bir şeydi bu.

Film başladı.

Ludovic, üst kata koşarken, çok kötü düştü.

Işıklar açıkken bile, hiçbir şey göremiyordu artık.

Kör olmuştu.

2

[Ş]iddetli zil sesi Lucie Henebelle'i uykusundan uyandırdı. Sıçrayarak koltuğunda doğrulup cep telefonunu kaptı.

"Alo..."

Sesi boğuk çıkan Lucie, odadaki saate göz attı. 04.28'di. Karşısında, sağ önkoluna glikoz eriyiği içeren serum bağlanmış kızı Juliette, derin bir uykuya dalmıştı.

Hattın diğer ucundaki ses titriyordu.

"Alo? Kimsiniz?"

Lucie, sinirleri tepesinde, uzun ve sarı saçlarını arkaya attı. Daha yeni uyumuştu. Şaka yapmanın hiç sırası değildi.

"Kim olduğunu söylemesi gereken sizsiniz. Saatten haberiniz var mı?"

"Ludovic, ben Ludovic Sénéchal'im... Şey... Sen misin, Lucie?"

Lucie Henebelle gürültü etmeden odadan çıktı ve kendini neon ışıklarla aydınlatılmış bir koridorda buldu. Esnedi ve bir şeye benzemek için, bluzunun alt tarafını çekiştirip düzeltti. Uzaktan gelen bebek ağlamaları duvarlar boyunca yankılanıyordu. Pediatri servisinde sessizlik gerçekleşmeyecek bir hayaldi sadece.

Lucie'nin muhatabını tanıması birkaç saniye aldı. Ludovic Sénéchal. Haftalar süren MSN trafiğini takiben bir Lille kafesinde buluşmalarından yedi ay sonra "karakter uyuşmazlığı" nedeniyle son bulmuş bir Meetic macerası.

"Ludovic? Ne oldu?"

Lucie ahizeden bir şangırtı duydu. Yere bir bardak düşmüştü sanki.

"Gelip beni almaları lazım. Ben..."

Panikten söyleyeceklerini kelimelere dökemiyor gibiydi. Lucie ondan sakinleşip yavaş yavaş konuşmasını rica etti.

"Ne olduğunu ben de bilmiyorum. Sinema salonumdaydım. Hiçbir şey göremiyorum, Lucie. Bütün ışıkları açtım, ama bir şey değişmedi. Galiba... kör oldum. Rastgele bir numara tuşladım ve..."

Tam da ona göre bir şeydi bu, sabahın dördünde film seyretmek. Lucie, bir eli belinde, Lille Bölge Sağlık Merkezi'nin çeşitli hastanelerine bakan geniş pencerenin önünde bir aşağı bir yukarı yürüyordu. Şu lanet koltuk sırtını ağrıtmıştı. Otuz yedi yaşında, vücudun dayanıklılığı azalıyordu.

"Sana bir ambulans yollayacağım."

Ludovic başını bir yere vurmuştu belki de. Kafa derisinde bir yara veya beyin sarsıntısı bu tür belirtilere yol açabilir ve ölümcül olabilirdi.

"Başını elinle yoklayıp parmaklarının tadına bakarak kanayıp kanamadığını iyice kontrol et. Kafatasını, burnunu, şakaklarını. Kanama varsa, buz koy ve havluyla üzerine bastır. İlkyardım ekibi seni hemen yandaki hastaneye götürecektir, ben de oraya gelirim. Sakın uzanma. Hâlâ aynı adrestesin, öyle değil mi?"

"Evet. Acele et, lütfen..."

Lucie telefonu kapatıp acil servis danışmasına koştu ve bir ambulans gönderdi. Temmuz tatilinin gayet hızlı başladığına kuşku yoktu. Sekiz yaşındaki kızı viral bağırsak enfeksiyonu sebebiyle hastaneye yatırılmıştı. Ne talihsizlik... Yaz ortasında, neredeyse hiç karşılaşılmayan bir şeydi bu. Bir kasırga. Hastalık, yirmi saat zarfında, çocuğun bütün suyunu kurutmuştu. Juliette bir bardak su dahi içemiyordu. Doktorlar onun günlerce hastanede kalıp dinlenmesi ve dikkatle beslenmesi gerektiğini düşünüyorlardı.

Bu yüzden zavallıcık, kardeşi Clara'yla birlikte, hayatının ilk yaz kampına da gidememişti. İkizler için zor bir ayrılıktı.

Lucie kollarıyla pencereye dayandı. Son hızla yola çıkan bir ambulansın tepe lambasını görünce, ister merkez karakolunda, ister başka yerde olsun, tatilde ya da işte, hayatın ona düşen dert payını her zaman ayırdığını düşündü.

3

[B]irkaç saat sonra, Lille'den iki yüz kilometre uzakta, Şiddeti Önleme Merkez Ofisi'nin amiri Martin Leclerc, bir Macintosh'un ekranında, insan kafasının üç boyutlu temsili görüntüsünü inceliyordu. Beyin ve yüzün dikkate değer çeşitli bölgeleri net bir şekilde görülüyordu: burun ucu, sağ gözün dış yüzeyi, sol tragus... Sonra, sol üst temporal gyrustaki yeşil bir bölgeyi gösterdi.

"Seninle her konuşuşumda, bu yanıyor mu yani?"

Yarı yatık bir hidrolik koltuğa uzanmış Komiser Franck Sharko, kafası yüz yirmi sekiz elektrot barındıran bir başlığın altına sıkışmış halde, kımıldamadan tavanı seyrediyordu.

"Orası, konuşmaları dinlemeyle ilişkili Wernicke alanı. Bende olduğu gibi sende de, bir ses duyulur duyulmaz, kan oraya akıyor. Renklenme bundan ötürü."

"Etkileyici."

"Senin yanımda olman kadar değil, Martin. Hatırlıyor musun bilmiyorum, ama ben, içki içmek için evime davet etmiştim seni. Zira burada, senin iğrenç kahvelerinden başka içecek bir şey yok."

"Psikiyatrının seansta yardımcı olmama hiçbir itirazı yok. Ve bunu sen teklif etmiştin. Hafızanı da mı kaybettin?"

Sharko kocaman ellerini kolçaklara bastırdı. Metale çarpan alyansı tıkırdadı. Bu "bakım" seanslarına haftalardır katılıyor ve hâlâ gevşemeyi başaramıyordu.

"Ne istiyorsun?"

ŞÖMO amiri şakaklarını ovuşturdu. Yorgun görünüyordu. Yirmi yıldır teşkilatta yer alan iki adam, en karanlık günlerde sık sık görüşmüşlerdi. Dayanılması güç olay mahalleri, üzücü ailevi meseleler, sağlıkla ilgili dertler.

"İki gün önceki bir olay. Le Havre ile Rouen arasında, Notre-Dame-de-Gravenchon diye bir kasaba. İsme bak... Seine kıyısında, topraktan çıkan cesetler. Televizyonda bahsedildiğini duymuşsundur mutlaka."

"Şu, boru hattı şantiyesindeki hikâye mi?"

"Evet. Medya zevkten dört köşe oldu. Az kıyamet koparmayan o şantiye yüzünden zaten oradaydılar. Kafatası testereyle kesilmiş beş ceset bulundu. Olayla, yerel jandarma teşkilatıyla işbirliğindeki Rouen Adli Polisi ilgileniyor. Savcı jandarmaya bağlı Suç Analiz Birimi'nin adamlarını göndermek üzereydi, ama sonuçta iş bize düştü. Bunun canımı fena sıktığını saklayacak değilim. Yazın göbeğinde, mide bulandırıcı bir iş."

"Ya Devoise?"

"Hassas bir vaka üzerinde çalışıyor, onu ayıramam. Bertholet de tatilde."

"Ya ben, ben tatilde değil miyim yani?"

Leclerc ince, çizgili kravatını düzeltti. Elli yaşında, siyah tergal takım elbisesi, cilalı ayakkabıları, sert, yorgun yüzü ve tüm ihtişamıyla, önemli bir AP[2] şefi. Alnı boncuk boncuk terliyordu, mendilini bastırarak sildi.

"Bölgede kalan tek kişi sensin. Hem onlar eş ve çocuklarıyla beraberler... Lanet olsun, bu işleri bilirsin."

Sessizliğe gömüldüler. Bir eş, çocuklar... Kumsalda toplar, dalgalar arasında kaybolan kahkahalar. Bunların hepsi çok uzak ve bulanıktı artık. Sharko başını, beyin faaliyetinin gerçek zamanlı canlandırmasına doğru çevirdi, elli senelik, bilgisizlikle dolu, kocamış organına. Çenesini oynatıp, Leclerc'i gözlerinin yönünü

2 Adli Polis. (ç. n.)

izlemeye teşvik etti. Konuşma olmamasına rağmen, gyrusun üst tarafındaki yeşil bölge yanıyordu.

"Yanıyorsa, o benimle konuştuğu içindir, şu anda bile..."

"Eugénie mi?"

Sharko başıyla onayladı. Leclerc bir ürperti hissetti. Sinek vızıltısı dahi duyulmazken, komiserinin beyninin konuşmaya tepki verdiğini görmek odada hayalet varmış hissi yaratıyordu onda.

"Ne diyor?"

"Gelecek alışverişimde, bir litre karışık sosla kestane şekeri almamı istiyor. Kestane şekerine bayılır. İki saniye izin ver..."

Sharko gözlerini yumdu, dudakları gerildi. Hep Eugénie'yi duyuyor, her yerde onu görüyordu. Eski Renault 21'inin ön koltuğunda. Akşam yattığında. Eugénie bağdaş kurarak oturmuş, rayları üzerinde dönen minyatür trenleri seyrediyordu. İki sene önce, yanında bir zenci olurdu çoğu zaman. Willy, sıkı bir Camel ve marihuana tiryakisiydi. Pisliğin tekiydi ve kızdan çok daha çekilmezdi, çünkü bağıra çağıra konuşuyor, fazla el kol hareketi yapıyordu. Tedavi sayesinde rastalı hepten yok olmuştu, ama öteki, küçük kız, sık sık geri geliyordu, virüs gibi dirençliydi.

Mac'in ekranında, yeşil bölge birkaç saniye daha parlamaya devam ettikten sonra aşama aşama söndü. Sharko gözlerini açıp bezgin bir tebessümle amirine baktı.

"Böyle saçmaladığını göre göre, sonunda bir gün komiserini şutlayacaksın."

"Olayları çözüyorsun ve bu, işini doğru dürüst yapmanı engellemiyor. Hatta bazen daha iyi olduğunu bile söyleyebilirim."

"Hımm, Josselin'e söyle bunu. Kafamı sikip duruyor. Sanırım ipimi çekmek istiyor."

"Yeni patronlarla hep böyle olur. Temizlik yapmaktan başka bir şey düşünmezler."

Salpêtrière Hastanesi psikiyatri servisinden Profesör Bertowski, sonunda, nöroanatomistin refakatinde geldi.

"Başlayalım mı, Bay Sharko?"

Bay Sharko... "Sharko" kas erimesinin ilerlemiş halinin adı – Charcot[3] hastalığı – olduğundan beri, kendisine böyle hitap edilmesi tuhafına gidiyordu. Sanki dünyanın bütün hastalıkları onun kabahatiydi.

"Başlayalım..."

Bertowski yanından hiç ayırmadığı dosyayı karıştırıyordu.

"Okuduğuma göre, eziyet görmeye dair paranoyak kuruntular iyice seyrekleşmiş. Sadece bazı güvensizlik belirtileri söz konusu, bu harika. Ya gördüğünüz hayaller?"

"Dairemde kapalı kaldığım için mi, bilmiyorum, ama sık sık tekrarlanıyor. Eugénie'nin ziyaretime gelmediği gün yok. Çoğunlukla, sadece iki üç dakika musallat oluyor, fakat bir hayli can sıkıcı. Son seanstan bu yana, kilolarca kestane şekeri aldırdı bana."

Sharko'nun başlığını çıkarırlarken, Leclerc odanın dip tarafına geriledi.

"Son zamanlarda çok stres yaşadınız mı?" diye sordu doktor.

"Özellikle sıcaktan rahatsızım."

"Mesleğiniz işleri kolaylaştırmıyor. Bakım seansları arasındaki süreyi azaltacağız. Üç haftada bir olması bana makul bir orta yol gibi görünüyor."

Nöroanatomist, komiserin başını iki beyaz kayışla sabitledikten sonra, kafatasının tepesine sekiz biçiminde bir alet yaklaştırdı. Hedeflenen – minik mıknatıslara benzeyen– nöronların tepki göstererek yeniden ve farklı bir şekilde düzenlenmesi için, beynin belirli bir yerine manyetik akımlar vermeye yarayan bir bobin. Kafatasından geçen manyetik uyarı, şizofreniye bağlı sanrıların büyük ölçüde azalmasını, hatta tamamen yok edilmesini sağlıyordu. En büyük güçlüğün doğru yere nişan almakta yattığı aşikârdı, zira bir milimetrelik bir sapma bile insanı ömür boyu miyavlatabilir ya da alfabeyi tersten okutabilirdi.

3 'Sharko' ve 'Charcot' sözcüklerinin telaffuzu aynıdır. (ç. n.)

Sharko, gözlerinde bir örtü, aklında sadece "kımıldama" talimatıyla, öylece kaldı. Artık odada, bir hertzlik frekansla gönderilen minik manyetik akımların çıtırtısından başka bir şey işitilmiyordu. Sharko hiç acı hissetmiyor, en ufak bir sıkıntı duymuyordu. Bir tek, on yıl önce olsa, kendisini tedavi etmek için elektroşoka başvurulacağı düşüncesi derin bir huzursuzluk yaratıyordu.

Seans sorunsuz geçti. Bin iki yüz akım darbesi, yani yaklaşık yirmi dakika sonra, polis ayağa kalktı. Adaleleri biraz uyuşmuştu. Kusursuz gömleğini düzeltip elini kısacık kesilmiş siyah saçlarında gezdirdi. Terliyordu. Hastanedeki bunaltıcı hava ve Zyprexa haplarından ileri gelen fazla kiloları da işini kolaylaştırmıyordu. Temmuz ayının başında, havalandırma sistemi bile dışarıdaki şeytani sıcakları denetim altına almakta zorlanıyordu.

Bir sonraki randevusunu not edip psikiyatrına teşekkür etti ve odadan ayrıldı.

Leclerc'i koridorun sonundaki kahve makinesinin yanında buldu. ŞÖMO amirinin canı sigara içmek istiyordu, bu birkaç dakikalık gözlem onu üzmüştü.

"Beyninle bu şekilde oynadıklarını görünce insan harbiden tırsıyor."

"Normal. Perma yaptırmak için kuaförde kaskın altına girmek gibi bir şey."

Sharko gülümseyerek bardağı ağzına götürdü.

"Hadi, şu olayı anlat bakalım."

İki adam yavaş yavaş ilerlemeye koyuldular.

"Toprağın iki metre altına gömülmüş, seyretmesi hoş olmayan beş ceset. İlk tespitlere göre, içlerinden dördü kurtçuklar tarafından yenmiş. Beşincisi nispeten iyi durumda. Hepsinin kafasının üst kısmı eksikmiş, âdeta testereyle kesilmiş."

"Oradakiler ne düşünüyorlar peki?"

"Sence? Küçük bir taşra şehri söz konusu. İşlenen en büyük suç, çöplerini ayırmamaktır herhalde. Cesetler haftalar, hatta

aylar öncesinden olmalı. Pis bir işle karşı karşıyalar, soruşturmanın karmaşık olma riski var. Psikolojik bir yaklaşımın yardımı olabilir. Her zamanki gibi davranırsın, ne eksik ne fazla. Bilgileri toplayıp gereken insanlarla konuşursun ve gerisini Nanterre'den idare ederiz. İki üç günlük hikâye. Sonra, minyatür trenlerinle ilgilenebilir veya diğer meşguliyetlerinle uğraşabilirsin. Ben de aynı şeyi yapacağım. Bu işin çok uzamasını istemiyorum. Biraz hava değişimine ihtiyacım var bu ara."

"Katia'yla tatile mi gidiyorsunuz?"

Leclerc dudaklarını büzdü.

"Daha belli değil. Duruma bağlı."

"Hangi duruma?"

"Yalnız beni ilgilendiren bir yığın değişken var."

Sharko karşılık vermedi. Hastanenin kapısından çıktıklarında, üzerlerine bir sıcak dalgası çullandı. Komiser, elleri keten pantolonunun cebinde, kubbesi amansız güneşin altında ışıldayan, taştan yapılmış, uzun ve beyaz binaya döndü. Son yıllarda, bürodan sonra ikinci evi haline gelen kuruma baktı.

"Sahaya geri dönmekten biraz korkuyorum. Tüm bunlar eskide kaldı..."

"Çabucak alışılır."

Sharko bir an sessiz kaldı, artı ve eksileri tartıyor gibiydi. Sonra omuzlarını silkti.

"Oturmaktan kıçım koltuk şeklini almaya başladı, anasını satayım! Öğleden sonra orada olacağımı söyle onlara."

4

Lucie, Salengro Hastanesi'nin giriş holünde kahvesini daha yeni bitiriyordu ki, Ludovic Sénéchal'le ilgilenen acil servis doktoru yanına geldi. Uzun boylu, ince yüz hatları ve güzel dişleri olan, esmer bir adamdı. Başka koşullarda Lucie'nin yüreğini hoplatabilecek erkek tipi. Fazla bol önlüğünün üzerinde *Doktor L. Tournelle* yazıyordu.

"Evet, Doktor?"

"Görünür bir yara, travma yaşandığını akla getirecek herhangi bir ekimoz mevcut değil. Oftalmolojik muayenelerde anormal hiçbir şey çıkmadı. Oküler devingenlik, göz dibi, her şey temiz. Fotomotör refleksler ve gözbebeği kasılması yerli yerinde. Buna karşılık, Ludovic Sénéchal kesinlikle hiçbir şey görmüyor."

"Hastalığı ne o halde?"

"İncelemeleri derinleştireceğiz. Özellikle, beyin tümörü olup olmadığını anlamak için MR çekeceğiz."

"Tümör insanı kör edebilir mi?"

"Optik kiazmayı sıkıştırırsa, evet."

Lucie zorlukla yutkundu. Ludovic artık onun için uzak bir anıdan başka bir şey değildi, ama ne de olsa, yaşamlarının yedi ayını paylaşmışlardı.

"Tedavi edilir mi peki?"

"Büyüklüğüne, konumuna, kötü ya da iyi huylu olmasına bağlı. Onu taramadan bir şey söylememeyi tercih ederim. Arkadaşınız 208 numaralı odada, isterseniz gidip görebilirsiniz."

Doktor elini kuvvetle sıkarak selamladıktan sonra, hızlı adımlarla uzaklaştı. Katları yürüyerek çıkmayı gözüne kestiremeyen Lucie asansörü bekledi. Pediatri kanadında, çığlık ve kusmuklar arasında uykusuz geçen iki gece tüm enerjisini boşaltmıştı. Neyse ki, biraz uyuyabilsin diye, gündüzleri nöbeti annesi devralıyordu.

Kapıya hafifçe vurup, Ludovic'in odasına süzüldü. Sénéchal yatağına uzanmıştı, bakışı donuktu. Lucie boğazının dibinde küçük bir yumru hissetti. Ludovic değişmemişti... Kelliği daha belirgindi kuşkusuz, ama hâlâ o, internette yüreğini hoplatmış olgun adamın yuvarlak ve yumuşak yüz hatlarına sahipti.

"Benim, Lucie..."

Ludovic ona doğru döndü. Gözbebekleri doğrudan ona bakmıyordu, hemen yanındaki duvara dikilmişti. Ürperen Lucie omuzlarını ovuşturdu. Ludovic gülümsemeye çalıştı.

"Yaklaşabilirsin. Bulaşıcı değil."

Lucie birkaç adım attı ve elini tuttu.

"Her şey yoluna girecek."

"Senin numaranı tuşlamış olmam garip, öyle değil mi? Başka herhangi biri de olabilirdi."

"Tam o sırada benim burada bulunuyor olmam da garip. Bu ara hastanelerle pek haşır neşirim."

Genç kadın, Juliette'in durumunu anlattı. Ludovic ikizlerle tanışmıştı ve ufaklıklar onu çok severlerdi. Lucie kendini gergin hissediyordu. Belki de eski sevgilisinin kafasında olgunlaşan o korkunç şeyi düşünüyordu.

"Sorunun ne olduğunu bulacaklar."

"Tümörden bahsetmişlerdir herhalde, öyle değil mi?"

"O sadece bir varsayım."

"Tümör filan yok, Lucie. Film yüzünden oldu bu."

"Hangi film?"

"Küçük, beyaz daireli film. Dün, bir koleksiyoncuda bulduğum. Şeydi..."

Lucie adamın parmaklarının nevresimi sıkıca kavradığını fark etti.

"Tuhaftı."

"Nasıl tuhaf?"

"Lanet olsun, onun yüzünden görme yetimi kaybedecek kadar tuhaf!"

Bağırmıştı. Şimdi de titriyordu. Eliyle yoklayarak Lucie'nin elini buldu ve sımsıkı tuttu.

"Yaşlı sahibi, eminim, o filmi aramaya gitmişti tavanarasına. Merdiveni tırmanırken, kafasını kırdı. Onu seyretmek için o dik basamakları tırmanma ihtiyacı hissettiren bir şey olmalı, bilmiyorum."

Lucie onun dağılmak üzere olduğunu seziyordu. Yakınlarını, arkadaşlarını azap içinde görmekten nefret ederdi.

"O filmi izleyeceğim."

Ludovic başını iki yana salladı.

"Hayır, hayır. Senin de şey olmanı istemem..."

"Kör olmamı mı? Ekrana yansıtılmış basit görüntülerin insanı nasıl kör edebildiğini açıklamaya ne dersin?"

Cevap yoktu.

"Bobin projeksiyon makinesinin üstünde takılı mı kaldı?"

Bir süre susan Ludovic sonunda pes etti.

"Evet. Yapman gereken bir dizi işlem var sadece. Daha önce göstermiştim sana, hatırlıyor musun?"

"Evet... *Bitmeyen Balayı*'nı seyrettiğimizdeydi galiba."

"*Bitmeyen Balayı*... Orson Welles..."

Ludovic acılı bir iniltiye gömüldü. Yanaklarından gözyaşları süzülüyordu. İşaret parmağını boşluğa doğrulttu.

"Cüzdanım başucu sehpasında olmalı. İçinde kartvizitler var. Claude Poignet'ninkini al. Eski film onarıcısıdır. Bobini ona götürmeni istiyorum. Bir göz atsın, olur mu? Filmin nereden geldiğini öğrenmem lazım. Küçük ilanı da al. Üzerinde koleksiyoncunun oğlunun adı ve telefon numarası yazıyor. Luc Szpilman."

"Onu ne yapmamı istiyorsun ki?"

"Al... Hepsini al. Bana yardım etmek istiyor musun? Öyleyse et, Lucie."

Lucie sessizce içini çekti. Cüzdanı açıp söz konusu kartı ve ilanı aldı.

"Tamamdır."

Ludovic biraz rahatlamış görünüyordu. Artık, ayakları yerde, oturur pozisyonda duruyordu.

"Başka ne var ne yok, Lucie? Sen nasılsın?"

"Her zamanki gibi. Cinayet ve saldırılarla uğraşmaya devam. Polisler için işsizlik tehlikesi yok"

"Ben senden söz etmek istiyordum, işinden değil."

"Benden mi? Şey..."

"Neyse, boş ver. Bunu daha sonra konuşuruz."

Ludovic ona evinin anahtarlarını uzattı ve bileğini kuvvetle sıktı. Yüzüne on santimetre mesafeden gözlerini onunkilerin içine dikince, Lucie ürperdi.

"O filmden sakın."

5

[Ö]ğleden sonra, Notre-Dame-de-Gravenchon... Seine-Maritime bölgesinin derinliklerinde kaybolmuş, küçük ve güzel bir şehir. Sevimli dükkânlar, huzur, yeşillik ve göz alabildiğine tarlalar, ama doğru yandan bakılırsa. Çünkü güneybatı yönünde bir kilometre kadar sonra, gri dumanları ve pis gaz kokularını kusarak gökyüzünün rengini solduran, çelikten yapılmış, gemiye benzer devasa bir şey Seine kıyısını tıkıyordu.

Sharko, olay mahallinde bulmayı dilediği polis teğmeninin tarif etmiş olduğu istikamete yöneldi. Her ne kadar cesetler bir gün önce götürülmüş olsa da, komiser soruşturduğu vakayı başlangıç noktasından ele alarak takip etmeyi tercih ediyordu. Olay yerindeki izleri bozmamak için, cesetleri topraktan çıkarmak bütün bir gün almış, arkeologlar gibi çalışmak gerekmişti. Yıllardan beri neredeyse hiç araba kullanmadığından –yolculuklarını Bourg-la-Reine ve Châtelet-Les Halles arasında çalışan RER[4] B ve Châtelet / Nanterre hattındaki RER A ile yapıyordu– yüzüne vuran güneşin altında teptiği üç saatlik yol sinirlerini germişti.

Karşısına bir levha çıktı. Komiser yön değiştirdi ve camlar kapalı, klima sonuna kadar açık vaziyette, Port-Jérome sanayi bölgesinden geçti. Her şeye rağmen, toz ve asit yüklü, yapış yapış hava kokuyordu. Burada, büyük isimler, doğanın içine güzelce saklanmış, benzin, mazot ve motor yağı imparatorluğunu aralarında paylaşıyorlardı. Total, Exxon, Mobil, Air Liquide. Komiser

4 Réseau Express Régional, Bölgesel Ekspres Ağı. Paris ve çevresine hizmet veren hızlı tren şebekesi. (ç. n.)

bu düzensiz bacalar yığını içinde iki kilometreden fazla ilerleyip, en sonunda, sanayi bölgesinin göbeğindeki boş ve daha sakin bir araziye çıktı. Manzarayı, hareketsiz duran buldozerler bozuyordu. Şantiyenin biraz berisine park edip arabadan indi ve gömleğinin yakasını düzeltti. Ceketin canı cehenneme... Onu, otelde lazım olacak eşyalarını içeren küçük spor çantasıyla beraber, ön koltukta bıraktı. Uyuşukluğunu gidermek için bacaklarını hareket ettirdi. Büktüğü sırada eklemlerinden biri çatırdadı.

"Tanrım..."

Saplarından biri yapıştırıcıyla tutturulmuş güneş gözlüğünü takıp çevreyi inceledi. Sağ tarafta Seine, solda bir sürü ağaç, arkada sanayi sitesi. Etrafta muazzam bir boşluk ve terk edilmişlik hissi hüküm sürüyordu. Tek bir ev yoktu, sadece ısız yollar ve boş araziler göze çarpıyordu. Sanki bölge ölmüş, göğün ateşi tarafından yakılmıştı.

Karşıda, daha aşağıda, baret takmış iki üç adam gevezelik ediyordu. Ayaklarının dibinde, aşıboyası rengi, geniş bir yarık, toprağı ikiye ayırıyor ve nehir boyunca kilometrelerce uzanıyordu. Ulusal polisin sarı siyah şeritlerinin rüzgârda hafifçe dalgalandığı yerde aniden son buluyordu. Hava sıcak kil ve rutubet kokuyordu.

Aynasız kendisini bekleyen Rouenlı meslektaşım hemen tanıdı. Sadece belindeki tabanca kılıfından. Silah, âdeta onu çağırmak için ışıkta parlıyordu. Adam düşük belli blucini, siyah tişörtü ve eski bez ayakkabıları içinde zor fark ediliyordu. Esmer, uzun boylu, cılız bir tipti. Taş çatlasa yirmi beş yirmi altı yaşındaydı. Bir kameraman ve gazeteciye benzeyen bir kadınla konuşuyordu. Sharko gözlüğünü alnına kaldırıp kimliğini gösterdi.

"Lucas Poirier?"

"Parisli *profil uzmanı* komiser misiniz? Memnun oldum."

Ayrıntılara girip, aslında işinin bu *profil uzmanı* hikâyeleriyle pek alakasının olmadığını açıklamanın saatler sürmesi riski vardı.

"Sharko diye hitap edin bana. Veya Shark. Ada, soyada, rütbeye lüzum yok."

"Üzgünüm, Komiser, ama bunu yapamam."

Gazeteci yanına geldi.

"Komiser Sharko, ziyaretinizden haberdar edildik ve..."

"Belki size sevimsiz görüneceğim, ama siz ve kameramanınız, başka kapıya, lütfen."

Kadına en karanlık bakışını attı. Gazetecilerden nefret ediyordu. Kadın geriledi, ama yine de kameramanından birkaç görüntü almasını istedi. Muhtemelen, bir *profil uzmanı*nın işin üzerinde olduğunu vurgulayarak, birbirinden kopuk bir sürü görüntü yardımıyla, şişirme bir haber uyduracaklardı. Bu sansasyon yaratırdı.

Sharko onları bakışıyla itip Poirier'ye döndü.

"Otel odam ayırtıldı mı, biliyor musunuz? Bu işlerle kim ilgileniyor sizde?"

"Şey... Bilmiyorum. Kuşkusuz..."

"Büyük bir oda istiyorum, küveti de olsun."

Poirier, muhatabında büyük saygı uyandıran Sharko'nun bir şey istediği insanların çoğu gibi, başıyla onayladı. Komiser yeniden etrafa göz attı.

"Pekâlâ. Vakit kaybetmeyelim. Açıklayacak mısınız artık?"

Genç teğmen, elindeki küçük su şişesinin büyük bölümünü çabucak içti ve gerideki prefabrike yapıları işaret etti.

"Şantiye geçen ay kuruldu. Gonfreville üretim tesislerinden şuradaki Exxon rafinerisine kadar her türden kimyasal madde taşınmasını sağlayacak bir boru hattı inşa ediyorlar. Otuz kilometrelik yeraltı borusu. Kazacak beş ya da altı yüz metre yerleri kalmıştı ki, topraktan çıkanlar yüzünden çalışmalar donduruldu. Surat astıklarını söylememe gerek yok herhalde."

Uzakta, kravatlı bir adam –şüphesiz şantiyedeki şeflerden biri– kulağında cep telefonu, bir aşağı bir yukarı yürüyüp duruyordu. Bu tür bir keşif, bekledikleri en son şey olmalıydı. Bu

zavallı, elinden bir şey gelmese de, yatırımcılara hesap vermek zorunda kalacaktı.

Sharko mendiliyle alnını sildi. Koltukaltlarında geniş daireler oluşuyordu. Poirier bölgeye doğru ilerlemeye koyuldu.

"İşçiler onları şurada bulmuşlar. Toprağın iki metre derinine gömülmüş beş ceset. Buldozer operatörü fazla zarar vermemiş. Bir kolun belirdiğini görünce, kazmayı hemen bırakmış."

Sharko sınır şeridinin altından geçip derin hendeğin kenarına yaklaştı. Burnunu kırıştırarak kafasını çevirdi. Ona eşlik eden Poirier de burnunu tişörtünün altına sakladı.

"Evet, hâlâ pis kokuyor. Cesetler ifrazat içinde yüzüyordu. Havanın sıcaklığı da durumu hiç iyileştirmiyor. Bilimsel inceleme biriminin adamları ve adli tabip pek eğleniyorlardır herhalde."

Komiser derin bir nefes aldıktan sonra, dikkatle hendeğin dibine baktı.

"Neymişler? Erkek, kadın, çocuk? Yaşları hakkında bir fikri olan var mı?"

"Hepsi erkek, antropologla görüşürsünüz. Dördü lime lime olmuş. Toprağın nemi ve Seine'in yakınlığı çürüme sürecini hızlandırmış olmalı. Neredeyse iskelet halindeydiler. Neredeyse diyorum, çünkü geriye çürümüş etler, cerahat akıntıları kalmıştı, kısacası..."

"Ya beşinci?"

Poirier elindeki su şişesini asabi bir şekilde sıkıyordu. Tişörtünün altında tere boğulmuştu. Alınlardan damlacıklar süzülüyor, deriler santilitrelerce su ve tuz salgılıyordu.

"Nispeten sağlam kalmış bir adam. Yani... böyle söylenebilirse tabii. Altında ve üstündeki diğer cesetler bir tür yalıtım katmanı yaratmış olmalı."

"Cesetlerin çevresinde örtü ya da özel bir ambalaj yok muydu?"

"Hayır. Giysileri de yoktu. Çırılçıplaktılar. Daha sağlam durumdaki adamın... vücudunun bir bölümünün derisi yüzülmüştü.

Kollarının, göğsünün. Kendi gözlerimle gördüm. Lanet olsun... Soyulmuş portakal gibiydi. Hayal bile edemezsiniz."

Hayır, edebiliyordu. Komiser göğüs geçirdi. Dava zorlu görünüyordu. Nanterre'de biriken ve arada sırada bilgisayarlarda öğütülen diğerlerinin yanını boylaması muhtemel bir dosya daha. Elini teğmene uzattı.

"Aşağı inmeme yardım edin."

Polis dediğini yaptı. Sharko bu gencin, yepyeni kariyerinde daha şimdiden fazlasıyla görüp geçirmiş olduğu hissine kapıldı. Birkaç seneye kadar sağ salim çıkamayacağı bir bataklığa girmişti. Bütün aynasızlar aynı rayları izliyorlardı, uçurumlara dalan ve her türlü yukarı çıkışı imkânsız kılan rayları. Çünkü bu boktan meslek insanı yiyip bitiriyor, bağırsaklarına kadar hazmediyordu.

Komiser elini bıraktı ve kendini kanalın dibinde buldu. Elinin tersiyle gömleğindeki toprakları silkti. Hava morg çekmecesi kadar pis kokuyordu, güneş ortadan yok olmuştu ve çukurda boğucu, sağlıksız bir sıcak hüküm sürüyordu. Aynasız çömeldi ve parmaklarının arasında toprağı ufaladı. Geride kemik parçası, kıkırdak ya da böcek pupası gibi en ufak bir ipucu bırakmayacak şekilde elenmişti. Bilimsel inceleme birimi iyi iş çıkarmıştı. Sharko ayağa kalkıp gözlerini kahverengi duvarlara çevirdi. İki metre derinlik, cesetleri gömmek için aktarılması gereken bir hayli malzeme demekti. Titiz biri...

"Amirim ikiye kesilmiş kafataslarından söz etti."

Poirier yukarıdan eğildi. Alnından süzülen bir ter damlası hendeğe düştü.

"Doğru. Boyalı basın da sofrayı yeniden kurdu, sansasyon yaratıyor. Seri katilden falan bahsediyorlar, saçmalık. Hiçbir kafanın üst tarafı bulunamadı. Buharlaşmışlar gibi."

"Ya beyin?"

"Kafataslarının içinde hiçbir şey yoktu. Affedersiniz, toprak vardı. Adli tabip hâlâ iş üzerinde. Söylediğine bakılırsa, beyin ve

gözler ölümden sonra ilk çürüyen ve tamamen yok olan şeylermiş. O yüzden, şimdilik bu konuda bir şey bilmiyoruz."

Teğmen dilini çıkarıp şişesindeki son su damlasını döktü.

"İçine ettiğimin sıcağı!"

Genç aynasız, sinirleri tepesinde, pet şişeyi buruşturdu.

"Dinleyin Komiser, artık buradan gitmeye ne dersiniz? Saatlerdir ağaç oldum ve biraz serinliğe ihtiyacım var. Yolda konuşabiliriz, sizinle gelmek zorundayım zaten."

Sharko mahalli son bir kez gözden geçirdi. Şu an için görecek, keşfedecek bir şey kalmamıştı. Olay yeri fotoğrafları, yakın plan fotoğraflar ve şayet varsa, çevrenin havadan çekilmiş klişeleri ona daha çok şey anlatacaktı şüphesiz.

"Cesetlerde başka özellikler var mıydı? Dişleri sökülmüş müydü, mesela?"

Sessizlik. Genç adam şaşkın bir edayla başını eğdi.

"Haklısınız. Hiç diş yoktu. Elleri de kesilmişti. Siz nasıl..."

"Beşinin de mi?"

"Sanırım, evet. Ben... Kusura bakmayın..."

Genç polis, Sharko'nun görüş alanından çıktı. Zorlu bir gün geçirdiği muhakkaktı. Komiser hendekte yavaş yavaş ilerledi. Uzakta, büyük olasılıkla kendisine zum yapan iki televizyon zibidisini görüyordu. Dikkat çekmeden, kiralık arabalarına doğru gözden kayboldular. Orada tek başına kalan polis gözlerini boş mahalle dikti. Üst üste yığılmış beş cesedi hayal etti. İçlerinden birinin kısmen derisi yüzülmüştü. Neden? Ayrıcalıklı bir muameleye mi layık görülmüştü? Ölümünden önce mi, sonra mı? Suç mahalliyle bağlantılı bütün sorular dilinin ucundaydı. Kurbanlar birbirlerini tanıyorlar mıydı? Katilleriyle görüşüyorlar mıydı? Aynı zamanda mı ölmüşlerdi? Hangi koşullarda?

Sharko soruşturmamn ilk ürpertisini hissetti, en heyecan verici olanı. Orası ölüm, buldozer yakıtı ve rutubet kokuyordu, ama

birden, hâlâ bu mide bulandırıcı kokulardan hoşlandığını fark etti. Bir zamanlar kendini adrenalin ve karanlıklarla uyuşturuyordu. Sayısını bilmediği kez, Suzanne gözyaşları içinde kanepeye kıvrılmış uyurken eve gece yarısı döndüğü zamanlar.

Geçmişte kalan bu dönemden nefret ediyordu, ama bir yandan da özlüyordu.

Daha ileride, duvara dayalı bir şantiye merdiveni buldu ve kolayca yukarı çıkabildi. Hendeğin otuz metre uzağından, asfalt bir yol geçiyordu. Katil veya katiller, cesetleri oraya taşımak için bu yolu kullanmışlardı mutlaka. Rouen Adli Polisi yakın çevre soruşturmasına başlamış, her ihtimale karşı tesis personelini sorgulamaya girişmiş olmalıydı. Ama bölgenin özelliği göz önünde bulundurulursa, başarısızlığa hazır olmak gerekiyordu.

Karşıda Lucas Poirier, kulağında cep telefonu, Seine kıyısında oturuyordu. Kuşkusuz, akşam eve geç dönebileceğini haber vermek için karısıyla konuşuyordu. Pek yakında, artık telefon bile açmaz olacak, fazla uzun mesailer işinin bir parçası haline gelecekti. Ve yıllar sonra, bu mesleğin aslında, şeytanlarıyla birlikte yalnız yaşamayı, çinko kaplı eski ve pis bir bar tezgâhında içki içmeyi ve artık dayanacak gücü kalmadığı için hıncını kusmayı öğrenmek demek olduğunun farkına varacaktı. Sharko, göğüs geçirerek yola koyulacağını işaret etti. Rouenlı, telefonu kapatıp komiserin yanına koştu.

"Diş meselesini nereden bildiniz?"

"Bir öngörü. *Profil uzmanı* olduğumu unutmayın."

"Dalga geçiyorsunuz, Komiser..."

Sharko onu samimi bir tebessümle ödüllendirdi. Bu çocukların naifliğini seviyordu. İçlerinde hâlâ saf bir şeyler olduğunun, her haltı görmüş eski kaşarlarda bulunmayan bir ışık kaldığının kanıtıydı bu.

"Eylemin faili kurbanlarını soymuş, çürümenin hızlı olması için suya yakın, gayet yumuşak ve nemli bir zemin seçmiş. Şüphesiz

yapılaşmaya açık olmayan bu bölgenin ıssızlığına rağmen, yine de bulunmalarından korkmuş ve bu yüzden çukuru o kadar derin kazmış. Bütün bu tedbirleri alan biri, cesetleri kimliği saptanabilir halde bırakmazdı herhalde. Günümüzde uzmanlar, kuruyup kırış kırış olmuş cesetlerin bile parmak izlerini almayı başarıyorlar. Belki de katil bunu biliyordu ve önlemini hoyratça aldı. Diş ve elleri olmaksızın, bu ölülerin kimlikleri meçhul kalacaktır."

"Tam olarak değil. DNA'ları saptanacak."

"DNA, evet ya... Ona bel bağlanabilir tabii."

Arabaya bindiler. Sharko kontağı çevirip yola koyuldu.

"Otel odam için kimi aramalıyım? Kendimi tekrar ettiğimi biliyorum, ama büyük ve küvetli bir oda istiyorum."

6

Ludovic Sénéchal, Lille'e bitişik, göze batmayan bir şehir olan Marcq-en-Baroeul'de, hipodromun arkasında ikamet ediyordu. Sakin bir köşe, tuğladan yapılmış, "çağdaş" tarzda, müstakil bir ev, cumartesi günlerini çim kesmeye adamak gerekmeyecek kadar küçük bir bahçe. Lucie, dudaklarının kenarında hafif bir gülümseme, gözlerini üst kat penceresine kaldırdı. İlk defa, bu ufak ve sevimli odada sevişmişlerdi. Kit halinde verilen, bir tür Meetic akşamı. Önce sanal olarak, sonra sahiden tanışılır, yatılır ve gerisine sonra bakılır.

Lucie de bakmış ve görmüştü. Ludovic her açıdan iyi bir adamdı. Ciddi, düşünceli ve başka bir yığın parlak sıfata layıktı. Fakat görkemden hiç nasibini almamıştı. Film seyredip günlerini sosyal güvenlik kurumunda geçirdiği ve sonra yine film seyrettiği, sessiz sakin akan bir hayatı vardı. Dahası, kara kara düşünmeye ciddi bir eğilim gösteriyordu. Lucie onu ikizlerinin müstakbel babası olarak hayal etmekte zorlanıyordu. Dans yarışmalarında küçük kızlarını cesaretlendirecek ya da onlarla birlikte bisiklete binecek bir baba.

Lucie anahtarı kilide soktu, ama kapının kilitli olmadığını fark etti. Bunun sebebini tahmin etmek kolaydı: Panik içindeki Ludovic her şeyi olduğu gibi bırakmıştı. Genç kadın evin içine girdi ve ardından kapıyı sürgüledi. Mekân geniş, güzel ve moderndi. Burada, kendisi ve kızlarının özlemini çektiği alan mevcuttu. Belki bir gün...

Bodrumun yerini anımsıyordu. Bira ve tavada patlatılmış mısır eşliğindeki sinema seanslarında, hatırlamaya değer, zamanın ötesinde bir şeyler vardı. Holde ilerlerken, devrilmiş veya kırılmış eşyalar fark etti. Tamamen kör olan Ludovic'in el yordamıyla yukarı çıkıp kendisine ulaşana kadar her yere çarptığını gayet iyi hayal edebiliyordu.

Lucie cep sinemasına giden birkaç basamağı indi. Geçen seneden bu yana değişen bir şey olmamıştı. Duvarları kaplayan kırmızı halılar, eski hah kokusu, yetmişli yıllar ambiyansı... Mekânın kendine özgü bir çekiciliği vardı. Karşısında sedefli ekran, projeksiyon makinesinin beyaz ışığında titreşiyordu. Henebelle, güçlü ksenon ampul yüzünden içinde fırın sıcağının hüküm sürdüğü minicik kabinin kapısını itti. Yoğun bir uğultu mekânı dolduruyor, arkadaki bobin boşa dönüyor, her dönüşte pelikülün ucu havada şaklıyordu. Lucie hiç düşünmeden, altmış kiloluk dev güç kaynağının üzerindeki kocaman kırmızı düğmeye bastı. Uğultu sonunda kesilmişti.

Bir anahtara bastırınca, neon ışıldadı. Küçücük odanın her yanına boş bobinler, teypler, afişler gelişigüzel yığılmıştı. Ortam Ludovic gibi organize bir dağınığın damgasını taşıyordu. Lucie filmi oynatmak için yapması gereken işlemleri hatırlamaya çalıştı: Ön ve arka bobinlerin yerlerini değiştirip akslarından projeksiyon cihazının kollarına takmak, mandallar yardımıyla sabitlemek, "motor" düğmesine basmak ve pelikülün çentiklerini makinenin dişlisine tutturmak... Önündeki onca düğmeyle, operasyon göründüğünden daha karmaşıktı, ama talihi yaver giden Lucie aleti çalıştırmayı başardı. Işık ve gözün sihriyle, sabit görüntüler dizisi mükemmel bir harekete dönüşecekti. Sinema doğmuştu.

Lucie neon ışığı söndürdü, zeminden yüksekte yer alan kabinin kapısını örtüp üç basamağı inerek salona ulaştı. Arka duvarın dibine dikilip kollarını kavuşturdu. Bu boş oda ve yeşil, suni deri koltuklarında, sahibini yansıtan, iç karartıcı bir yan vardı. Gözlerini perdeye diken Lucie, kendini endişeye kapılmaktan alamadı.

Ludovic *tuhaf* bir film demişti ve şimdi kördü... Ya o görüntülerde... insanı kör edecek kadar keskin bir ışık gibi... tehlikeli bir şey varsa? Genç kadın başını iki yana salladı, bu kesinlikle aptalcaydı. Ludovic'in beyninde bir tümör vardı kuşkusuz.

Işık huzmesi karanlığı gıdıkladı ve gidip büyük, beyaz dikdörtgeni aydınlattı. Önce, ekranı tekdüze bir siyahlık kapladı. Beş altı saniye sonra sağ üst köşede beyaz bir daire belirdi. Aniden duvarlar bir müzikle titreşti. Eski panayırlardaki atlıkarıncalarda işitilen, şen bir hava. Uygunsuz cızırtıları algılayan Lucie, her şeye rağmen gülümsedi. Ses bandı büyük olasılıkla eski bir 45'lik plaktan veya daha kötüsü, bir gramofondan kaydedilmişti.

Filmin ne adı vardı, ne de jeneriği. Ekranın ortasını dolduran oval bir şeklin içinde, yakın plandan çekilmiş bir kadın yüzü belirdi. Ovalin dört bir yanındaki görüntü koyu renkti, bir çeşit siyaha yakın gri sisten oluşuyordu. Sanki yönetmen objektifine ortası delik bir kapak takmıştı. Bu, insanda röntgencilik yaptığı, gösteriyi anahtar deliğinden seyrettiği izlenimi uyandırıyordu.

Lucie yirmi yaşlarındaki aktrisi güzel, objektife diktiği kocaman gözlerini büyüleyici buldu. Koyu renk ruj, arkaya doğru taranmış simsiyah saçlar, alnın iki yanından sarkan kâküller. Kareli tayyörünün üst kısmı ve bembeyaz, kusursuz boynu fark ediliyordu. Lucie'nin aklına, büyükannelerin eski mücevher kutularında saklanan süssüz madalyonların içindeki aile fotoğrafları geldi. Aktris gülümsemiyordu, biraz mağrur bir edası vardı. Hitchcock filmlerinde rastlanan türden bir *femme fatale*. Dudakları hafif hafif kımıldamaya başladı: Konuşuyordu, fakat Lucie sessiz sözlerinin hiçbirini anlayamadı. Yukarıda beliren iki tane parmak –erkek parmakları– sol gözünün kapaklarını ayırdı. Ansızın soldan beliren bir neşterin keskin ağzı, bıktırıcı sirk müziği ve zil vuruşları eşliğinde gözü sağa doğru ikiye yardı.

Lucie dişlerini sıkarak başını çevirdi. Çok geç... Görüntü onu çarpmış ve bu onu çok kızdırmıştı. B tipi korku filmleriyle hiçbir alıp veremediği yoktu –tam tersine, özellikle cumartesi akşamları

düzenli olarak kiralıyordu– ama böyle emrivakilerden nefret ederdi: Seyirciye ondan kaçınması için en ufak bir şans tanımadan dayanılmaz sahneyi gözüne sokmak, ucuz ve kalleşçe bir tutumdu.

Birden müzik sustu.

Projeksiyon cihazının bunaltıcı vızıltısından başka hiç ses yoktu.

Biraz sarsılmış olan Lucie ekrana döndü. Aynı türden bir sekans daha çıkarsa filmi durduracaktı. Acil serviste geçirdiği saatlerde kana doymuştu.

Gerilim bir derece daha arttı. Lucie kendini eskisi kadar güvende hissetmiyordu.

Projektör ışık konisini yansıtmaya devam etti. Görüntüde ayakkabı tabanları belirdi. Bir dönüş hareketini takiben uzaklaştılar. Göğün rahatlatıcı ışığı ekranı kapladı. Ciddi kıyafetli, sarışın, küçük bir kız, dudaklarında geniş bir gülümseme, salıncakta oynuyordu. Ufaklık farklı açılardan konuşurken görülmesine rağmen, sessiz ve siyah beyaz bir sahne. Kızın uzun, açık renk –herhalde sarı– saçları vardı ve yaşama sevinciyle parlıyordu. İrisleri ışığı emiyor, teninde ağaçların gölgesi dans ediyordu. Aydınlatma, çekim açıları, ifadeler, çocuğun yüzünün çekimleri, insanı filmin bir profesyonele ait olduğunu düşünmeye itiyordu. Sabit planlar –çekim omuz kamerasıyla yapılmış olmalıydı– sık sık kızın gözünde takılıyordu. Açık renk, saf, hayat doluydu. Kırpışıyor, bebeği bir diyafram gibi büzülüp açılıyordu. Beyaz daire üst sağdaki yerinden ayrılmıyor ve Lucie onu dikkate almamakta zorlanıyordu. Hayır, daire onu çekiyor değildi, daha ziyade rahatsız ediyordu. Karnında, sebebini anlayamadığı bir iğnelenme hissetti. Göz yarma sahnesi ona fena dokunmuştu.

Küçük kıza odaklanmış çok kısa planlar birbirini izledi. Rüyalardaki gibi, ne zamanda ne de mekânda bir yere oturtulabilen, birbirinden kopuk bir yığın sekans. Muhtemelen pelikülün kalitesizliği yüzünden bazı görüntüler atlıyordu. Yarık gözden salıncağa, salıncaktan, karıncalarla oynayan ufaklığın eline geçiliyordu. Yemek yiyen çocuğun ağzına, inip kalkan gözkapak-

larına yakın plan. Ve birkaç dakika boyunca otların arasındaki iki kedi yavrusunu şefkatle okşadığı başka bir tane. Çevreye sis yayılırken –Lucie bunun için uygulanan yöntemi merak ediyordu doğrusu– çocuk, kedileri kucaklayıp bağrına basıyordu. Gözlerini kameraya kaldırdığında rol yapmıyordu. Muhabbetle gülümsüyor, tanıdığı biriyle konuşuyordu. Bir sahnede, kameraya yaklaştı ve fırıl fırıl dönmeye koyuldu. Dansla beraber görüntü de dönüyor ve o sisin ortasında, baş dönmesi duygusu yaratıyordu.

Bir sonraki sekans. Küçük kızın bakışı değişmiş, sonsuz bir hüzünle gölgelenmişti. Görüntü çok loştu. Etrafta sis süzülüyor, âdeta raks ediyordu. Kamera ileri geri hareket ederek çocuğu kızdırıyor, ufaklıksa iki elini böcek kovar gibi uzatarak onu iteliyordu. Lucie, bu filmi seyrederken, bulunmaması gereken bir yerde olduğu duygusuna kapılıyordu. Kendini fazlalık, her baba kız arasında geçebilecek bir sahneyi gizlice izleyen bir röntgenci gibi hissediyordu.

Yine ansızın başka bir sekansa atlandı. Manzaranın içine işlediği Lucie gözlerini dört açtı: Çitlerle kuşatılmış bir otlak, karanlık, puslu, kaotik ve pek doğal görünmeyen bir gök. Özel efektler? Çayırın en ucunda, küçük kız, kollarını aşağı sarkıtmış, bekliyordu. Sağ elinde, minik, masum parmakları arasında aşırı büyük duran bir kasap bıçağı tutuyordu.

Gözlerine zum. Boşluğa dikilmişlerdi, bebekleri genişlemişe benziyordu. Bir şey çocuğu altüst etmişti. Lucie bunu hissedebiliyordu. Çitin arkasında yer alan kamera, hızla sağa dönüp kızgın bir boğaya odaklandı. Canavar gibi güçlü hayvan, ağzından köpükler saçarak toynağıyla yeri eşeliyor ve çitlere tos atıyordu. Boynuzları kılıç gibi öne uzanmıştı.

Lucie elini ağzına götürdü. Şey yapacak halleri yoktu herhalde...

Bir koltuğun arkalığına dayanıp başını ekrana doğru eğdi. Tırnakları suni deriye gömüldü.

Birden, kameranın görüş alanına yabancı bir kol girdi ve bir mandalı kaldırdı. Hareketin faili çekim açısı dışında kalmaya

özen göstermişti. Bölme açıldı. İyice kızışmış hayvan dosdoğru kıza yöneldi. Bedeni en saf ve şiddetli gücü ifade ediyordu. Kaç kiloydu acaba? Bir ton olabilir miydi? Meranın ortasında durup kendi ekseninde döndü ve yerinden kıpırdamayan kıza yoğunlaşır gibi oldu.

Henebelle projeksiyon kabinine çıkıp her şeyi durdurmak konusunda kararsız kaldı. Artık oyun oynanmıyordu, salıncak, tebessümler ve yakınlık söz konusu değildi. Akıl almaz bir durumun içine düşülüyordu. Lucie bir parmağı ağzının üstünde, gözlerini o lanet ekrandan ayıramıyordu. Film onu içine çekiyordu. Gökyüzünde kara bulutlar şişiyor, her şey trajik bir sona hazırlanır gibi kararıyordu. O zaman bir mizansenle karşı karşıya olduğu izlenimine kapıldı: Kötülüğe karşı İyilik. Ölçüsüz, aşırı kuvvetli, baş edilemez bir Kötülük. Davut ve Golyat.

Boğa hücuma geçti.

Filmin sessiz olması ve müzik çalmaması, sahneye bir boğulma duygusu katıyordu. Duyulmasa da, hayvanın her adımının gürültüsü, yağlı burun deliklerinin hırıltısı tahmin edilebiliyordu. Şimdi her iki özne de kameranın görüş alanındaydı: Solda boğa, sağda küçük kız. Canavarla çocuk arasındaki mesafe giderek azalıyordu. Otuz metre, yirmi... Nasıl oluyordu da kız yerinden kımıldamıyordu? Niye çığlık çığlığa kaçmıyordu? Lucie'nin aklına ufaklığın genişlemiş gözbebekleri geldi. Uyuşturucu, hipnoz?

Boynuzlanacaktı.

On metre. Dokuz, sekiz...

Beş metre.

Boğa birden yavaşladı, kasları büküldü, yerden toprak topakları koptu. Hedefine ancak bir metre kala tamamen hareketsiz kaldı. Lucie görüntünün donduğunu sandı, nefesini tutmuştu. Olay, ister istemez, kaldığı yerden devam edecek ve dram gerçekleşecekti. Canavar köpükler saçarak solumayı sürdürüyordu.

Kudurgan gözlerinde, devam etme, öldürme isteği okunuyor, ama bedeni itaat etmeyi reddediyordu.

Halini betimleyecek en uygun kelime "felçli" olurdu.

Çocuk, gözünü kırpmadan, ona bakıyordu. Bir adım ilerleyip kendinden kırk, elli kat ağır hayvanın kafasının altına süzüldü. En ufak bir heyecan belirtisi bile göstermeden bıçağını kaldırdı ve ani bir el hareketiyle boğanın boğazını kesti. Siyah bir çağlayan akmaya başladı ve hayvan, çılgın bir matadora yenilmiş gibi, yerden bir toz bulutu kaldırarak yanlamasına devrildi.

Birden ekran, ilk baştaki gibi karardı. Sağ üst köşedeki beyaz daire yavaş yavaş yok oldu.

Ve salonda, ışıktan alkışları andıran parıltılar oluştu. Film selam veriyordu.

Bir hayli sarsılan Lucie donup kalmıştı. İçi üşüyordu. Asabi bir şekilde alnını ovaladı. Belirgin bir kesik içermeyen tek ve uzun bir plan-sekansta, kudurmuş bir boğanın küçük bir kız karşısında tamamen hareketsiz kalıp hiç tepki vermeden kendini boğazlanmaya bıraktığını mı görmüştü sahiden?

Ürpererek kabine geri döndü ve sert bir hareketle düğmeye bastı. Uğultu kesildi, neon yeniden cızırdadı. Lucie sonsuz bir rahatlama hissetti. Böyle saçmalıkları hangi çarpık zihin çekebilirdi? Ekrana yayılan o gölgeli sis, gözlere odaklanmış planlar, akıl almaz bir şiddetle yüklü açılış ve kapanış sahneleri bir türlü gözünün önünden gitmiyordu. Bu kısa metrajda, klasik korku filmlerinde bulunmayan bir şey vardı: Gerçekçilik. Yedi sekiz yaşlarındaki kız çocuğu hiç de aktrise benzemiyordu. Ya da tam tersine, çok iyi bir aktristi.

Lucie yukarı çıkmaya hazırlanırken, zemin katta bir ses duydu. Cam kırıklarına basan bir ayakkabı tabanının çıtırtısını. Nefesini tuttu. Filmin stresi yüzünden hayal mi görmüştü? İhtiyatla, basamakları yavaş yavaş tırmandı. Sonunda hole vardı.

Giriş kapısı aralıktı.

Eve geldiğinde onu kilitlediğinden emin olan Lucie ileri atıldı.

Dışarıda kimse yoktu.

Lucie şaşkınlık içinde eve dönüp etrafı kolaçan etti. İlk bakışta, karıştırılmış, dağıtılmış hiçbir şey yoktu. Orta koridora girip diğer odalara kulak kabarttı. Banyo, mutfak ve... çalışma odasına.

Ludovic'in kilolarca filmini istiflediği büro...

Oranın kapısı da aralıktı. Lucie bobin raflarının arasına dalmayı göze aldı. Yerde onlarca kutu yatıyor, her köşeden pelikül çıkıyordu. Polis sadece üzerinde etiket –yapıt ve yönetmenin adı, çevrim yılı vs.– bulunmayanların kurcalanmış olduğunu fark etti.

Biri buraya gelip iyice araştırmıştı ve aradığı gayet belirli bir şeydi.

Anonim bir film.

Ludovic, önceki gün bir koleksiyoncunun evinden, aralarında az önce seyrettiği film de olan bobinler aldığından bahsetmişti. Lucie bir an duraksayıp etrafa göz gezdirdi. Zabıt tutturmak için ekip çağırmak ona gereksiz geldi. Kilit zorlanmamış, eve herhangi bir zarar verilmemiş, hiçbir şey çalınmamıştı. Ancak, tekrar bodruma inip üzerinde kartviziti bulunan onarıcıya götürmek üzere, o tuhaf filmi yanına aldı. Daha önce hiç, dayanılması bu kadar güç bir kısa metraj görmediği aşikârdı. Onca yıldır otopsilere ve cinayet mahallerine abone biri olmasına rağmen, kendini içi boşalmış gibi hissediyordu.

Sokağa çıktığı zaman, sonuçta, yüzüne vuran ışığın o kadar da kötü bir şey olmadığını düşündü.

7

["Ş]ÖMO'da çalışmaya başlamadan önce ne yapıyordunuz, Komiser Sharko?"

"Sözün kısası, cinayet masasında bir hayli zaman geçirdim, diyelim."

"Çok iyi..."

Rouen Adli Polisi'nin davadan sorumlu komiseri Georges Péresse, sert yüzlü bir adamdı. Lucas Poirier arabada onu katı, zorlu ve yetki alanına her türlü tecavüze alerjik biri olarak betimlemişti. Gri takım elbisesi içinde kaybolan Péresse en fazla bir altmış boyundaydı, ama sesi Barry White gibi çıkıyordu. Bağırdığı zaman atmosferin titreştiği hissine kapılıyordunuz.

"Biz... analistlerle çalışmaya pek alışık değiliz. Umarım, başınızın çaresine bakmayı bilirsiniz. Zaten mevcudumuz yetersiz ve adamlarım çok meşgul."

Sharko, elleri dizlerinde, onun karşısında oturuyordu. Sıcaktan boğuluyordu.

"Kaygılanmayın, otopsi raporu kadar sessiz olurum. Muhtemelen de, iki üç güne kadar koltuğumun altında bir deste fotokopiyle çeker giderim. Önemli olan, bilgilere erişebilmem –işaret parmağını parlak çalışma masasına bastırdı– bütün bilgilere yani, ve otel odamda küvet bulunması, çünkü bu sıcaklarda buz gibi bir banyo yapmayı pek severim."

Komiser Péresse müthiş bir kahkaha patlattı. Ayağa kalkıp Başkan Sarkozy'nin portresinin hemen önüne yerleştirilmiş vantilatörün hızını arttırdı.

"Ya, bilgi mi istiyorsunuz? Pekâlâ, yakın çevre soruşturması, şimdilik *niet*. Dolaylı ve dolaysız tanıklar, *niet*. Çürümüş cesetler hariç, olay mahallinde hiç ipucu bulunamadı, ki aylardan beri orada gömülüyseler, yaşadığımız onca fırtınadan sonra bu gayet mantıklı. Bütün sıhhiye kuvvetleri –adli tabip, antropolog, böcekbilimci– neyin kime ait olduğunu anlamaya çalışıyor. Bin parçalık yapbozdan beter. Bu geceyi de iş başında geçirecekleri muhakkak. Emin olduğumuz tek şey, cesetlerin yetişkin insanlara ait olduğu. Maalesef, buradan bu bilgiyle ayrılmanız olasılığı var, Komiser. Yani pek bir şey öğrenemeden."

Sharko vantilatörden gelen hava elmacık kemiklerini her yaladığında gözlerini yumuyordu.

"Kayıp kişiler veri tabanından ne haber?"

"Bunu söylemek için çok erken. Ölüm tarihleri ve fiziksel özellikler için Adli Tıp'tan cevap bekliyorum. Hiçbir eşzamanlı ve toplu kayıp vakamız olmadığı kesin, ne bölgede, ne de ülkede."

"Ya ülke dışında? Interpol ne diyor?"

"Vakti ve sırası gelince sorarız, soruşturma daha yeni başladı. Öncelik, neyle karşı karşıya bulunduğumuzu anlamakta. Interpol'den tüyo istemeye karşı değilim, ama önce onlardan hangi bilgileri almak istediğimizi bilmemiz gerekebilir, öyle değil mi?"

Kollarını kavuşturup koyu renk camdan dışarı baktı. Cam ve çelikten yapılmış korunaklı bir bina olan Emniyet Müdürlüğü nehrin sol yaksına uyum sağlamıyordu. Péresse Parisli meslektaşına döndü.

"Ya siz, vardığınız ilk sonuçlar?"

Sharko genelde, tam teşekküllü dosyalar söz konusu olduğunda profil çıkarmak için dört ana unsura dayanırdı. Olay mahallinin kendisi, katilin eylem tarzı, cinayet sırasındaki ve gündelik hayattaki psikolojik durumu. Şimdilik elinde hiç kesin veri yoktu.

Yalnızca akla yatkın bir varsayım vardı: Kurbanlar gömüldükleri yerde öldürülmemişlerdi. Kafatası kesmek sokak köşesinde yapılacak bir iş değildi.

"Dürüst olmak gerekirse, bende de pek bir şey yok. Bununla birlikte, bölgenin azılı cani ve suçluları hakkında bir araştırma yaptırmanız işe yarayabilir. Mesela, hapisten yeni çıkanlar. Ceset sayısına bakılırsa, intikam olasılığını dışlayamayız. Vakaların çoğunda, suçlular tanıdıkları kişilere saldırırlar. Muhtemelen kamyoneti veya içi geniş bir aracı olan birini arıyoruz. Beş ceset taşımak kolay değil. Belki de araba kiralayanlara bir göz atmak iyi olur."

"Öyle yapacağız."

Sharko sandalyeden ceketini alıp omzuna attı.

"Yarın tüm otopsiler bittiğinde, Adli Tıp'a bir uğrayacağım. Ziyaretimden haberdar olmalarını sağlayabilir misiniz?"

Belli belirsiz bir iç çekiş.

"Nasıl isterseniz. Başka bir şey?"

Sharko kocaman elini uzattı.

"Yarın görüşmek üzere, Komiser. Umarım, şu cesetler konuşkan çıkarlar. Bir zamanlar ben de sizin konumunuzdaydım. Eğlenceli olmadığını bilirim."

Yarım saat sonra, Sharko muhteşem Rouen Katedrali'nin karşısındaki bir kafe-restoranın terasında, sakin bir akşam yemeği yiyordu. Eski bir okul anısı, katedralin altındaki mezarda Aslan Yürekli Richard'ın kalbinin bulunduğunu hatırlatıyordu. Sharko gülümsedi. Düzenli bir şekilde bulmaca çözerek koruduğu, olağanüstü bir hafızası vardı hâlâ. Defolup gitmemiş nadir vasıflarından biri. O anda orada olmaktan hoşnut, neredeyse mutluydu. Dev Ahtapot'tan ayrılmak ona çok iyi geliyordu. Burada hayat değişik, daha durgun ve ağırbaşlı görünüyordu. Katedralin arkasındaki Hotel Mercure'ün beşinci katında küvetli bir oda bulmuş olması da gayet memnuniyet vericiydi.

Doyasıya makarna ve bir turist tuzağı olduğu aşikâr, iğrenç bir peynirli dondurma yiyip bol bol su içti. Gece bile devam eden şu sıcak, sonunda onu kurutup buruş buruş edecekti herhalde.

Otele döndü. Buz gibi banyosunu aldıktan sonra, şortunu giydi, ayakkabılarını cilaladı ve spor çantasından samanlı kâğıda sarılı bir paketle, eski bir pilli teyp çıkardı. Kâğıdını özenle açtığı paketin içinde, odun kömür taşıyan küçük siyah vagonuyla beraber, 0 ölçek bir Ova Hornby lokomotif bulunuyordu. Önündeki ampullerden biri kırıktı, ama alet evinde kurulu büyük demiryolu hattında hız rekorları kırıyordu.

Komiser onu başucu sehpasına bıraktı, bir bardak suyla Zyprexa'sını içti ve çarşafların üzerine uzanıp ellerini kafasının altına koydu. Otel... Kimliksiz bir odanın nemi... Tüm bunlar çok eskide kalmıştı. Birkaç yıldan beri, sürek avlarını, kıçını deri koltuğundan kaldırmadan yürütüyordu.

Şimdi yeniden sahaya inmiş, kan ve bağırsaklarla temasa geçmişti. Bunun kendisinde ne gibi bir etki yaratacağını henüz bilmiyordu. Elbette ki zevk alabilirdi, ama geçmişin bütünüyle yeniden zuhur etmesi riski de mevcuttu. Mesafeyi korumakta fayda vardı. Prosedüre uygun davranmalı, işini yapıp camın ardına geri dönmeliydi. Aksi halde, Eugénie bunun bedelini ödetirdi. Kafasındaki küçük kız onun raylardan uzaklaşmasından nefret ediyordu.

Bütün ışıkları söndürdükten sonra, yan dönüp teybini çalıştırdı. O akşam Eugénie'nin ziyarete gelmeyeceği kesindi. Beynindeki şu ışınım şeyleri onu biraz uyutmayı başarıyordu.

Hoparlörden, rayları üzerinde son sürat giden minyatür trenlerin tıngırtıları yükseldi. Sharko, beş sene önce tüyler ürpertici koşullarda ölen karısı ve kızının yüzlerini hayal edip gülümseyerek uykuya daldı.

Rouen'a iğrenç bir cinayeti soruşturmak için gelmişti, ama bunun pek önemi yoktu. Yatağının ortasında tek başına, trenleri ve hemen yakında bir küvetle keyfi yerindeydi.

8

Ludovic Sénéchal'in evinde yaşadığı tatsızlıktan sonra, Lucie o iğrenç filmi onarıcı Claude Poignet'ye bırakmıştı. Film otopsisi uzmanı yetmişlik ihtiyar, Ludovic'in kör olduğu haberini sindirdikten sonra bobini alıp, hemen göz atacağına söz vermişti.

Lucie şimdi kızının yanındaydı. Derin bir iç çekerek çatalı son bir kez Juliette'in ağzına yaklaştırdı. Doktorlar ısrar etmesini söylemişlerdi, küçük kızın yemesi gerekiyordu. Ama söylemek yapmaktan daha kolaydı.

"Haydi, biraz daha gayret et, lütfen."

Çocuk kafasını iki yana salladı ve ağlamaya koyuldu. Benzi yeşilimsi, avurtları çöküktü. Lucie üzerinde tiksinç bezelye püresi tabağının durduğu arabayı itip kızını bağrına bastı. Sırtındaki minik ellerin artık sarılacak gücü bile kalmadığını hissetti. Normalde gayet canlı ve neşeli olan kızın, çok zayıfladığı için artık fazla büyük gelen pijaması içinde kaybolduğunu ve kolunda serumla hareket ettiğini görmek zordu.

"Önemli değil, canikom."

"Clara'yı görmek istiyorum, anne."

Lucie, iki günden beri, hatasının boyutunu kestirmeye çalışıyordu. Juliette'in ikizini hayatının ilk yaz kampına katıldığı Isère'den geri getirtip getirtmemek konusunda gerçekten tereddüt ediyordu. Ama Clara küçük arkadaşlarıyla bu tatile çıkmayı o kadar istemişti ki...

"Yakında, Juliette. Pek yakında. Güzel bir kartpostal yollayacak sana. Söz verdi."

Lucie personelden hiç kimsenin gelmediğinden emin olduktan sonra, cebinden çikolatalı bisküviler çıkardı.

"Bundan ister misin, peki?"

Juliette başını usulca sallayarak onayladı.

"Yiyebilir miyim?"

"Evet, elbette. Ama kimseye söyleme, tamam mı? Çak bakalım."

Juliette gülümseyerek annesinin eline hafifçe vurdu ve en sonunda iki bisküvi yedi. Gırtlağı sertleşti, damar ve tendonları ayırt ediliyordu. Sonunda kızının midesine bir şeylerin girdiğine sevinen Lucie, ambalajlardan kurtulmayı ihmal etmedi.

Hastalıktan bitkin düşmüş Juliette yeniden yatağa uzandı. Hemşire çizelgesini doldurmak için uğradığında yüzünü buruşturarak not aldı: "İki kaşık püre, yarım bisküvi ve jambona el sürülmemiş." Başka bir deyişle, serumun çıkarılmasına daha çok vardı. Ve dolayısıyla, yakın gelecekte hastaneden çıkılabileceğini düşünmek yersizdi.

İçi içini yiyen Lucie, gözü televizyon ekranında, kızı uykuya dalana kadar onun yanında kaldı.

Yukarı Normandiya'daki bir boru hattında yaşanan şu tüyler ürpertici olaydan söz ediliyordu. Bir yığın ceset, kesik kafatasları... İşi, Lucie'nin o sırada ekranda yüzünü gördüğü bir *profil uzmanı* ele almıştı. İri kıyım bir adam, tam bir polisti; o gövdenin bir psikoloğa ait olamayacağı kesindi. Nereden mezundu acaba, hangi okuldan? Daha önce seri katillerle ilgili vakalara bakmış mıydı? Lucie ona bir açıdan imreniyordu. Bu, kafatası testereyle kesilmiş cesetler hikâyesi tam da onun hoşuna gidecek türden bir soruşturmaydı. Keşfetme keyfi, tehlikeli, sağlıksız bir varlığın izini sürmek. Ama şimdi tatildeydi, hem de yazın ortasında. İnsanların eğlenmeleri, dinlenerek kafalarını boşaltmaları gereken

bir zamanda. Bu akşam, hastane odasında kızıyla tek başına, kendini o dünyadan yüzlerce ışık yılı uzakta hissediyordu.

Juliette'in yanına yeni pelüş oyuncağını –annesinin getirdiği mavi bir fil– bıraktı, hemşireye oradan ayrıldığını bildirdi ve pediatri servisine yüz metre mesafedeki Salengro'ya koştu. Doktor Tournelle'in Ludovic Sénéchal'le ilgili verecek haberleri vardı.

Pratisyen hekim onu büyük bir salonda karşıladı. Geniş camların arkasında, bir tarayıcı ve son derece gelişmiş aletler göze çarpıyordu. Lucie'nin karşısındaki ışıklı duvarda röntgen filmleri sıralanmıştı. Masanın üzerinde çeşitli belgeler, göz, sinir sistemi ve beyinle ilgili anatomik resimler vardı. Doktor sinirli sinirli çenesini kaşıdı. Lucie'nin onu son görüşünden bu yana, saçları kafasına yapışmış, gözaltlarında torbalar oluşmuştu. Sabahki kadar çekici değildi. Herhangi biri gibi, çalışmaktan bitkin düşmüş bir tipti sadece.

"Bütün günü onu inceleyerek geçirdik. Ludovic Sénéchal bir saat önce Freyrat'daki bir psikiyatri birimine nakledildi."

Lucie şaşkınlıktan donakaldı.

"Psikiyatri birimine mi? Nasıl yani?"

Tournelle gözlüğünü çıkarıp şakaklarını ovdu.

"Basitçe açıklamaya çalışayım... Ludovic, kelimenin fizyolojik anlamıyla kör değil. Bu sabah da söylediğim gibi, gözbebeği reflekslerinde ve göz yapısında belirgin bir anormallik tespit edilmedi. Buna karşılık, hastanın bakışlarında odaklanamama ve görsel temas yokluğu söz konusu."

"Psikiyatri dediniz... Sorun tümör değil mi yani?"

Doktor, Ludovic'in beynini gösteren yirmi kadar röntgen filmine döndü ve bir tanesini çekip aldı.

"Hayır. Bakın, her şey temiz. En ufak bir anormallik mevcut değil."

Bir ineğin beynini göstermiş olsaydı da, bir şey fark etmezdi. Yine de Lucie kendini rahatlamış hissediyordu, Ludovic ölmeyecekti.

"Sözünüze inanıyorum."

"Ayrıca, görsel korteks bölgelerinde, kortikal körlüğe yol açabilecek lezyonlar aradık, ama hiçbir şey bulamadık."

"Kortikal körlük mü?"

Doktor ona yorgun bir tebessümle baktı.

"Gözün gördüğüne, ama neticede sadece bir araç, bir ışık kuyusu olduğuna inanmak eğilimindeyiz. Şu metni okuyun, anlarsınız."

Lucie doktorun uzattığı kartonu aldı.

"Bu miten beyinmizin, güzömüzün gördülkerini tam alarok çerivmediğini, encöden edinimliş billigerin ektisiyle, harlferin sırısayla uğramşadan, zöscükleri bir bütün halidne tınadığım götsermek için yalızmıştır."

"Çok etkileyici..."

"Değil mi? Retina, fiziki bir görüntüyü somutlaştırmak için, tıpkı herhangi bir sinema ekranının yaptığı gibi, deyim yerindeyse, gövdesini ödünç veriyor sadece. Söz konusu olan pasif bir nesne, bir mercek. Görüntüyü, edinilmiş bilgilere, yaşanmışlıklara ve kültürel çevreye dayanarak yorumlayansa beyin. Görüntüyü olduğu şey, yani anlamlı bir nesne haline o getiriyor."

Doktor röntgen filmini tekrar yerine taktı.

"İşin olağanüstü tarafı, hastam, görmemesine rağmen, bazı engellerden kaçınabiliyor. Mesela, yolunun üzerine bırakılan bir kutudan. Bir sandalye veya başka bir eşyadan. Filme aldık, kayıtları seyredebilirsiniz. Çok şaşırtıcı."

"Hayır, teşekkürler. Gerek yok. Yani görmeden görüyor. Anlaşılmaz bir şey bu."

"Tıbbi açıdan öyle. Ama eğer biz doktorlar, hiçbir neden bulamıyorsak sorunun kaynağı psikolojik demektir."

"Depresyon ya da şizofreni gibi bir şey mi demek istiyorsunuz? Görmesini engelleyen bu tür bir sorun mu?"

"Nevroz, anksiyete, fobi veya histeriden bahsetseniz, daha yaklaşmış olurdunuz. Bize gelince... biz histerik körlükten şüp-

heleniyoruz. Sanal felç, sağırlık, kol ve bacaklarda uyuşma gibi konversiyon histerisi çerçevesinde değerlendirilebilecek duyumsal bir bozukluk söz konusu. Bu konuda en bilinen örneklerden biri, hayalet uzuv sendromudur."

Tournelle ışıkları söndürdü ve Lucie'den kendisini izlemesini rica etti. Nöroloji biriminin koridorlarında ilerlediler. Solgun aydınlatma, mikroptan arındırılmış, fütüristik bir yer izlenimi yaratıyordu.

"Bir psikiyatr benden iyi anlatacaktır, ama histeri, ruh sağlığını ani bir saldırıdan korumak için devreye giren bir savunma mekanizmasıdır. Hastayı derinden sarsan, çocukluğuyla bağlantılı bir tetikleyici unsurun ardından, birdenbire başgösterir."

"Bazı görüntüler buna yol açabilir mi?"

"Aklınızdan geçeni biliyorum. Onu kör eden film olabilir mi, diye düşünüyorsunuz... Bay Sénéchal sürekli filmden söz ediyordu. Evet, teorik olarak bu mümkün ve koşulları göz önünde bulundurarak sebebin bu olduğunu düşünüyorum. Körleşme gösterimin ortasında meydana gelmiş. Ne var ki hasta, perdeye yansıyan görüntülerden sarsıldığını söylemiyor. Bu tür kurmacalara ahşık. Bana söylediğine göre filmin başındaki göz kesme sahnesinden pek fazla etkilenmemiş. Geri kalanında da travma yaratacak bir şey yokmuş. Zaten kör olduğu için sonunu da görememiş."

"Boğa sahnesini görmemiş mi yani?"

"Boğa mı? Hayır, ona değinmedi. Buna karşılık, huzursuzluktan, giderek büyüyen iç sıkıntısından söz edip durdu. Sanki bir şey boğazını sıkıyor, görme duyusundan mahrum bırakacak kadar boğuyormuş."

Lucie de tam olarak aynı şeyi hissetmişti, boğulma duygusu. Kollarını ovuşturdu. Oysa gözün yarılışı ve Ludovic'in görmemiş olduğu, hayvanın boğazlanışı arasında gerçekten şoke edici hiçbir şey yoktu. Sadece, kedileri okşayan veya masada yemek yiyen küçük bir kız.

"Buna saklı görüntülerin yol açması mümkün mü?"

Doktor bir an susup düşündü.

"Yalnızca bilinçaltını etkileyen görüntüler mi demek istiyorsunuz? Araştırılması gereken bir ipucu."

"Peki... Ludovic'e ne olacak? Acaba..."

Doktor durakladı. Bürosunun önüne varmışlardı.

"Görme yetisine yeniden kavuşacaktır, ama yavaş yavaş. Bütün mesele, travmanın kaynağını anlamaya çalışmak ve onu oradan çıkarmakta. Psikiyatr meslektaşlarım özellikle hipnoz kullanarak bu gibi durumlarla baş etmeyi gayet iyi bilirler. İsterseniz, Bay Sénéchal'le ilgilenen profesörün adres ve telefonunu vereyim. Bu arada siz de filmle ne yapabileceğinize bir bakabilirsiniz."

Lucie bilgileri not edip bu acayip hikâyeden canı sıkılmış bir halde kızının yanına döndü. Travmatik şok, Ludovic'in evinin karıştırılması, gösterim sırasındaki huzursuzluk... Bu esrarengiz film ne saklıyordu? Onu ele geçirmeye çalışan kimdi? Niye?

Ufacık banyoda gürültü etmeden temizlendi ve pijamasını giydi. Kımıldamadan durup aynada uzun uzun kendine baktı. Hayır, kendine değil, yansımasına, nesnelerin üzerinde yansıyan o ışıktan surete. Doktor Tournelle haklıydı: Göz sadece bir renk ve şekil bütünlüğü ayırt ediyor, beyinse orada, uykusuzluktan yüz hatları yorgun düşmüş, aşk ve seks eksikliği çeken, otuz yedi yaşında bir kadın görüyordu. Her ışık vuruşunu yorumluyor ve yaşanmış olaylarla bağlantı kurmaya çalışıyordu.

Birden aklına, kısa metrajda gördüğü, salıncaktaki kız çocuğunun yüzüne odaklanmış çeşitli yakın planlar geldi. Titreyen gözbebeği, irisin hareketleri. Oval kapaktan kaynaklanan o dikiz ve röntgencilik duygusu. Işığı alan ve sessizce bakan göz... Ve bilhassa, filmin ilk sekansında ikiye yarılan göz yuvarlağı. Başını çevirdiğini hatırlıyordu, verileri yorumlayan beyninin şiddetle tepki verdiğinin kanıtıydı bu.

O anda, filme bakışı değişti. Belki de yönetmen, baştaki o fazlasıyla çarpıcı sekansı, sadece dehşet gösterisi yapmak için değil, bir şey anlatmak için yerleştirmişti: "Yoğunlaşın ve size göstereceklerimi iyi takip edin" ya da "Neşterimle yaptığım gibi yapın. Gözlerinizi açın..."

Gözlerinizi açın...

Gece yarısı, koltuğunun yanına bırakmış olduğu cep telefonu titreşti. Lucie bu sefer uyanmadı; yorgunluktan bitap düşmüştü.

SMS'te söyle yazıyordu: "Yarın öğlene doğru bana uğrayın. Filminize dair, en hafif tabiriyle tuhaf haberlerim var. Claude Poignet, onarıcı."

9

[R]ouen Adli Tıp Enstitüsü'nün iki adli tabip ve bir antropoloğu bütün bir gün ve geceyi çalışarak geçirmişlerdi. Dolayısıyla, ertesi sabah, kafasındaki onca soruyu sormaya can atan Sharko oraya vardığında, araştırmalar hemen hemen bitmişti. Daha sonra, Nanterre'de, bu binalardan çıkacak yüzlerce sayfalık teknik raporlara gömülmesi gerekebileceğinden, iyice bilgi edinmesi ve mümkün olduğunca çok şey açıklattırması iyi olurdu.

Daha sonra... Ölüme adanmış bu binalarda ilerlemenin hiçbir eğlenceli tarafı olmasa da, eve dönmek için de acele etmiyordu. Hafızasında fazla, çok fazla şiddet anısı, cevapsız cinayetler canlanıyordu. Seine'in dibinde ölü bulunmuş bir çocuk. Sefil odalarda boğazlanmış fahişeler. Dövülmüş, parçalanmış, doğranmış, boğulmuş kadın ve erkekler... Hayatını önüne katıp sürüklemiş ve onu Zyprexa haplarıyla yaşamaya itmiş dramlar.

Ama yine de oradaydı işte. Bal gibi oradaydı.

Adli tabibi bulmadan önce, kemik ve diş uzmanı Doktor Pierre Plaisant'a yakalandı. Pratisyen hekim, eroinmanlara özgü Lowenthal diş çürükleri hakkında bir konferansa gitmek üzereydi. İki adam birbirlerine hal hatır sorduktan sonra esas konuya geldiler.

"Kemikler oldukça konuşkandı. Sunum nasıl olsun? Basit mi, karmaşık mı?"

Plaisant otuz yaşlarında, uzun boylu ve zayıftı. Geniş ve mermi kadar pürüzsüz bir alnın altında, parlak bir beyin. Arkasında,

cesetlerin röntgenleri yayılmıştı, X ışınları tarafından yenmiş kemik uzantıları.

"Fark etmez. Péresse'in vereceği elli sayfalık teknik ayrıntılarla uğraşmaktan kurtulmama yetecek kadar anlatın işte."

Doktor Sharko'yu dereceli çalışma tezgâhlarının yanına götürdü: Paslanmaz çelik masa, kemik ölçümü için enlemesine ve boylamasına cetveller. Her birinin üzerinde, kısmen bir araya getirilmiş dört iskelet. Laboratuvardan ziyade mutfağa benzeyen bu odada, kuru toprak ve deterjan kokusu hüküm sürüyordu. Yumuşak parçaları ayırmak için, cesetler benmari işleminden geçirilmişti.

"En iyi durumdaki beşinci kadavra sizi otopsi salonunda bekliyor, sonra buzdolabına gidecek."

Eline bir kurşun kalem alıp en küçükleri olan soldaki iskeletin ön burun kemiğinden içeri soktu.

"Kalemin ucu çeneye değiyor. Elmacık kemikleri çıkık, yüz yassı ve yuvarlak. Bir Asyalı olduğuna şüphe yok. Diğer dördü beyaz."

İlk iyi haber: Asyalı bir cesedin varlığı bilgisayar veri tabanlarındaki araştırmaları kolaylaştırırdı. Plaisant kalemi ölünün burnunda bırakıp eline yarık bir kafatası aldı ve çene kemikleri üzerine yerleştirip önden arkaya doğru itti. Kafatası sallanmaya başladı.

"Erkeklerde daima bu sarkaç hareketi olur. Kadınların kafatası kımıldamaz. Fazla küçük beyin," gülümsedi, "şaka yaptım..."

Canı gülmeyi hiç çekmeyen Sharko nötr yüz ifadesini korudu. Trafik gürültüsü ve ezilmesi imkânsız bir sineğin vızıltısı yüzünden, huzursuz bir gece geçirmişti. Doktor hedefi ıskalayan şakasının yersizliğini anlayıp ciddiyetini takındı.

"Ben de daha güvenilir olan kalça kemiklerini inceledim. Bütün etnik gruplarda, pübis tepesinden başlayan kemik kadınlarda daha çıkıktır. Deneklerimizin hepsi erkek."

"Yaşları?"

"Şimdi oraya gelecektim. Dişleri bulunmadığından, kranial sütürlerin birleşimini, omurlardaki artrozik dejenerasyonları ve özellikle, dördüncü kaburganın sternal ucunu temel aldım. O..."

Sharko aniden çenesini kahve makinesine doğru salladı.

"Bir kahve verir misiniz? Sabah kahvaltı etmedim ve bu kokular midemi kaldırıyor."

Lafı yarım kalan Plaisant, birkaç saniyelik şaşkınlığın ardından laboratuvarın köşesine yöneldi. Sırtı dönük vaziyette konuşmaya devam etti.

"Deneklerimiz bakımından şanslıyız. Ne kadar genç olurlarsa, tahmin payları da o kadar küçülür. Otuz yaşından sonra iş zorlaşır. Yaşı belirlemek için simfiz pübise bakarız. Genç ve yetişkin bir erkekte, bu bölge çok pürüzlüdür, derin girinti çıkıntılar barındırır. Ayrıca..."

"Kaç yaşındalar?"

Makine vızıldıyor, kahve akıyordu. Plaisant iskeletlerinin yanına döndü.

"Bizim adamların hepsi, öldükleri sırada yirmi iki ila yirmi altı yaşlarındaymış. Boylarını ve başka antropometrik ayrıntıları raporda görürsünüz."

Komiser Sharko duvara yaslandı. Hepsi erkek, genç şahıslar. Bu belki de katil için önemli bir tercih kriteriydi. Onlarla aynı kuşaktan mıydı? Görüşüyorlar mıydı? Nerede? Üniversitede, bir spor kulübünde? Polis parmağını arka tarafında minik kırıklarla çevrili bir delik göze çarpan yarım bir kafatasına doğrulttu.

"Mermiyle mi öldürülmüşler?"

Antropolog eline bir örgü şişi aldı.

"Mermiyle öldürülmüş veya yaralanmışlar, gerçi bu dördü için ölüm seçeneği daha ağır basıyor. Beşinci kişi muhtemelen sadece omzundan yaralanmış, bu konuyu Doktor Busnel'le görüşürsünüz."

Şişiyle Asyalının omurgasını işaret etti.

"Bu arkadan vurulmuş. Dördüncü omur geriden parçalanmış. Bu ikisinin önden vurularak öldürüldükleri kesin. Bazı kaburgalar paramparça olmuş, kurşunun sekerek hayati bir organa saplanmış olması mümkün. Radyografideki meslektaşım, üç boyutlu bir rekonstrüksiyon için onları tarayıcıdan geçirip mermilerin giriş çıkış noktalarını belirlemeye çalışacak. Ama durumlarına bakılırsa, bu kolay olmayacak. Sonuncuya gelince... Kafasından vurularak öldürülmüş. Mermi önden çıkmamış bile."

İki fincana kahve doldurup birini kıpırdamadan cesetleri süzen Sharko'ya uzattı. Bu adamların öldürülüş tarzlarında hiçbir tutarlılık yoktu. Arkadan, önden, tam kafadan... Ritüel söz konusu değildi. Cesetlerin gizlenmesi ve insani özelliklerinden arındırılması büyük bir ustalığa işaret etse de, katliam daha ziyade düzensiz görünüyordu. Ne söz konusu olabilirdi? Bir infaz? Hesaplaşma? Bir çatışmanın sonucu?

Sharko dudaklarını kahvesine daldırdı.

"Kurşunları da bulamamışsınızdır herhalde?"

"Hayır. Ne organizmalarda, ne de cesetlerin keşfedildiği yerde bulundu. Hepsi toplanmış. Bazıları hoyratça çıkarılmış. İskeletlerden birindeki ayrılmış kaburgalar bunun ispatı."

Sharko bu cevabı bekliyordu aslında. Katil şaşırtıcı bir aşırılık sergileyip bütün ipuçlarını yok ederek tüm yolları tıkamıştı. Balistik yardımıyla silaha ulaşmanın hiçbir imkânı yoktu.

"Minik kurşun parçaları da mı yok?"

Zırhlı olmayan mermilerden geriye, kuyrukluyıldızın arkasında ya da kar fırtınasındaki izler gibi parçacıklar kalırdı her zaman.

"Hiçbir şey... Zırhlı mermi kullanılmış herhalde."

Aslına bakılırsa bu Sharko için şaşırtıcı bir açıklama değildi. Klasik mühimmatın çoğu, bazı av tüfeklerininkiler gibi, alaşımlı, dolma ve ucu çukur olmayan kurşundan yapılmaydı. Komiser elini kısa saçlarında gezdirdi. O başka bir şey istiyordu, ciddi, elle tutulur bir iz sürme imkânı. Sonra kendisinin sadece bir seyirci

olduğunu hatırladı. Görevi, katilin psikolojisini, motivasyonlarını kavramaktan ibaretti, başka bir şey değil. Sahanın iblislerine boyun eğmeyecekti.

"Ne zaman ölmüşler?"

"O konu daha karmaşık. Dolgu topraklar bizde her zaman ciddi değerlendirme kaygıları yaratır. Her şey rutubete, derinliğe, pH ve zeminin bileşimine bağlıdır. Oradaki toprak fazla asitliydi. Bu dört adamcağızın durumuna bakarak, altı ay ila bir sene önce öldüklerini söyleyebilirim. Daha kesin bir tahmin imkânsız."

Neredeyse Antik Çağ.

"Aynı zamanda mı öldürülmüşler?"

"Sanırım öyle. Böcekbilimci her birinin üzerinde ilk gruptan kalma çok az sayıda sinek pupası buldu. Bu, cesetlerin ölümden bir iki gün sonra gömüldüğü anlamına gelir. Kuşkusuz, başka yerden taşınmışlar oraya."

Sharko'nun beyninin sağlam kısmı daha şimdiden verileri evirip çevirmeye başlamıştı. Kayıp kişiler veri tabanını, coğrafiden ziyade tarihsel kıstaslara ağırlık vererek başka bir açıdan tekrar taramak gerekecekti. Antropolog açıklamalarını sürdürdü.

"Ayrıca ölümlerinden sonra cesetler üzerinde iki farklı şahsın çalıştığını düşünüyorum. Kafataslarını kesen ve... el ve dişleri halleden kişiler."

Polise bir büyüteç uzattı.

"Kafatasları cerrahi bir titizlikle kesilmiş. Adli tıpta ve ameliyatlarda kullanılan bir Streker testere ya da o türden bir şeyin söz konusu olduğu aşikâr. İş profesyonelce yapılmış. Büyüteçle bakarsanız siz de fark edersiniz, tipik izler mevcut."

Sharko büyüteci alıp kullanmadan masanın üstüne bıraktı.

"Profesyonelce... Meslekten biri mi yani?"

"Testere kullanmaya alışık biri. Mesela, kesiğin başlangıç ve bitiş noktaları tam tamına denk geliyor ve sizi temin ederim, bunu

yuvarlak bir nesne üzerinde gerçekleştirmek kolay değil. Mesleğe gelince, adli tabiplikten odunculuğa kadar yolu var."

"Ne var ki, meşelerini ameliyat testeresiyle kesen bir oduncu düşünemiyorum. Ya öteki olası şahıs?"

"Dişler hoyratça çekilmiş, yuvalarda kalan kökler var. Penseyle iş görülmüş. Ve ellerde büyük olasılıkla balta kullanılmış. Bunları da kafataslarını kesen kişi yapmış olsaydı, daha titiz çalışır ve kesinlikle testeresini kullanırdı."

Doktor saatine baktı ve fincanını kahve makinesinin yanına bırakıp aleti kapattı.

"Üzgünüm, ama gitmek zorundayım. Her şeyi rapor..."

"Beyinler alınmış mı?"

"Evet. Aksi halde, omurilik sıvısı ve toprak altında bir yıl dayanan, gayet yoğun kolajen liflerden oluşmuş sert zar kalıntıları bulurduk. Ayrıca, gözleri de almışlar."

"Gözleri mi?"

"Raporda yazıyor. Göz çukurlarında bulunan toprakta, saydam sıvı türünden hiçbir akışkan maddeye rastlanmadı. Gerisi için, bodruma inip Doktor Busnel'i görün. Gece hiç uyumadım. İzin verirseniz, konferanstan önce bir duş alacağım en azından."

İki adam koridorda ayrıldılar. Sharko, öğrendiklerinin etkisinde, merdivenlere yöneldi. Kafasında iki zıt yola açılan olası bir ilk taslak şekilleniyordu. Bir taraftan, ateşli silahla cinayet ve izlerin gizlenmesi akla infazı getiriyordu: Kaçmaya veya saldırmaya kalkışan insanlar vurulup gayet "profesyonel" bir şekilde ortadan yok edilmişlerdi. Derine gömmek, kendi başına, ateş ve asit kadar yetkin bir yöntemdi. Öte yandaysa, değerlendirmeyi, soğukkanlılık ve büyük dozda sadizm gerektiren, kusursuz bir ustalık ve ritüel özellikleri barındıran bir sürece yönelten, beyin ve gözlerin çıkarılıp alınması hikâyesi vardı. Beş ceset hemen seri cinayetleri ya da toplu katliamı akla getiriyordu... Ya iki katil? Kısacası, her hâlükârda sıra dışı bir durum söz konusuydu.

Sharko, katil ya da katillerin motivasyonları konusunda hiçbir ipucunu ihmal etmemek gerektiğini aklına yazdı. Bu gezegende, insanları katledip sonra da kafataslarının içindekileri kaşık kaşık yiyecek kadar deli insanlar vardı.

Komiser morga vardı. Dip taraftaki camlı kapının ardında bir siyalitik lamba göze çarpıyordu. Adli Tıp kurumlarında otopsi salonunu bulmak asla zor olmazdı. Her yerden gelen kokuyu takip etmek yeterliydi. Sharko geldiği sırada, Doktor Busnel karo döşeli zemine su serpmekle meşguldü. Parisli polis eşikte durdu. Adamın sonunda kendisini fark edip yanına gelmesini bekledi.

"Paris'ten gelen Komiser Sharko musunuz?"

Sharko elini uzattı. Sağlam bir tokalaşma.

"Görüyorum ki, Komiser Péresse haberi usulüne uygun yaymış."

"Herkesten sonra geldiniz. İtiraf etmeliyim ki, aynı şeyi tekrarlamak canımı sıkıyor. İki gündür bu işin üzerindeyim. Yorgunluktan geberdim, raporlar var ve..."

Sharko cesedi örten yeşil çarşafın üzerindeki sineği işaret etti.

"Kaldığım otelde de bir sinek vardı. Oysa burası soğutulmuş bir yer. Onları hiçbir şey durduramıyor. Böceklerden iğrenirim, bilhassa uçanlardan."

Busnel rahatsızlığını belli etti. Masaya yönelip örtüyü kaldırdı.

"Pekâlâ. Yaklaşın lütfen. Bitirelim mi şu işi?"

Komiser sakince bir kanala akan suya baktı. Yumurtaların üzerinde yürür gibi, yavaş yavaş yaklaştı.

"Ayakkabılarıma dikkat ediyorum sadece. Kurtuba derisinden yapılmışlar ve..."

"İsterseniz, en iyi durumdaki denekten söz edelim. Antropolog arkadaşım zaten sizi iyice bilgilendirmiştir herhalde, öyle değil mi?"

"Evet, öyle."

Busnel yaklaşık bir doksan boyunda, sağlam bir adamdı. Kare suratı ve yassı burnuyla, rahatlıkla bir ragbi takımında yer alabilirdi. Sharko bakışını cesede çevirdi. Karşısında betimlenemez

bir varlık duruyordu, bir et, toprak, kemik ve eklem yığını. İnsanlıktan o kadar çıkmıştı ki, sarsıcı bile değildi artık. Onun da kafatası kesilmişti.

Adli tabip sol omzu işaret etti.

"Merminin girdiği yer burası. Deltoidin arkasından çıkmış. Elimizdeki bilgilere göre, ölüm sebebi bu değil. Elimizdeki bilgilere göre diyorum, çünkü çürüme yüzünden bunu kesin olarak belirleme imkânım yok, ölüm nedenini yani."

Busnel gövde, kol ve bilekler üzerindeki eti çıkmış kısımları gösterdi.

"Bu bölgelerin derisi yüzülmüş."

"Hangi aletle?"

Doktor bir masaya yönelip kapalı bir kavanozu havaya kaldırdı. Sharko gözlerini kıstı.

"Tırnak mı?"

"Evet, etine saplanmışlardı. Tahliller doğrulayacaktır, ama ben kendi tırnaklarının söz konusu olduğunu bile düşünüyorum. Sağ elinin baş, işaret ve orta parmaklarının tırnakları."

"Adamcağız ölmeden önce kendi derisini mi sıyırmış yani?"

"Evet. Bunu öyle büyük bir kuvvet ve şiddetle yapmış ki, akıl alır gibi değil. Çektiği acı dehşet verici olmalı."

Polis giderek bulanık sularda yüzdüğü hissine kapılıyordu. Bu bulgular beklediğinden daha şaşırtıcıydı.

"Ya... ya diğer cesetler?"

"Durumlarından ötürü, bunu söylemek daha zor. Sanırım onların da omuz, baldır, sırt gibi bazı yerlerinin derisi yüzülmüş. Ama tırnakla değil. İzler net, düzgün ve özellikle de derin. Bıçak veya başka bir keskin aletle yapılmış gibi. Dövmeleri yok etmeye çalışan kurnazların klasik tekniği."

Doktor yeniden tırnakları işaret etti.

"Şakağına silah dayayarak herhangi birini kendini sakatlamaya zorlayabilirsiniz. Bütün mesele bunun sebebini öğrenmekte."

"Fotoğrafları alabilir miyim?"

"Dosyanın ekindeler. İnanın bana, pek hoş değiller."

"Adli tabiplere her zaman inanmışımdır."

Busnel çenesini üzerinde küçük, saydam bir poşetin durduğu rafa doğru salladı.

"Bir de şu var. Köprücük kemiğiyle boynu arasında, derisinin altında bulunan, minicik, yeşil bir plastik parçası."

Sharko rafın yanına gitti.

"Ne olduğu konusunda bir fikriniz var mı?"

"Silindir şeklinde ve ortası delik. Kuşkusuz, deri altı kateter tünelinden kalmış bir parça, ameliyatlarda kullanılır."

"Hangi amaçla?"

"Bir cerrahla konuşup daha kesin bilgiler edinmem lazım. Ama hatırladığım kadarıyla bir sürü olasılık var. Mesela, kemoterapi maddelerini akıtmakta kullanılan bir implant portu olabilir. Ama bunlardan, hastayı tekrar tekrar delmekten kaçınmak için, merkezi kateterlerde de faydalanılıyor. Toksikolojik tahliller ve hücreler gerekeni söyleyecektir. Bir hastalıktan mustarip miymiş? Kanser miymiş?"

"Başka bir şey var mı?"

"Benimle ilgili bir şey yok. Gerisi adli tıp tekniğine girer ki, sizin için pek önemli değildir. Daha sonra, DNA için, her deneğin psoas kaslarından örnekler aldım. Kafaları tıraşlanmış olduğundan, toksikoloji birimine pübik kılları gitti. Artık çalışma sırası onlarda. Umarım bu sayede, kimlik tanımlamasında bir gelişme kaydederiz. Aksi halde, bu olayın uzadıkça uzaması ve son derece karmaşıklaşması riski mevcut."

"Zaten öyle değil mi?"

Adli tabip leke içindeki önlüğünü çıkarmaya başladı. Sharko gözleri yerde, dudaklarını ovaladı.

"Sürekli morga gittiğim zamanlarda bile, sizinkiler gibi kauçuk ayakkabılar almak hiç aklıma gelmedi. Mahvettiğim mokasenlerin sayısını tahmin edemezsiniz. Ölülerin kokusu... âdeta içlerine işlemişti. Bu tür ayakkabılar nerede satılıyor?"

Uzman, gözlerini bir an muhatabına diktikten sonra, yüzünde solgun bir tebessümle kalan aletlerini yerleştirmek üzere salonun dip tarafına geri döndü.

"Leroy Merlin'e bakın, bahçecilik reyonuna, orada bulmanız lazım. Ve artık, güle güle, komiser. İzin verirseniz, gidip yatacağım."

Sharko temiz havaya çıkınca derin bir nefes alıp saatine baktı. On bire geliyordu. Raporların çoğu gün sonundan önce düşmezdi. Bulutsuz göğe baktı ve giysilerini kokladı. Orada ancak iki saat kalmasına rağmen pis koku üzerine iyice sinmişti. Parisli polis, nabız yoklamak ve bilgisayarda veri tabanlarını sorgulamak üzere Adli Polis'e gitmeden önce, üstünü değiştirmek için otele dönmeye karar verdi. Fırsattan istifade, bütün gece elinden kaçan o baş belası sineği de gebertecekti.

Ve sonra, kırk sekiz saat içinde somut bir gelişme kaydedemezse, çantasını toplayıp eve dönecek ve gerisine Nanterre'de bakacaktı. Minyatür trenlerini daha şimdiden fena halde özlemişti.

10

[F]ilm onarıcısı Claude Poignet, sıra dışı ticarethaneler ve rengârenk dükkânların Maelström'ü[5] olan Gambetta Sokağı'nda oturuyordu. Yol bir yandan Wazemmes'ın etnik karmaşası ve kapalı çarşısına, diğer taraftan Solférino ve Vauban sokaklarını çevreleyen öğrenci mahallelerine uzanıyordu. Yetmişlik ihtiyar, Çin restoranıyla tütün-sigara satan dükkân arasına sıkışmış evinde, çift odaklı, kahverengi çerçeveli gözlüğü, V yakalı, bordo renkli eski yün kazağı ve ütüsüz, kareli gömleğiyle pek iyi görünmüyordu. Gerçekten eski film onarıcısı mıydı, yoksa eski bir film onarıcısı mı?

"Eski bir eski film onarıcısıyım diyelim. Gözlerim yüzünden on sene kadar önce işi bıraktım. Işık gözlerimden eskisi kadar iyi geçmiyor. Ve sinema her şeyden önce ışıktır, biliyor musunuz? Işık yoksa, sinema da olmaz."

Lucie şu salon zemini çimentoyla yapıştırılmış karo döşemeli, duvarları yüksek ve tesisat boruları açıkta eski Kuzey evlerinden birinde ilerliyordu. Gazlı ocakta bir çaydanlık ısınıyor ve etrafa keskin bir kahve kokusu yayıyordu. Claude iki fincanı doldururken, Lucie onun sıvı kömür döktüğünü sandı. Genelde kahvesini şekersiz içmesine rağmen hemen iki tane attı.

"Kısa metraja otopsi yapabildiniz mi?"

---

5 Kuzey Buz Denizi'nde, güçlü gelgit akıntılarından kaynaklanan büyük bir girdap. (ç. n.)

Poignet gülümsedi. Dişleri dekora uygundu: yüzde yüz dayanıklı ve sakil. Yine de hâlâ, Redford gibi, kırışıklıklarının ardında bir zamanlar son derece çekici olan bir adamın yüz hatları seçiliyordu.

"Bu tam bir polis terimi, 'otopsi yapmak'. Nasıl oluyor da, sizin gibi genç ve güzel bir kadın suçlu kovalayacak noktaya varıyor?"

"Büyük olasılıkla heyecan meselesi. Sizi bobinleriniz, beni ise sokak heyecanlandırıyor. Sonuçta, her ikimiz de yolunda gitmeyen şeyleri onarmaya çalışıyoruz."

Lucie kendini kahvesini yutmaya zorladı. Hakikaten iğrençti, dünyanın tüm şekerleriyle bile... Gelip bacaklarının arasında mırıldanan Ankara kedisini şefkatle okşadı.

"Ludovic'le uzun zamandır mı tanışıyorsunuz?"

"Babasıyla birlikte askerlik yapmıştık. Ludovic'e ilk projeksiyon cihazını ben hediye etmiştim, yer sıkıntısı dolayısıyla elden çıkardığım Pathé marka bir 9,5 mm. Daha o zaman bile, baba evinin duvarlarında gösterim seansları düzenlerdi. Başına gelen şey çok kötü. Annesi hastalıktan öldüğünde, dokuz yaşında bile değildi. İyi bir çocuktur, biliyor musunuz?"

"Biliyorum ve ona yardımcı olmak için buradayım. Filmden söz eder misiniz, lütfen?"

"Hadi gidelim."

Antika evin yaşını açıkça belli eden, dar ve gıcırtılı basamakları tırmandılar. Duvarları onlarca portre süslüyordu. Hayır, sinema starlarınınkiler değil, hafif makyajlı yüzü ışığı muhteşem yakalayan, kimliği meçhul bir kadına ait fotoğraflar. Şüphesiz bir takıntının, fazla erken uçup gitmiş bir aşkın izleri. Üst kata vardıklarında, zemini yıpranmış, alacakaranlığa gömülü bir hol boyunca ilerlediler.

"Sol taraf banyo laboratuvarım. Eğlenmek için, eski bir 16 mm kamerayla film çektiğim oluyor hâlâ. İnanın bana, bu dünyadan parmaklarımın ucunda bir peliküle ayrılacağım."

Karanlık odayı açıp kameraları, bobinleri, kimyasal madde bidonlarını gözler önüne serdikten sonra kapıyı yavaşça itti.

"Arka tarafa gidiyoruz."

En arkadaki oda, sinema evrenine adanmış gerçek bir laboratuvara açılıyordu. Montaj masası, vizyonöz, büyüteçler, yetkin bilgi işlem malzemeleri ve film tarayıcısı. Ve daha arkaik birçok başka alet. Makaslar, yapıştırıcı, mini giyotin, yapışkan bant, cetveller. Lucie "otopsi" sözcüğünü kullanmakta haklıydı. Burada filmler, cesetlerin kesilip incelendiği gibi didik didik ediliyor olmalıydı. Onarıcının taktığı beyaz, pamuklu eldivenler bile eksik değildi.

"Pek yakında bunların hiçbiri kalmayacak. Tamamen dijital, yüksek çözünürlüklü kameralar 35 milimetreliklerin canına okuyacak. Sinemanın sihri kayboluyor, inanın. Atlayan görüntüsü olmayan bir filme hâlâ film denir mi?"

Malum bobin, görüntüleme masasının sol yanında, dikey bir döner aksa takılıydı. Bir metre kadar çekilmiş pelikül, ortadaki, hem büyüteç hem de ekran işlevi gören bir aletin içinden geçip sarma bobinine gidiyordu. Odadaki yegâne ışık neonunkiydi.

"En baştan başlayalım. Yaklaşın, sevgili bayan. Çok çekici olduğunuzu söylememe izin verin."

Adam lafını sakınmıyordu doğrusu. Lucie gülümsedi ve yanına gelip vizyonözün karşısında durdu.

"Sunum nasıl olsun?" diye sordu film onarıcısı. "Basit mi, karmaşık mı?"

"Ayrıntılara girmekten çekinmeyin. Sinemayı çok sevsem de, bu konuda hiçbir şey bilmiyorum. Siz Ludovic'e projektörü hediye ettiğiniz zaman, ben de gecenin on birinde tek başıma ilk korku filmimi seyrediyordum. *Şeytan*'ı. Anılarımın en iyi ve en kötüsü."

"*Şeytan*... Sinema tarihinin en kârlı yapımlarından biridir. İlk çevrimin yönetmeni William Friedkin oyuncularını berbat koşullarda çalıştırmıştı. Oyunlarını geliştirmek için kulaklarının

dibinde sürpriz silah patlatmak, onları buz gibi odalara sokmak gibi şeyler. Şimdiki oyuncular konforlarından vazgeçemiyorlar."

Lucie ona şefkatle bakıyordu. İhtiyar, oltanın kamış ve iğnesinden bahsederken babasının yaptığı gibi tutkuyla konuşuyordu... O zamanlar küçücük bir kızdı...

"Evet, bizim film..."

"Filmimiz, her şeyden önce, 16 mm. formatında. Tamamı omuz kamerasıyla çekilmiş. Kuşkusuz bir Bolex. Hafif, portatif, ellili yılların efsanevi kamerası. Tuhaf, ama başlangıçta da belirtildiği gibi, saniyede elli kare hızla gerçekleştirilmiş. Oysa standart çekim saniyede yirmi dört resimdir. Ama Bolex bu tür fantezilere izin veriyor ve böylece birçok gereksinimi karşılayabiliyordu."

"Orijinal film mi bu?"

"Hayır. Orijinali, yani kameradan çıkan, tıpkı fotoğrafçılıktaki gibi peliküle negatif olarak basılmıştır. Bunda, pozitif baskı söz konusu, yani gözün gördüğü. Her zaman, yedek kopya olarak da yararlanılan pozitiflerle çalışılır. Bu sayede, korkmadan kesilip, çeşitli işlemlerden geçirilebilirler."

Bir manivela yardımıyla bandı çekti. Ekranda, şeridin altında **SAFETY** yazısı belirdi.

"Başta yazan bu terim, SAFETY, emülsiyonu taşıyan malzemenin asetat, yani tehlikesiz olduğunu belirtiyor. Ellili yıllara kadar, genellikle nitrattan yapılıyor ve kolayca yanıyorlardı. *Cennet Sineması*'nda Philippe Noiret'nin nitrat esaslı pelikül içeren bir kutuyu açtığı için projeksiyon kabininde ateş aldığı efsanevi sahneyi hatırlarsınız herhalde."

Lucie başıyla onayladı. Oysa o filmi hiç görmemişti. Tutkuyla seyrettiği ellili yılların Amerikan kara filmlerinin tersine, İtalyan klasikleri pek onun tarzı değildi.

"A'nın üzerindeki siyah yuvarlak, pelikülün Kanada'da üretildiğini kanıtlıyor. Bunlar Kodak'ın kullandığı uluslararası simgelerdir."

Kanada... Ludovic, bobini Belçikalı bir koleksiyoncunun tavanarasında bulduğunu söylemişti. Ve bugün, aynı bobin Fransa'daydı. Bu anonim filmler, koleksiyon pulları ve demir paralarla aynı kaderi paylaşıyor, ülkeden ülkeye geziyor olmalıydılar. Lucie, şayet sağlayacağı fayda onca zahmete değerse, koleksiyoncunun oğlunu sorgulamak gerekebileceğini aklının bir köşesine yazdı. İtiraf etmeliydi ki, bu küçük, şahsi soruşturma onu heyecanlandırıyordu. Claude düşüncelerini okuyor gibiydi.

"Bu filmler oradan oraya dolaşır ve kaybolurlar. İkinci Dünya Savaşı öncesine ait eserlerin yarısından çoğu kaybolmuş, düşünebiliyor musunuz? Aralarında, şüphesiz çatı aralarında çürüyen kusursuz başyapıtlar var. Méliès'ler, Chaplin'ler ve bir yığın John Ford."

"Bunun hangi zamana ait olduğu belli mi?"

Claude Poignet manivelayı çevirdi. Filmin, köşesinde beyaz yuvarlak bulunan kesif karanlıktan ibaret ilk görüntüsüne ulaştığında, şeridin altını işaret etti. Lucie, deliklerin hemen üzerinde + ve ■ simgeleri yanı sıra rakamlar fark etti.

"Kodak, bantlarına tarih atmak için, geometrik şekillerden oluşan bir kod kullanıyordu. Her yirmi senede bir yeniden kullandığı bir kod."

Lucie'ye plastik kaplı bir kâğıt, bir çeşit teknik fiş uzattı.

"Şu şifre anahtarına bakın. Artı ve kare, pozitifin 1935, 1955 ya da 1975'te basıldığını gösteriyor. Pelikülün hali ve açılış sahnesindeki aktrisin giysileri göz önünde bulundurulursa, 1955 yılına ait olduğu kuşku götürmüyor. (İşaret parmağını ekrana doğrulttu.) Yirmi görüntüde bir karşımıza çıkan şu numaraya kenar sayısı deniyor. Üreticiyi –yani burada Kodak'ı–, pelikül tipini, rulo numarasını içeriyor ve son dört rakam da her bir kareyi tanımlıyor. Pelikülün laboratuvardan nerede ve ne zaman çıktığını aşağı yukarı kestirebiliriz. Bununla birlikte, hemen belirtmeliyim ki, bu numaralarla hiçbir yere varamayacağınız kesin, çünkü aradan

fazla zaman geçmiş ve yaşanan bunca değişimden sonra, üretici laboratuvarın artık mevcut olmaması kuvvetle muhtemel."

Poignet hoşnut bir edayla Lucie'ye baktı. Gözlük camları gözlerini kocaman gösteriyordu. Lucie tebessümüne karşılık verdi.

"İçeriğe geçelim mi?"

Adamın yüzü gölgelendi. Birden keyfi kaçmıştı.

"Aslında bunu en başta söylemeliydim. Bu film bir dâhi ve bir psikopatın eseri. İkisi aynı çarpık zihinde birleşmiş."

Lucie heyecanının kabardığını hissediyordu. Tatilinin ortasında, bir atölyenin arka odasında bulunuyordu ve çalışırken her gün teğet geçtiği sağlıksız bir evrene düşmek üzereydi.

"Yani?"

"Filmde, en hafif tabiriyle... rahatsız edici görüntüler var. Bunu, sebebini tam olarak anlamadan siz de derinlerinizde hissetmiş olmalısınız."

"Evet. Huzursuzluk uyandıran bir duygu. Özellikle de baştaki tüyler ürpertici göz kesme sahnesinde."

"Elbette ki, kusursuz bir film hilesi söz konusu. Yarılan göz bir hayvana, belki de bir köpeğe ait. Ama o sekans özellikle, gözün görüntü yakalayan basit bir süngerden, olayların manasını anlamayan düz bir yüzeyden başka bir şey olmadığını belirtiyor. Daha iyi görmek için o yüzeyi delip ötesine geçmek, filmin içine girmek gerektiğini anlatıyor."

Claude Poignet manivelasını büyütecin altında çırılçıplak bir kadının görüntüsü belirene kadar döndürdü. Dolgun göğüsler, tahrik edici bir duruş, filmin başındaki mağrur aktristi bu, gözü yarılan kadın. Loş, kontrastı az bir dekorda duruyordu. Bu sabit görüntüde, arkadan ortaya çıkan onlarca el, vücut hatlarını ve cinsel organını keşfediyordu. Aktörler ayırt edilmiyorlardı, sihirbazların sahnedeki yardımcıları gibi baştan ayağa siyah giyinmiş olmalıydılar. Yaşlı onarıcı, manivelasını çevirerek pelikülü bir kare

ileri sardı. Salıncağına yerleşmiş küçük kızın görüntüsüydü bu. Yüzü ancak bir santimetre yanındaki kadınının yerini alıyordu.

"Bu, yirmi beşinci kare denilen görüntü. Gerçi burada, elli birinci oluyor. Filmde bunlardan bir sürü var. Üstelik 1955'te çekilmiş. Oysa resmî olarak, sübliminal yöntem ilk kez 1957'de, Amerikalı bir reklamcı olan James Vicary tarafından kullanıldı. Bu durumun oldukça ürkütücü olduğunu belirtmeliyim."

Lucie sübliminal görüntülerin mantığını biliyordu. O kadar kısa bir an görünüyorlardı ki, gözün algılayacak vakti olmuyor, ama beyin onları "görmüş" oluyordu. Polis, François Mitterrand'ın da 1988'de bu tekniği kullandığını hatırladı. Başkan adayının yüzü Antene 2 televizyonunun haber jeneriğinde görünmüştü, fakat seyircinin onu bilinçli bir şekilde algılayabilmesine yetecek kadar uzun süre değil.

"O halde, bu filmin yaratıcısı bir öncü, öyle mi?"

"Her hâlükârda, son derece yetenekli biri. Büyük Georges Méliès, özel efektler ve pelikül hileleri icat etmişti, ama sübliminal yöntemi değil. Hem daha ellili yıllarda olduğumuzu unutmayalım, o zamanlar beyin ve görüntülerin zihindeki etkisi hakkında bilinenler nispeten arkaikti. Dostlarımdan biri duyusal pazarlama[6] işinde, size adresini vereyim. Sizce bir sakıncası yoksa filmi ona da göstereceğim. Belki o son derece yetkin makineleriyle, benim gözümden kaçan ilginç şeyler bulabilir."

"Ne sakıncası olacak, aksine, çekinmeyin."

Poignet içi kartvizit dolu bir sepeti karıştırdı.

"İşte kartı, belki görüşmek istersiniz. Sübliminal meselesini benden iyi anlatacaktır. Beyin, görüntüler, zihindeki etkileri. Günümüzde farkında olmaksızın ne kadar koşullandırıldığımızı düşünebiliyor musunuz? Çocuğunuz var mı?"

Lucie'nin yüz hatları yumuşadı.

"Evet. İkizler, Clara ve Juliette. Sekiz yaşındalar."

6 Neuromarketing. (ç. n.)

"Ve muhtemelen onlara *The Rescuers*'ı izlettirmişsinizdir."

"Bütün anneler gibi."

"Çizgi filmin belli bir sahnesinde, pencereye saklanmış çıplak bir kadının sübliminal görüntüsü mevcut. Şüphesiz çizerin küçük, kişisel bir saçmalığı. İçiniz rahat olsun, çocuklarınızın zihninde olumsuz bir etki yaratmaz, görüntü fazla küçük! Ne var ki, çizgi filmin piyasada gösterildiği bütün o yıllar boyunca, kimse hiçbir şey fark etmedi."

Konuşma cıvıklaşmaya başlıyordu. Lucie gözlerini çıplak yıldız adayına dikti. Kışkırtıcı ve her şeye açık duruyordu. O dönem için tam bir rezaletti.

"Yönetmenimiz filminin arasına sübliminal görüntüler eklemek için ne gibi bir işlem yapmış?"

"Okulda kes-yapıştır yaptınız mı hiç? Bu da aynı şey. Önce, başka bir peliküle, çıplak aktrisin sahnelerini çekmiş. Sonra, A pelikülündeki ilgisini çeken görüntüleri kesip yine kes-yapıştır yöntemiyle B pelikülüne eklemiş. Bütün bu işler bitince, bant kopyalanır ve önümüzdeki şey elde edilir. Bir sürü meşhur yönetmen, sekanslarının etkisini güçlendirmek için, bu yöntemi kullanmışlardır. *Sapık*'ta Hitchcock, *Dövüş Kulübü*'nde Fincher ve birçok korku filmi yönetmeni. Ama bunlar çok daha sonraydı. O dönemde, hiç kimse bu görüntülerin varlığından kuşkulanmazdı."

"Ya filmdeki diğer sübliminal görüntüler? Onlar nasıl?"

"Her yanından cinsellik akan, kösnül, pornografik resimler. Ayrıca, maskeli erkeklerle cesur ve mide bulandırıcı sevişme sahneleri de var. Ve son bölümde, cinayet sahneleriyle karşılaşıyoruz."

"Cinayet mi?"

Lucie kaslarında ani bir gerilme hissetti. *Snuff*[7] filmleri duymuştu. Peliküle kaydedilmiş cinayetler, yeraltı kanallarında elden

7 Gerçek bir cinayetin, işkencenin, tecavüzün kaydedilip el altından satılarak dağıtımı yapılan film türü. (ç. n.)

ele geçen kasetler. Onlardan biriyle karşı karşıya olması mümkün müydü? Yarım asırdan daha eski bir *snuff* film?

Claude manivelasını yavaşça çevirdi. Zaman sayacının rakamları yükseliyordu. Film onarıcısı her saklı görüntüde duruyordu. Bazı çıplak sahneler fazla cüretli, sapıklık sınırında ve iticiydiler. Kadınların mayoyla zor dolaşabildiği bir dönemde, bunun skandal yaratacağına kuşku yoktu.

"Kanlı sekanslar daha ziyade sona doğru ortaya çıkıyor. Kız çocuğuyla azgın boğa arasında geçen sahnede. Kusura bakmayın, manivelayı biraz döndürmem lazım, otomatik bobin sarıcım bozuldu. Ne de olsa on üç dakikalık film, yüz metreden fazla pelikül eder. Söylesenize, Ludovic'le birlikte miydiniz? Sizin gibi kadınlar onu hep çekmiştir."

"Benim gibi mi? Nasıl yani?"

"Küçük bir Jodie Foster."

Lucie samimi bir kahkaha attı.

"Bunu iltifat kabul ediyorum."

"Öyle zaten."

"Şey... Küçük kızın önünde aniden duran boğa sekansını nasıl yapmışlar? O da mı hile?"

Lucie ellerini arkasında birleştirdi. Bu çok garipti, ama daha önce pek az film onda bu kadar güçlü bir iz bırakmıştı. Kendini kısa metrajın her sahnesini ayrıntılarıyla betimleyebilecekmiş gibi hissediyordu. Sanki her sekans beynine kazınmıştı.

"Büyük olasılıkla. Fakat bir yerde, hayvan gerçekten boğazlanıyor. Çocuğun boğayla karşı karşıya kalmasına gelince... Görüntüleri detaylı bir şekilde incelemem gerek. Belki de ilkin hayvanı tek başına çekti, pelikülü ışığa maruz bırakmadan başa sardı ve sonra kızı yalnız başına filme alarak görüntüleri üst üste bindirdi. Ama bu bana aşırı karmaşık geliyor ve itiraf etmeliyim ki, özellikle bilgisayarların henüz var olmadığı ve oldukça ilkel aletlerin kullanıldığı bir dönem için çok iyi bir iş çıkarmış."

"Ya küçük kızın genişlemiş gözbebekleri? Onları fark ettiniz mi? Uyuşturucu verilmiş olabilir mi?"

"Aktrisler uyuşturulmaz. Sinemaya özgü ürünler ve özel efektler bu işi gayet iyi görür zaten. Ellili yıllarda bile vardılar."

Poignet pelikülü kaydırma hızını düşürdü. Lucie görüntülerin birbirini takip ettiğini, hareketin doğduğunu, bobinin dönüş hızına göre değiştiğini görüyordu. Çitle çevrili çayır görüntüsüne ulaştılar. Claude filmi yavaşça ilerletip şoke edici bir karede durdu. Otlar, sereserpe yere uzanmış çıplak aktris, İncil'deki yılanlar gibi yayılmış saçlar. Karnında kuyu gibi bir delik, yuvarlak, siyahımsı bir yarık vardı. Lucie elini ağzına götürdü.

"Yuh!"

"Aynen öyle."

Claude yana kayıp bandı çekti ve neon ışığına tuttu.

"Bakın... Çok iyi yapılmış. Pornografik fotoğraflarda da olduğu gibi, sübliminal görüntü diğerleriyle aynı tonda. Aynı hâkim renkler, aynı kontrastlar, aynı ışık. Otlak farklı, ama pek belli olmuyor. Film normal hızla geçtiğinde, hiç renk kopukluğu olmuyor ve dolayısıyla, kesinlikle hiçbir şey görülmüyor. Buna karşılık, beyin hepsini algılıyor."

Lucie burnunu peliküle dayadı. Bu kareler, kendisi fark etmeden gözünün içinden geçmişti. Yarı saydam şeridin bir metre ilerisinde, yine kadını o ölüm pozisyonunda gördü. Claude bandı parmaklarının arasında ilerlettikçe, aynı görüntü tekrar geliyordu.

"Aktrisin her görünüşünde, yani yaklaşık iki yüz karede bir, karnındaki siyah daireden başlayan yeni bir kesik beliriyor. Sanki zamansal bir devamlılık söz konusuymuş gibi. Tüm bunlar..."

Yeniden manivelasını döndürmeye koyuldu, boğanın çocukla karşı karşıya kaldığı o inanılmaz sahnede durdu. Bir sonraki görüntü tamamen farklıydı.

"... bir göz meydana getirmek için."

Lucie neye el attığını kavramakta zorlanıyordu. Kadın, yavaş yavaş, göbek deliğinden başlayarak dört bir yana yırtılmıştı. Yarıklardan oluşmuş bir güneş gibiydi. Gür otlar üzerinde hareketsiz yatan vücudunda açık yaralar göze çarpıyordu. Kesikler bariz bir gözbebeği ve iris meydana getiriyordu. Sizi izleyen, delip geçen, insanda başını çevirme, *artık görmeme* isteği uyandıran, saklı ve kem bir göz. Lucie cinayet mahalli fotoğraflarıyla karşı karşıya bulunduğu hissine kapılmıştı: Kurnaz ve sadist bir katille karşılaşmış bir kurban.

"Bu bir film hilesi olamaz," diye belirtti. "O kadar... gerçek ki..."

Claude gözlüğünü çıkarıp bir güderiyle sildi. Gözlerini olduğundan büyük gösteren camlar olmayınca, derin kırışıklıklara rağmen dengeli ve ince hatlı yüzü ortaya çıkıyordu.

"İyi yapılmış hilelerin kuralı budur zaten. Buradakinin de öyle olduğundan kuşkum yok."

Siyah beyaz olması karenin şiddetini artırıyor, kesilmiş bedeni çevresinden ayırıyordu. Lucie şaşkınlığını bir türlü üzerinden atamıyordu:

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?"

"Çünkü burada sinema söz konusu, genç bayan, gerçek değil. Yedinci sanat büyü, illüzyon ve göz boyama sanatıdır. O kadın rahatlıkla bir manken de olabilirdi. Becerikli parmaklar, makyaj ve birkaç mizansen efekti aynı işi görebilirdi. Hiçbir şey gerçek değil. Ama yönetmenimizin gözü ve görüntülerin zihindeki etkisini saplantı haline getirmişe benzediği kesin. Günümüzde görüntünün hayatlarımıza ne derece musallat olduğu ve bizleri şiddete boğduğunu göz önünde bulundurursak, demin söylediğiniz gibi, bir öncü o. Çocuklarımız günde üç yüz binden fazla görüntüyle karşı karşıya kalıyorlar, düşünsenize. Ve bunların kaçının şiddetle, ölümle, savaşlarla ilgili olduğunu biliyor musunuz?"

Lucie'nin içinden *kurban* dediği kadının gözleri, her türlü yaşamdan yoksun bir halde gökyüzüne çıkıyordu. Biraz sarsılan polis, yeniden Claude'a döndü.

"Bu filmin sinemada gösterildiğini düşünüyor musunuz?"

"Zannetmiyorum. Deliklerin durumu, özellikle de bobinin başındakiler mükemmel. En azından bu kopya asla büyük çapta kullanılmamış."

"Sübliminal mesaj niçin öyleyse? Tüm bu mizansen neden?"

"Belki de özel gösterimler içindir, kim bilir? Yönetmenin kendininkilerden başka gözlere sunduğu bir film? Kişisel bir fantasma? Bilirsiniz, sübliminal olağanüstü bir güce sahiptir. Görüntüyle bilinçaltı arasında, hiçbir sansürün engel olmadığı, doğrudan bir akış bahis konusu. Görüntü alınır ve doğrudan beyninize aktarılır. Şiddet, seks ve sapkınlığı gizli yollardan yaymak için ideal bir araç. Günümüzde internet üzerinden hem görsel hem de sesli olarak yapılıyor. Mesela, şarkılarının sözlerinde sübliminal mesajlar geçiren gruplar mevcut. Bizim yönetmen de bu tür saçmalıklardan hoşlanıyor olamaz mı? Ama bunu 1955 yılında yaptığını düşünüyorum da... Sıkı herifmiş doğrusu... İnsanda saygı uyandırıyor."

Claude ekranı söndürdü. Lucie gözlerini bobinden ayıramıyordu. Birbirinin yerini alarak ölüm veya yaşamı ileten binlerce kare. Derinliklerinde gözle görülmeyen, tehlikeli parazitler barındıran, parıltılı, muhteşem bir nehir hayal etti.

"Filmden çıkarabileceklerimizin hepsi bu kadar mı?"

Claude bir an duraksadı.

"Hayır. Başka şeyler de içerdiğini düşünüyorum. Neden saniyede elli kare hızında, bir kere? Ve şu, sağ üst köşedeki beyaz daire ne ifade ediyor? Her görüntüde var. Hem sonra..."

Dudaklarını büzüp kafasını iki yana salladı.

"... Sisler, ekrandaki kopkoyu bölgeler, her yerde hazır ve nazır olan o kasvet, objektifteki şu kapağa benzer şey... Yönetmen

kontrastlarla, ışıkla, açıkça belirtilmeyen anıştırmalarla oynamışa benziyor. Filmi seyrederken ben de tıpkı sizinki gibi bir iç sıkıntısı hissettim. Porno görüntüler ya da işkence edilmiş kadınınkiler bu kadar kuvvetli bir huzursuzluk yaratmaya yetmez. Hem sonra, Ludovic'in bu pelikül yüzünden psikiyatri hastanesinde bulunduğunu unutmayalım. Bir şey atlamış olmalıyım. Her şeyi yeniden ve kılı kırk yararak incelemem lazım. Her görüntüyü, her kareyi. Fakat bu günler alacaktır..."

Lucie o sakatlanmış kadının hayalinden bir türlü kurtulamıyordu. Karnında, yara hâlinde, kocaman, kara bir göz. Elinde bir cinayetin kanıtını tutuyordu belki de. Olay elli seneden fazla bir süre önceye bile dayansa, içinin rahat olmasını istiyordu. En azından ne döndüğünü anlamalıydı.

"Bu kadını nasıl bulabiliriz?"

Claude bu soruya şaşırmış görünmedi. Çoğu kayıp veya anonim filmlerle uğraşa uğraşa, bu çeşit taleplere alışmış olmalıydı.

"Bence Fransa'da aramak gerekir. 1954, yani pelikülün banyo edilmesinden bir yıl öncesinin modeli bir Chanel tayyör giyiyor. Annemde de aynısı vardı..."

Fransa'da çekilip Kanada'da mı banyo edilmişti? Yoksa aktris mi, hakikaten bir aktris söz konusuysa tabii, oraya gitmişti? Neden? Bu hastalıklı kısa metrajda oynamaya nasıl ikna edilmişti? Bu da başka bir tuhaflıktı.

"... Dolgun göğüsler, yuvarlak kalçalar; sinemacıların kadını göstermeye nihayet cesaret ettikleri Bardot döneminin göbeğindeyiz. Yüzü bana kesinlikle hiçbir şey ifade etmiyor, ama ellili yıllar uzmanı bir sinema tarihçisiyle temasa geçebilirim. Ülkenin bütün arşiv ve sinema kurumlarıyla ilişkidedir. O zamanlar, porno ya da erotik film çevreleri gayet içe kapalı ve sansüre tabiydi, ama yine de bir dolaşım mevcuttu. Eğer bu kadın bir ara aktrislik yaptıysa ve başka filmlerde oynadıysa, arkadaşım onu bulacaktır."

"Sübliminal görüntülerin kopyalarını alabilir misiniz?"

"Size önerecek daha iyi bir şeyim var aslında, filmi dijitalleştireceğim. 16 milimetrelik tarayıcım, saatte iki bin düşük çözünürlüklü görüntü yutabilir. Endişelenmeyin, sinema ekranında büyütmedikçe kalitesi kusursuz olacaktır. İşimi bitirince, bir sunucuya yüklerim, siz de evinizdeki bilgisayara indirirsiniz."

Lucie muhatabına hararetle teşekkür edip kartvizitini küçük sepetin içine bıraktı.

"Yeni bir şey bulur bulmaz beni arayın, lütfen."

Claude başıyla onayladı ve genç kadının elini avuçlarının arasına alarak sıktı.

"Bunu Ludovic için yapıyorum. Eşimi onun ebeveyni sayesinde tanımıştım. Adı Marilyn'di, Monroe gibi..." Özlemle iç geçirdi. "Bu lanet filmin onu neden kör ettiğini öğrenmek istiyorum."

Lucie dışarı çıkınca saatine göz attı. Neredeyse öğlen olmuştu... Claude Poignet'yle görüşmesi midesini kaldırmıştı. Kendisine rağmen içine sızmış olan sübliminal görüntüleri düşünüyordu. Tam olarak nerede olduğunu bilmese de, içinde bir yerlerde titreştiklerini hissediyordu. Kesilen göz sahnesi onu sarsmıştı, ama en azından bunun bilincine varmıştı, oysa gerisi... Mücadele etme imkânı olmaksızın, kafasına sapkın pislikler gömmüşlerdi.

Bu delice zımbırtıyı kim seyretmişti acaba? Niye üretilmişti? Claude Poignet gibi o da bu lanetli şeridin başka uğursuz gizemler de içerdiğini seziyordu.

Kafası sorularla dolu Lucie, République otoparkındaki arabasını bulmaya gitti. Aracın içine oturdu ve kontağı çevirmeden önce, Ludovic'in vermiş olduğu, Szpilman'ın oğluna ait ilanı çıkardı. "Satılık eski film koleksiyonu. 16 mm, 35 mm, sessiz ve sesli filmler. Otuzlu yıllar ve sonrasına ait, her çeşit kısa ve uzun metrajlar. 500 tanesi casusluk filmi olan, 800'den fazla bobin. Fiyat teklifi satış mahallinde verilecektir..." Oğlun bir şeylerden

haberi olabilirdi ve bu, Liège'e kısa bir yolculuk yapma zahmetine değerdi. Ama önce hastaneye gidip annesi ve Juliette'le birlikte öğlen yemeği yiyecekti. Yani...yemek derken... müşkülpesent olmamak gerekiyordu.

Küçük kızını daha şimdiden çok özlemişti.

11

[S]harko etrafta kimsenin bulunmadığından emin olmak için, burnundan soluyarak Rouen Adli Polisi'nin tuvalet kapılarını tek tek açıp baktı. Camlardan içeri lanetli bir güneş vuruyor, şakaklarından ter sızıyordu. İğrençti. Gözleri tuz ve öfkeyle dolu bir halde aniden geriye döndü.

"Beni rahat bırak, Eugénie, tamam mı? Karışık sosunu getireceğim, fakat şimdi değil! Sen farkında değilsin galiba, ama çalışıyoruz burada!"

Eugénie lavabonun kenarına oturmuştu. Üzerinde kısa, mavi bir elbise, ayaklarında tokalı, kırmızı ayakkabılar vardı ve uzun, sarı saçlarını lastikle bağlamıştı. Kâkülünü parmaklarına dolamaktan hınzır bir zevk alıyordu. Bir damla bile terlemiyordu.

"Bu işlerle uğraşmandan hoşlanmıyorum, Franckcığım. Ölüler ve iskeletlerden ödüm patlıyor. Eloise da korkuyordu zaten. Niye yeniden başlıyor ve beni üzüyorsun ki? Büronda iyiydin, öyle değil mi? Bu durumda ben, tek başıma gitmek istemiyorum artık. Senin yanında olmak istiyorum."

Sharko sinirden kudurmuş gibi bir aşağı bir yukarı gidip geliyordu. Lavaboya koşup başını soğuk suyun altına soktu. Doğrulduğunda Eugénie hâlâ oradaydı. Onu kolundan itti, fakat kız yerinden kımıldamadı.

"Eloise'dan söz etmeyi kes. Çek git buradan. Tedaviyle gitmiş olmalıydın zaten, yok olmalıydın..."

"Hemen Paris'e dönelim öyleyse. Trenlerle oynamak istiyorum. Bana kötü davranır, yine iskelet görmeye gidersen işler sarpa saracak. Willy denen o koca budala artık canını sıkmaya gelemiyor, ama ben hâlâ yapabilirim. Hem de ne zaman istersem."

Kız tutkaldan beterdi. Komiser başını elleri arasına aldı. Sonra birden tuvaletten çıkıp kapıyı ardından çarptı. Bir koridora saptı. Eugénie karşısında, muşamba kaplı yere bağdaş kurmuş oturuyordu. Sharko onu görmezden gelip yanından geçti ve Georges Péresse'in bürosuna girdi. Cinayet masası şefi, sabit ve cep telefonları arasında hokkabazlık yapıyordu. Önünde evraklar yığılmıştı. Avucunu hoparlöre dayayıp çenesini Sharko'ya doğru salladı.

"Ne var?"

"Interpol'le ilgili yeni bir gelişme var mı?"

"Evet, evet. Başvuru formu dün akşam UMB'ye[8] gitti."

Péresse telefon konuşmasına geri döndü. Sharko girişte bekledi.

"Şu formu görebilir miyim?"

"Komiser, lütfen... Meşgulüm."

Sharko başıyla onaylayıp, beş altı polis memurunun çalıştığı bir *open space*'te ona tahsis edilmiş küçük bir alandan ibaret makamına döndü. Gökyüzü mavi, aylardan temmuzdu, tatil zamanı. Yürütülen soruşturmaların önemine rağmen, işler rölantide yürüyordu.

Komiser sandalyesine oturdu. Eugénie sinirlerini oynatmıştı, onu Paris'teki bürosundaki gibi yönlendirmeyi becerememişti. Kız, kafasının içine boşaltmak üzere, heybesinde eski anı ve saplantılarla geri gelip duruyordu. Onu derinden yaralamak için nereye dokunacağını gayet iyi biliyordu. Biraz fazla polisleştiği anda, komiseri cezalandırıyordu aslında.

Sharko parmaklarının arasında bir kalemle yeniden dosyalarına daldı. Küçük kız zarf açacağıyla oynuyor ve gürültü çıkarmaktan vazgeçmiyordu. Sharko kulaklarını tıkamanın faydasız olduğunu

8 Ulusal Merkez Büro; BCN. (ç. n.)

biliyordu: Kız içinde, kafatasında bir yerdeydi ve ancak canı istediğinde defolup giderdi.

Aynasız, kimsenin bir şey fark etmemesi için, her şeyi yaptı elbette. Normal, aklı başında görünmeliydi. Nanterre'deki bürolarda kıçını bu şekilde koruyabilmişti. Eugénie en nihayet çekip gidince, notlarını inceleyebildi. Adli tıp ve toksikoloji biriminde, olumlu gelişmeler kaydedilmişti. Kemikler üzerinde özellikle tarayıcıyla yapılan daha derin analizler, beş iskeletin dördünde yeniden kaynamış eski kırıklar –bilek, kaburga, dirsek vs– tespit etmişti. Kaynamış ve renkli olmaları en az iki yıl ve ölümden önceye dayandıklarını gösteriyordu. Yani bu kimliği belirsiz adamlar bir büronun ardında pinekleyen türden değillerdi. Kırıklar meslekleriyle, ragbi gibi özel bir sporla ya da kavgalarla alakalı düşmelerden ileri gelebilirdi. Sharko, günün erken saatlerinde, bölgenin muhtelif hastane ve spor kulüplerinden gelen bilgilerin karşılaştırılmasını istemişti. Araştırmalar devam ediyordu.

Saç bulunmadığından, pübik kılların toksikolojik tahlilleri son derece aydınlatıcı olmuştu. Beş şahıstan üçü –Asyalı da bunlar arasındaydı– kokain ve Subutex[9] kullanıcısıydılar. Kılın kesilerek yapılan parçasal incelemesi, her üçünde de uyuşturucu madde emiliminin ilkin büyük ölçüde azaldığını, ölümlerinden önceki son haftalardaysa tamamen sıfırlandığını gösteriyordu. Böcek pupalarının öğütülmesinden hiçbir şey çıkmamıştı. Adamlar son saatlerinde uyuşturucu almış olsalardı, böcekkabuklarının keratininde kalıntılara rastlanırdı. Bunun üzerine komiser, uyuşturucudan arındırma kurumları ve hapishanelerden çıkanları kontrol etmek gerektiğini düşünmüştü, çünkü Subutex parmaklıklar ardında yaygın bir uyuşturucuydu. Belki de eski mahkûmlar, torbacılar veya uyuşturucu kaçakçılığıyla ilgili bir hikâyeye karışmış adamlar söz konusuydu. Hiçbir ipucu ihmal edilmemeliydi.

9 Eroin bağımlılarının tedavisinde, yoksunluk belirtilerine karşı kullanılan bir ilaç. (ç. n.)

Son önemli nokta, en iyi durumdaki cesedin köprücük kemiği hizasında bulunan minik, plastik tüptü. Analizler kemoterapiyle bağlantılı kimyasal maddelerin varlığını ortaya çıkarmamıştı. Rapor, adli tabibin belirttiği hipotezlerin yanı sıra, tüpün beyne yerleştirilmiş ince elektrotları deri altındaki bir stimülatöre bağlamaya da yarayabileceğini açıklıyordu. Bu tekniğe derin beyin stimülasyonu deniyor ve ciddi depresyonların tedavisinde, Parkinson hastalığının titremelerini sınırlamakta ya da OKB'lerin[10] giderilmesinde kullanılıyordu. Bu dikkate değer bir hususta, çünkü katil kurbanlarının beyinleriyle ilgileniyora benziyordu.

"Ne yazıyorsun?"

Eugénie geri gelmişti. Sharko onu hiç umursamadan düşüncelerini sürdürmeye çalıştı. Küçük kız zarf açacağıyla masaya gitgide daha kuvvetli vuruyordu.

"Eloise öldü, hımm, karın da öldü, hımm. Eloise ve karın öldüler, hımm. Ve tüm bunlar senin kabahatin, hımm..."

Küçük kurnaz... Bu onun en sevdiği laftı, Sharko'nun yüreğini dağlayan laf. Komiser dişlerini gıcırdattı.

"Lanet olsun, kapa çeneni!"

Başlar Sharko'ya doğru döndü. Yumrukları sıkılmış halde koltuğundan fırladı. Alelacele, fotokopi çekmekte olan bir polis memurunun yanına gidip komiser kimliğini gösterdi.

"Sharko, ŞÖMO."

"Biliyorum, Komiser. Bir şey mi istiyorsunuz?"

"Benim için gidip kestane şekeri ve karışık sos almanıza ihtiyacım var. Sos *pink salad* olacak, bir kiloluk kavanozda. Bunu yapabilir misiniz? Kestane şekerinin markası mühim değil, ama sos *pink salad* olmalı, sakın unutmayın, başkası olmaz."

Adamın gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Ama..."

10 Obsesif Kompulsif Bozukluk. (ç. n.)

Parisli polis ellerini beline dayadı, omuzları genişledi. Zaten iri kıyım olan Sharko, birkaç kilo fazlasıyla, karşısındakinde saygı uyandırıyordu.

"Evet?"

Genç polis itiraz etmekten vazgeçip gözden kayboldu. Sharko yerine döndü. Eugénie gülümsüyordu.

"Birazdan görüşürüz, Franckcığım."

"Görüşmesek de olur. Evinde kal."

Küçük kız zıplayarak koşmaya koyuldu ve bir mantar panonun arkasında kayboldu. Komiser gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Sükûnet nihayet geri geliyordu. Bilgisayarların uğultusu, meslektaşlarının ayakkabı gıcırtıları. Düşünmeye devam ederek, çeşitli raporların teknik sayfalarını hızla karıştırdı. Yeni pek bir şey öğrenemedi. DNA araştırmaları sürüyordu, keza hiçbir yere varmayacak yüz rekonstrüksiyonu da. Şimdilik, olay şu kısa açıklamayla özetlenebilirdi: Biri Asyalı ve çoğu eski uyuşturucu kullanıcısı olan, yirmi iki ila yirmi altı yaşlarında beş adam mermiyle yaralanmış ya da öldürülmüşlerdi. Kafatasları testereyle kesilmiş, gözleri çıkarılmış, elleri doğranmış ve toprağa gömülmüşlerdi. Harika...

Niteliği dolayısıyla, soruşturma pek fazla ilerlemiyordu. Sert darbe özellikle, tamamen dilsiz olan, kaygı verici kayıp vakaları dosyasından geliyordu. Mesela son on beş ay zarfında kaybolmuş, yaş, tahmini boy ve ağırlık gibi kıstaslara uyan bir Asyalı sorulduğunda, talep karşılıksız kalıyordu. Ama neticede, bu sadece bir yarı başarısızlık sayılırdı. Haklarında herhangi bir kayıt bulunamaması, bu adamların marjinal tipler, kaçak göçmenler ya da kısaca yabancı olabileceklerini gösteriyordu.

Daha sonra, beyninin kaynadığı hissine kapılan Sharko, biraz serinlemek üzere çeşmeye gitti. Kendini dışarıda, bir kahvenin terasında daha iyi hayal ediyordu. Polis memuru karışık sos kavanozunu ve kestane şekerlerini getirmişti. Neyse ki Eugénie

o zamandan beri onu rahat bırakıyordu. Çok geçmeden oteline dönüp Leclerc'le durum değerlendirmesi yapacak ve muhtemelen bir iki güne kadar oradan uzaklaşacaktı. Zaten zaman geçtikçe ipuçları da kayboluyordu. Hastanelerden hiçbir şey çıkmamıştı. Yakın çevre soruşturmasından dönen teğmenlerin elinde de dişe dokunur bir şey yoktu. Sanayi bölgesinde çalışan yüzlerce görevli –ve eski görevli– arasında kimse herhangi bir şey görmemişti. Öte yandan, cinayetler o kadar eskiye dayanıyordu ki, hafızalar ciddi ölçüde körelmiş olmalıydı.

Şimdilik, cesetlerin kimliği tamamen meçhul kalmaya devam ediyordu.

Son bir kez dosyalarına gömülmüş olan Sharko, aniden omzunda bir baskı hissetti. Dönüp baktı. Péresse gözlerini sos kavanozu ve kestane şekerlerine dikmişti. Sonunda konuştu.

"Ciddi bir ipucu yakaladık. Gelip bakın."

Sharko onunla birlikte bürosuna gitti. Rouenlı komiser kapıyı kapatıp bilgisayar ekranını işaret etti. Elle ve İngilizce yazılmış bir evrakın taraması ekrandaydı.

Bir telgraf.

"Interpol'den geldi. Bu telgrafın nasıl buraya kadar ulaştığına inanamazsınız. Interpol'de görevli Sanchez adında biri, tatilini geçirmekte olduğu Bordeaux yakınlarındaki bir kampingden onları aramış. Dünyanın en huzur verici aperatifini yudumlayarak televizyon seyrediyormuş ki, cesetlerin bulunduğu bölgedeki boru hattının kenarında sizi fark etmiş."

"Televizyona mı çıkmışım? Vay canına, hiçbir fırsatı kaçırmıyorlar."

"Bunun üzerine, merkeze telefon açıp kendini tanıtmış ve hangi vaka üzerinde çalıştığınızı öğrenmek istemiş."

"Sanchez'i iyi tanırım. O Lyon'a gitmeden önce, doksanlı yılların sonunda birkaç ortak dosyamız olmuştu."

"Son zamanlarda pek televizyon izlememiş ve bu hikâye etrafında koparılan medyatik gürültüden bihabermiş. Neyse, meslektaşları ona anlatmışlar... Testereyle kesilen kafataslarını falan. Ve o zaman, kafasında bir ampul yanmış. Interpol arşivlerinin araştırılmasını istemiş. Tahmin edin orada ne bulmuşlar?"

"Bu eski telgrafı..."

"Aynen öyle. Mısır'dan yollanmış bir telgraf. Tam olarak söylemek gerekirse, Kahire'den."

Sharko parmağını ekrana doğrulttu.

"Gözlerimin hâlâ iyi gördüğünü söyleyin bana."

"Teyit ediyorum. 1994 tarihli. Kahire'de oturan üç Mısırlı genç kız vahşice öldürülmüşler. Kafatasları, yazıldığına göre 'tıbbi testereyle' kesilip beyinleri alınmış. Vücutları, cinsel organlar da dâhil, baştan ayağa bıçakla kesilip parçalanmış..."

Sharko iğrenç bir sarhoşluğun istilasına uğradığını hissediyordu. Göğüs kafesi geriliyor, ciğerleri sıkışıyordu. Sürek avına susamış canavar yeniden yüzeye çıkıyordu. Péresse okumaya devam etti.

"... Hepsi iki günden az bir sürede. Ve bu kez, toprağa gömme yok. Cesetler doğaya terk edilmiş. Katilimiz aşırı sert davranmış."

Parisli komiser gözkapaklarını indirerek ayağa kalktı. Bıçak darbeleriyle paramparça edilmiş halde çölün kumlarına yayılmış kızları tahayyül etti. İç organları açıkta, leş yiyicilere bırakılmış. Kafasında tüm bu görüntülerle, derin bir nefes alarak gözlerini ekrana dikti.

"Bu çok uzun zaman önce olmuş. Seri cinayetler normalde hem zaman hem de mekân bakımından daha yakın olurlar. Normandiya ve Kahire'nin çok yakın oldukları söylenemez... Bir gezginle mi karşı karşıyayız yoksa? Interpol başka benzer vakalar da tespit etmiş mi?"

"Hayır."

"Gerçi bu pek fazla anlam taşımıyor. Daha on sene öncesine kadar, bu tür telgraflar oldukça nadirdi. Kâğıt kalem işlerine zaman ayırmak aynasızların yapacakları en son şeydir. O da, canları bu işe kafa yormak isterse... Mısırlı meslektaşımız gayet titiz bir polismiş. Ki bu neredeyse bir paradoks sayılır."

Sharko bir müddet sustu. Gözleri telgrafı incelemeyi sürdürürken beyni çoktan faaliyete geçmişti bile. Afrika'da üç kız, Fransa'da beş adam. Doğranan uzuvlar, kesilmiş kafatasları, çıkarılmış gözler. On altı senelik zaman farkı. İki seri arasında bu kadar uzun bir bekleyiş niye? Ve özellikle, neden iki seri? Komiser Interpol'ün yaptığı özet açıklamaya döndü.

"Raporun yazarı Mahmud Abdel-al... İlk taşı atan Mısırlı polis memurunun adı mı bu?"

"Galiba."

"Elimizdeki her şey bu belgeden mi ibaret?"

"Şimdilik. Önce Mısır Interpol'ü, sonra da Kahire UPTİS'le[11] temasa geçildi. Oradan bizi Fransız Elçiliğinde görevli, yerel yetkililerle doğrudan ilişkisi olan Mickael Lebrun adında bir komisere pasladılar. İlk haberler pek iç açıcı değil."

"Niye ki?"

"Görünüşe göre, Abdel-al bu olaydan sonra mesleği bırakmış."

Sharko duraksadı.

"Dosyaya ulaşmamızı sağlayacak biri var mı?"

"Evet, adı Hasan Nureddin, büroyu yöneten başmüfettiş. Lebrun'e bakılırsa, diktatörün biriymiş. Yerel polisler çenelerini sıkı tutuyor, Batılıların işlerine burunlarını sokmalarından hoşlanmıyorlar. Sanıklara işkence yapmak, fikir ayrılığı yüzünden birilerini hapse atmak gibi şeyler Mısır'da hâlâ sıradan uygulamalar. Telefonla işin içinden çıkılamaz. Hem dosyalarını bize elektronik ya da bildiğimiz posta vasıtasıyla göndermeyi reddediyorlar."

---

11 Uluslararası Polis Teknik İşbirliği Servisi. (ç. n.)

Sharko göğüs geçirdi. Péresse haklıydı. Arap ülkelerinin polis teşkilatlarıyla, özellikle de Mısır polisiyle Avrupalı örnekler arasında ışık yılları vardı. Para ve iktidar hırsıyla çürümüş ve sadece iç güvenliğe dönüktüler.

Farenin tıklaması duyuldu: Péresse bilgisayara telgrafın basılması komutunu vermişti.

"Amirinizle temas kurdum. Sizi oraya yollamamıza onay verdi. Kahire uçakla sadece dört saatlik mesafede. Eğer isterseniz, elçilikten geçeceksiniz. Mickael Lebrun sizi Kahire polisine götürüp Hasan Nureddin'le tanıştıracak."

Birden odaya Eugénie girdi, kızgındı. Sharko başını, gömleğinden çekiştirmeye başlayan ufaklığa çevirdi.

"Hadi yürü, gidiyoruz," diye homurdandı. O korkunç ülkeye gitmemiz söz konusu bile olamaz. Sıcak ve kumdan nefret ederim. Üstelik uçaktan ürkerim ben. İstemiyorum."

"... miser? Komiser?"

Sharko eli çenesinde, Péresse'e doğru ilerledi. Mısır... Bu hesapta yoktu.

"Kötü James Bond filmlerini andırıyor..."

"Pek tercih hakkımız yok. Biz sahadayız, siz de..."

"Kâğıt kalem işleri, biliyorum."

Sharko iç çekerek telgrafın çıktısını aldı. Şans eseri gönderilip iki kıta arasında kaybolmuş bu birkaç satırla idare etmesi gerekecekti. Hâlâ incelediği zamanlardaki tatil katalogları haricinde hiç bilmediği o ülkeyi düşündü. Nil, devasa piramitler, vahanın ortasında bile eriten bir sıcaklık... Turist fabrikası. Suzanne hep oraya gitmek istemiş, ama kendisi işleri yüüzünden reddetmişti. Ve şimdi, aynı baş belası iş onu Afrika'nın lanetli kumlarına itiyordu.

Dalıp giden Sharko, Cinayet Masası Amiri Péresse'in makamında oturan ve adamın kalçalarında şaklattığı lastiklerle oynayan Eugénie'ye bakıyordu.

"Sizi güldüren ne böyle?" dedi Rouenlı, arkasına bakarak.

Sharko başını kaldırdı.

"Bir an önce yola koyulmalıyım öyleyse, değil mi?"

"En geç yarın. Görev pasaportunuz var mı?"

"Mecburen. Hiç gerçekleşmese de, uluslararası soruşturmalar yürütmekle yükümlüyüm."

"Demek ki gerçekleşiyormuş. Kanıtı ortada. Dikkatli olun. Kahire'de eliniz ayağınız bağlı olacak. Elçilik peşinize, ayaklarınıza dolanacak bir tercüman takacak ve ne kadar ileri gideceğiniz yerel polisin keyfine kalacaktır. Bıçak sırtında yürüyeceksiniz. Haberleşiriz."

"Silah taşıma hakkım var mı?

"Mısır'da mı? Dalga mı geçiyorsunuz?"

Kibarca el sıkıştılar. Sharko küçük kızı olduğu yerde bırakıp çıkmak istedi, ama Péresse son bir kez seslendi.

"Komiser Sharko?"

"Evet..."

"Bir daha memurlarımdan birini özel alışverişinize yollamaktan kaçının."

Sharko binadan çıkıp otele yöneldi. Koltuğunun altında raporlar, diğer kolunda da *pink salad* sos kavanozu ve kestane şekerleri vardı. Fazlasıyla sağlıksız olduğu aşikâr bir işe doğru ilerliyordu.

Baharat kokulu, alev alev yanan bir şehrin içine dalmaya hazır.

Efsanevi Al Kahira kenti.

Kahire.

12

Lucie, kızıyla berbat bir öğle yemeği –bir dilim sossuz rosto ve haşlanmış patates– yedikten sonra, Katolik mahalleleri boyunca uzanan öğrenci lojmanlarının göbeğinde küçük bir apartman dairesinden ibaret evine uğradı. Yeşillikler içindeki bulvarın iki yanını dolduran neogotik mimari örneği binalar arasında, binlerce öğrencisini şehrin ana arterlerine kusan Katolik Üniversitesi de vardı. Lucie, etrafında onca genç ve büyümekte olan kızlarıyla, her geçen gün kendini biraz daha yaşlı hissediyordu.

Kapının kilidini açıp antreye girdi ve kirli torbasını çamaşırlığa bıraktı. İğrenç hastane kokularından kurtulmak için acilen çamaşır yıkaması lazımdı. Sonra ılık duşun altına girdi ve kendini, fışkırarak ensesini kamçılayan, göğüslerini hafif hafif ısıran suya teslim etti. Eve gelmeden, bulamaç yiyip yalapşap temizlenerek ve iki büklüm uyuyarak geçen bu iki gün, ona, küçük yaşamını, kızlarını, alışkanlıklarını ve her akşam, yaş gününde ikizlerin –annesiyle beraber– hediye ettikleri tavşan terlikleriyle seyrettiği filmleri ne denli sevdiğini göstermişti. İnsan, aslında en basit şeylerin bile o kadar fena olmadığını, onlardan uzaklaşınca fark ediyordu.

Kurulandıktan sonra, mavi ipekten, bol ve yumuşak bir tunik giymekte karar kılıp eteklerini, baldırlarının yarısına kadar inen korsan pantolonunun sardığı kalçalarının üzerine doğal bir şekilde bıraktı. Haftanın iki günü kalenin çevresinde yaptığı yürüyüşlerde bronzlaşmış bacaklarının biçimliliğinden hoşlanıyordu. İkizler okul ve kantine gitmeye başladıklarından beri, iş ve aile

haricinde yeniden kendine vakit ayırmayı başarmış, annesinin deyişiyle, yeniden kadın olmuştu.

Meetic hesabını kontrol etmek için bilgisayarına göz attı. Ludovic'le yaşadığı başarısızlık, onu bilgisayar üzerinden kurulan ilişkilerden soğutmamıştı. Bu sanal, paket ilişki biçiminden bir türlü vazgeçemiyordu. Uyuşturucudan beterdi, ama hiç olmazsa zaman kazandırıyordu. Zira herkes gibi o da saatlerin peşinden koşuyordu.

Profilinde yedi yeni talep birikmişti. Hızla inceledi ve hemen beş tanesini reddedip ikisini ayırdı: Biri kırk üç, diğeri kırk dört yaşında iki esmer adam. Kırklı yaşlardaki erkeklerin uyandırdığı güven duygusu onun öncelikli arayışıydı. Karşısına çıkan ilk kadın için onu bırakmayacak, güvenilir ve güçlü bir varlık.

Ensesi serinlemiş olarak dışarı çıktı. O sırada, anahtarının kilitte biraz sürtündüğünü fark etti. Mekanizmayı ikinci döndürüşünde, bir şey takılıyordu sanki. Lucie eğilip metali dikkatle inceledi ve bir daha denedi. Kilitlemeyi başarmış olmasına rağmen, huzursuzluğu devam ediyordu. Hoşnutsuz bir edayla kapıyı yeniden açıp salonu ve diğer odaları gözden geçirdi. DVD ve romanlarını yerleştirdiği dolapları yokladı. İlk bakışta, hiçbir şeye el sürülmemiş gibiydi. Aklına, Ludovic'in evindeki hayalet gelmişti tabii... Orayı karıştıran kişi dışarı çıktığında rahatlıkla arabasının plakasını almış ve evine kadar ulaşmış olabilirdi. Başka biri olsa kilidin eskidiğini, yağlanma zamanının geldiğini düşünürdü. Lucie omuz silkti ve nihayet çıkıp gitti. Bir hiç uğruna endişelenmeyi bırakmalıydı. Ne var ki bu saptama, yola çıktığında dikiz aynasına uzun uzun bakmasını ve kendini filmin, şu meşhur tuhaf filmin Claude Poignet'nin evinde emniyette olduğuna inandırmaya çalışmasını engellemedi.

Klimasız, eski bir arabayla Belçika'nın uyduruk otobanlarından Liège'e varmak beceri istiyordu, ama Lucie oraya tek parça halinde ulaşmayı başardı. Luc Szpilman kapıyı açtı. Alt dudağında çirkin bir *piercing* vardı.

"Telefonda görüştüğüm siz miydiniz?"

Lucie başıyla onayladı ve üç renkli[12] kimlik kartını gösterdi. Ziyaret sebebi olarak gerçeğe benzer bir şeyler söylemişti: Ludovic Sénéchal'ın oradan getirdiği filmlerden biri şiddet yüklü görüntüler içerdiğinden polisin dikkatini çekmişti.

"Evet, benimle görüştünüz. İçeri girebilir miyim?"

Luc domuz yavrusunu andıran gözleriyle onu süzdü. Kafasındaki Tokyo Hotel[13] saçları infilak etmiş gibiydi.

"Buyurun. Ama sakın bana, babamın herhangi bir kaçakçılık işine karışmış olduğunu söylemeyin."

"Hayır, hayır. Endişelenmeyin."

Toprak seviyesinin altına inen bir dizi basamaktan epeyi geniş bir salona inip oturdular. Camdan çatı berrak, masmavi bir göğe açılıyordu. Lucie'nin aklına dev bir vivaryum geldi. Luc Szpilman kendine bira açarken, muhatabı bir bardak suyu tercih etti. Evde bir yerlerde bir müzik aleti çalınıyor, hafif ve büyüleyici notalar dans ediyordu.

"Klarnet. Kız arkadaşım."

Hayret. Lucie onun daha ziyade elektrikli gitar ya da bateri çalan bir kız arkadaşı olmasını beklerdi. Zaman kaybetmeden görüşmenin çerçevesini çizmeye karar verdi.

"Hâlâ babanızla mı yaşıyordunuz?"

"Zaman zaman. Birbirimizle pek konuşmazdık, ama beni kapıya koyacak cesareti asla bulamadı. Yani evet, burayla kız arkadaşımın evi arasında gidip geliyordum. Babam artık burada olmadığına göre, tercihin ne olduğu ortada sanırım."

Şişenin yarısını yutup –7 derecelik bir kızıl Chimay– cam sehpanın üzerindeki, içinde cigaralık izmaritleri kalmış küllüğün yanına bıraktı. Polis, çılgın genci çözmeye çalışıyordu: Kuşkusuz

12 Fransız bayrağının resmî kimliklerdeki mavi-beyaz-kırmızı renkleri kastediliyor. (ç. n.)

13 Bir rock müzik grubu. (yay. n.)

küçüklüğünde fazla şımartılmış, asi bir çocuktu. Babasının taze ölümü ona pek dokunmuşa benzemiyordu.

"Ölüm koşullarından söz edin."

"Polise her şeyi anlattım zaten, hem..."

"Lütfen."

Luc içini çekti.

"Ben garajdaydım. Babam arabasını sattığından beri, benim müzik aletlerimi kurduk oraya. Bir arkadaşım ve sevgilimle beraber bir parça besteliyordum. Üst kattan kuvvetli bir patırtı duyduğumda saat 20:25 filandı. Önce buraya koştum, çünkü televizyonda haber zamanıdır ve babam koltuğundan asla kalkmaz. Sonra birinci kata çıktım ve ikinci kattaki tavanarası kapısının açık olduğunu fark ettim. Bu garipti."

"Neden?"

"Babamın yaşı sekseni geçmişti. Hareket kabiliyeti hâlâ fena değildi, hatta bazen çıkıp şehirdeki kütüphaneye bile yayan gidebiliyordu, ama fazla dik basamaklar yüzünden hiç yukarı çıkmıyordu artık. Filmlerinden birini seyretmek istediğinde, bana söylüyordu hep."

Lucie doğru iz üzerinde olduğunu düşündü. Ani ve beklenmedik bir olay babada tetikleyici rol oynamış ve onu, oğlundan yardım istemeden yukarı çıkmaya itmişti.

"Ya sonra, çatı katında?"

"Cesedini orada, merdivenin dibinde buldum."

Luc gözlerini yere dikti, gözbebekleri büyümüştü, sonra derhal toparlandı.

"Kafasından kan akıyordu. Ölmüştü. Onu öyle hareketsiz, gözleri açık vaziyette görünce tuhaf oldum. Hemen ilkyardım çağırdım."

Hiçbir şey ifade etmeyen, sert bir el hareketiyle şişesini aldı. Geç doğmuş bir oğul olarak babasında kendisiyle hiç futbol oynayamamış, sakar bir ihtiyardan başka bir şey görmemişti herhalde.

Lucie çenesini, kara irisleriyle sert sert bakan, yaşlı bir adamın resmine doğru uzattı. Çin Seddi kadar katı bir yüzdü.

"O mu?"

Bira şişesini iki eliyle kavrayan Luc başıyla onayladı.

"*Babam*, tüm ihtişamıyla. Bu resim yapıldığında ben daha doğmamışım bile. Elli yaşındaymış, düşünebiliyor musunuz?"

"Mesleği neydi?"

"Uluslararası Arşivler Federasyonu'nda müdürdü ve hâlâ düzenli olarak oraya gidip araştırmalar yapardı. UAF birçok ülkenin sinematografik mirasını korumakla görevli bir kurumdur. Babam hayatını sinemaya vakfetmişti. Bu onun geçtiğimiz yüzyıl tarihi ve jeopolitiğiyle birlikte en büyük tutkusuydu. Büyük çatışmalar, soğuk savaş, casusluk ve karşı casusluk... Rafları bunlarla doluydu."

Gözlerini yukarı kaldırdı.

"Telefonda, tavanarasındaki filmlerden biriyle ilgili bir sorundan söz etmiştiniz."

"Evet, muhtemelen o akşam almaya çalıştığı bobin. 1955 tarihli bir kısa metraj, açılış sahnesinde bir kadının gözü kesiliyor. Bu size bir şey ifade ediyor mu?"

Luc bir an düşündü.

"Kesinlikle hayır. Onun filmlerini hiç seyretmezdim. Casusluk hakkındaki o eski dalgalar ilgimi çekmiyordu. Babamsa her zaman özel sinema salonunda izlerdi. O tam bir sinema delisiydi, hem de aynı filmi yirmi otuz kere seyredecek kadar zırdeli."

Asabi bir kahkaha attı.

"Babam... Sanırım, bobinlerinin birçoğunu UAF'tan yürütüyordu."

"Yürütüyor muydu?"

"Evet, aşırıyordu yani. Küçük koleksiyoncu kusurlarından biriydi bu, kendine asla mani olamıyordu. Bir çeşit takıntıydı diyelim. Bu işleri aynı şeyi yapan bazı meslektaşlarıyla ayarladığını biliyorum. Çünkü normalde, filmlerin hiçbirinin oradan dışarı

çıkmaması lazımdır. Ama babam, o bobinlerin ruhsuz ve uçsuz bucaksız koridorlarda çürümesini arzu etmiyordu. Kutularını yaşlı bir kedi gibi okşayan türden bir adamdı."

Lucie onu dinledikten sonra salıncaktaki küçük kız ve boğalı sahneden de bahsetti. Luc bilgisi olmadığını söylemeye devam ediyor ve samimi görünüyordu. Bunun üzerine Lucie ondan kendisini tavanarasına götürmesini rica etti.

Merdiven sahanlığında dimdik basamakları görünce, babanın niye artık yukarı çıkmadığını anladı. Luc tekerlekli merdivenin yanına gidip onu karşı uca kadar sürükledi.

"Babamı bulduğumda, merdiven tam olarak burada duruyordu."

Lucie mekânı dikkatle inceledi. Bir tutkunun ini.

"Neden yeri değişti peki?"

"Bir sürü insan gelip gitti. Daha da gelen olur. Dün sabahtan beri filmler peynir ekmek gibi gidiyor."

Lucie kafasında ani bir bağlantının kurulduğunu hissetti.

"Gelenlerin hepsi film satın aldı mı?"

"Hımm... Hayır, hepsi değil."

"Daha açık konuşun."

"Arkadaşınızdan hemen sonra gelen şu adam var. Tuhaf görünüyordu."

Luc yavaş yavaş ilerliyordu, eski canlılığı kalmamıştı. Herhalde biradandı.

"Başka?"

"Saçları çok kısaydı. Sarı ve dipten kırpılmıştı. Otuz yaşından gençti. Ayaklarında postal ya da o türden şeyler olan, iriyarı biriydi. Sanki bobinler arasındaki gayet belirli bir şeyin peşindeymiş gibi çatı katını didik didik aradı. Sonuçta hiçbir şey almadı, ama bana daha önce gelip film alan olup olmadığını sordu. O zaman ben de sizin Ludovic Sénéchal'den söz ettim. Alıp götürdüğü şu etiketsiz filmden bahsedince adam Sénéchal'le konuşmak istediğini belirtti. Adresi verdim."

"Adresini biliyor muydunuz?"

"Bana verdiği dört yüz avroluk çekte yazıyordu."

Demek her şey buradan başlamıştı. Tıpkı Ludovic gibi, meçhul şahıs da ilanı görüp koşmuş olmalıydı. Çok geç kalmıştı, çünkü sınıra yakın oturan Ludovic erken davranmıştı. Bu, adamın o kayıp filmi ele geçirme umuduyla yıllardan beri eski eşya satışlarını ve küçük ilanları takip ettiği anlamına mı geliyordu?

Lucie, Szpilman'ı biraz daha sıkıştırdı. Dediğine göre, ziyaretçi klasik bir arabayla gelmişti, Fransız plakalı, siyah bir Fiat'la. Ama genç Belçikalı plaka numarası veremiyordu.

Salona döndüler. Lucie duvara gömülü, dev plazma ekrana baktı. Szpilman babasının ölmeden hemen önce haberleri izlediğini söylemişti.

"Babanızı ansızın çatı katına çıkmaya neyin itmiş olabileceği konusunda herhangi bir fikriniz var mı?"

"Hayır."

"Hangi kanalı seyrediyordu?"

"Sizin ulusal kanalınızı, TF1. Gözde kanalı oydu."

Lucie, her ihtimale karşı, ölüm akşamı yayınlanan haberlere göz atmak gerektiğini aklına not etti.

"Babanız yukarı çıkmadan önce gelen biri oldu mu? Sabah, öğleden sonra?"

"Bildiğim kadarıyla olmadı."

Lucie etrafa göz gezdirdi. Odada sabit telefon hattı görünmüyordu.

"Cep telefonu var mıydı?"

Luc Szpilman başıyla onayladı. Lucie kayıtsız bir edayla sürahiden bardağına tekrar su doldurdu. Oysa içi içini yiyordu.

"Öldüğü sırada yanında mıydı peki?"

Genç adamın kafasında bir kıvılcım çakar gibi oldu. İşaret parmağını sehpaya bastırdı.

"Buradaydı. Onu bu sabah alıp şuradaki etajere kaldırdım. Polisler ilgilenmediler bile. Sizce..."

"Gösterir misiniz bana?"

Luc telefonu getirmeye gitti. Batarya boşalmıştı tabii. Şarja takıp kabloyla beraber Lucie'ye uzattı. Aletin hali perişan olsa da, tarih ve saatiyle numaraları listeleyebiliyordu. Lucie ilkin gelen aramalarla ilgilendi. Sonuncusu ölümden önceki güne aitti. Pazar öğleden sonra, Delphine De Hoos diye biri aramıştı. Luc kadının arada sırada kan almaya gelen hemşire olduğunu açıkladı. Öbürleri zamanda geriye gidiyordu ve oğlun söylediğine göre normal aramalardı. Babasının zaman zaman bir kadeh votka içtiği birkaç eski dost ve UAF'tan meslektaşları söz konusuydu sadece.

Lucie aranan numaralara geçti. Yüreği hop etti.

"Bak sen..."

Son arama şu meşhur pazartesi günü, saat 20:09'da yapılmıştı. Yani ihtiyar merdivenden düşmeden yaklaşık on beş dakika önce. Ama tarihten daha ilginç bir şey vardı. En hafif tabirle garip denebilecek telefon numarası: +1 514 689 8724.

Lucie ekranı Szpilman'a gösterdi.

"Ölmeden birkaç dakika önce yurtdışını aramış. Bu telefon veya kod numarası size bir şey ifade ediyor mu?"

"Birleşik Devletler olabilir mi acaba? Tarihsel araştırmaları sebebiyle oraya telefon açtığı olurdu."

"Hayır, zannetmiyorum."

Lucie kendi cep telefonunu çıkarıp bir numara tuşladı. İçinde bir önsezi vardı, bunun için bahse girecek değildi, ama...

Hattın diğer ucundan bir ses düşüncelerini böldü. İstihbarat servisi. Lucie talebini yöneltti:

"Bir telefon numarasının hangi ülkeye ait olduğunu öğrenmek istiyorum: +1 514 689 8724."

"Bir dakika, lütfen."

Sessizlik. Lucie, telefonunu kulağıyla omzu arasına sıkıştırıp Luc'ten kâğıt kalem istedi. Sonra çabucak numarayı not etti. Kulaklıktaki ses geri geldi.

"Hanımefendi? Kod Québec eyaletine, numara da Montreal'e ait."

Lucie telefonu kapattı. Gözlerini ısrarla Luc'e dikerken dudaklarından bir sözcük döküldü.

"Kanada..."

"Kanada mı? Niye Kanada'yı arasın ki? Orada kimseyi tanımıyoruz."

Lucie bilgiyi sindirmek için bir süre bekledi. Wlad Szpilman, şu ya da bu nedenle, aniden filmin imal edildiği ülkede oturan birini aramıştı. Daha eski aramaları görmek için bir hafta geriye kadar gitti. Aynı numaradan hiç iz yoktu.

"Babanız filmleri ya da ilişkileri hakkında notlar tutar mıydı? Fiş, defter falan?"

"Hiç farkında değilim. Son yıllarda babamın yaşamı burası, sinema salonu ve bürosu arasındaki birkaç metrekareden ibaretti."

"Bürosuna bir göz atabilir miyim?"

Luc bir an durup birasını bitirdi.

"Pekâlâ. Fakat bana gerçekten neler döndüğünü açıklamanız lazım. O benim babamdı, bilmeye hakkım var."

Lucie başıyla onayladı. Luc onu temiz, düzenli bir odaya götürdü. Bilgisayar, dergi ve gazeteler, kütüphane. Polis belge ve çekmeceleri gözden geçirdi. Sadece büro malzemeleri ve bir PC vardı, dikkate değer bir şey yoktu. Dip taraftaki kitaplıkta, savaşlar, katliamlar, soykırımlar hakkında bir sürü tarih kitabı mevcuttu. Ermeniler, Yahudiler, Ruandalılar. Ve bir duvarın tamamı casusluk tarihiyle doluydu. CIA, MI5, komplo teorileri. Sonra, üzerinde Lucie'ye özel hiçbir şey ifade etmeyen isimler yazan İngilizce kitaplar. Bluebird, Mkultra, Artichocke. Anlaşılan

Wlad Szpilman dünyanın geçen yüzyıldaki karanlık yüzüne kafa yoruyordu. Lucie oğul Szpilman'a dönüp kitapları işaret etti.

"Sizce babanız önemli bir sır saklıyor olabilir miydi?"

Genç adam omuz silkti.

"Babam biraz paranoyaktı. Benimle böyle şeyler konuşacak türden değildi. Bunlar onun gizli bahçesiydi."

Lucie odada bir tur attıktan sonra, Luc refakatinde çıkışa yöneldi. Her ihtimale karşı arkasına cep numarasını yazdığı kartvizitini uzatıp teşekkür etti. Arabasında sükûnete kavuşunca telefonunu çıkarıp Kanada'daki numarayı tuşladı. Stres yaratıcı dört çalıştan sonra hat nihayet açıldı. Hiç ses yoktu, kimse alo bile demiyordu. Bunun üzerine, konuşan kendisi oldu:

"Alo?"

Uzun bir sessizlik. Lucie tekrarladı.

"Alo? Kimse var mı?"

"Kimsiniz?"

Belirgin Québec aksanlı bir erkek sesi.

"Lucie Henebelle. Şeyden arıyorum..."

Ani bir klik sesi. Hat kapatılmıştı. Lucie'nin gözünde asabi, güvensiz, her daim tetikte bir adam canlandı. Konuşmanın kısalığından donakalan genç kadın, arabasından fırladı ve geri dönüp yeniden Szpilmanların kapısını çaldı.

"Yine mi siz?"

"Babanızın telefonuna ihtiyacım var."

13

[S]tratejiyi iyi belirleyip karşı tarafı kapatmasına fırsat vermeden şaşırtmak lazımdı.

Lucie, on beş dakika bekledikten sonra, Wlad Szpilman'ın biraz şarj olmuş cep telefonuyla numarayı tekrar aramıştı. Şans yardım ederse, muhatabı numarayı tanır ve kapatmazdı. En azından hemen.

Belçikalının evinin önünde, sıkıntılı bir halde gidip geliyordu. Kendisine karşı uysal ve anlayışlı davranmış olsa da, Luc'ün konuşmayı dinlemesini istemiyordu. Bir konuşma olursa tabii...

İkinci çalıştan sonra hat açıldı.

"Wlad?" dedi Québec aksanlı ses.

"Wlad öldü. Ben Lucie Henebelle, adli polis teğmeniyim. Fransız polisinden."

Her şeyi birden söylemiş, karar anı gelip çatmıştı. Bitmek bilmez bir sessizlik uzadıkça uzadı, ama telefon kapanmadı.

"Nasıl öldü?"

Lucie yumruğunu sıktı, balık zokayı yutmuştu. Artık oltayı yavaş yavaş, sarsmadan çekmek icap ediyordu.

"Sorunuza cevap vereceğim. Ama önce kim olduğunuzu söyleyin."

"Nasıl öldü?"

"Saçma bir kaza. Merdivenden düşüp kafasını patlattı."

Saniyeler akıyordu. Bir yığın soru dudaklarını yakıyor, ama Lucie adamın iletişimi kesmesinden korkuyordu. Buzu ilk kıran karşı taraf oldu.

"Neden aradınız?"

Lucie dürüst davrandı. Karşısındakinin burnundan soluduğunu hissediyordu, yalanın kokusunu derhal alırdı.

"Wlad Szpilman, pazartesi günü sizinle temas kurduktan hemen sonra, bir film almak üzere tavanarasına çıkmış. Şu an bende bulunan, 1955'te Kanada'da üretilmiş bir film. Buna neden gerek gördüğünü anlamak istiyorum."

Adamı gafil avladığı aşikârdı. Nefesinin her geçen saniye biraz daha ağırlaştığını işitiyordu.

"Siz polis değilsiniz, yalan söylüyorsunuz."

"Üstlerimi arayın. Lille Adli Polisi, onlara şöyle söyleyin..."

"Olaydan söz edin."

Lucie saatte yüz kilometre hızla düşünmeye çalışıyordu. Neden bahsediyordu ki bu adam?

"Üzgünüm, ama..."

"Polis değilsiniz."

"Hayır, polisim! Lille'de teğmenim, dedim ya!"

"O halde, fabrikaların yakınında bulunan şu beş cesetten söz edin. Soruşturmalar ne âlemde? Teknik ayrıntıları anlatın bana."

Lucie'nin kafasında bir şimşek çaktı: Boru hattı cesetleri. Wlad Szpilman'm telefonunu tetikleyen buydu demek ki... Televizyon haberlerinde vermişlerdi.

"Üzgünüm. Biz bölge bazında çalışıyoruz ve ben Kuzey'de görevliyim. O işlerle biz ilgilenmiyoruz. Şeyle görüşmelisiniz..."

"Umurumda bile değil. İlgili kişilere ulaşın o zaman. Gerçekten polisseniz, bilgi alabilirsiniz. Yok, derdiniz benim kimliğimi

tespit etmekse, bilin ki, hattım sahte isim ve adrese kayıtlı bir cep telefonudur. Beni onu imha etmeye zorluyorsunuz."

Adam kapatmak üzereydi. Lucie şansım zorlamaya karar verdi.

"O vakayla film arasında bir bağlantı mı var yani?"

"Biliyorsunuz. Hoşça ka..."

"Durun! Size nasıl ulaşacağım?"

"Telefonunuz ekranda çıktı ya. Ben size ulaşırım..." Adam bir an sustu. "Fransa saatiyle 20.00'de arayacağım. Bilgi toplayın, yoksa benden bir daha haber alamazsınız."

Bitti. Bip sesi. Lucie'nin ağzı açık kalmıştı. Ömründeki en yoğun ve esrarengiz telefon görüşmesi buydu herhalde.

Lucie telefonu ödünç verdiği için Luc'e teşekkür ettikten sonra, arabasının koltuğuna gömülüp ellerini alnına dayadı. Altı bin kilometreden fazla bir mesafeden gelen o sesi düşünüyordu. Muhatabının kimliğinin tespit edilmesinden çok korktuğu kesindi. Sahte numaraların arkasına saklanıyor, her türlü konuşmayı kısa kesiyordu. Niye saklanıyordu? Ve kimden? Wlad Szpilman'la temasa nasıl geçmişti? Ama kafasına en çok takılan şey, anonim filmle Yukarı Normandiya'da topraktan çıkarılan cesetler arasında hangi görünmez bağın olabileceğiydi.

O uğursuz bobin ormanı saklayan ağaçtı belki de.

Gururu incinen Lucie, daha o andan itibaren seçim hakkı olmadığını anlamıştı. Bilinci ihmalkârlık edip her şeyi anlatmasına izin vermiyordu. Soruşturduğu vakaları her zaman böyle, bileğinin gücüyle sökerek sonlandırmıştı. Onu rozet takmaya ve kimi zaman sınırları aşmaya iten de bu sebattı zaten.

Bundan böyle zaman sayılıydı. Paris'te doğru ilişkiyi bulup kendisinden istenen bilgileri koparmak için saat 20.00'ye kadar vakti vardı.

14

[B]ir şizofrenin dairesi dağınık olmaya yatkındır. Kişilikteki içsel düzensizlik –zihinsel çatlak– çoğu zaman kendini dışsal bir dağınıklıkla gösterir. Öyle ki, bazıları sonunda bir temizlikçi kadının hizmetlerine başvururlar. Bir davranış analistinin dairesiyse tam tersine, bilgileri çekmecelerde raflara yerleştirilen ayakkabılar gibi dizmeye alışkın, doğrusal bir zihnin aynası olacak belli bir kesinlik gerektirir. Sharko'nun apartman dairesi iki arada bir derede kalmıştı. Her ne kadar kahve fincanları evyede, ütüsüz takım elbise ve kravatlar banyonun bir köşesinde üst üste yığılmış olsa da, öteki tertemiz odalar orada sakin bir ailenin yaşadığı izlenimini uyandırıyordu. Bol miktarda çerçeveli fotoğraf, küçük bir bitki, duvarları yunuslu bir frizin boydan boya kat ettiği sarı duvar kâğıdıyla kaplı bir çocuk odası ve eski pelüş oyuncaklar.

Odanın zeminine çevresini köpük, mantar ya da reçineden yapılmış dekorların kuşattığı muhteşem bir demiryolu ağının rayları ve eski lokomotifler yayılmıştı. Bir zamanlar montaj, yapıştırma, boya işleri yüzlerce –hatta binlerce– saatini almış bu minyatür dünyaya yeniden hayat vermek, iki saat önce Rouen'a dönen Sharko'nun ilk yaptığı şey olmuştu. Lokomotifler neşeyle düdük çalıyor ve buharla birlikte havaya, karısı Suzanne'ın, depolarına doldurulmuş güzel kokusunu üflüyorlardı. Eugénie, her zamanki gibi, ağın ortasına oturmuş gülümsüyordu. Bu gibi zamanlarda, komiser onu yanında hissetmekten mutlu oluyordu.

Küçük kız gitmeye karar verdiğinde, Sharko ayağa kalktı ve elbise dolabının üzerinden tozlu bir bavul indirdi. Kapağını

açınca, geçmişin nostalji dolu kokuları yeniden ortaya çıkmıştı. Sharko'nun kocaman yüreği sıkıştı.

Kahire yolculuğu ertesi sabah için planlanmıştı. Orly Havaalanı'ndan, Egyptair'le uçacaktı, hem de ekonomik sınıfta. Adiler... Fransız Elçiliği'nde görevli polis komiserinin onu karşılaması öngörülmüştü. Sharko internetten bölgenin hava sıcaklıklarına bakmıştı: Göksel alevler ülkeyi yakıp kavuruyordu, tam bir saunaydı. Bu hiç işine gelmezdi. Valizine kısa kollu, tek renkli gömlekler, her ihtimale karşı iki tane mayo, iki flanel pantolon ve bermuda şortlar koydu. Teybini, karışık salata sosunu, kestane şekerlerini ve odun kömür vagonuyla birlikte 0 ölçek Ova Hornby lokomotifini de unutmadı.

Hediyelere yer kalması için yarım doldurduğu bavulunu kapatmak üzereyken, telefonu çaldı. Arayan Leclerc'di. Sharko gülümseyerek açtı.

"Kartonla sigara, adını bile hatırlamadığım Mısır viskisi, Kathia için buhurdan... Daha ne isteyeceksin benden? Kartondan bir piramit mi?"

"Kuzey Garı'na gidecek zamanın var mı?"

Sharko kol saatine baktı. 18.30. Genelde, yarım saat sonra, gazete okuyarak veya bulmaca çözerek akşam yemeği yerdi ve alışkanlıklarının aksamasından nefret ederdi.

"Duruma göre değişir."

"Lille Adli Polisi'nden bir hanım meslektaşımız seninle tanışmak istiyor. Şu an TGV'de[14]."

"Bu bir şaka mı?"

"Görünen o ki bizim davayla bir ilişki söz konusu."

Sessizlik.

"Ne gibi?"

14 Yüksek Hızlı Tren. (ç. n.)

"Acayip ve beklenmedik türden. Beni doğrudan özel hattımdan aradı. Bir bak bakalım, ciddiye alınacak bir şey mi? Hem ortak bir noktanız da var: Her ikiniz de izindesiniz."

"Ne ortak nokta ama..."

"Treni 19:31'de varıyormuş. Sarışın bir kadın, otuz yedi yaşında, üzerinde mavi bir tunik ve bej renkli korsan pantolonu olacak. O seni tanır zaten, televizyonda görmüş. Neredeyse bir yıldızsın artık."

Sharko şakaklarını ovuşturdu.

"Meraklısı değilim. Kadından bahset biraz."

"Birkaç bilgi yolluyorum sana. Çıktı al ve yola koyul."

Sharko'nun gözleri önünde elektronik uçak biletleri belirdi.

"Anlaşıldı, Amirim, emredersiniz, Amirim. Baksana, Kahire'de sadece iki gün biraz kısa değil mi?"

"Yerel polis orada daha çok zaman geçirmemizi istemiyor. Prosedüre uymak zorundayız."

"Neden beni gönderiyorsun ki? Prosedürden pek hoşlanmadığımı bilirsin. Hem sonra, ya sapıtırsam? Beynimdeki şu minik, yeşil ışığı hatırlıyor musun?"

"O minik ışık yandığı zaman daha iyi oluyorsun sen. Hastalığın kafanda tuhaflıklar yaratıyor, başka hiç kimsenin hissedemediği şeyleri yakalamanı sağlayan bir karışım."

"Bunu büyük reise de söylesen ya. Belki bana biraz daha itibar gösterir."

"Ne kadar az şey söylersek, o kadar iyi. Unutmadan, adı Auld Stag..."

"Ne?"

"Mısır viskisi, Auld Stag. Bir kenara yaz şunu. Kathia için en pahalı buhurdanı al. Ona güzel bir hediye vermek istiyorum."

"O nasıl sahi? Uzun zamandır görmeye gitmedim onu. Umarım bana fazla kızmamıştır ve..."

"Ve sakın yanına sivrisinek ilacı almayı unutma, yoksa çok çekersin."

Leclerc konuşmayı kısa kesmek ister gibi, pat diye kapatmıştı.

On beş dakika sonra Sharko dizlerinin üzerinde bilgisayar çıktısıyla Bourg-la-Reine garında oturuyordu. Amirinin yolladığı kısa rapora daldı. Lucie Henebelle... Bekâr, iki kızı var, babası o on yaşındayken akciğer kanserinden ölmüş, annesi ev hanımı. 2000'li yılların başında, Dunkerque'te polis memuru olmuştu. Masa başı işlerinde görevliyken, belalı bir vakaya dâhil olmayı başarmıştı, Nord bölgesinde büyük gürültü koparmış Ölüler Odası[15] davasına. Sharko o yıllarda polis memurluğu rütbesiyle Adli Polis subaylığı arasında var olan hiyerarşik bariyeri biliyordu. Basit bir yazman, psikopatlar ve ritüellerden söz edilen böyle bir sürek avının öncüsü haline gelmeyi nasıl becermişti? Hangi içsel güçler bu anneyi öteki tarafa itmişti?

Ardından, teğmen rütbesiyle, Lille bölgesi Adli Polisi'ne tayin edilmişti. Güzel terfi. Aklında, en kötüyle karşılaşma olasılığının kat kat arttığı büyük şehir vardı. Şimdiye kadar kusursuz bir güzergâh izlemişti. Üstlerinin söylediğine göre, azimli ve titiz bir kadındı, fakat raydan çıkmaya gitgide daha çok eğilim gösteriyordu. Takviye çağırmadan müdahaleler, hiyerarşiyle düzenli ağız dalaşları ve sadece şiddet içeren dosyalara, özellikle kanlı cinayetlere yönelmek gibi can sıkıcı bir alışkanlık. Teşkilattaki amiri Kashmareck onu "bilgili, yetenekli, sahada usta bir psikolog, ama her zaman denetlenebilir değil" diye betimliyordu. Sharko dosyaya daha da gömüldü. Âdeta kendi hikâyesini okuyor gibiydi. Görünüşe göre, Lucie 2006'da rahatsızlanmıştı. Brötanya'nın derinliklerine kadar uzanan sıkı bir takip, sonunda ona üç haftalık hastalık iznine mal olmuştu. Resmî terim "sürmenaj"dı. Polisler arasında depresyon olarak geçiyordu.

15 Yazarın daha önceki bir romanı. (ç. n.)

Depresyon... Oysa bu kadın kâğıt üzerinde sağlam görünüyordu. Niye aniden dibe vurmuştu? Depresyon sizi, soruşturma suratınızda patladığı ve başkalarının dertleri aniden sizin derdiniz olduğu zaman ele geçirirdi. Onun başına bu denli kişisel ne gelmişti ki?

Sharko bir eli çenesinde gözlerini kaldırdı. Kadın sadece otuzlu yaşlardaydı ve karanlık onu daha şimdiden yaşamına hükmedecek derecede çekiyordu. Kendisi dengesini yitirmeye kaç yaşında başlamıştı acaba? Belki de otuzlu yaşlardan çok daha önce. Ve sonuç ortadaydı. Herhangi bir gözlemci ilk bakışta halini anlardı: Bir ıstırap seli gibi yüzündeki kırışıklıklara işlemiş paramparça bir hayatın damgasını taşıyan, ilaçlardan cesaret alarak tek başına ihtiyarlayacak bir adam.

Kuzey Garı'na saat 19.20'de, her zamankinden daha az terlemiş halde vardı. Temmuz ayında, işçilerin yerini daha disiplinli ve çok daha az yapışkan turistler alıyorlardı. Paris'in nabzı rölantide atıyordu.

9 numaralı peron. Sharko kısa kollu sarı gömleğinin altındaki bej bermuda şortu ve tekne ayakkabılarıyla, can sıkıcı bir hava cereyanında kollarını kavuşturmuş, güvercinlerin arasında sabırla bekliyordu. Gar peronlarından, havaalanlarından, her gün insanların birbirlerinden ayrıldıklarını hatırlatabilecek her şeyden nefret ediyordu. Arkasında ebeveynler çocuklarına, onları tatil kamplarına götürecek tıklım tıkış dolu trenlere kadar refakat ediyorlardı. Bu ayrılış iyiydi, çünkü yeniden kavuşmanın sevincini büyütüyordu. Ama Sharko için, kavuşmak diye bir şey olmayacaktı artık.

Suzanne... Eloise...

Yolcu kitlesi Lille'den gelen TGV'den tek bir insan gibi fırladı. Renkler, ses fırtınası ve çekilen çantaların gürültüleri. Sharko, üzerinde isim yazan pankartlarını havaya kaldıran taksi şoförleri arasından boynunu uzattı. Sanki aralarında belirgin bir bağ varmış gibi, doğru kişiyi hemen algıladı. Lucie gülümseyerek

yaklaşıyordu. Saçları omuzlarına kadar inen, ufak tefek ve zarif kadın gözüne kırılgan göründü. Yüzündeki yıpranmış tebessüm ve bazı polislerde rastlanan şu yorgunluk olmasa, sezonluk iş aramak için Paris'e gelen bir kız sanabilirdi onu.

"Komiser Sharko? Ben Lucie Henebelle, Lille Adli Polisi'nden."

Parmakları birleşti. Sharko kadının tokalaşırken başparmağını üste çıkardığını fark etti. Sahayı denetimine almak ya da bir tür kendiliğinden üstünlük belirtmek istiyordu. Komiser de gülümsedi.

"Eski Lille'in Yalnızlar Sokağı'ndaki[16] Némo hâlâ duruyor mu?"

"Galiba satılık. Kuzey kökenli misiniz?"

"Satılık mı? Hay aksi... En güzel şeyler sonunda hep yok oluyor. Evet, Kuzey kökenliyim, ama bu çok eski hikâye. Terminus Kuzey'e gidelim bari. Pek muhteşem olmasa da, hemen karşıda."

Gardan çıkıp kafenin terasında gölge bir yer buldular. Rengârenk taksiler önlerinde bitmek bilmez bir sıra halinde dizilmişlerdi. Gar insanda dünyanın tamamını kustuğu izlenimi yaratıyordu. Beyazlar, Araplar, Siyahlar ve Asyalılardan mürekkep, sindirimi zor bir kalabalık şehre dağılıyordu. Lucie sırt çantasından kurtulup bir Perrier sipariş etti. Sharko da içine bir dilim limon atılmış beyaz bira söyledi. Genç kadın polis karşısındakinin dış görünüşünden etkilenmişti: Çok kısa saç kesiminden, yaşlı savaşçı bakışından, iri kıyımlığından. Adamdan, tanımlanması imkânsız, karışık bir malzemenin belirsizliği yayılıyordu. Yine de ona hiçbir şey belli etmemeye çalıştı.

"Suçlu davranışları konusunda uzman olduğunuzu söylediler. Heyecan verici bir iş olmalı."

"Doğrudan sadede gelelim, Teğmen, vakit geç oluyor. Benim için neyiniz var?"

Boksör yumruğu gibi doğrudan bir herifti. Lucie kiminle muhatap olduğundan habersizdi, ama asla almadan vermeyeceğini biliyordu. Bu meslekteki herkes böyle çalışırdı. Al gülüm, ver gülüm.

16 Rue des Solitaires. (ç. n.)

O yüzden hikâyesini baştan anlattı. Belçikalı koleksiyoncunun ölümünü, filmin bulunuşunu, içinde saklı pornografik ve şiddet yüklü sahneleri, özellikle o filmi arıyor gibi görünen Fiat'lı şahsı. Sharko en ufak bir heyecan belirtisi göstermiyordu. Kariyerinde böyle şeyleri çok görmüş olması gereken, deri zırhının ardına çekilmiş bir adam. Lucie öğleden hemen sonra Kanada'ya açmış olduğu esrarengiz telefondan bahsetmeyi de unutmadı. Garson içeceklerini getirdiği sırada, işaret parmağını masaya doğrulttu.

"İnternetten haftanın bütün televizyon haberlerini seyrettim. Pazartesi sabahı, müteahhit firmanın çalışanları beş ceset buluyorlar ve aynı akşam olay haberlerin bir numarası oluyor. Toprak altında birçok ceset bulunduğu ve kafataslarının kesik olduğundan söz ediliyor."

Lucie sırt çantasından bir not defteri çıkardı. Sharko onun titizliğini ve bir türlü yakasını bırakmayan tehlikeli ihtirası fark etti. Bir polisin gözleri asla parlamamalıydı, ama işinden bahsettiği zaman onunkiler fazlasıyla ışıldıyordu.

"Not etmiştim: Şu meşhur pazartesi akşamı, kesik kafataslı cesetler röportajı saat 20.03'te başlayıp 20.05'te bitmiş. 20.08'de, baba Szpilman Kanada'ya telefon açmış. Telefonundan görüşme süresini tespit ettim, on bir dakika konuşulmuş. Bu durumda, saat 20.19'da kapatmış oluyor ki, zaten 20.25 civarında, o muhteşem filmi raftan almaya çalışırken düşüp ölmüş."

"Szpilman'ın diğer aramalarını inceleyebildiniz mi?"

"Daha ekibimi devreye sokmadım. Onlara her şeyi açıklamak saatler alırdı. Öncelik sizinle görüşmekteydi."

"Niye?"

Lucie cep telefonunu önüne bıraktı.

"Çünkü Kanada'daki gizemli muhatabım on beş dakikaya kadar arayacak. Ve elimde onun dişine göre lezzetli bir şeyler olmazsa, her şey bitecek."

"Karakoldan telefonla bilgi alabilirdiniz. Gerçek bir tane mi görmek istediniz?"

"Gerçek bir ne?"

"Analist. İşin uzmanı olan biri."

Lucie omuz silkti.

"Egonuzu okşamak isterdim, Komiser, ama alakası yok. Ben anlatacağımı anlattım. Şimdi sıra sizde."

Yapmacıklıktan uzak, dobra bir kadındı. Sharko kadının gizli savaş taktiğinden hoşlanmıştı. Gene de onunla biraz uğraşmak istedi.

"Daha neler, ren geyiklerinin memleketinden gelen bir yabancıya gizli bilgiler vereceğimi mi sanıyorsunuz gerçekten? Otobüs duraklarına A3 afişler asmamı da ister misiniz?"

Lucie sinirli bir şekilde Perrier'sini bardağa boşalttı. *Aşırı hassas bir kadın*, diye düşündü Sharko.

"Dinleyin, Komiser. Gelip bir Perrier içmek için bütün günümü yolda geçirdim ve tren biletine yüz avroya yakın para bayıldım. Arkadaşlarımdan biri bu hikâye yüzünden psikiyatri hastanesinde çürüyor. Hava çok sıcak ve yorgunluktan bittim. Üstelik izindeyim ve her şeyden önemlisi, kızım hasta. O yüzden, size olan tüm saygıma rağmen, ne idüğü belirsiz şakalarınızı kendinize saklayın, lütfen."

Sharko limon dilimini ısırdıktan sonra, parmaklarını yaladı.

"Herkesin kendine göre, ufak tefek dertleri vardır. Bir süre önce, küveti olmayan bir otele gitmiştim. Geçen seneydi galiba... Evet, geçen sene. Bu hakikaten bir sorundu işte."

Lucie düş gördüğünü sandı. Bu saçmalıkları dinlemek için Lille-Paris arasında gidip gelmek...

"Ne yapayım, o halde? Kalkıp geri mi döneyim?"

"Üstlerinizin bu meseleden haberi var mı bari?"

"Az önce olmadığını söyledim ya."

Kadın tıpkı kendisine benziyordu. Sharko onu köşeye kıstırmaya çalıştı.

"Şu an buradasınız, çünkü hayatınızı ıskalamaktasınız. Kafanızda, ceset fotoğrafları çocuklarınızmkilerin yerini alıyor, öyle değil mi? Geri dönün, yoksa sonunuz benim gibi olur. Kısık ateşte can veren ayaktakımı arasında tek başınıza kalırsınız."

İçinde onca karanlık toplamak için ne gibi dramlar yaşamıştı bu adam? Lucie gazetede boru hattı şantiyesine ilişkin gördüğü fotoğrafları hatırlıyordu. Ve Sharko'nun onda bıraktığı korkunç izlenimi: Uçurumun kenarında bir adam.

"Halinize üzülmek isterdim, ama elimde değil. Acımak gibi bir alışkanlığım yoktur."

"Tarzınızı biraz fazla samimi buluyorum. Bir komiserle konuştuğunuzun farkında mısınız, Teğmen?"

"Kusura b..."

Lucie'nin cümlesini bitirecek vakti olmadı. Telefonu çalıyordu. Saatine baktı. Adam biraz erken aramıştı. Telaşla cep telefonunu kaptı. +1 514'le başlayan bir numara. Sıkıntılı bir edayla Sharko'yu süzdü.

"O arıyor. Ne yapayım?"

Sharko elini uzattı. Lucie dişlerini sıkarak aleti avucuna bıraktı. Konuşmayı dinlemek üzere, Sharko'nun yanına kaydı. Komiser konuşmadan telefonu açtı. Hattın öbür ucundaki ses hoyratça sordu.

"Bilgi aldınız mı?"

"Ben muhtemelen televizyonda görmüş olduğunuz uzmanım. Yeşil olması gereken bir gömlek giyen, sıcak ve gazetecilerden gına getirmiş adam. Yani evet, bilgim var."

Lucie ve Sharko gergin bir şekilde bakıştılar.

"Kanıtlayın."

"Bunu nasıl yapacağım peki? Fotoğraf çektirip postayla size mi yollayayım? Saklambaç oynamayı bırakalım artık. Telefonda konuşmuş olduğunuz kadın polis yanımda. Zavallıcık sizin yüzünüzden yüz avro harcamış. Ne istediğinizi söyleyin."

"Önce siz. Bu son şansınız. Emin olun, telefonu kapatırım."

Lucie, Sharko'nun omzuna hafifçe vurarak onu razı olmaya ve laflarını tartmaya teşvik etti. Komiser boyun eğdi, ama açıklamalarında fazla ileri gitmemeye dikkat etti.

"Beş erkek cesedi bulduk. Genç yetişkinler."

"Bunu internette gördüm zaten. Yeni bir şey anlatmıyorsunuz."

"Aralarında bir Asyalı vardı."

"Ne zaman ölmüşler?"

"Altı ay ila bir sene önce. Sıra sizde. Niye bu olayla ilgileniyorsunuz?"

Kulaktan kulağa uzanan seslerin hışırtısındaki gerilim elle tutulacak kadar yoğundu.

"Çünkü iki seneden beri bu meseleyi soruşturuyorum."

İki sene... Kimdi bu adam? Bir polis mi? Özel dedektif mi? Ve neyi soruşturuyordu?

"İki sene mi? Cesetler topraktan sadece üç gün önce çıkarıldı ve en fazla bir yıl önce ölmüşler. Nasıl oluyor da iki senedir soruşturabiliyorsunuz?"

"Cesetlerden söz edin bana. Mesela kafataslarından."

Lucie konuşulan hiçbir şeyi kaçırmıyordu. Sharko biraz daha bilgi vermeye karar verdi. Pazarlıklar çoğu zaman taviz gerektirirdi.

"Kafatasları testereyle gayet temiz bir şekilde kesilmiş, tıbbi bir aletle. Gözleri oyulmuş ve..."

"Beyinleri çıkarılmış..."

Biliyordu. Altı bin kilometre uzaktaki bir adam olaydan haberdardı. Lucie'yse filmle olaylar arasında bağlantı kurmuştu: Bir

yanda oyulan gözler vardı, diğer yanda iris biçiminde kesikler. Sharko'ya bir şey fısıldadı. Komiser başıyla onaylayıp konuştu.

"Normandiya'daki cesetlerle Szpilman'ın filmi arasında ne tür bir bağlantı var?"

"Çocuklar ve tavşanlar."

Lucie anımsamaya çalıştı. Başını iki yana salladı.

"Hangi çocuklar ve tavşanlar?" diye sordu Sharko. "Ne anlama geliyor bu?"

"Anahtar onlar, her şeyin başı. Ve siz bunu biliyorsunuz."

"Hayır, bilmiyorum! Neyin başı, Tanrı aşkına?"

"Cesetlerle ilgili başka ne var? Kimliklerini belirlemek mümkün mü?"

"Hayır. Katil kimlik tespitine yarayabilecek her imkânı yok etmiş. Ellerini kesmiş, dişlerini çekmiş. Cesetlerden birinin, hem de en iyi durumdakinin, kol ve bacaklarından büyük deri parçaları yüzülmüştü. Bunu kendi kendine yaptığı anlaşıldı."

"Araştırılacak ipuçları buldunuz mu bari?"

Sharko kurnaz davranmaya karar verdi.

"Arkadaşlara sormam lazım. Ben resmî olarak izindeyim. Ve on günlüğüne Mısır'a, Kahire'ye gideceğim."

Lucie öfkeyle kollarını kaldırdı. Sharko ona göz kırptı.

"Kahire... Öyleyse siz... Hayır, her şey bu kadar hızlı gelişmiş olamaz. Siz... Siz onlardansınız!"

Adam telefonu kapattı. Sharko ağzını alete bastırdı.

"Alo! Alo!"

Tüyler ürpertici bir sessizlik. Lucie kelimenin tam anlamıyla omzuna yapışmıştı. Sharko genç kadının kokusunu alabiliyor, tenindeki nemi hissediyordu. Kendinde onu itecek cesareti bulamadı.

Her şey bitinişti. Sharko cep telefonunu masaya bıraktı. Lucie doğruldu, çok kızgındı.

"Olacak şey değil! Bravo, Komiser! Kahire tatiliymiş! Şimdi ne yapacağız peki?"

Komiser arayan numarayı bir peçeteye yazıp cebine attı.

"*Biz* derken?"

"Siz ve ben. Solo mu çalacağız, yoksa aynı tabaktan mı yiyeceğiz?"

"Komiserler bir teğmenin tabağından yemezler."

"Lütfen, Komiser..."

Sharko dudaklarını birasına daldırdı. Biraz serinlik zihin açardı. O gün ziyadesiyle heyecan yüklü geçmişti.

"Tamam. Siz film onarıcısını boş verip bobini bilimsel inceleme birimine devredin. Ekibinizi de haberdar edin ki, işin peşini bırakmasınlar. Bana da bir kopya yollamalarını söyleyin. Şu Szpilman'ın evinde arama yapılması için Belçikalılarla bağlantı kursunlar. Az önce telefonu suratıma kapatan Kanadalının kim olduğunu muhakkak bulmalıyız."

Yapılacak işlerin altında çöktüğü hissine kapılan Lucie başıyla onayladı.

"Ya siz?"

Sharko bir an duraksadıktan sonra, Mahmud Abdel-al adında bir polis memuru tarafından yollanmış telgraftan söz etmeye koyuldu. Kafatasları Fransa'daki gibi testereyle kesilmiş, uzuvları doğranmış olan üç kızı anlattı. Lucie komiserin dudaklarına takılı kalmıştı, olay onu gitgide ele geçiriyordu.

"Siz onlardansınız dedi," diye ekledi Sharko. "Bu, aradığım katilin yalnız olmadığını doğruluyor. Kafataslarını temiz bir şekilde kesenden başka, bir de baltayla doğrayan pislik var."

Sharko birkaç saniye daha düşündü ve ona kartvizitini uzattı. Lucie de aynı şeyi yaptı. Komiser kartı cebine attı, birasını bitirip ayağa kalktı.

"Yatmadan önce sivrisinek ilacı bulmaya çalışacağım. Sivrisineklerden nefret ettiğimi söylesem, hafif kaçar. Özel bir kin besliyorum onlara."

Lucie, Sharko'nun kartvizitine baktı, arkasını çevirdi. Kart tamamen beyazdı.

"Ama..."

"Birini bir kere bulduysanız her zaman bulursunuz. Beni gelişmelerden haberdar edin."

Komiser içeceklerin tam tutarını masaya bırakıp elini uzattı. Lucie elini sıkmak üzereyken, teğmenin başparmağını engelleyip kendisininkini üste çıkardı. Genç kadın dişlerini gıcırdattı.

"İyi hamle, Komiser. Bir-sıfır."

"Herkes bana Shark der, komiser değil."

"Kusura bakmayın, ama..."

"Bunu yapamazsınız, biliyorum. O halde... komiserde kalalım. Şimdilik."

Sharko gülümsemişti, ama Lucie onun koyu renk gözbebeklerinde derin bir hüzün algıladı. Sonra Sharko arkasını dönüp Magenta Bulvarı'na doğru yürüdü.

"Komiser Shark?"

"Ne?"

"Mısır'da... Dikkatli olun."

Sharko başını salladı, caddenin karşısına geçti ve Kuzey Garı'na girerek gözden kayboldu.

Yalnız... Görüşmesinden Lucie'ye kalan tek sözcük buydu...

Yalnız bir adam, korkunç yalnız. Ve yaralı. Kendisi gibi.

Parmaklarının arasındaki beyaz karta bakıp gülümsedi ve bir yüzüne, çapraz olarak, "Franck Sharko, namı diğer Shark" yazdı. Parmakları birkaç saniye bu, kulağa sert gelen, Cermence tınılar taşıyan ismin harfleri üzerinde gezindi. Tuhaf bir adam.

Lucie heceleri ayırarak ismi yavaş yavaş telaffuz etti: *Fran-ck Shar-ko. Shark*... Köpekbalığı...

Sonra kartı cüzdanına yerleştirip o da kaktı. Kızıl ve yakıcı güneş yakıp tutuşturmaya hazır bir halde başkentin üzerine çöküyordu.

İstikamet iki yüz elli kilometre uzaktaki Lille Bölgesel Sağlık Merkezi'ydi. Her zamanki gibi, işiyle ailesi arasında büyük mesafe vardı.

15

Lucie, Juliette'in odasına girdiğinde saat 22.00 olmuştu. Bu steril manzara ona neredeyse tanıdık geliyordu artık. Koridorlardaki hemşireler, bebek bezi ve biberonlarla dolu arabalar, neon ışıkların uğultusu... Annesi, ensesini kocaman kahverengi koltuğun baş desteğine kayıtsızca dayamış, konsolda oyun oynuyordu.

Marie Henebelle'in görüntüsünün alışılmış büyükanne, hatta anne görüntüsüyle alakası yoktu. Rengi atmış sarı meçlerle dolu kısa kesilmiş saçlar, modaya uygun giysiler... Çocuklar için son çıkan aletleri hiç kaçırmazdı: Wii, Playstation, Nintendo DS. Zaten uzun saatlerini DS'te *Cerebral Academy* ya da Playstation'da *Call of Duty* –mümkün olduğunca çok düşman öldürmek gereken bir oyun– oynayarak geçiriyordu. Sanal dünyanın etki alanı artık yaş sınırı tanımıyordu.

Marie kızını asık bir suratla karşıladı. Aniden ayağa kalkıp kırmızı deri çantasını kaptı.

"Juliette öğleden sonra iki defa daha kustu. Doktordan azar işitmeye hazır ol."

Lucie uyuklamakta olan küçük ve fildişi bir iğne kadar kırılgan kızını öpüp annesinin yanına döndü. Ekranda, *Call of Duty pause* konumundaydı. Marie az önce pompalı tüfekle üç asker gebertmişti ve sahiden sinirli görünüyordu.

"Azar mı? Niye ki?"

"Ona gizlice verdiğin çikolata ve bisküviler yüzünden. Onları enayi mi sanıyorsun? Senin gibi ebeveynlerle her gün karşılaşıyorlar. Laf dinlemeyen ana babalarla."

"Başka hiçbir şey yemiyor! O berbat püre karşısında yüzünü buruşturduğunu görmek yüreğimi dağlıyor."

"Midesi bir gram bile yağ kaldırmıyor artık, anlayabiliyor musun? Niye hep kuralları çiğnemenin peşindesin?"

Marie Henebelle'in sinirleri tepesindeydi. Odada kapalı halde geçen koca gün, televizyon, çocuk ağlamaları, sinir sistemini bozan video oyunları... Bu tür hastaneler Saint-Malo'daki üç yıldızlı talassoterapi merkezleri kadar dinlendirici olmaktan uzaktı.

"İzinde olduğuna göre kızlarla biraz zaman geçirebilirdin. Ama hayır. Birini kampa sepetledin ve ötekinin içi dışına çıkarken sen Belçika ve Paris'te geziniyorsun."

Lucie'nin dayanacak gücü kalmamıştı. Son saatler zaten yeterince külfetli geçmişti.

"Anne, ağustos ayında da izin hakkım var, üçümüz beraber tatile çıkacağız. Öyle planladık ve o bizim gerçek tatilimiz olacak."

Marie kapıya yöneldi.

"Hayatında öncelikler olduğunu zannediyordum, yanılmışım. Ve artık gidip yatacağım. Çünkü eğer doğru anladıysam, birkaç saat sonra tekrar buraya gelmem gerekiyor. İyi ki Marie *nine* burada, öyle değil mi?"

Marie çekip gitti. Yorgun Lucie eliyle yüzünü sıvazladı ve televizyonu kapattı. Pikselden askerin görüntüsü birden silindi. Lucie'nin aklına film onarıcısı Claude Poignet'nin sözleri geldi: Görüntülerin şiddeti insanı herhangi bir yerde çarpabiliyordu, hastanenin ortasındaki bu çocuk odasında bile. Sokaklarda yeterince saldırganlık yok muydu ki, aile hayatının derinliklerine de sızıyordu?

Odaya karanlık çöktü. Bu defa rahatlatıcıydı.

Pijamasını giyen Lucie, koltuğu yatağa kadar çekip usulca Juliette'in yanına yerleşti. Hiçbir savcı elli yıldan daha eski bir filmden yola çıkarak resmî bir soruşturma açacak olmasa da, ertesi sabah karakola gidip üstlerini bu filmden haberdar edecekti. Komiser Sharko yüksekten uçuyordu: Bobini bilimsel inceleme birimine pasla, Szpilman'ın evini ara! Sanki her şey bu kadar kolaydı. Bermuda şortu ve tekne ayakkabılarıyla bu acayip polis nereden çıkmıştı? Ne tuhaf ki, Lucie onun kendisinde bırakmış olduğu izlenimden bir türlü kurtulamıyordu: Başarıları arasında kendisinin ömrü boyunca göreceğinden fazla cinayet bulunan, ama hiçbir şey açık etmek istemeyen bir adam. Kafasının dibinde ne gibi dehşetler yatıyordu? En beter davası ne olmuştu? Seri katillerle karşılaşmış mıydı? Kaç kere?

Lucie, kafası kasvetli hayallerle dolu, eli çocuğununkinin avucunda, sonunda uykuya daldı.

Uyanış bir kez daha hoyratça oldu. Birden yanan ve gözkapaklarını yırtan neon ışıklar. Uyku sersemi Lucie gözlerini açma zahmetine girmedi. Büyük olasılıkla, her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol etmek için bilmem kaçıncı defa uğrayan bir hemşire söz konusuydu. Koltukta biraz daha büzüldüğü sırada, kaba bir ses onu uyuşukluğundan tam manasıyla çıkardı.

"Kalk, Henebelle."

Lucie hafifçe homurdandı. O olabilir miydi?..

"Amirim?"

Kashmareck karşısında dikiliyordu. Kırk altı yaşında, çelik gibi sert bir adam. Beyaz ışık kare yüzünün hatlarını kesiyor, gölge oyukları yaratıyordu. Çenesiyle, çarşaflarının arasına gömülmüş halde uyumaya devam eden küçük kızı gösterdi.

"O nasıl?"

Ona ev kılığında görünmekten utanan Lucie üzerine bir örtü çekti. Mahremiyet diye bir şey vardı.

"Şöyle, böyle... Buraya kadar onu sormak için gelmediniz herhalde. Ne oldu?"

"Sence? Kanlı bir cinayetimiz oldu. Pek... sıradan olmayan bir şey."

Lucie amirinin ziyaretinin anlamını hâlâ anlamamıştı. Biraz doğrulup ayaklarını tavşan terliklerine geçirdi.

"Ne gibi?"

"Kanlı. Bu sabah bir gazete dağıtıcıdan telefon aldık. Her gün saat altıda kahve içmek üzere müşterisinin evine uğrama alışkanlığı varmış. Ama bugün müşterisini, elleri arkadan bağlanmış halde mutfak avizesine asılı bulmuş. Bağırsakları da deşilmiş..."

Lucie iyice alçak sesle konuşuyordu. Neler olup bittiğini hâlâ anlayabilmiş değildi.

"Kusura bakmayın, Amirim, ama... Bu meseleyle benim ne alakam var ki? Ben izindeyim ve..."

"Ağzında senin kartvizitin bulundu."

16

[L]ucie geldiğinde, polis arabaları ve bilimsel birimin kamyoneti hâlâ Gambetta Sokağı boyunca park etmiş durumdaydı. Lucie saat dokuza kadar annesinin gelmesini beklemiş ve bir saat kadar Juliette'le sohbet ederek ona pek yakında üçünün birlikte Vendée'ye gidip okyanusun karşısında yüzlerce kumdan kale yapacaklarını ve bol bol dondurma yiyeceklerini açıklamıştı.

Ama şu an kumdan kale ve dondurmalar yerine, mide bulandırıcı ve sapkın bir şeyle meşgul olmak zorundaydı. Bir cinayet mahallinin pis kokusuyla.

Kashmareck olay yerine geri dönmüştü bile. Hastanede Lucie, Komiser Sharko'ya yaptığı gibi, ona da film hakkında her şeyi anlatmıştı. Yine de bir gün önce üstlerine bilgi vermeksizin ŞÖMO'yu aramış ve Parisli komiserle görüşmüş olması amirini küplere bindirmişti. Bunun hesabını ayrıca göreceklerdi.

Lucie boğazında kocaman bir düğümle film onarıcısı Claude Poignet'nin salonuna girdi. Hiçbir ipucunu atlamamak için Olay Yeri İnceleme'nin halojenleriyle güçlü bir şekilde aydınlatılan oda cansızdı. Szpilman ve Ludovic'in evine giden adam ya da adamlar filmlerini ele geçirmeyi başarmışlardı. Üst katı arayan meslektaşlarına göre, esrarengiz bobinden eser kalmamıştı. Lucie, dudakları büzülmüş, başını sallıyordu:

"Benim yüzümden öldü. Kurdun ağzına ben attım onu. Burada sessiz sakin yaşıyordu ve bugün..."

Yere çömelip, bacaklarına sürtünen kediyi okşadı.

"Seninle kim ilgilenecek şimdi?"

Kashmareck fotoğrafları burnunun ucuna dayadı.

"Olan oldu. Buraya ağlamak için gelmedik."

Huysuzluk çıkarmak istemeyen Lucie, kederli bir şekilde cinayet mahalli klişeleriyle ilgilendi. Onlarca hastalıklı, mide bulandırıcı dikdörtgen. Kashmareck fotoğrafları işaret ederken, aynı zamanda onunla konuşuyordu:

"Bağlanıp ağzı tıkanmış ve film pelikülüyle şuraya, avizenin kancasına asılmış. Bunu tek bir kişinin yapmış olması zor. Tavanın yüksekliğini göz önünde bulundurarak en az iki kişi olduklarını düşünüyorum. Biri yukarı kaldırmak, diğeri kancaya takmak için."

"Komiser Sharko da Gravenchon'la ilgili olarak iki katil hipotezini öne sürmüştü. Bu, aynı şahıslarla karşı karşıya bulunduğumuzu teyit edebilir."

Amir işaret parmağını koltuğa doğrulttu.

"Yastıkların üstünde boş bir film kutusu bulundu. Onu asmakta kullanılan filmin adı *The Law and Jake Wade*'miş, eski bir kovboy filmi. Kurbanın, üst kattaki dolaplarda yüz kadar kovboy filminden oluşan bir koleksiyonu varmış. *The Law and Jake Wade*, düşünebiliyor musun? İtiraf etmek gerekir ki, bu katillerin boktan bir mizah anlayışları var."

Lucie'nin kahveden başka bir şey girmediği midesi bulanıyordu. Aklına kurbanın söylediği bir cümle geldi: İnanın bana, bu dünyadan parmaklarımın ucunda bir pelikülle ayrılacağım. Claude ne kadar doğru konuştuğunun farkında değildi. Kızı ve annesiyle ilişkili kişisel dertleri de işleri kolaylaştırmıyordu. Neyse ki ceset o gelmeden kaldırılmıştı. Böylece sahne katlanılması daha kolay olmuştu.

Bilimsel birim hassas alanların etrafını çevirmişti. Evin içinde hareket ederken yalnızca işaretli yollar kullanılıyordu. Avizenin altında, yerde, bir kan gölü yayılıyordu. Damlalar her yana yağ-

mur gibi yağmıştı. Karo döşemeye, duvarların eteklerine, masanın ayaklarına...

"Astıktan sonra, içini balık gibi boşaltıp bağırsaklarının yerine pelikül doldurmuşlar. Adli tabip bu konuda oldukça kesin konuşuyor: Gözlerindeki lekelere bakılırsa, o sırada kurban zaten ölüymüş. Boğularak ölmüş. Asılma suretiyle olup olmadığı henüz bilinmiyor."

Kedi giriş kapısına doğru süzülüp dışarı çıkmak için miyavladı. Lucie ona kapıyı açtıktan sonra, fotoğraflardan birine baktı. Yaşlı adamın bedeni, boyundan kasığa kadar yarılmıştı. Bir metreden fazla bir yükseklikten düşen iç organları yere dağılmıştı. Gözleri yerinde yoktu. Onunkiler de çıkarılmıştı. Yuvalara gömülmüş iki küçük selüloit parçası, duman rengi gözlük taktığı izlenimi yaratıyordu.

"Gözleri..."

"Kayıp."

Lucie bunu kafasının bir kenarına not etti. Sharko ve Gravenchon cesetleri vakasıyla bir ortak nokta daha. Filmdeki gibi, göz çok önemli olmalıydı... Yukarı Normandiya'ya o beş adamı gömenlerin, Poignet'nin de katilleri olması ihtimali giderek artıyordu. Kashmareck içini çekerek elini kısa kesilmiş saçlarında gezdirdi. Mühürlü bir torbayı kapıp, lateks eldiven takmakta olan Lucie'ye uzattı. Saydam torbanın içinde pelikülden kesilmiş, birbirinin hemen hemen aynısı iki görüntü vardı. Lucie kaşlarını çatarak dikdörtgenleri ışığa tuttu.

"Pek bir şey görünmüyor. Sanki... yer seviyesinden çekilmiş bir yakın plan. Görüntülerin hangi filme ait olduğu tespit edilebildi mi?"

"Şimdilik hayır. Bilgi işlemcilere gönderiyoruz. Büyütecekler. Gerekirse sinema uzmanları talep ederiz. Bunun bir anlamı olmalı."

Lucie dikdörtgenleri bir kez daha dikkatle inceledi.

"Yine 16 mm. Çalınan film gibi."

Amir işaret parmağıyla cesedin ağzını gösterdi.

"Ağzındaki kartvizitin endişe verici. Birkaç günlüğüne apartmanının önüne bir ekip koymak gerekecek."

Lucie başını iki yana salladı.

"Gerek yok. Kurt sürüsüne benziyorlar. Beni ve Ludovic'i izleyip yerimizi belirlediler, peşimizden geldiler... Dün, kilidim takılıyordu. Ludovic'in evine ya da buraya girdikleri gibi, benim eve de baktılar büyük olasılıkla."

Bu düşünce içini ürpertti. O sırada evde bulunsaydı, kim bilir neler olurdu?

"Sonunda filmi ele geçirerek üstün geldiler ve bunu belirtmek istediler. Av sahalarının sınırlarını çizdiler. Artık aradıklarına kavuştuklarına göre, ortadan kaybolup yeniden unutulmuşluğa gömülmeleri olası."

Lucie ellerinde fırça ve pudralarıyla uğraşan OYİ uzmanlarına baktı.

"Parmak izi veya başka bir şey bulundu mu?"

"Kurbanınkiler herhalde. Şimdilik göze çarpan bir şey yok. Komşularla da pek bir şansımız olmaz, sokak fazlasıyla ticari, ikamet eden kişi sayısı çok az. Geceleri kimse olmuyor."

"Tahmini ölüm saati?"

"İlk belirlemelere göre, gece yarısıyla üç arası. Kilit belli belirsiz zorlanmış. Görünüşe göre, kurban henüz uyumuyormuş, çünkü yatak bozulmamış."

Salonda her şey yerli yerindeydi. Mücadeleden eser yoktu. Julie iki iri kıyım adamın o savunmasız ihtiyarcığa saldırışlarını gözünün önüne getirebiliyordu. İsteseler, rahatlıkla filmlerini alıp çeker giderlerdi. Ama her şeyi "temizlemek" istemişlerdi. Geride ne bir iz ne de tanık bırakmışlardı. Ve David Fincher'a yakışır mizansenleriyle, kendilerine ufak bir kıyak geçmişlerdi. Soğukkanlılıkla öldürmek kolay bir eylem değildir. İçgüdülerin denetlenmesi, toplum, din ve vicdanın yasakladığı şeylerle çarpışılması,

insan zihninin en temel özelliklerinin reddedilmesi gerekir. Ama onlar, hem de zaman ayırıp, etki yaratmak için kovboy filmlerini karıştırmayı bile ihmal etmeden bir insan öldürmüş, gözlerini oyup karnını deşmişlerdi. Bu cinayetin ardında ne cins kaçıklar yatıyordu acaba? Onları sınırları bu derece aşmaya iten neydi?

Lucie üst kata çıktı. Merdivendeki çerçeveler yerlerinden oynamamıştı. Polis fotoğraflardaki kadınla göz göze gelmekten kaçındı. Marilyn'le...

Polisler odaları arıyorlardı. Lucie banyo laboratuvarına göz attı. Bir tezgâhın üstünde, eski kameralar, bobinler, banyo kimyasalları duruyordu. Arkasında amiriyle birlikte tamir atölyesine girdi. Vizyonözün önündeki sandalye devrilmişti.

"Sabaha karşı saat üç demiştiniz... Poignet bu denli geç vakte kadar üzerinde çalışılacak ne keşfetmişti acaba?"

Polisin sarı siyah şeritle işaretlediği alana girmemeye özen göstererek cihazın karşısına yerleşti. Bir uzman, nesnelerin önüne numaralı kâğıtlar bırakarak fotoğraflarını çekmeyi sürdürüyordu.

"Vizyonözün zaman sayacı sıfırlanmış. Yanlarında götürebilmek için filmi başa sarmış olmalılar. Herhalde Poignet tam o esnada pelikülü dikkatle incelemekle meşguldü."

Lucie atölyenin arka tarafına doğru döndü. Koparılmış kablolar, paramparça tarayıcı...

"Siktir!"

"Ne oldu?"

"Claude Poignet'nin benim için filmi dijitalleştirmesi gerekiyordu. Ama dizüstü bilgisayarı yok olmuş."

Lucie parmaklarını şaklattı.

"Belki de bana dosyayı ya da onu indirebileceğim bir web adresi yollayacak vakit bulmuştur. E-posta kutuma bakmam lazım. Cep telefonunuzda internet bağlantısı var mı?"

"Bu son model bir iPhone."

Amir telefonu uzattı. Lucie içinden Poignet'nin filmi göndermiş olması için dua ediyordu. Doğranan kadın ve salıncaktaki küçük kızla yolculuğuna devam etmek, o karelerin gösterdiğinin ötesine geçmek istiyordu. Yönetmenin zihnine nüfuz etmek, sanatsal ve belki de gerçek deliliğini anlamak istiyordu. Bir web sitesi üzerinden mesaj kutusuna bağlandı. Birkaç Meetic iletisinden başka bir şey yoktu. Çaresizliğe gömüldü.

"Yok..."

Göğüs geçirip tatsız bir sesle konuştu:

"Belçikalılarla ilişkiye geçmek gerekiyor. Koleksiyoncunun oğlunu sorgulayıp robot portreler çıkarmak, Szpilmanların evini baştan aşağı aramak gerek. Filmi nereden edinmiş olduğunu öğrenmeli, kaynağa ulaşmalıyız. Bunlar şu an için o lanetli bobine ulaşmamızın tek yolu."

"Hallederiz."

Lucie'nin gözü vizyonöze, artık boş duran makaralara ve ekiplerin alıp götürmekte gecikmeyecekleri, içinde kartvizitler bulunan minik sepete takıldı.

"Ayrıca..."

Lucie arka taraftaki telefona döndü.

"Ne düşündüğünü biliyorum," dedi Kashmareck. "Kurbanın hattından yapılan ve onu arayan numaraların listesini çıkardık bile. Prosedürü takip ediyoruz. Bu meseleyle ilgilenip ilgili şahıslarla temas kuracağız, ama her şeyin zamanı var."

"Pekâlâ. Aralarında bir sinema tarihçisi var. Filmde gözü kesilen aktrisi tanıyabilmişse, bir şansımız olabilir. Bir de..." Cebinden bir kartvizit çıkarıp amirine uzattı. "Şu adam, Beckers. Poignet'nin temasa geçmiş olması gereken, görüntünün beyin üzerindeki etkileri konusunda bir uzman."

Kashmareck kartı cebine attı.

"Hallederiz."

"Bu lanetli film kendisine yaklaşan herkese zarar veriyor. Wlad Szpilman, Ludovic Sénéchal, şimdi de Claude Poignet. Bu işe el koymamız gerek."

"Ya iznin?"

"Bitti. Eve gidip üstümü değiştireceğim ve Ludovic Sénéchal'e dostunun öldüğünü haber vereceğim. Sonra, sizinle birlikte işe saldırırım. Ona bunu yapan domuzları bulmak istiyorum."

17

[K]ahire Uluslararası Havaalanı'nın pistinde A320'nin ön kapısı açılınca, Sharko yüzünde bir ateş dalgası hissetti. Duman ve kerosen yüklü, boğaz yakan, boğucu bir hava. Kabin görevlisi sıcaklığın 36 derecenin üzerinde olduğunu ilan ettiğinde, çoğu turist olan yolcular yaygara koparmıştı. Komiser, Mısır toprağına ayak basar basmaz, bu ülkeden nefret edeceğini anladı.

Öngörüldüğü gibi, Mickael Lebrun onu merdivenin altında bekliyordu. Etkileyici bir adamdı. Açık bej pantolon ve sömürge tarzı gömleği, piramit temeli gibi kare suratıyla dikilmiş, dikkatle, havaalanının dolambaçlı yollarına yayılan rengârenk seli gözlüyordu. Bronz tenli, kısa saçlı, esmer adam rahatlıkla insafsız bir gümrükçüye benzetilebilirdi. İki erkek –Sharko'nun başparmağı üstte olmak kaydıyla– sıkıca tokalaştıktan sonra, Lebrun hafifçe kenara çekildi.

"Umarım yolculuğunuz iyi geçmiştir. Nahed Sayyed'le tanıştırayım sizi, elçilik tercümanlarından bir hanım. Şehirde size eşlik edip polisle görüşmelerinizi kolaylaştıracak."

Sharko kadını selamladı. Elleri yumuşacık ve narin, tırnakları kısa kesilmişti. Büyüleyici gözlerinin çevresinde uzun, siyah ve zarif saçlar dalgalanıyordu. Otuzundan genç olmalıydı ve Sharko'nun kafasındaki, kocasının gölgesinde yaşayan, uysal ve peçeli Mısır kadını imajıyla alakası yoktu.

Klimayla serinletilen, bitmez tükenmez koridorlar boyunca, her şeyden önce kâğıt kalem işlerini konuştular. Lebrun ona havaalanı bankamatiklerinden Mısır lirası çekmesini tavsiye etti,

çünkü şehirde, turizm icabı, küçük banknot bulmak zordu. Komiser, bir gümrükçü tarafından bagajındaki minyatür lokomotif ve karışık salata sosu hakkında sorgulanmak gibi birkaç formaliteden sonra eşyalarını nihayet geri alabildi. Sohbet sırasında, Mickael Lebrun'ün o ülkedeki rolünü daha iyi anladı. Fransa elçisinin Mısır'daki güvenlik meseleleriyle ilgili sağ kolu, aynı zamanda bol yıldızlı bir general olan Kahire Emniyet Müdürü'ne de teknik danışmanlık yapıyordu. Uzmanlığı onu daha ziyade uluslararası terörizm sorunlarına yönlendiriyordu. Nahed'se, silikçe biraz geriden dinliyordu.

Gürültü patlaması, kalabalığın telaşı ve sıcak Fransız komiseri az kalsın sendeletiyordu. Eugénie'nin kafasının dibindeki köşesinde kalması için dua etti. Ama Mısır mimarisine ilgisizliği ve koşullar yüzünden, kızın ortaya çıkıp onu tedirgin etmekte gecikmeyeceği aşikâr görünüyordu.

Ülkenin en büyük araba modeli olan bir Mercedes Phantom'a bindiler. Komiser Sharko'nun ısrarına rağmen, Nahed arkada oturmak istedi. Güçlü araba Heliapolis'ten ayrılıp onları Kahire'nin içlerine götürecek Salah-Salem otobanına girdi. Tam karşıda şehrin kara kütlesi, bakır rengi göğün altında titreşiyordu.

Yolda Lebrun, klimanın işlenmiş havasını ciğerlerine doldurmak suretiyle kendine sağlık takviyesi yapan Sharko'ya bir şişe su uzattı.

"Dönüşünüz yarın akşama ayarlandığına göre amiriniz, Martin Leclerc fazla zaman kaybetmenizi istemiyor herhalde. Emniyet Müdürlüğü'ne bugün gitmenizi telkin etti. Bana kalsa, biraz beklemeyi tercih ederdim. Böylece biraz dinlenir ve kentin tadını çıkarabilirdiniz, ama..."

"Martin Leclerc istirahat kelimesinin anlamını bilmez. Nasıl hareket edeceğiz?"

"Sizi Mohamed-Farid Sokağı'ndaki otelinize bırakacağım, müdüriyetten pek uzak değildir. Nahed lobide bekler. Nereye gitmek isterseniz size refakat edecektir. Bir süre serinledikten

sonra, karakola gidersiniz. O zamana kadar saat da 16.00 olur zaten. Başmüfettiş Hasan Nureddin, yani birimin amiri, sizi kabul edecek."

"Olay yerleri hakkındaki bütün bilgilere ulaşabilecek miyim?"

Mickael Lebrun ciddi bir ifade takındı. Çevrede trafik yoğunlaşıyordu. Sağdan soldan, tıklım tıkış dolu taksi ve otobüsler, sağır edici bir gürültüyle geçiyordu.

"Domuz itlafı sebebiyle, şu ara hassas bir durumdayız. A tipi grip virüsünün yayılmasıyla, Halk Meclisi'ndeki çok sayıda milletvekilinin eline hayvanların kökünü kazımak için fırsat geçti. Nisan sonundan beri, domuz yetiştiricileri ve emniyet kuvvetleri arasında yaşanan çatışmaların haddi hesabı yok. Uygun bir zamana denk gelmediniz ve maalesef, benim başmüfettişle ilişkim de dünyanın en iyisi değil. Demir yumrukla idare ettiği Kasr-el Nil vilayetinde büyük bir otoriteye sahiptir. Ama inanın, Nahed'in size daha çok faydası olacaktır. Nureddin onu gayet iyi tanır."

Sharko dikiz aynasına göz attı. Nahed deri baş destekleri arasında bir sfenks gibi dimdik duruyordu. Bakışları karşılaştığında, genç kadın gözlerini cama çevirdi. Sharko, bir an için Lebrun'ün "onu gayet iyi tanır" derken ne kastettiğini anlar gibi oldu.

Kahire nihayet yakıcı yüreğini, Suzanne'ın avuçlamaktan zevk duyacağı o atan kası ortaya çıkarıyordu. Sharko mahzun bakışını üniversitelerin kenarındaki mimarlık şaheseri minarelerde, kubbeleri kükreyen tekerleklerin kaldırdığı toz içinde parlayan camilerde, sayısız meyve tezgâhının arasında, unutulmuş futbol kulüplerine mahsus sahalarda gezdirdi. Etrafta, Paris'i kasaba seviyesine düşüren bir kent keşmekeşi hüküm sürüyordu. Görende sanki mendilden ürediği hissi yaratan milyonlarca insan. Otomobil parçası satıcıları kendilerini tıkalı yollara atıyor, her yandan, kimi defa *karşıya geçiricilerin* yardımıyla insanlar çıkıyordu. Burada hiçbir iş gereksiz değildi. Tuğla arabaları itiliyor, kumaş dağları çeken yıpranmış eşekler Nasr 1300 model eski taksilerin yanı sıra ilerliyordu. Tehlikeli kaldırımlarda, cep telefonlarını artık

pek de beyaz olmayan hicaplarıyla yanakları arasına sıkıştırmış peçeli yaratıklar koşturuyordu.

"Fark edebileceğiniz gibi, yaya kraldır," dedi tebessümünü yeniden takınan Nahed. "Arabadaki yaya tabii. Klakson olmasa, Kahire'de araba sürmek imkânsızdır. Ve kulaklarınız iyi değilse, karşıdan karşıya geçemezsiniz."

Sharko genç kadının Fransızca ve şark lezzetleri karışımı hoş sesini ilk kez gerçekten duyuyordu.

"Böyle bir çevrede her gün nasıl yaşanabilir ki?"

"Ah! Kahire'nin başka çehreleri de vardır. Kalbinin çarptığını en derin arterlerinde duyarsınız."

"Şu, on altı yıl önce üç kızın katledilmiş halde bulundukları arterlerde mi yani?"

Sharko her zaman sohbeti soğutmak gibi bir yeteneğe sahip olmuştu, diplomasi kuvvetli tarafı değildi. Çenesini Lebrun'e doğrulttu.

"Bana şu hikâyeden bahseder misiniz biraz, ne de olsa o yüzden buradayım."

"Benim Mısır'daki görevim ancak dört yıl evvel başladı. İşimiz icabı sık sık yolculuğa çıkıyoruz. Ve doğruyu söylemek gerekirse, dosyayı ben de görmedim daha."

Sharko muhatabının bu işe bulaşmak istemediğini derhal anladı. Bir diplomat...

"İhtiyaç olursa, şu Nureddin beni olay mahallerine götürür mü?" diye bastırdı Fransız komiser.

"Bir şeyi iyi bilmelisiniz, Komiser. Ülke ilerliyor ve Mısırlı yöneticiler geriye gitmekten nefret ediyorlar. Bunca zaman sonra ne umuyorsunuz ki?"

"Gerekirse bunu siz yapar mısınız?"

Komiser Lebrun de geçerli bir neden olmaksızın kornaya bastı. Stresli bir adamdı, ama bu çelik ve gürültü kasırgasında nasıl öyle olmasındı ki?

"Nureddin'in onayı olmadan kendi başımıza iş görmemiz söz konusu bile olamaz. Hem Mısır polisiyle birlikte yürüttüğümüz işler ve örgütlenmenin gizli-savunma damgası taşıması dolayısıyla, elçilikte bu tür sapmalardan hoşlanmayız. Ayrıca, sizin de buna vaktiniz olmayacak zaten."

Sharko sıkıntılı bir şekilde gülümsedi.

"Seyahatimin iki günden ibaret olmasının sebebi bu herhalde... Ve sanırım Nahed, sadece tercümanlığımı yapmak için yanımda bulunmuyor." Sharko arkaya döndü. "Öyle değil mi, Nahed?"

"Üretken bir hayal gücünüz var, Komiser," diye karşılık verdi Lebrun, kuru bir ses tonuyla.

"Ne kadar üretken olduğunu hayal bile edemezsiniz."

Mohamed-Farid Sokağı. Mercedes, ön cephesi pembe ve siyaha boyalı, üç yıldızlı bir otel olan Happy City'nin önünde durdu.

"Temiz ve tipik," dedi Lebrun. "Başkentteki diğer otellerin çoğu ağzına kadar doluydu. Temmuz ayı Kahire'de turizm bakımından sakin bir dönem sayılmaz."

"Bir küvet olduktan sonra..."

Elçilik görevlisi komiser kartvizitini uzattı.

"Bu akşam 19:30'da, sizi Maxim lokantasında bekleyeceğim. Buraya pek uzak değildir, Talaat-Harb Meydanı'nın öte yanında. Orada Piaf çalar ve Fransız şarabı içilir. İsterseniz, Nureddin'le görüşmenizin değerlendirmesini yaparsınız bana."

Hiçbir şeyi şansa bırakmamaya karar vermişlerdi. Sharko, arabadan dışarı çıkar çıkmaz, cehennem sıcağına gömülmüş ve anında ter içinde kalmıştı. Motorların uğultusu, klaksonların kulak patlatan düdükleri, egzoz kokuları dayanılacak gibi değildi. Komiser içini çekip bagajdan bavulunu aldı. Arkasına döndüğünde, Eugénie kollarını kavuşturmuş, yine aynı kılıkta, otelin önünde dikiliyordu. Suratı asıktı ve Champs-Elysées Caddesi'ni aratmayan yolda çırpınan araçları seyrediyordu.

"...miser?"

Lebrun, karşısında elini uzatmış, sabırla bekliyordu. Kendine gelen Sharko sinirli bir şekilde tokalaştı. Elçilik ataşesi, birkaç saniye önce Fransız polisin gözlerini diktiği yöne hızlı bir bakış attı. Kimse yoktu.

"Son bir tavsiye. Nureddin müşfik biri değildir. Kendisine muhalefet edildiği anda Mısır'a ihanet edildiğini düşünen türden bir adam. O yüzden, sakın ona kaba davranmayın ve alttan alın."

"Hiyeroglifl erin memleketinde alttan almak fazla karmaşık olmasa gerek..."

18

[K]asr-el Nil vilayeti merkez karakolu, yok olmuş bir şeyhin bakımsız sarayına benziyordu. Siyah, yüksek parmaklıklarla korunan binanın ön cephesi, palmiyelerin daha ziyade manav kamyonetlerini andıran –tek fark iki tonluk, kocaman, mavi tepe lambalarındaydı– polis araçlarına karıştığı bahçeye bakıyordu. Apoletlerinde üç yıldız bulunan, iriyarı bir adamın dışarı çıkmasıyla, birkaç basamaklık merdivenin başındaki altı nöbetçi –beyaz, kısa kollu gömlek, milli bayrağın renklerini taşıyan kartal armalı kep, çapraz asılı AK-47 tüfek– ellerini göğüslerinde şaklattılar.

Hasan Nureddin tombul parmaklarını kalçalarına dayayıp gaz ve toz yüklü havayı içine çekti. Siyah badem bıyık, kalın kaşların altında, içi geçmiş hurmaları andıran kara gözler, çopur yanaklar. Selam vermek için, Sharko ve Nahed Sayyed'in yanına gelmelerini bekledi. Meslektaşını Fransızca uyuşuk bir "Hoş geldiniz" ile selamlayarak elini kibarca sıktı. Daha çok, birkaç kelime Arapça konuştuğu genç kadına ilgi göstermişti. Nahed yüzünde zorlama bir tebessümle öne doğru eğildi. Sonra adam dimdik gövdesiyle geriye dönüp binanın içine daldı. Sharko ve Nahed birbirlerine bir bakış attılar.

Yer yer işlevsel bürolarla kaplı devasa holden mahzenlere, polis memurları gözetimindeki merdivenler iniyordu. Aşağıda yaygara kopuyor, Arapça şarkılar ve kadınların koro halinde yaktıkları ağıtlar işitiliyordu. Sharko önkolunda bir sivrisinek ezdi. Sürün-

düğü tonlarca kreme rağmen beşinci leşiydi bu. Pis hayvanlar her yere yapışıyor ve her çeşit korunmaya bağışık görünüyorlardı.

"Ne söylüyor bu kadınlar?"

"Hapishane düşüncelere karşı hiçbir şey yapamaz," diye mırıldandı Nahed. "Öğrenciler. Müslüman Kardeşler'in seçime katılmasının yasaklanmasını protesto ediyorlar."

Sharko karşısında iyi donanımlı –bilgisayarlar, internet, robot portre çizimi için teknik uzmanlıklar– ve modern, ama hâlâ eski zihniyetle çalışıyormuşa benzeyen bir polis teşkilatı buldu. Holde yığınlarca erkek ve çoğu örtülü kadın bekleşiyor, büro kapıları doktor muayenesindeki gibi açılıyor ve içeri ilk giren en hızlı davranan oluyordu. "Sıra" diye bir kavram mevcut değildi.

Sharko ve çevirmeni cep telefonlarını bırakmak zorunda kaldılar; fotoğraf çekilmesine ve konuşmaların kaydedilmesine karşı bir önlemdi bu. Versailles'ın salonunu andıran bir büroya girdiler. Her yanda abartı hüküm sürüyordu. Mermer zemin, antika vazolar, figüratif duvar kâğıdı, altın yaldızlı tunç heykeller... Tavanda dönen kocaman bir vantilatör yapışkan havayı karıştırıp duruyordu. Sharko içinden gülümsedi. Milli servet, her şey, yerli malı purosundan duman çekerek koltuğuna gömülen o şişko kibirliye değil, devlete aitti güya. Birçok Kahireli zenginliğini belli bir zarafetle taşısa da, bu herif için aynı şey söylenemezdi.

Mısırlı adam açtığı avuçlarını iki sandalyeye doğru uzattı. Sharko ile hemen bir defter ve kalem çıkaran Nahed oturdular. Nahed'in üzerinde haki rengi kumaştan uzun bir elbise ve güneşten esmerleşmiş ensesini hafifçe açık bırakan bir tunik vardı. Başmüfettiş kocaman, domuz yavrusu gözleriyle onu alenen süzdü. Örtünmemiş bir kadın Müslüman bir erkekle karşılaşır karşılaşmaz kinayeli "cık cık"ların duyulduğu sokakların tersine, burada kadınların takdir edildiklerini göstermekten hoşlanılıyordu. Başmüfettiş bıyığını sıvazlayıp önünden bir kâğıt kaldırdı. O konuştukça, Nahed de defterini steno sembolleriyle doldurarak çeviri yapıyordu.

"Sizin bir seri katil ve karmaşık suçlar uzmanı olduğunuzu söylüyor. Fransız polisinin cinayet masasında yirmi seneden fazla görev yapmışsınız. Bunu etkileyici bulduğunu söylüyor. Paris'in nasıl olduğunu soruyor."

"Paris nefes almakta güçlük çekiyor. Kahire nasılmış peki?"

Başmüfettiş gülümseyerek konuşurken, Cleopatra purosunu dişleri arasında eziyordu. Nahed devreye girdi.

"Nureddin Paşa, Kahire'nin Ortadoğu'yu sarsan saldırıların etkisiyle titrediğini söylüyor. Kahire domuz gribinden çok daha tehlikeli İslamcı örgütlerce sarsılıyormuş. Onca domuzu şehrin hendeklerinde nafile yaktıklarını, hedef şaşırtıldığını söylüyor."

Sharko şehrin dışında uzaktan fark ettiği dumanları hatırladı: Demek, domuz yakılıyordu. Mekanik bir şekilde cevap verdi, ama cümlesi kendisinde kusma isteği uyandırmıştı.

"Sizinle hemfikirim."

Nureddin başını salladı ve birkaç saniye daha homurdandıktan sonra, eski bir torbayı komisere doğru itti.

"Sizin davayla ilgili her şeyin önünüzdeki torbada olduğunu söylüyor. 1994 tarihli dosya. Bilgisayarda hiçbir şey yokmuş, çünkü fazla eskiymiş. Onu bulmayı başardığı için bile şanslı olduğunuzu söylüyor."

"Sanırım ona teşekkür etmeliyim, öyle değil mi?"

Nahed, Sharko'nun çok teşekkür ettiğini söyledi.

"Dosyayı burada inceleyebileceğinizi ve istediğiniz takdirde yarın da gelebileceğinizi söylüyor. Kapılar size sonuna kadar açıkmış."

Tamam da, o kapılar hem zırhlıydı, hem de en ufak hareketlerini dahi gözetleyecek nöbetçiler tarafından korunuyordu. Sharko ona bir çene hareketiyle teşekkür etti ve lastiklerini çekerek poşeti açtı. Saydam bir dosyanın içinde, olay mahalli fotoğrafları yığılıydı. Ayrıca çeşitli raporlar ve üzerinde genç kızların, muhtemelen kurbanların kimliklerini gösteren fişler vardı. Arapça yazılmış onlarca sayfa.

"Bana olaydan söz etmesini söyleyin, lütfen... Tüm bunları çevirmek zorunda kalmanız düşüncesi bile midemi bulandırıyor."

Nahed istediğini yaptı. Nureddin göz süzerek purosunu pompaladı ve bir duman bulutu üfledi.

"Olayın çok eskiye dayandığını ve artık doğru dürüst hatırlamadığını söylüyor. Düşünüyor."

Sharko kendini *Tenten* çizgi romanlarından birindeymiş gibi hissediyordu. Karşısında şişman Rastapopulos'la, *Firavunun Puroları* albümündeydi sanki. İşler gülünçlük sınırını zorluyordu.

"Oysa bütün vücutları lime lime doğranıp kafatasları kesilmiş genç kızlar akılda kalmayacak gibi değil."

Nahed komisere gözlerini kocaman açmakla yetindi. Mısırlı subay, genç kadının tercüme yapabilmesi için boşluklar bırakarak yavaş yavaş anlatmaya koyuldu.

"Şimdi biraz anımsadı, o zaman da cinayet bürosunun başındaymış. Kızların bir iki gün arayla öldüklerini söylüyor. Birincisi şehrin kuzeyindeki Şubra mahallesinde oturuyormuş. Bir diğeri, çölün kıyısında, Tora çimento fabrikaları yakınındaki gayri resmî mahallede, üçüncü kız da, çöp toplayıcıların semti olan Ezbet-el Nakhl gecekondu bölgesi yakınlarında yaşıyormuş... Polis aralarında asla bir bağ kuramamış. Birbirlerini tanımıyor ve farklı okullara gidiyorlarmış."

Bu semt isimleri Sharko'ya hiçbir şey ifade etmiyordu. Kurutmak için gömleğini salladı. Sırtından ter akıyordu. Serin hava hoşuna gidiyor, ama susuzluktan da geberiyordu. Misafirperverlik bu polislerin ilk özelliği gibi görünmüyordu.

"Şüpheli ya da tanık var mıydı?"

Şişko polis kafasını iki yana sallayıp konuştu. Nahed, sözlerini çevirmeden önce bir an için tereddüt etmişti.

"Dişe dokunur bir şey yokmuş. Sadece kızların akşam, evlerine giderlerken öldürüldükleri ve cesetlerinin kaçırıldıkları yerin yakınında bulunduğu biliniyor. Her seferinde, evlerine birkaç ki-

lometre mesafede bulunmuşlar. Nil ve çöl kıyısında, şekerkamışı tarlalarında. Bütün ayrıntılar raporlarda mevcutmuş."

Kötü hafızalı bir adam için hiç de fena değildi. Sharko düşündü. Katilin rahatça iş görebileceği, ıssız mahaller. Hareket tarzına gelince, Notre-Dame-de-Gravenchon cesetleriyle aralarında ortak noktalar kadar farklılıklar da vardı.

"Bana şehrin bir haritasını verebilir misiniz?"

"Hemen vereceğini söylüyor."

"Teşekkürler. Bu raporları akşam, otelimde incelemek isterdim, bu mümkün mü acaba?"

"Hayır diyor. Onlar buradan dışarı çıkamazmış. Prosedür böyleymiş. Ama not alabilirmişsiniz ve elbette kontrol edildikten sonra, ilginizi çeken parçaları çalışacağınız yere fakslayabilirlermiş."

Sharko çıtayı biraz daha yukarı kaldırdı. Soruşturma alanının sınırlarını yoklamak istiyordu.

"Yarın, kaçırma ve cinayetlerin vuku bulduğu yerlere gitmek istiyorum. Bana rehberlik etmek üzere birini görevlendirebilir misiniz?"

Adam şişman ve yıldızlı omuzlarını silkti.

"Elemanlarının meşgul olduklarını söylüyor. Ve kuşkusuz artık var olmayan yerlere gitmeyi neden istediğinizi anlamıyormuş. Kahire'nin... bir küf gibi yayıldığını söylüyor."

"Küf mü?"

"Bu onun deyimi... Siz Batılıların niye onlara güvenmediğinizi ve aynı işi kendi tarzınızda tekrar yapmaya ihtiyaç duyduğunuzu soruyor."

Mısırlının sesi kayıtsız ve ağır olmayı sürdürse de hâkimiyet kurmak isteyen otoriter bir ton da seziliyordu. Bulunulan yer onun evi, onun toprağıydı.

"Ben sadece zavallı kızların nasıl o rezil katilin eline düştüklerini anlamak istiyorum. O leş yiyen yırtıcının şehirde nasıl hareket ettiğini hissetmek. Bütün katiller arkalarında koku bırakırlar,

yıllar sonra bile. Günah ve sapkınlığın kokularını. Öldürdüğü yerlerde yürüyüp oraları koklamak istiyorum."

Sharko bakışını kara gözlerine dikmiş, doğrudan Nahed'e hitap ediyor gibiydi. Mısırlı genç kadın laflarını tercüme etti. Nureddin daha yeni yaktığı purosunu sert bir el hareketiyle küllükte ezerek ayağa kalktı.

"Sizin ne mesleğinizi, ne de yöntemlerinizi anlayabildiğini söylüyor. Burada polisler köpek gibi ortalığı koklamak değil, davranıp haşaratı ortadan kaldırmak için mevcutmuşlar. Ne geçmişe gömülmüş şeylere geri dönmek, ne de Mısır'ın unutmak istediği yaraları yeniden açmak istiyormuş. Ülkemizin terörizm, aşırı uçlar ve uyuşturucu yüzünden yeterince derdi varmış zaten." Nahed çenesini ince dosyaya doğru salladı. "Her şey oradaymış, elinden gelen başka bir şey yokmuş. Bu vaka fazla eskiymiş. Yan tarafta bir büro varmış. Sizden kalkıp oraya geçmenizi rica ediyor..."

Sharko itaat etti, ama ilkin Interpol telgrafının kopyasını başmüfettişin burnuna dayadı. Muhatap aldığı Nahed söylediklerini Mısır Arapçasıyla tekrarladı.

"Bu telgrafı Mahmud Abdel-al adında bir müfettiş yollamış. O dönemde, bu dosyayı soruşturmakla görevliymiş. Komiser Sharko onunla konuşmak istiyor."

Donup kalan Nureddin, fotokopiyi görüş açısının dışına itip hazmı zor kelimelerden mürekkep bir çorba tükürdü.

"Kelimesi kelimesine çeviriyorum: 'Abdel-al denen o köpeğin çocuğu öldü.'"

Sharko karnına bir aparkat yemiş gibi oldu.

"Nasıl?"

Mısırlı dişlerini göstererek konuşuyordu. Gömleğinin sıkı yakasının üstündeki boyun damarları şişiyordu.

"Bu olaydan birkaç ay sonra, Sayeda Zenab mahallesindeki küçük, sefil bir sokağın dibinde, yanmış halde bulunmuş. Aşırı İslamcılar arasında bir hesaplaşma. Nureddin Paşa, olaydan sonra

dairesine giden polislerin, eşyaları arasında İslami hareketin Abdel-al tarafından daire içine alınmış pasajlar içeren bildirisini bulduklarını anlatıyor. O bir hainmiş. Ve ülkemizde hainler sonunda köpek gibi 'geberirlermiş'."

Nureddin holde büyük bir ciddiyetle beresini düzeltti. Elini omzuna koyduğu Nahed'in kulağına eğildi. Genç kadın not defterini yere düşürdü. Başmüfettiş onunla uzun uzun konuştuktan sonra, şarkıların işitildiği merdivene doğru yürüdü.

"Ne dedi?" diye sordu Sharko.

"Gittiğimiz büroda bölgenin bir haritasının bulunduğunu."

"Sizinle çok daha uzun konuştu gibi gelmişti bana."

Nahed saçlarını sinirli bir şekilde omuzlarının arkasına attı.

"Size öyle gelmiş..."

Genç kadın, komiseri asgari pratik eşyaların bulunduğu bir odaya götürdü. Çalışma masası, sandalyeler, karatahta, ufak tefek büro malzemesi. Kapalı bir pencere Kasr-el Nil Sokağı'na bakıyordu. Bilgisayar yoktu. Sharko tavandaki vantilatörü çalıştırması gereken düğmeye bastı.

"Çalışmıyor. Bu büroyu bize özellikle kakaladılar."

"Hayır, ne düşünürdünüz sonra? Basit bir tesadüf işte."

"Tesadüf, ha? Bu insanlarla tesadüf falan olmaz."

"Geldiğinizden beri, sizi bize karşı biraz... güvensiz buluyorum, Komiser."

"Size öyle gelmiş."

Komiser kapının yakınlarında bir nöbetçi fark etti. Gözetleniyorlardı. Talimatların yayıldığı ortadaydı.

"Fotokopi çekebilir miyiz?"

"Hayır. Her şey şifrelerle korunur. Sadece subayların bilgisayarlarında USB girişi ve CD okuyucu vardır. Buradan dışarı asla hiçbir şey çıkmaz."

"Gizli savunma, elbette. Pekâlâ, biz de öyle yaparız."

Sharko dosyayı açtı. Elini fotoğraf dosyasına daldırdı, ama onları ortaya serip sermemekte kararsızdı. Pek formunda olduğu söylenemezdi ve asıl önemlisi, Nahed tedirgin görünüyordu.

"Bir sorun yok, değil mi?" diye sordu.

Genç kadın başıyla onayladı. Komiser klişeleri önüne yaydı. Kendini onlara bakmaya zorlayan Nahed elini ağzına götürdü.

"Canavarlık bu."

"Aksi halde ben burada olmazdım."

Onlarca fotoğraf ölümü bütün yaralarıyla gösteriyordu. Cesetlerin fotoğrafı herhalde ölümlerinden birkaç saat sonra çekilmiş, ama havanın sıcaklığı hasarı artırmıştı. Sharko dehşeti didik didik inceledi. Bıçakla vahşice kesilip doğranmış cesetler, mizansen için özel bir gayret gösterilmeden, gelişigüzel atılmışlardı. Komiser, kimlik fişlerini alıp kurbanların aileleri tarafından verilmiş fotoğrafları dikkatle inceledi. Evde, okulda, sokakta çekilmiş, kalitesiz fotoğraflar. Kızlar canlı, mütebessim ve gençtiler. Ortak noktaları vardı: Yaşları –on beş veya on altı–, koyu renk göz ve saçları. Komiser fişleri Nahed'e verip çevirmesini istedi. Bir yandan da, duvara raptiyelenmiş –tüm sokak adları Arapça'ydı– Kahire haritasına baktı. Karnı kuzeyden güneye Nil tarafından ikiye kesilen, doğu ve güneydoğu sınırlarını Mokattam dağlarının oluşturduğu, güneyinde yer yer eski site harabeleriyle kaplı, uçsuz bucaksız bir çölün bulunduğu bu şehir bir medeniyet canavarıydı.

Komiser, genç kadının gösterdiği anahtar noktalara raptiyeler tutturdu. Kurbanların cesetleri, yerleşim bölgesinin çevresinde yay çizecek şekilde, birbirlerinden yaklaşık on beş kilometre arayla bulunmuştu. Kuzeydoğudaki çöp toplayıcılarının mahallesi, kuzeybatıda Nil'in ikiye ayrıldığı kıyılar –polis karakoluna beş kilometre mesafede–, güneyde beyaz çöl. Orta ya da alt sınıftan, genç öğrenciler. Nahed Kahire'yi avucunun içi gibi biliyordu. Her birinin mahalle ve okulunu işaretlemekte zorlanmadı. Sharko'nun ilgisini, yakınında kurbanlardan birinin yaşadığı, Tora adındaki

dünyanın en büyük çimento fabrikalarının işgal ettiği akıl almaz alan çekti.

"Az önce, çimento fabrikalarının yanındaki gayri resmî mahalleden söz ettiniz. Bu ne anlama geliyor?"

"Yoksullar tarafından, şehircilik kuralları gözetilmeden inşa edilen ve içilebilir su, temizlik, çöp toplama gibi kamusal hizmetlerden yararlanmayan, eğreti mesken bölgeleri. Mısırda bunlardan çok sayıda var ve şehri devasa boyutlara taşıyorlar. Nüfus artışını barındırmak için yedi yüz bin tane gerekirken, devlet senede yaklaşık yüz bin konut sağlıyor."

Komiser notlar alıyordu. Kızların adları, bulundukları yerler, coğrafi konum...

"Bu mahalleler bir tür gecekondu bölgesi mi yani?"

"Kahire'nin gecekondu semtleri daha beterdir. İnanmak için görmek lazım. İkinci kurban, Busayna, onlardan birinin yakınında yaşıyormuş..."

Komiser fotoğrafları yeniden dikkatle inceledi. Yüzleri, fiziksel özellikleri. Bütün bunların tesadüf olduğuna inanmak istemiyordu. Katil bir mahalleden diğerine gitmek için yol tepmişti. Dikkat çekecek kadar güzel olmayan, fakir kızlar. Niye bu üç kızı seçmişti? İşi gereği sefaletle iç içe yaşamaya mı alışıktı? Onlarla daha önce karşılaşmış mıydı? Ortak bir nokta... Mutlaka bir tane olmalıydı.

Bir saat sonra, Nahed otopsi raporunun temel özelliklerini bulup çıkarmakta zorlanıyordu, teknik bir konuydu ve bir çevirmen için fazla karmaşıktı. Her üç cesette de, güçlü bir uyuşturucu olan ketamin kalıntıları bulunduğunu söyledi. Ölüm saatine dair tahminler, girişimin gecenin geç saatlerinde gerçekleştiğini kanıtlıyordu. Asıl ölüm sebebine gelince... En kafa karıştırıcı konu da buydu kuşkusuz. Kesme işlemi bıçakla yapılmıştı, ama ölümden sonra. Ölüm nedeni, kafatasının açılması ve tabii ki beyin ve gözlerin çıkarılmasına bağlı hasardan kaynaklanmışa benziyordu.

Kafatasları büyük olasılıkla kızlar henüz canlıyken açılmış ve öldükten sonra da bol miktarda bıçak darbesi vurulmuştu.

Sharko mendille alnını silerken, Nahed boş gözlerle sessizliğe gömülmüştü. Polis senaryoyu kestirebiliyordu. Katil ilk önce kızları uyuşturup kaçırmış, sonra da ıssız bir köşeye götürerek ölüm aletleriyle korkunç suçu işlemişti. Adli tıp testeresi, göz çıkarmak için neşterler, uzuv kesmek için geniş ağızlı bıçak... Mutlaka bir arabası vardı ve muhtemelen tamirat işleri yaptığından, şehri tanıyordu. Uzuvlar neden ölümden sonra kesilmişti? Cesetleri insanlıktan çıkarmaya yönelik bastırılması imkânsız bir ihtiyaçtan mı? Onlara sahip olmak için mi? Son bir imha eylemiyle içinden boşaltmasını gerektirecek kadar kuvvetli bir nefret mi hissediyordu?

Komiser, büronun ağır ve boğucu havasında, bu öldürme tarzını Fransa'da uygulananla ilişkilendirmekte güçlük çekiyordu. Burada, her şeye rağmen belli bir ritüel ve organizasyon söz konusuydu ve cesetleri saklamak gibi özel bir istek yoktu. Dahası, katil kurbanların kafatasların canlı canlı açmıştı. Oysa Fransa'dakilerin çoğu, mermilerin çarptığı yerler göz önünde bulundurulursa, kargaşa içinde kurşunla öldürülmüştü. Cesetleri gizlemeye gösterilen özen de unutulmamalıydı: Kesik eller, çekilen dişler, vs. Zaman ve uzayda hem yakın hem de uzak olan iki cinayet serisi... Aralarında bir bağ var mıydı? Ya başından beri yanıldıysa? Ya bütün bunlar tesadüftüyse? On altı sene... On altı uzun sene...

Gerçi Sharko arada belli belirsiz bir bağlantı, insan vücudunun en önemli iki organına, beyin ve gözlere erişmek ve çıkarıp almaya yönelik aynı şeytani iradeyi hissediyordu.

Niye Mısır'da o üç kız?

Niye Fransa'da, biri Asyalı olan o beş adam?

Komiser, Nahed'in kendisine düzenli bir şekilde taşıdığı bardak bardak suları içiyor ve Ra'nın ışınları sırtını acıtırken karanlıkların içine daha da gömülüyordu. Her yanından ter fışkırıyordu. Dışarısı kum, toz ve sivrisineklerden ibaret bir cehennemdi ve

daha şimdiden, klima ve cibinlikli odasına kavuşmak için sabırsızlanıyordu.

Ne yazık ki, evrakların geri kalanı zırva laf kalabalığından ibaretti. Hiçbir şey ciddiyetle soruşturulmamıştı. Akraba ve komşu ifadelerine dayanan, elle yazılıp savcıya mühürletilmiş birkaç dağınık kâğıttan başka bir şey yoktu. Kızlardan ikisi işten, üçüncüsü de, her zaman yaptığı gibi keçi sütüyle kumaş takas etmeye gittiği bir semtten geliyordu. Lüzumsuz bir damgalı evrak listesi de mevcuttu. Bu ülkede cinayet vakalarına Fransa'daki oto-radyo hırsızlığına gösterilen ilgi reva görülüyor gibiydi.

Ve acayiplik tam buradaydı.

Sharko, Nahed'e döndü.

"Sahi, raporlarda bir yerlerde Mahmud Abdel-al'ın adına rastladınız mı hiç? Şu birkaç sayfa dışında, onun imzasını taşıyan notlar fark ettiniz mi?"

Yazılarda hızla bir göz atan Nahed başını iki yana salladı.

"Hayır. Ama dosyaların hafifliği sizi şaşırtmasın... Burada, fiiliyat kâğıtlara tercih edilir. Düşünceye baskı. Her şey dolambaçlı ve rüşvet tarafından kemirilmiş durumda. Hayal bile edemezsiniz."

Sharko Interpol telgrafının fotokopisini çıkardı.

"Düşünebiliyor musunuz, Interpol bu telgrafı cesetlerin bulunmasından üç aydan fazla bir süre sonra almış. Ancak azimli ve inatçı bir müfettiş yollamış olabilir. Değerleri olan, belki sonuna kadar gitmek isteyen, saygıdeğer bir polis."

Sharko kâğıtları havaya kaldırıp, önüne düşmeye bıraktı.

"... Ve beni bunlardan başka bir şey bulunmadığına inandırmaya çalışıyorlar, ha? Resmiyet. Kişisel not yok. Şu meşhur telgrafın bir kopyası bile mevcut değil. Gerisi ne oldu peki? Mesela, ketamin için eczane ve hastane araştırmaları nerede?"

Nahed omuz silkmekle yetindi. Yüzü ciddiydi. Sharko bir eli alnında, kafasını sallıyordu.

"En kafa karıştırıcı şey ne, biliyor musunuz? Ne gariptir ki, Mahmud Abdel-al ölmüş."

Genç kadın geriye dönüp camlı kapıya doğru yürüdü. Hole bir göz attı. Nöbetçi yerinden kımıldamamıştı.

"Size ne cevap vereceğimi bilmiyorum, Komiser. Burada yalnızca çeviri yapmak için bulunuyorum ve..."

"Nureddin'in sizi ne kadar tedirgin ettiğini ve tüm fırsatları kullanmanıza rağmen ondan kurtulmayı başaramadığınızı fark ettim. Nedir bu? Doğru davranmakla mı ilgili? Ülkenizin sizi o şişko çorbacının isteklerine boyun eğmeyi dayatan bir âdeti mi?"

"Bunlarla ilgisi yok."

"Olayın ayrıntılarını betimlerken, fotoğraflar karşısında birçok defa ürperdiğinizi gördüm. Öldükleri sırada, o kızlar sizinle yaşıttılar. Siz de onlar gibi okula gidiyordunuz."

Nahed dudaklarını sıktı. Elleri birbiri içinde kasılıp kalmıştı. Kaçamak gözlerle kol saatine baktı.

"Birazdan Mickael Lebrun'le randevu saatimiz geliyor ve..."

"Ve ben gitmeyeceğim. Fransa'da Fransız şarabı içmek için bolca vaktim olacak."

"Onu incitebilirsiniz."

Sharko gülümseyen genç kızlardan birinin fotoğrafını tutup Nahed'e doğru itti.

"Yemişim diplomasiyi ve kuru pastalarını. Sizce o kızlar biraz ilgiyi hak etmiyorlar mı?"

Ağır bir sessizlik çöktü. Nahed kusursuz bir güzelliğe sahipti ve Sharko güzel kadınların çoğunun taş kalpli olduğunu biliyordu. Ama Mısırlı kadında, kimi zaman kapkara gözlerini donuklaştıran, açık bir yara hissediyordu.

"Pekâlâ. Sizin için ne yapmamı istiyorsunuz, Komiser?"

Sharko storların yanına gidip sesini alçalttı.

"Bu karakolda bulunan polislerin hiçbiri benimle konuşmaz. Lebrun'ün eli kolu elçilik tarafından bağlanmış durumda. Abdelal'ın adresini bulun bana. Bir karısı, çocukları ya da kardeşleri vardır herhalde. Onlarla konuşmak istiyorum."

Nahed uzun bir sessizlikten sonra pes etti.

"Bir deneyeceğim, ama sakın..."

"Hiç kimseye tek kelime etmem, güvenin bana. Cep telefonumu geri alınca, Lebrun'ü arayıp kendimi iyi hissetmediğim için beni affetmesini rica ederim. Sıcaktan, yorgunluktan filan... Yarın, seyahati tamamlamak için burada biraz daha zaman geçireceğimi söylerim. Siz de umarım adresle birlikte, saat 20.00'de otele gelirsiniz."

Nahed duraksadı.

"Hayır, otel olmaz. Bir taksiye binin ve –bir kâğıt parçasına birkaç sözcük karalayıp uzattı– şoföre bu kâğıdı verin. O sizi nereye götüreceğini bilir."

"Nereye götürecek?"

"Sainte-Barbara Kilisesi'nin önüne."

"Sainte-Barbara mı? Pek Müslüman bir ad değil."

"Kilise şehrin güneyindeki eski Kahire'nin Kıpti mahallesinde bulunuyor. Bu isim babasını Hıristiyanlaştırmaya çalıştığı için işkenceyle öldürülen genç bir kıza ait."

19

[F]reyrat, Lille Bölgesel Sağlık Merkezi, akşamüzeri. Psikiyatrinin ini. Tüm zihinsel sapmaların kavşağı olan, iki katlı, beton bir canavar. Şizofrenler, paranoyaklar, travma yaşayanlar, psikotikler. Lucie gösterişsiz binaya girip danışmaya Ludovic Sénéchal'in odasını sordu. Eski dostu Claude Poignet'nin ölümünü ona bizzat haber vermek istiyordu. Genç kadını birinci kattaki Denecker birimine yönlendirdiler.

Ufacık oda bir palyaçoyu bile depresyona sokardı. Erişilmesi imkânsız televizyon açıktı. Ludovic, ellerini başının arkasında birleştirmiş, yatağında uzanıyordu. Yüzünü yavaşça ona çevirip gülümsedi.

"Lucie..."

Şaşıran Lucie yanına gitti.

"Görebiliyor musun?"

"Şekil ve renkleri ayırt edebiliyorum. Önlüksüz insanlar ziyaretçi olmak zorundalar. Senden başka hangi kadın beni ziyarete gelebilir ki?"

"Durumunun düzeldiğine sevindim."

"Doktor Martin görme duyumun yavaş yavaş geri geleceğini söylüyor. İki üç günlük bir olay artık."

"Nasıl başardılar bunu?"

"Hipnozla... Sorunun ne olduğu anlaşıldı. Anlamadan anladık yani."

Lucie kendini huzursuz hissediyordu. Bu çekilmez ölüm ulağı rolünden nefret ediyordu. Kurban yakınlarının gözleriyle karşılaşmak hiç kuşkusuz mesleğinin en zor tarafıydı. Haberi verme anını mümkün olduğunca geciktirmek için her şeyi yaptı. Ludovic hassas bir adamdı ve şu ara formunun zirvesinde olduğu söylenemezdi.

"Anlatsana."

Adam yatağında doğruldu. Gözbebekleri yeniden güven verici bir devinime kavuşmuştu.

"Psikiyatr bana her şeyi açıkladı. Beni hipnoz durumuna geçirdikten sonra, kör olmamdan hemen önceki saat ve dakikalarda neler olduğunu anlatmamı istemiş. Bunun üzerine, o gün yaşadıklarımı aktarmışım. Liège'deki koleksiyoncudan satın aldıklarımı, tavanarasında bulduğum anonim bobini. Cep sinemasında bütün gece tek başıma film seyrettiğimi. Sonra ekranda beliren, anonim kısa metrajın görüntülerini. Kesilen gözü, salıncaktaki çocuğa ait planları. İşin tuhafı, tam o sırada, damdan düşer gibi, babamdan bahsetmeye başlamışım. Çocukluğumda, annemin ölümünden birkaç yıl sonra, babamın eve getirdiği kadınlardan söz etmişim."

"Bana bu konuda tek kelime etmemiştin."

Oda kısa ve kuru bir kahkahayla doldu.

"Bunu sen mi söylüyorsun? Yazışarak haftalar, flört ederek yedi ay geçirdik, ama senin özel yaşamına dair hemen hemen hiçbir şey bilmiyorum. Hayır, polis olduğunu ve beni seven iki kızını biliyorum, ama başka ne var ki?"

"Konumuz tam olarak bu değil."

Ludovic üzgün bir edayla göğüs geçirdi.

"Seninle konu asla uygun değildir zaten. Neyse... Her şey hipnoz sırasında birdenbire oldu. Arada bir, babalığın odasından çıkarken gördüğüm çıplak kadınlar... Duvarın ardından duyulan bütün o... hızlı solumalar... Daha on yaşında bile değildim. Psikiyatr görsel tıkanmanın bununla ilgili olabileceğini düşünmüş.

Bir şey, muhtemelen bir görüntü, bu anıları ortaya çıkarmış ve histerik körlüğe yol açmış."

Lucie bunun sübliminal görüntülerle alakalı olduğundan kuşkulanıyordu. Bilincin sansürü olmadan, Ludovic'in ruhunun en derin bölgelerine çarpmış ve nifak tohumları ekmişlerdi.

"Ama beni kör eden bu değilmiş, çünkü hâlâ filmin devamını anlatabiliyor, şu küçük kızdan bahsediyormuşum. Yemek yemesinden, uyuduğundan. Kızmış gibi, eliyle kamerayı kovalayışından. Sonra psikiyatr, hipnoz esnasında aniden bağırdığımı ve az kalsın beni uyandıracağını anlattı. Beni sakinleştirmeyi başarmış ve ne olduğunu sormuş. O zaman, tavşan olayından söz etmeye başlamışım."

Lucie hemen tepki verdi. Telefondaki tuhaf Québecli adam da tavşandan bahsetmişti. Bütün bu hikâyenin çocuklar ve tavşanlardan başladığını söylemişti.

"Hangi tavşan?"

Ludovic dizlerini kendine doğru çekerek büzüldü.

"Sekiz dokuz yaşlarında olmalıydım. Bir gün babam beni, tüm aletlerini yerleştirdiği atölyesine götürdü. Eski bir dirsekli kanalın dibine sığınmış bir tavşan vardı. Kocaman bir Yeni Zelanda tavşanı. Onu almak için sadece ben kanaldan geçebilirdim, babam değil. O yüzden bana gidip onu getirmemi söyledi. Dediğini yaptım. Dört ayak üzerinde süründüm ve hayvanı deliğinden çıkmaya zorladım. Babam onu kulaklarından yakaladı. Zavallının arka ayakları kanıyor, dört bir yana çırpınıyordu. Onu bırakması için haykırdım, ama... babam kendini kaybetmişti. Bir balta alıp..."

Ludovic iki elini, sanki üzerine kan fışkırmış gibi yüzüne kapattı.

"O sahneyi... hipnoza kadar hatırlamıyordum, Lucie. Kafamdan tamamen çıkmıştı."

"Daha doğrusu derinlere gömülmüştü. O kadar derine ki, hiçbir şey onu yeniden satha çıkarmayı başaramamıştı. Şu anonim filmde tavşan mı gördün?"

"Hayır..."

Kadın polis bir türlü anlayamıyordu. Poignet görüntüleri didik didik incelemiş, ama böyle bir şey fark etmemişti. Neydi o halde?

Ludovic sakar hareketlerle su şişesine uzanıp birkaç yudum içti.

"Filmi sen de gördün. Neler bulduğunu anlatsana bana. Onu onarıcı arkadaşıma emanet edebildin mi?"

Lucie gözlerini onunkilere dikerek birden fısıldadı:

"Claude Poignet öldü."

Ludovic'in yumrukları sıkıldı. Uzun bir sessizlik.

"Nasıl?"

"Öldürüldü. Bobini aramaya gelenler tarafından."

Ludovic ayağa kalktı ve ağır el hareketleriyle saçlarını arkaya taradı. Gözleri dolmuştu.

"Olamaz... Claude olmaz... Kendi halinde, ihtiyar bir adamdı."

Ludovic boş bakışlarla, pleksiglas bir pencereye doğru el yordamıyla ilerledi. Lucie, camdaki yansımadan onun ağladığını gördü.

"Seni temin ederim ki sorumluları bulacağız. Neler döndüğünü anlayacağız."

Lucie bir süre daha onun yanında kalıp başladığı soruşturmayı anlattı. Hatta onun film koleksiyonunu arayıp tarayan yabancıdan bile söz etti. Ludovic bütün gerçeği bilmeliydi.

"Kendimi öyle yalnız hissediyorum ki, Lucie..."

"Psikiyatrlar sana yardımcı olurlar."

"Psikiyatrlar umurumda değil."

Ludovic göğüs geçirdi.

"Bizim ilişkimiz neden yürümedi?"

"Bu senin hatan değil. Kimseyle ilişkim doğru dürüst yürümedi zaten."

"Niye?"

"Çünkü er ya da geç, her zaman 'niye' diye soruluyor bana..."

Lucie kendini iyi hissetmiyordu, havanın sıcaklığı sinir sistemini bozuyordu. Ve şu kimyasal kokuları...

"Hayatı birlikte geçireceğim erkeğin beni o an olduğum gibi kabul etmesi gerekecek. Ve hep geçmişi ilk plana koymaya, beni şu ya da bu konuda sorgulamaya kalkışmaması. Ben polisim, çünkü polisim, işte o kadar, işine gelirse. Geçmiş öldü. Gömüldü, tamam mı?"

Ludovic omuzlarını silkti.

"Hadi, git. Yapacak başka işlerin vardır mutlaka."

"Tekrar uğrarım."

"Tabii tabii, uğrarsın..."

Ludovic alnını cama dayadı. Lucie, üzgün, dışarı çıktı ve derin bir nefes alıp temiz havayı ciğerlerine doldurdu. Ona ve genelde bütün erkeklere bu kadar acımasız davrandığı için kendine kızıyordu. Ama bunlar geçmiş acıların yara izleriydi. Gerçekten sevdiği ilk erkek onu ve kızlarını fazla acılı bir şekilde terk etmişti.

Lucie günün sonunda, Lille şehir merkezine yüz metre mesafedeki Liberté Bulvarı'nda bulunan Adli Polis merkezine gitti. Yukarıda, Paris ŞÖMO'su, Rouen Adli Polisi ve Lille ekipleri arasındaki bilgi alışverişi makul bir hızla devam ediyordu. Şimdilik, e-posta ve telefon aşamasındaydılar. Pek yakında muhtelif veriler, bütün teğmenlere açık bilgisayar dosyalarında toplanacaktı. Karşılaştırmalar yapılacak, bilgi daha iyi akacaktı. Bütün şanslar düzen güçlerinden yana olmalıydı.

Lucie amirinin bürosuna süzüldü. Kashmareck Teğmen Madelin'le konuşuyordu. Sınıf birincisi kılıklı, taş çatlasa yirmi beş yaşındaki genç kurda Claude Poignet otopsisi yıkılmıştı. Adli tıptan daha yeni geliyordu. Hyoid kemikteki üçlü kırık boğulmaya delalet ediyor, sol kalça ve omuz kaslarındaki morarmalarsa –zeminle vücut arasındaki baskı noktalarında kan birikmesi– Poignet'nin yan pozisyonda öldüğünü kanıtlıyordu: Katiller, asmadan önce, onu en az yarım saat yatık halde bırakmışlardı.

Kashmareck kahvesini bitirdi. Başkalarının su içmesi gibi, vücudu kafeinle çalışıyordu.

"Yarım saat... Filmi başa sarma ve mizansenlerini hazırlamak için biraz malzeme arama zamanı. Katiller soğukkanlı, panik yapmayan adamlarmış."

Lucie araya daldı.

"Yani Poignet asılarak değil, boğularak öldürülmüş."

Amir atölyenin bir fotoğrafını alıp odanın bir köşesindeki zemini işaret etti.

"Evet, şurada. Kan damlalarına rastlandı. Muhtemelen, asfeksiye bağlı burun kanaması. Otopside başka ne var?"

Madelin notlarını inceledi.

"Göğsün açılmasında bıçak kullanılmış, ağzı önemli değil, iyi kestiği kesin. Adli tabibe göre, göz çıkarma işlemi gayet... profesyonelce yapılmış. Okuyorum: Gözü kaplayan yarı saydam zar yuvarlak bir şekilde açılıp okülomotor kaslar ve optik sinir kesildikten sonra, gözyuvarları çıkarılmış. Cerrahi müdahaleyi andırıyor."

Amir başıyla onayladı.

"Bunlar, Rouen'dan almaya başladığım bilgilerle örtüşüyor. O beş cesedin kafatasları da testereyle profesyonelce kesilmiş... Ki bu, aynı katiller teorisini güçlendiriyor. Devam et."

"Gerisi... teknik ama bir şey kamıtlamayan şeyler. Her ihtimale karşı, kan örnekleri toksikolojiye yollanmış. Ama ben Poignet'nin uyuşturulmuş olduğundan şüpheliyim."

"Pekâlâ. Bütün raporlar okunacak. Yargıçtan uluslararası izin bekleniyor, Belçikalı yetkililerden Szpilman'ın evinin aranması için talepte bulunuluyor. Orada kâğıtları biz dağıtmayacağız, işi onlar yönetiyorlar, biz bakıyoruz, ama yine de hiç yoktan iyidir... Başka? Hımın... Senin şu Montreal kargasına ulaşmanın sahiden

mümkün olmadığından emin olmak için, bize verdiğin Kanada telefon numaralarını kontrol etmekle meşgulüz, Henebelle."

Kashmareck başını ellerinin arasına alarak iç geçirdi. Artık pek beyaz olmayan tahtadaki, gazlı kalemle yazılmış notlarına baktı. Bir oklar labirenti.

"Madelin, sen Poignet'nin ölümünden önceki son yirmi dört saat içinde yaptığı aramaları ve onu arayan numaraları tespit et. Henebelle, sen yan tarafa koş. Bilimsel birim, kurbanın gözlerinin yerinde bulunan pelikül parçalarından büyüttüğü fotoğraflar basmış. Bilgileri buraya aktar. Bak bakalım, ellerinde başka şeyler var mıymış? Parmak izi, ipuçları... Ben de komşularla ilgilenenlerde yeni bir şey olup olmadığına bakacağım. Bu akşam, her şeyi büyük bir şapkada karıştırıp şans dileriz. Şu an, düşünmeye koyulmak zorunda kalmadan önce bana somut malzeme gerekiyor."

20

[S]harko'nun kafasında oluşan Kahire imajı, Nil'in yüzeyinde ışıldayan su gibi değişiyordu. Az buçuk Fransızca konuşan *osta bil-filtra* –doğuştan taksici– onu şehrin dar sokaklarından geçirmişti. Mısır halkı dışarıda, coşku ve rehavet içinde yaşıyordu. Yaşamın her sahnesi iletişim için bir bahaneydi. Kasaplar etlerini kaldırımda kesiyor, kadınlar evlerinin önünde sebze ayıklıyor, ekmek sokakta, hatta yerde satılıyordu. Sharko, kaotik trafiğin ortasında, sahibinin asil yürüyüşünün ritmiyle salınan bir entarinin kusursuz devinimine kapılmış, canlı bir tabloda ilerlediği hissini yaşıyordu. Aşırı sıcak sokaklarda İslam'ın nefes alışını algılıyordu. Camiler güzellikten yanıyor ve aşırılıkları içinde, gözlerini tek tanrılarına dikiyorlardı. Allah'tan başka tanrı yoktur.

Sonra, Kıpti Kahire belirdi. Orada, ayaklarında sadece deri sandaletler bulunan gençler, sizden ne para ne de tükenmez kalem istiyor, aksine size Bakire Meryem'in resimlerini hediye ediyorlardı. Duvarların antik Roma'yı çağrıştırdığı, İncil'in kırışık sayfalarından fırlamış gibi görünen bu yerde, toprak rengi, dar ve ıssız sokaklarda, hamsin yelinin sıcak nefesinin taşıdığı kum taneleri çıtırdıyordu sadece. Afrika'nın en kalabalık şehrinin kalbinde, Sharko kendini nihayet huzurlu ve dünyada tek başına hissediyordu. Burada, kentin tüm muğlaklığını fark ediyordu.

Şoförünün –anlatacak bir dolu gülünç hikâyesi olan, inanılmaz bir adam– parasını ödedi ve araştırmalarından haberdar etmek üzere Leclerc'i aradı. Karşılık olarak, yaşlı film onarıcısının öldürülüp bobinin çalındığını öğrendi. Fransa epey hareketliydi, ama

arzu ettiği manada değil. Soruşturma feci boyutlar kazanıyor, cesetler artıyor ve esrar yoğunlaşıyordu.

Sainte-Barbara Kilisesi'nin önünde kendisini bekleyen Nahed'in yanına gitti. Genç kadın, pastel renklerle bezenmiş, pilili, ince elbisesiyle pek zarifti. Giysileri ketenden olmalıydı. Gözleri çok makyajlı görünüyordu. Hafif kumaştan bir örtü, omuzlarına pelerin gibi dökülüyordu. Sharko çenesini kiliseye doğru sallayarak yaklaştı.

"Şehrinizin şu, Lebrun'ün arabasında bahsettiğiniz kalbi burası mı?"

"Hoşunuza gitti mi?"

"Şaşırdım."

Nahed muhteşem dişlerini sergiledi. Sharko, onunla başkentin labirentlerinde kaybolmayı her erkeğin isteyeceğini kabul etmek zorunda kaldı. Ve bu akşam, kendisi de onlardan biriydi.

"Kahire'nin her mahallesi ufak, sakin bir şehirdir. Kendine özgü kod ve âdetleri olan bir alan. Bunun farkına varmanızı istiyordum."

Nahed ellerini utangaç bir edayla önünde birleştirdi.

"Arabam biraz ileride. İlgilendiğiniz şeyi buldum."

"Abdel-al'ın adresini mi?"

"Mahmud, Talaat-Harb Sokağı'nın diğer ucunda, ağabeyinin bitişiğinde, tek başına yaşıyormuş. Ağabeyinin adı Atef Abdel-al ve hâlâ aynı yerde oturuyor."

"Talaat-Harb... Lebrun'ün bize randevu verdiği yer değil mi orası?"

"Öyle. Talaat-Harb, *Belle Epoque* döneminden kalma, tarih ve nostalji dolu bir sokaktır. Meslektaşınız dikkatinizi çekmek istedi herhalde. Karakoldaki çalışmamızdan sonra onu yeniden görme

fırsatım oldu. Kendisiyle buluşmaktan vazgeçmenizi oldukça iyi karşıladı."

"Böylesi daha iyi. Tekrar teşekkür ederim."

Konuşarak Kıpti mezarlığının önünden geçtiler. Nahed, *Le Caire*[17] adlı gazetede çalışan babasının bir bacağının 1981'de Kıptiler ve Müslümanlar arasında yaşanan bir çatışmada sakat kaldığını anlattı. Fransız kökenli annesi, her şeyi bırakıp şehirdeki Dominiken misyonunda çalışmaya gelmeden önce, Paris'te yaşamıştı. Anne ve babası tanışmışlar, Nahed mütevazı bir semtte dünyaya gelmiş ve memleketinden hiç ayrılmamıştı. Takviyeli Fransızca okullarına gitmiş ve üniversitede, dili kendisi kadar Fransızca bilmeyen, yetersiz öğretmenlerden öğrenmişti. Nüfuzlu bir Mısırlı olan gazete patronunun desteği sayesinde, sonunda Fransız elçiliğine girmişti. İş iyi, maaş düşüktü, ama o durumundan şikâyetçi değildi. Burada iş – dürüst bir iş, diye vurguladı – insanı Mısır'ın derin ve inatçı sefaletinden kurtarmasa da, hafifletiyor ve içine hayaller katıyordu.

Genç kadın komiseri, Kıpti Kahire'nin sınırında, Amr Camii'nin yakınına park edilmiş gerçek bir Peugeot 504'e buyur etti. Kurneş Sokağı'ndan, Nil'in sağ kıyısı boyunca ilerlediler. Göğün ışığı azalıyordu. Uzak camilerin minareleri ve tekneler aydınlanıyordu. Ailece geziliyor ve limonlu sarı bakla satın alınıyordu. Sharko nehrin gücünü ve halkın ona hürmet etme ihtiyacını hissediyordu.

Sohbete devam ettiler. Nahed karısından bahsetmesini isteyince, Sharko alnını cama dayayıp gözlerini sakin dalgalara dikerek eşi ve kızını çok özlediğini, ama artık onları rüyaları haricinde asla göremeyeceğini söylemekle yetindi. Bir daha ağzını açmadı. Niye açacaktı ki? Ne anlatacaktı yani? Özlemin onu boğulmanın eşiğinde uykudan uyandıracak kadar sıktığını mı? Mesleğinin aile hayatını mahvettiğini ve halihazırda onu yavaş ama emin bir şekilde, güneşsiz bir ihtiyarlığın uçurumlarına doğru sürükledi-

17 Kahire. (ç. n.)

ğini mi? Hayır, hayır, anlatacak hiçbir şey yoktu. Şimdi, burada olmazdı. Ona anlatamazdı.

On dakika içinde, Talaat-Harb Sokağı'na ulaştılar. Göz alabildiğine uzanan giysi dükkânları, barlar, Fransızca isimli sinemalar, sütunları ve Yunan tarzı heykellerle süslü pencereleriyle Haussmann çehreli, eski apartmanlar, 1900'lerdeki Mısır seçkinlerinin, Kahire'nin merkezini Avrupalı bir semt yapmak istediklerini akla getiriyordu. Bu hemen hemen başarılmıştı. Gezintiye çıkanlar dağınık sürüler halinde salınıyorlardı. Amerikalılar, Fransızlar, İtalyanlar. Nahed yan sokaklardan birinde bir yer buldu ve derhal, sadece onlara kapı açtığı için, apartman kapıcısına bahşiş verdi. Delik bez ayakkabılarıyla sefil görünen, sakalı kınalı bir *bau ab*, kapıcılık, araba yıkamacılığı, alışveriş hamallığı görevlerini yürütüyor ve mekânın seçkinliğine fena halde ters düşüyordu. Oysa görünüşe göre, ihtişamla ışıldayan bir zengin apartmanı söz konusuydu.

Genç kadın, asansörde Sharko'yla yalnız kalınca, baş ve yüzünü örttü. Sırlarla dolu, esrarengiz ve çekici bir kadın haline geldi. Sadece, muhteşem mücevherleri andıran gözleri görünüyordu. Kumaşın saydamlığında belli belirsiz seçilen ağzı, duru bir sesle konuştu:

"Atef Abdel-al dinî meseleler yüzünden yan çizerse yazık olur."

Sharko çok etkilenmiş, neredeyse büyülenmişti.

"Müslüman olduğunu nereden biliyorsunuz?"

"Öyle olması ihtimali, olmamasından daha büyük."

"Onun hakkında ne biliyorsunuz?"

"Elçilikteki dosyalardan pek bir şey çıkmadı. Eskiden tüccarmış ve şimdi gömlek dikilen iki tane atölyesi varmış. Kardeşinin ölümünden bir yıl sonra kurmaya başladığı, hızla gelişen bir iş. İskenderiye'deki dükkânlara da toptan giysi satıyormuş. O ve merhum kardeşi Yukarı Mısır kökenliler. Yoksul, köylü ebeveynler. Ergenliklerinde, amcalarıyla birlikte Kahire'ye gelmişler."

Nahed bir kapıya vurdu, başka bir kapı açıldı ve yaşlı bir hanımın kırışık yüzü belirdi. Nahed onunla konuştuktan sonra, komisere döndü:

"Komşusu Atef'in bu saatte terasta olduğunu söylüyor, akşam namazından önce yukarıda çay içermiş hep. Onu tanımak kolaymış, çünkü *Al-Ahram* okurmuş, bağımsız bir gazete."

Ünlü terasa çıkan Sharko şoke oldu. İnsanlar apartmanın damında, dışarıda veya demirden yapılmış ufacık barakalarda yaşıyorlardı. Kablolara asılı rengârenk fenerler, tekne yelkenleri gibi raks ediyordu. İnsanlar açık havada koltuklara oturmuş ya da döşeklere uzanmışlardı. Hemen her tarafta açılmış televizyonlar, yeni doğmakta olan geceyi deliyordu. İnsan kendini, eğretiliğin ezdiği bir çeşit ışıklı karınca yuvasında hissediyordu. Nahed kulağına yaklaştı.

"Eskiden, sosyetenin kaymak tabakası, Talaat Sokağı'ndaki bu apartmanlarda oturuyormuş. Toprak sahipleri, paşalar, bakanlar. Barakalar erzak depolamak, çamaşır yıkamak ya da köpek beslemek için kullanılırmış. 1952 devriminin ardından, her şey değişmiş. Bugün, *sufragi* denilen eski dönemin hizmetkârları apartman dairelerini işgal ettiler ve kulübeleri fakirlere kiralıyorlar."

İnanılması zordu, fakat bu insanlar, Kahire'nin en ticari sokağının tam ortasında, beş metrekareden küçük barakalarda yaşıyorlardı gerçekten. Sefalet Paris'teki gibi sokakta veya metroda değil, çatılardaydı. Nahed işaret parmağını terasın arka tarafına doğrulttu.

"İşte, orada..."

Güvensiz bakışlar onlara doğru çevrildi. Yere uzanmış, gözleri kanlı adamlar, "kömür" hazırlıyorlardı, ısıtıp dillerinin altına yerleştirdikleri afyon taşları. Başkaları, eski nargilelerinde, haşhaşla karıştırılmış *moassel*lerini tüttürüyorlardı. Çocuklar domino oynuyor, bazıları ders çalışıyor, kadınlar yemek pişiriyorlardı. Sharko ve Nahed, Talaat-Harb Sokağı'na bakan hasır bir iskemlede oturan Atef Abdel-al'ın yanına gittiler. İyi kesim

bir takım elbisesi, cilalı ayakkabıları vardı. Jöleli saçları arkaya doğru taranmıştı. En fazla kırk beş yaşındaydı. Dumanları tüten çay fincanı, beyaz taş korkuluğun üzerinde duruyordu. Onları selamlamak için ayağa kalkmadı ve Sharko'nun anlamadığı birkaç kuru kelime etti. Nahed ona, durumu açıklayan uzun bir Arapça tiradla karşılık verdi. Yanındaki adamın Fransız polis komiseri olduğunu, ona kardeşi ve güncel bir dosyayla benzerlikler gösteren eski bir cinayet vakası hakkında sorular sormak istediğini söyledi.

Atef gazetesini dizlerinde özenle katlayıp Nahed'i baştan ayağa süzdü ve amber bir tespihi yavaş yavaş çekmeye koyuldu. Tercüman bir kez daha iki adama aracı rolü oynadı.

"Kardeşinden söz etmek istemiyor."

"Mahmud'un ölmeden hemen önce bir cinayet olayı üzerinde çalıştığını söyleyin. Kardeşinin ölümünden dört ay önce katledilen üç genç kızdan haberi olup olmadığını sorun."

Atef bir müddet sustuktan sonra konuştu.

"Polis kimliğinizi görmek istiyor."

Sharko istenileni yaptı. Gözlerini dikkatle kimliğe diken Atef, işaret parmağını Fransız bayrağının renkleri üzerinde gezdirip kimliği komisere iade etti. Sonra yine konuştu.

"Kardeşinin çok ketum olduğunu söylüyor. Zaten bu yüzden onun aşırı örgütlere üye olduğundan hiç şüphelenmemiş."

Sharko bakışını şehrin ışıklarına doğru gezdirdi. Hava en nihayet rahatlıyor, Mısırlılar yeniden sokaklarına, köklerine, cami ve kiliselerinin huzuruna kavuşuyorlardı.

"Arada dosyalarını yanında getirir miydi? Yan yana yaşıyordunuz, dairesinde çalıştığı olur muydu?"

"Hayır, diyor."

"Hasan Nureddin'i tanır mısınız? Hiç evinize geldi mi?"

"Yine hayır... Cevap veriş tarzına bakılırsa, hiçbir şey bilmiyor galiba."

Sharko cebinden kurbanlardan birinin fotoğrafını çıkarıp Mısırlının burnuna dayadı. Karakolda, kendisi ona bardak bardak su taşırken, komiser tarafından aldatılmış olması gerektiğini fark eden Nahed, Sharko'ya kızgın bakış attı.

"Ya onu?" diye homurdandı polis. "Bu kız da size hiçbir şey ifade etmiyor mu? Kardeşinizin size gerçek yüzünü asla göstermediğini söylemeyin bana."

Atef dudaklarını büzerek bal rengi gözlerini başka yana çevirdi. Ayağa kalkıp komiseri göğsünden itekledi.

"*Izhab mine huna! Izhab mine huna! Savf atasilu bil şurta!*"

Nahed'i dikkatle süzüp, cep telefonunu ona doğrulttu. Teras sakinlerinden bazıları gözlerini onlara çevirdiler.

"Buradan gitmemizi buyuruyor, yoksa polis çağıracakmış. Boş verin, ondan bir şey çıkmaz."

Komiser tereddüt etti, ipin ucunu bırakmak istemiyordu. Adamın şiddetli tepkisi altında bir şey saklanıyor olabilirdi. Atef ona yaklaşıp yine aynı saldırgan tavırla itti.

"*Izhab mine huna!*"

Sharko'nun içinden herifin suratına bir yumruk patlatmak geldi, ama teras ahalisi ayağa kalkmış, tehlikeli bir şekilde yaklaşıyordu. İnce kemikli, asabi yüz hatlı Kabiliyeliler. Sesler yükseliyordu. Potansiyel saldırganlara dönmüş olan Sharko, ansızın pantolonunun arka cebinde bir basınç hissetti. O sırada bakışı Atef'inkiyle kesişti. Adamın cebine bir şey atmış olduğunu ve suskunluğunu korumasını istediğini anladı.

Sharko Nahed'in elini tuttu.

"Hadi, gidelim."

Kendilerine yol açmakta zorlandılar. Dirsek ve omuz darbeleri gırla gidiyor, afyondan kıpır kıpır gözler kararıyordu. Her taraftan *cık cık*'lar işitiliyordu. Hızla merdivenlerden kaçtılar. Nahed anlaşılmaz bir şekilde söyleniyordu.

"O fotoğrafı çalmamalıydınız! Kaç tane daha var?"

"Birkaç tane daha."

"Nureddin'in bunu fark edip elçiliğe bildireceğinden emin olabilirsiniz. Aklınız nerede sizin?"

"Hadi, ilerleyin."

Nahed önden gidiyordu. Sharko cebini karıştırdı ve bir kâğıt buldu. Yürümeye devam ederken, gazete parçasını gizlice açıp Fransızca yazılmış metni okudu.

"Cairo Bar, Tevfikiye mahallesi, bir saat sonra. Kimseye görünmeden gelin. Kız sizi gözetliyor."

Sharko notu hemen cebine atıp, Nahed'e kuşkuyla baktı. Genç kadın, zarif giysileriyle basamaklardan inerken muhteşem salınıyordu. Ve ona ihanet ediyordu. Sokağa ulaşıp dümdüz ilerlemeye koyulunca, örtüsünü açıp omuzlarına bıraktı. Sharko onu dikkatle süzdü.

"Ne tuhaf. Örtüsüzken, yüzünüz tamamen değişiyor. Anlaşılmaz ve gizemli yaratık bir anda modern kadının açık tenine kavuşuyor. İçinizde kaç tane kişilik saklanıyor, Nahed?"

"Tek bir tane, Komiser."

Genç kadın kızarır gibi oldu, ne diyeceğini bilemedi.

"Şimdi ne yapıyoruz, peki?"

Sharko onun dümenine gitgide daha çok uyanıyordu. Atef'in notundan beri, her şey gözüne daha net görünüyordu. Nahed'in amiriyle sorun yaşama riskine rağmen, kendisine yardım etmeyi seçmesi. Mahmud Abdel-al hakkında elde etmeyi başardığı ayrıntılı bilgiler... Gözetim altında serbest bırakıyorlardı onu. Şimdilik sakin olmaya karar verdi, kızı daha sonra sorgulayacak zamanı olurdu nasıl olsa.

"Otele dönüp bir duş alsam iyi olacak. Sonra da yatarım. Bu sabah Fransa'da uyanışımdan bu yana, çok uzun bir gün geçti."

"Yemek bile yemediniz. Sizi Mohandessin'de, Nil kıyısına kurulmuş tipik bir restorana davet ediyorum. Mükemmel balık yaparlar ve İsviçre şarabı satılır, Fransız değil."

Anlaşılan, kız onu elinden geldiğince uzun süre tutmak istiyordu. Terasta, hatta karakolda yanlış çeviri yaptığına kuşku yoktu. Hasan Nureddin gibi Nahed de sahaya hâkim olmak istiyor ve Sharko'nun elinden bir şey gelmiyordu. Tüm bunların ardında kim vardı? Polis mi? Elçilik mi? Hangi arı kovanına çomak sokmuştu gene?

"Çok isterdim, ama aç değilim, teşekkürler... Hava çok sıcak, bense bitkin ve sivrisinek mağduruyum."

Fransız polis otelden aldığı bir kroki çıkardı.

"Otelimi kendim bulabilirim. Hemen arkada zaten. Yarın sabah onda, karakolun önünde buluşalım mı? O kadar da acelemiz yok. Kapılar birbiri ardına kapanıyor, elim boş döneceğim galiba. Bu iş bana göre değil."

Genç kadın mahzun görünen gözlerini aşağı indirdi. Sharko'nun içinden Nahed'in dilini koparmak geldi. Sahtekârın daniskasıydı kız.

"Pekâlâ..." diye boyun eğdi Nahed. "Yarın görüşürüz öyleyse."

Komiser gitmeden önce ekledi.

"Nureddin olacak o şişko domuz asla bedenime el sürmedi. Ve bunu asla yapamaz."

Yolları ayrıldı. Sharko onun uzaklaşmasını izledi ve defalarca arkasına döndüğünü gördü. Bu şüphelerini doğruluyordu. Kadın gidince yavaş yavaş, biraz ileride Mohamed-Farid Sokağı'yla dik açıyla kesişen Tarvat Sokağı'na doğru yürüdü. Ama ilk köşeyi döner dönmez, rastgele daldığı bir yolda koşarak gözden kayboldu.

Sadık köpek tasmasını koparmıştı.

Kahire ve yakıcı gece onundu artık.

Bundan büyük bir tatmin hissetti.

21

[C]inayet bürosundan iki adım ötedeki olay yeri incelemenin bilgi işlem birimindeki Lucie'nin ellerinde, Claude Poignet'nin göz çukurlarında bulunan pelikül parçalarının büyütülmüş baskıları vardı. İki siyah beyaz, kirli grenli, parlak kâğıt yüzeyi. Fotoğraflar hemen hemen aynıydı. Sanki kamera devrilmiş gibi, biraz çarpık pozisyonda bir blucin paçası ve Lucie'nin daha önce fark etmediği bir ayakkabı ucu görünüyordu. Arka plan alacakaranlığa gömülüydü, fakat bir masanın ayakları ve bir duvar seçiliyordu.

"Postal bu, öyle değil mi?"

Lucie yanında, bilgisayarı başında oturan uzmanla konuşuyordu. Kırk yaşını geride bırakmış Julien Marquant, olay yeri fotoğrafçılarından biriydi. Her cinayette, parlak kâğıt üzerinde en kötüyü sunuyordu amirlere. Kimileri top modellerin fotoğraflarını çekerken, o, ölülerle haşır neşirdi. 22 kalibrelikle intihar edenlerin patlamış kafaları, suda boğulup şişmiş cesetler, asılmışlar... Julien, dehası maalesef polis çekmecelerinde kalacak üstün bir fotoğrafçıydı. Saatin geç olması göz önünde bulundurulursa, cinayet masasını bu konuda aydınlatacak en uygun kişi oydu.

"Öyleye benziyor."

Julien kurbanın evinde kendi çektiği klişeleri gösterdi. Özellikle de üst kattaki laboratuvarın zemininde bulunan kanınkileri. Lucie artık ona aşikâr gelen bir tespitte bulundu.

"Burası onun evi... Claude Poignet'nin. Kamera ve pelikülleri vardı. Hassiktir... Film onun evinde çekilmiş."

"Evet. Göz çukurlarında bulunan iki görüntü negatifti ve bir kopyanın değil, orijinal pelikülün parçasıydı."

Lucie daha önce tepki vermemiş olduğuna yeriniyordu. Poignet ona bu pozitif-negatif baskı, asıl bobin-kopya hikâyelerini açıklamıştı. Julien Marquant işaret parmağıyla fotoğrafa hafifçe vurdu.

"İçimde, kamerayı tutan eller katillere aitmiş gibi bir his var. Şey yapmış olmalılar... bilmiyorum... sanki ölmeden önce gördüğü son görüntüleri yakalamak için, kamerayı yerde yatan kurbanın hemen yanına yerleştirmişler."

Gözlerini fotoğraflara diken Lucie ürperdi. Poignet'nin hayatının son saniyeleri karşısında, gözünün önündeydi. Zavallı adamcağız öteki dünyaya bunlarla gitmişti... Bir diğeri boğarken ölümünü seyreden, postal giymiş bir yabancıya ait görüntülerle.

"Sanki... Claude Poignet'nin kendisi bir kameraymış gibi. O alçaklar onun içine girmek istiyorlarmış."

"Kesinlikle. Söylediğiniz gibi, kurbanın banyo laboratuvarı, 16 mm. eski bir kamerası ve boş pelikül bobinleri varmış. Katiller bunları kullanmış. Filme çektikten sonra, karanlık odaya gidip, ilgilerini çeken görüntüleri banyo etmişler. Daha sonra da kesip kurbanın göz çukurlarına tıkmışlar. Gayet teknik olan bu operasyon en az bir saatlerini almış olmalı."

Lucie dudaklarını sıktı. O iki hasta beyin, bobini ele geçirmekle yetinmemiş, bir de korku filmlerine yakışır bir senaryo hazırlayarak polise öğütecek tohum bırakmışlardı. Düşünen, organize kişilerdi ve kendilerinden, "oynamak" için cinayet mahallinde oyalanacak kadar emindiler. Lucie düşüncelerini ortaya döktü.

"Bize iki bilgi verme inceliğini göstermişler. Vücudun asılmadan önceki kesin konumu ve ayakkabılar. Postallar... Szpilman'ın evine gidenle Poignet'nin katline katılanın tek ve aynı kişi olduğunu kanıtlıyor. Belki de bir asker."

"Ya da asker zannedilmek isteyen biri... Ama ikisi de olmayabilir, herkesin evinde postal bulunabilir. Ben özellikle sinemadan anladıklarını eklemek isterim. İkisinden biri film çekmeyi, pelikülü karanlık odada kameradan çıkarıp banyo etmeyi biliyor. İnanın bana, bu işlerden anlamasanız, bu eski aletleri çalıştıramazsınız bile."

"Parmak izi uzmanları karanlık odada kurbanınkilerden başka bir iz bulamadılar. Adamları tekrar oraya yollayıp kamera ve malzemeleri kontrol ettirmeliyiz. Katiller mutlaka DNA kalıntısı bırakmışlardır, özellikle de gözleri vizöre temas ettiyse. İster istemez hata yapmış olmalılar. Ölümle öyle kolay oynanamaz..."

Lucie klişeleri alıp teşekkür etti. Sokakta, düşüncelere dalmış halde, yavaş yavaş yürüdü. Nasıl sorusundan sonra, niçin geliyordu. Katiller niye o görüntüleri göz çukurlarına bırakmışlardı? Ne göstermeye çalışıyordu bu sadistler?

Bu sorulara dalmışken aklına Sharko geldi, Kuzey Garı'nın önünde ayaküstü tanıştığı o acayip adam. Meslekte onca yıldır edindiği bilgiyle, sorunun cevabını o bulabilir miydi acaba? Bu sıra dışı ve fazlasıyla sapıkça olay mahalli karşısında o daha ustaca mı davranırdı? Lucie ona bu yeni cinayetten söz etmek ve elli yaşın tecrübesiyle işin içinden nasıl çıkacağını görmek için yanıp tutuşuyordu.

Lucie düşüncelerini birleştirerek Gravenchon olayıyla karşılaştırma yapmaya girişti. Orada da kurbanların gözleri çıkarılmıştı. Sharko'ya bakılırsa, bir hekim ya da meslekten biri söz konusuydu. Şimdi de "sinemacılık" becerisi eklenmişti. Gerçekten açıklığa kavuşan kesin bir şey olmasa da, profil şekilleniyordu. Gözler niye çalınıyordu? Onları alan için ne gibi bir önem taşıyorlardı? Ne yapıyordu ki gözleri? Hatıra olarak mı saklıyordu? Lucie kısa metrajdaki retina ve iris takıntısını da anımsıyordu. Korneaya atılan neşter darbesini, gözkapaklarının kırpışmasını... Birden aklına Poignet'nin sözleri geldi: "Göz, görüntüyü yakalayan basit bir süngerden başka bir şey değildir."

Sünger...

Ansızın heyecanlanan Lucie telefonunu çıkarıp rehberini karıştırdı ve adli tabibin numarasını tuşladı.

"Doktor? Ben Lucie Henebelle. Sizi rahatsız etmiyorum, değil mi."

"Bir dakika, masamın üzerindeki, çürümüş, iri zenciye sorayım... Tamam, mesele yok. Sorunuz neydi, Lucie?"

Genç kadın gülümsedi. Adli tabip onu çok iyi tanıyordu. Ne de olsa, "iyi müşteri"siydi.

"Biraz budalaca olabilir, ama... Daha önce duyduğum, fakat resmî bir cevap almadığım bir şey söz konusu: Göz, ölümden hemen önce yaşananlara dair herhangi bir iz muhafaza edebilir mi?"

"Efendim? Nasıl yani?"

"Şiddet yüklü bir görüntü mesela. Yaşamsal işlevlerin durmasından önceki son görüntü. Ne bileyim, uyarılmış fotoreseptör hücreler ya da beynin, bilgiyi bir yerlerde saklamış olabilecek kısımları incelenerek yeniden oluşturulabilecek bir ışık parçacıkları kümesi."

Sessizlik. Lucie kendini biraz mahcup hissediyordu. Doktor kahkahalarla gülecekti herhalde.

"Optogram hayali..."

"Ne?"

"Bu bahsettiğinize optogram hayali deniyor. 1800'lerin sonunda popüler bir inanış, bir cinayetin, içerdiği şiddet ve ani olma özelliği sebebiyle, ölünün retinasını hassas bir film gibi etkileyebilmesini istiyordu..."

Hassas film, göz, pelikül... Bu vakanın başından beri tekrar tekrar ortaya çıkan sözcükler.

"Dönemin hekimleri konunun üzerine eğilmişler. Bir kadavranın retinasından suçlunun portresinin çıkarılabileceğini düşünüyorlarmış. Optogram hayali, maktulün vücudu aracılığıyla cinayetin doğrudan kaydı fantasmasıydı. O zamanki tıp âlemi için

söz konusu olan, cinayete ilişkin elle tutulur kanıtlar değerlendirebilmek amacıyla, yuvasından çıkarılıp merceğinden arındırılan gözyuvarının fotoğrafını çekmekmiş. Doktorlar polise yardım etmek için bu yöntemi uygulamışlar. Ve insanlar tutuklanmış. Muhtemelen de masum insanlar."

"Peki... Retinadaki şu etki akla yatkın bir şey mi?"

"Hayır, elbette ki değil. Adından da anlaşıldığı gibi, sadece hayalden ibaret."

Lucie ona son bir soru sordu.

"Ya 1955'te? Hâlâ inanılıyor muydu buna?"

"Hayır. 1955'te o kadar da geri değildiler."

"Teşekkürler, Doktor."

Lucie telefonu kapattı.

Optogram hayali...

Hayal ya da değil, katil veya katiller dikkati görüntüye, onun gücüne ve gözle ilişkisine çekmek istemişlerdi. Bu duyu organının katil için sembolik bir anlamı olmalıydı. Bu inanılmaz araç, beyne ışığı sunan kuyu, ona fiziki dünyaya ait bilgiyi götüren tüneldi. Ayrıca, sanatsal açıdan, sinemanın başladığı noktaydı. Göz olmasa, ne görüntü olurdu, ne de sinema. İlişki inceydi, ama mevcuttu. Lucie artık katili tıp – kesilip biçilen bir organ olarak göz – ve sanat – medya ve görüntü taşıyıcı olarak göz – arasında kalmış bir kişilik olarak görüyordu. Katiller iki kişi olduklarına göre, belki de her birinin bir uzmanlığı vardı. *Bir doktor ve bir sinemacı...*

Hâlâ düşüncelere dalmış haldeki Lucie bir sandviç büfesinin önünde durdu. Cep telefonu titreşti. Arayan Kashmareck'ti. Doğrudan hedefe yöneldi.

"Ne âlemdesin?"

"Olay yeri incelemeden birkaç haberle çıktım, geliyorum."

"İyi öyleyse. Geç olduğunu biliyorum, ama hemen Brüksel yakınındaki Saint-Luc Üniversite Kliniği'ne gidiyoruz."

Lucie bir sandviç alıp yürümeye devam etti.

"Yine mi Belçika?"

"Evet. Kurbanın yaptığı aramaları araştırdık. Aralarında Georges Beckers adlı biri var, görüntü ve beyin uzmanı. Bana kartvizitini vermiştin. Duyusal pazarlama alanında çalışıyormuş. Böyle bir meslek olduğunu bilmiyordum. Claude Poignet, filmi taramadan geçirdikten hemen sonra, ona bir kopyayı yüklemiş olduğu sunucunun adresini bildirerek incelemesini istemiş. Dijital film elimizde, Lucie. Görevliler indirmekle meşguller. Bu iş için derhal bir dudak okuma uzmanı ve görüntü uzmanları görevlendiriyorum. Filmi didik didik edeceğiz."

Lucie içinden bir oh çekti. Katiller teknoloji tarafından alt edilmişlerdi. Sırlarını korumak için öldürmüşlerdi ve artık sır bütün polis bilgisayarlarına yayılıyordu.

"Ya şu Beckers, o bir şey keşfetmemiş mi?"

"Söylediğine göre, yaşlı Szpilman iki seneden fazla bir zaman önce aynı filmle araştırma merkezine uğramış zaten. Szpilman o dönemin, birkaç ay önce kalp krizinden ölen müdürünü iyi tanıyormuş."

Lucie cevap vermeden önce düşündü.

"Wlad Szpilman da bizim onarıcıyla aynı sezgiye kapılmış olmalı. Oğlunun dediğine bakılırsa, aynı filmi onlarca kez seyreden bir adammış, usta gözü varmış ihtiyarda. Sonunda filmde acayip bir şeylerin saklı olduğundan kuşkulanmış olmalı. Bunun üzerine, pelikülü inceletmiş. İki sene de bayağı uzun bir süre hani."

"Acele edelim. Beckers'e haber verildi, bizi bekliyor. Sen hazır mısın?"

Lucie saatine baktı. Sekizi geçiyordu.

"İzin verirseniz, önce hastaneye bir uğrayayım. Kızımı görmek ve bu sefer niye yanında uyuyamayacağımı açıklamak istiyorum."

22

[S]harko, Tevfikiye Mahallesi'nin dar, karanlık ve ışıksız bir sokağının dibinde kaybolmuş bir işletme olan Cairo Bar'a girip girmemekte tereddüt ediyordu. Sokak boyunca, üstü basit bir örtüyle kapatılmış arabalar uyuyor, yüksek, kireç badanalı duvarların tepesinde kara kediler, *mau*lar zıplıyordu. Sharko kafeye giden birkaç basamağı indi. İçeri girmek için güçlü heyecanlardan gerçekten, ama gerçekten hoşlanmak gerekiyordu. Rengi solmuş bir tabelada *Coffee Shop* yazıyordu. Geniş camlara yan yana yapıştırılmış gazete kâğıtları, içeride neler döndüğünün görülmesini engelliyordu. Ön cephe, Paris sokaklarında hızla çoğalan sefil porno dükkânlarınınki kadar kasvetliydi.

Komiser, oradaki faydasından cidden kuşku duysa da, polis kimliğinin yanında olup olmadığını son bir kez kontrol etti ve kendini aslanın ağzına attı. Nane ve nargilelerin *moasseli*yle karışık, inatçı bir haşhaş kokusuna boğuldu. İçeriye loş bir ışık hâkimdi. Güçlü klima uğulduyordu. Ağır ahşap masalar, Viyana tarzı eski lambalar, duvarlarda asılı bronz sanat eserleri ve kocaman bira bardakları mekâna bir İngiliz pubı havası veriyordu. Mini etekli, beyaz garson kız, içinden alkol taşan kadehlerle dolu bir tepsiyle, şekiller arasında salınıp duruyordu. Sharko, uyuşturucu ve içkinin kemirdiği, çiçek bozuğu suratlarla karşılaşmayı bekliyordu. Çoğu genç ve Michou'dan giyinmiş olan müşterilerin çekici görüntüsüne şaşırdı.

Dönmeler. Bir dönme yuvasına ayak basmıştı.

Bir bu eksikti!

Bal rengi gözler üzerine dikilmiş vaziyette, sert adımlarla, arkasında beyaz tenli, mavi gözlü ve sarı saçlı bir adamın durduğu bara doğru ilerledi. Kol saatine baktı –taksi onu on dakika erken bırakmıştı– ve çenesini etiketinde *Old Brent* yazan, kehribar rengi bir şişeye doğru salladı.

"Viski, lütfen..."

Barmen bardağını doldurmadan önce, onu biraz fazla ısrarlı süzdü. Biri hemen Sharko'nun yanına geldi. İlk yoklamalar başlamıştı! Yirmi yaşlarındaki adam esmer tenliydi ve saçları acemi asker tıraşlıydı. Boynuna, sarı gömleğinin üzerine attığı, pembe bir fular bağlamıştı. Kulağına fısıldadı.

"*Kudiana* mısın, *bargal* mı, lütfen?"

"Hiçbiri. Beni rahat bırak, lütfen."

Komiser kadehini kaptı –burada içki beygir dozuyla satılıyordu– ve gidip bir köşeye oturdu. Müşterileri dikkatle inceledi, çizgili takım elbise ve ithal ayakkabılarıyla pusuya yatmış zenginlerin yapmacık tavırlarını ve mütevazı giysileri içinde şaşırtıcı güzellikte ve çok daha efemine olan yoksulları fark etti. Seks ya da fuhuş başka yerlerdeki gibi burada da sefaletten kurtulmanın bir yolu olmalıydı, bir geceliğine ve birkaç banknot karşılığında. Mısır usulünce selamlaşılıyordu: Yanaktan dört öpücük ve sırt sıvazlama. Henüz ağızdan öpüşülmüyordu, ama eğilimler mevcuttu. Göğüs geçiren Sharko tam kadehini ağzına götürürken arkadan bir ses geldi.

"Yerinizde olsam, onu içmezdim. Genç bir ressamın bu viskiden içtikten sonra kör olduğu söyleniyor. İngiliz patron, kârı ikiye katlamak için, alkolünü kendi imal ediyor. Kahire'nin eski kafelerinde çok rastlanan bir şeydir bu."

Atef Abdel-al yanına yerleşti. El çırptı ve garson kıza "iki" işareti yaptı. Sharko yüzünü buruşturarak ağzını sürmediği viskiyi geri bıraktı.

"Fransızcayı iyi konuşuyorsunuz."

"Sizin ülkenizden biriyle uzun süre arkadaşlık ettim. Ve İskenderiye'ye yerleşmiş yurttaşlarınızdan birçoğuyla iş yapıyorum. Fransızlar iş alanında pek güçlüler."

Masanın üzerine eğildi. Gözlerinin altına sürme çekmiş, ince saçlarını arkaya taramıştı. Gözbebekleri, muhtemelen bara gelmeden önce çektiği haşhaşın etkisiyle kurnazca küçülmüştü.

"Sizi kimse takip etmedi, değil mi?"

"Hayır."

"Ancak burada rahat edebiliriz. Polis asla buraya gelmez. Çevremizdeki bazı şahıslar nüfuzlu insanlardır ve mahalleyi kollarlar. Polis artık terasta görüştüğümüzü bildiğine göre, beni gözleyecektir. Evden çıkmak için, çatılardan geçtim."

"Neden gözlesinler ki sizi? Beni de keza."

"Burnunuzu gerekmeyen yerlere sokmanıza mani olmak için. Terasta size yazdığım kâğıdı geri verin. Bu işletmedeki buluşmamıza dair hiçbir iz bırakmak istemem."

Sharko boyun eğdi ve çenesini alacakaranlığa gömülmüş yüzlere doğrulttu.

"Ya etraftaki bu insanlar? Onlar bizi beraber gördüler."

"Burada biz kanun ve kurallardan uzak dururuz. Birbirimizi kadın isimlerimizle tanırız, kendi lisan ve kodlarımız vardır. Buluşmalarımızın tek amacı *vasla*'dır, *kudiana* yani boyun eğenlerle, *bargal* yani hükmedenler arasındaki eşcinsel ilişki. Ne olursa olsun, burada bizimkilerden birini gördüğümüzü her daim inkâr ederiz. Kural böyledir."

Sharko, geceyle aynı ritimdeki şehrin bilinmeyen ve gizli bağırsaklarına gömüldüğü hissine kapıldı.

"Mısır'a geliş sebebinizi daha kesin açıklayın bana," dedi Atef.

Sharko, dosyanın gizli unsurlarını açık etmeden, hikâyenin ana hatlarını çizdi. Ayrıntılara girmeden, Fransa'da bulunan cesetlerden, Mısırlı genç kurbanlarla icraat tarzı bakımından taşıdığı

benzerliklerden, kardeşinin yolladığı telgraftan bahsetti. Atef bir cinin karanlık havasına büründü. Bakışı bulanmıştı.

"Gerçekten, zaman ve mekân açısından bu kadar uzak bu iki olayın bağlantılı olduğunu mu düşünüyorsunuz? Ne gibi deliller var elinizde?"

"Size hiçbir şey söyleyemem. Ama benden bir şeyler saklandığını, dosyadaki evrakların eksik olduğunu hissediyorum. Elim ayağım bağlı."

"Ne zaman geri dönüyorsunuz?"

"Yarın akşam... Ama sizi temin ederim, gerekirse, turist olarak tekrar gelirim. O zavallı kızların ailelerini bulup sorgularım."

"İnat ediyorsunuz. Uzun zaman evvel ölmüş, sefil Mısırlı kızların akıbeti sizi niye bu kadar ilgilendiriyor ki?"

"Çünkü ben polisim. Çünkü geçen zaman bir cinayetin canavarlığını söndürmemelidir."

"Güzel adalet savaşçısı lafları..."

"Ben sadece bir baba ve kocayım. Ve olayların sonuna kadar gitmeyi severim."

Garson kız iki şişe ithal bira ve sıcak meze getirdi. Atef, Sharko'yu yemeye davet ettikten sonra, alçak sesle konuştu.

"Eliniz ayağınız bağlı, çünkü bütün Mısır polis sistemi kokuşmuş durumda. Sisteme muhalefet etmemeleri için, saflarına, çoğu köyden veya Yukarı Mısır'dan gelen yoksul ve cahilleri alıyorlar. Onlar da çürümeye mecbur kalsınlar diye, ancak ölmeyecekleri kadar maaş ödüyorlar. Para karşılığında sahte kimlik dağıtıyor, taksi şoförleri ve lokanta sahiplerini ruhsatlarını iptal etmekle tehdit ederek haraca kesiyorlar. Kahire'den Asvan'a kadar her yerde polis şiddeti konuşuluyor. Daha birkaç sene öncesine kadar, bizi eşcinsellikten mahkûm ediyorlardı. Zindanlarında çile çekiyorduk, inanın. Yaşamak için ayda üç yüz liradan az bir maaş için sistemin kendisi haline geliyorlar. Bu memleketteki polislerin yarısı kimin için hareket ettiğini bilmez. Baskı yapmaları söylenir,

yaparlar. Ama benim kardeşim bu mizaçta biri değildi. Said'in adamlarının değerlerine sahipti: Onur, saygı."

Atef cüzdamndan bir fotoğraf çıkarıp Sharko'ya uzattı. Üniforması içinde dimdik duran, genç ve sağlam bir adamın fotoğrafıydı. Çöl halklarının şu yabani yakışıklılığıyla ışıldıyordu.

"Mahmud hep polis olmayı hayal etmişti. Teşkilata kabulünden önce, vücut geliştirmek için Abidin'in gençlik merkezine kaydolmuştu. Polis okulunun jimnastik sınavları düzeyinde olmak istiyordu. Bakaloryada yüz üstünden doksan aldı. Parlak bir polisti ve bu noktaya beş parasız, rüşvet falan vermeden ulaşmıştı. Asla aşırılıkçı olmadı. O kangrenle hiç ilgisi yoktu. Onu ortadan kaldırmak için tezgâhlanmış bir komplo söz konusu."

Sharko fotoğrafı usulca masaya bıraktı.

"Polisin tezgâhladığı bir komplo mu yani?"

"Evet. Nureddin denen o köpek dölünün işi."

"Neden yaptı bunu?"

"Nedenini asla öğrenemedim. Ama şimdi, sayenizde anlıyorum ki, her şey şu ünlü soruşturmayla bağlantılıydı. Şu vahşice katledilen kızlarla..."

Atef boş gözlerle bira şişesine bakıyordu. Böyle makyajlıyken, gayet dişil bir şehvet yayıyordu.

"Mahmud bu vakaya dört elle sarılmıştı. Dosya, fotoğraf ve kişisel notlarını hep evine getiriyordu. Dosyanın çabuk kapatıldığını ve üstlerinin kendisini başka bir olaya verdiklerini söylemişti. Burada, fakir insanların öldürülmeleri hakkında fazla uzun soruşturma yürütmek para kazandırmaz, anlıyor musunuz?"

"Anlamaya başlıyorum."

"Ama Mahmud gizlice kendi bildiğini okumaya devam ediyordu. Kömürleşmiş cesedinin bulunmasından sonra arama yapmaya gelen polis her şeyi alıp götürdü. Ve şimdi, o bilgilerin artık dosyada olmadığını söylüyorsunuz. Birilerinin çıkarı onların kaybolmasını gerektirmiş."

Atef en ufak gürültüde etrafı kolaçan ediyordu. Nargilelerden yükselen duman yüzleri bulanıklaştırıyor, müstehcen el hareketlerini gizliyordu. Dışarı çıkanlar oldu. Bu mekâna yalnız giriliyor, ama hareketli bir gece geçirmek üzere, çiftler halinde çıkılıyordu.

Sharko bir yudum bira içti. Ambiyans da durumun genel görünüşü gibi gergindi.

"Kardeşiniz size bir şey söylemedi mi, peki? Ayrıntılar? Katledilen kızlar arasındaki ortak noktalar?"

Arap kafasını iki yana salladı.

"Çok oldu, Komiser. Ve bana bu hikâyeden yarım ağızla söz ederek siz de pek yardımcı olmuyorsunuz."

"Hafızanızı tazeleyelim, o halde."

Sharko kurbanların fotoğraflarını masaya yaydı. Bu sefer, Nahed'in karakoldaki klimasız büroda tercüme ettiklerini tam olarak aktardı. Cesetlerin bulunmasını, otopsi raporunun kesin sonuçlarını. Atef dikkatle dinliyor, ne içkisine ne de mezelere el sürüyordu.

"Ezbet-el Nakhl, çöp toplayıcıları mahallesi..." diye tekrarladı. "Şimdi siz söyleyince, evet, kardeşim soruşturması için oraya gitmişti galiba. Sonra Şubra... Şubra... Çimento fabrikaları. Tüm bunlar bana belli belirsiz bir şeyler hatırlatıyor."

Gözlerini birkaç saniye kapatıp yeniden açtı ve bir fotoğraf alarak, dikkatle inceledi.

"Sanırım kardeşim o kızlar arasında bir bağ olduğu kanaatindeydi. Cinayetler zaman bakımından fazla yakın ve katilin rastgele hareket etmiş olması için fazla benzerdi. Mutlaka bir planı, izlediği bir yol vardı."

Sharko'nun boğazı giderek daha çok sıkılıyordu. Mahmud katili hissetmiş, bir katilin nadiren rastgele vurduğu prensibinden hareketle, gerektiği gibi davranmıştı. Gerçek bir Avrupa tarzı dedektifti ve şüphesiz bu devasa şehirde tekti.

"Hangi plan?"

"Bilmiyorum. Kardeşim bana pek bir şey anlatmazdı, çünkü... yaptığı şeyi sevmezdim. Fakat kiminle daha ayrıntılı konuşmuş olabileceğini biliyorum."

"Kiminle peki?"

"Amcamla. Uzun süre önce bizi sefaletten çekip çıkaran kişi. İkisi birbirlerine çok bağlıydılar ve birçok şey anlatırlardı."

Arkalarında alkol şişeleri dolanıyor, ortam ısınıyordu. Eller yaklaşıyor, parmaklar arzuyla bilekleri okşuyordu. Sharko masanın üzerine eğildi.

"Hadi gidip amcanızı görelim."

Atef uzun uzun tereddüt etti.

"Kardeşimin anısına, size gerçekten de yardım etmek istiyorum. Ama yalnız gideceğim. İhtiyatlı kalmayı ve her yerde sizinle görülmemeyi tercih ederim. Yarın, sabah namazından bir buçuk saat sonra, ölüler şehrine hükmeden Saladin Kalesi'nin önünde buluşalım. Sabah saat altıda, sol minarenin altında. İstediğiniz bilgilerle beraber orada olacağım."

Atef birasının yarısını yuttu.

"Ben biraz daha kalacağım. Siz gidin artık. Ve sakın..."

Sharko sonunda viski bardağını alıp bir dikişte boşalttı.

"Biliyorum, kimseye tek kelime etmek yok. Yarın görüşürüz."

Dışarı çıkan komiser, insan, renk ve koku seline kapılarak gönül rızasıyla Kahire'nin sokaklarında kayboldu.

Bir ipucu yakalamıştı belki de.

Hava sıcaklığı on derece kadar düşmüştü. Komiser küçük ve ölü odasına dönüp kafasının içiyle çatışmak istemiyordu. Şehir onu taşıyor, gizemli girdaplarında ona kılavuzluk ediyordu. İki bina arasına saklanmış şüpheli kahveleri, fenerlerle aydınlatılmış, masalar arasında kömür dağıtıcılarının dolaştığı nargile tekkelerini keşfetti. Suni deri cüzdan ve kâğıt mendil satıcılarıyla karşılaştı, varlığını aklından bile geçirmeyeceği ortamlara daldı. Nargile tüttürdü ve turist ishalini dert etmeden, hangi sudan yapıldığına aldırmadığı çaylar içti. Kahire'nin İslamcı kesiminde bir yerde,

sokak ortasında boğazlanan üç genç boğanın öldürülüşünü seyretti. Kasaplar parçalara ayırdıkları etleri, dağıtılmaya hazır torbalara koydular. Gecenin ortasında, insan dalgaları boşaldı, yoksullar, yalınayak çocuklar, siyah peçeli kadınlar. Takım elbiseli bir zengin onlara siyasi bildiriler dağıtıyordu. Reklamla birlikte et torbaları atılıyor, insanlar birbirlerini dirsekleyerek haykırıyorlardı. Bütün şehir tek bir kişi gibi titreşiyordu.

Keyfi yerinde olan Sharko'nun birden midesi bulandı ve gözlerini kıstı. Karşıda, kalabalıktan açıkta, karanlığa gömülmüş, bıyıklı bir adam duruyordu ve kafasında bereye benzer bir başlık vardı.

Hasan Nureddin.

Adam yana doğru bir adım atarak sokakta gözden kayboldu.

Fransız ona doğru gitmek için kendine yol açmak istedi, ama insan seli onu durdurdu. Kalabalığı zorla yardı ve kollardan oluşan denizi geçtikten sonra, koşmaya başladı. Meydana vardığında, başmüfettiş ortadan yok olmuştu. Dar ve ıssız sokaklarda yürümeye devam ederek her yana baktı ve sonunda durdu. Sessiz meskenler arasında tek başınaydı.

Takip ediliyordu. Burada bile. Bu ne anlama geliyordu?

Ya sadece düş gördüyse? O siluet Eugénie gibi bir hayalden ibaret idiyse?

Sharko geri döndü. Burada hava buz gibiydi. Bu sessizlik, karanlık ve bina cephelerinin siyahlığı etkileyiciydi. Hızlandı ve nihayet geniş sokağın hareketliliğine kavuştu. Başka bir yerde, uğultular yoğunlaşıyor, kadınların benzersiz şarkıları, takırdayan kastanyetler ve *tabla* denen davulların ritmi eşliğinde, havayı dolduruyordu. Sharko Mısır'daydı ve sofrada aynı bardaktan su içen, dışarıda yaşayan ve kaldırımda ekmek pişiren bu ziyadesiyle basit insanları keşfediyordu.

Ama bu şenlik ortamının göbeğinde, bir canavar saldırmıştı.

Karanlıkları yaymak için bir mahalleden diğerine atlayan, kanlı bir gulyabani.

Bu on beş seneden fazla bir zaman önce olmuştu.

Mohamed-Farid Sokağı'na bakan 16 numaralı odada tek başına, sivrisinekler yüzünden Mısırlılar gibi çarşaflarına sarınmış halde yatan Sharko, ellerini kulaklarına bastırdı. Eugénie, onu azarlayarak, duvarların her tarafına salata sosu fışkırtıyordu. Artık kadavra ve dehşet istemiyor, ağlıyor ve keskin çığlıklar atarak kendi saçlarını çekiştiriyordu. Yorgunluktan bitap düşmüş Sharko uykuya dalar dalmaz, küçük kız ellerini çırpıyor ve komiser yine sıçrayarak uyanıyordu.

"Tüm bu insanlar seni gözetliyor. Gözleniyoruz, Franckcığım, pencereden, anahtar deliğinden. Bizi izliyor, kokularımızı soluyorlar. Onlar bize kötülük etmeden önce, evimize dönmeliyiz. Bana da Suzanne ve Eloise gibi işkence yapmalarını ister misin? Suzanne'ı hatırlasana, yusyuvarlak karnıyla, çırılçıplak, tahta bir masaya bağlanmıştı. Haykırıyor ve senden yardım diliyordu, Franck. Yalvarıyordu sana... Niye onu kurtarmak için orada değildin ki? Neden, Franckcığım?"

Sharko'nun beyninin Wernicke alanı nabız gibi atıyordu. Ayağa kalkıp sokağa göz attı. Kafaların tepelerini, yoğun havada salınan beyaz entariler gördü. Bol yıldızlı, şişko aynasızdan eser yoktu. Sonra kapı ve panjurların iyi kapatılmış olup olmadığını kontrol etti. Paranoya devam ediyor, etine işliyor ve Eugénie hâlâ gitmeyi reddediyordu. Gücü tükenen şizofren polis, minik buzdolabına koştu ve bütün buzları çıkarıp küvete döktü. Banyoya kapanarak, mümkün olan en soğuk suyla doldurduğu küvete yattı. Nefesi kesildi, vücudu buz kesti. Küvetin emaye kenarları, ona güven veren tanıdık surlar gibi yükseldiler. O zaman, dünya bedeni üzerinde büzülür ve etraftaki her şeyi öğütür gibi oldu.

Sonunda, boş küvette uyuyakaldı. Evinden çok uzakta, içindeki hayaletleriyle tek başına, yaşlı bir köpek gibi titriyordu. Küçük, 0 ölçek Ova Hornby lokomotifi, odun kömür taşıyan siyah vagonuyla beraber bağrına basarak büzülmüştü.

Yanağında bir damla yaş vardı.

23

[B]rüksel'in her daim sıkışık Ring çevreyolu, şehrin kenar mahallelerine son işçilerini boşaltıyordu. Hava kirliliğine karşı çeşitli planlara rağmen, son günlerdeki kuvvetli sıcaklar yüzünden, sarımtırak bir tül göğü donuklaştırıyordu. GPS'leriyle silahlanmış Lucie ve amiri, Belçika başkentinin banliyösünde yer alan Saint-Luc Üniversite Kliniği'ne sorunsuz vardılar. Özenli ve doğrusal mimari örneği binalar, ağaçlı çevreleriyle, insana hem huzur hem de güç duygusu aşılıyordu. Kashmareck'in anladığı kadarıyla, klinik, hastane rolüne paralel olarak, ileri teknoloji ürünü bir altyapıyla desteklenen, yüksek uzmanlık gerektiren görevler de üstleniyordu. Burada, başka şeylerin yanı sıra, duyusal pazarlama faaliyetleri yürütülüyordu. Kabaca, satın alma sırasında devreye giren beyinsel mekanizmaların tanımlanması sayesinde tüketicilerin davranışlarını daha iyi anlamak söz konusuydu.

Georges Beckers, polisleri üniversite hastanesinin bodrumundaki tıbbi görüntüleme biriminde bekliyordu. Ufak tefek ve şişman Beckers, sarı çember sakalı ve tombul yanaklarıyla güler yüzlü bir adamdı. Eğer bir araştırmacı modeli varsa, onun beyinsel nörolojik görüntüleme alanında önemli biri olduğunu belli eden hiçbir tarafı yoktu. Bölümünün finansman sağlamak için, tıbbi muayenelerden sonra tarayıcıların reklam amaçlı kullanımına izin verdiğini kısaca açıkladı onlara. Bu Fransa sınırları dâhilinde kesinlikle yasaklanmış bir faaliyetti.

Koridorlarda yürürlerken, polis amiri lafı işlerine getirdi.

"Claude Poignet'yle ne zaman tanıştınız?"

Beckers tam bir Belçika aksanıyla cevap verdi.

"On yıl kadar oluyor, Brüksel'de, Aydınlanma Çağı'ndan bugüne görüntünün evrimi üzerine düzenlenen bir konferansta tanıştım. Claude görüntünün nesiller boyunca taşınma tarzıyla çok ilgileniyordu. Resimli kitap, film, fotoğraf ve ortak hafıza aracılığıyla. Ben oraya bilim için gitmiştim, o ise sinema için gelmişti. Birbirimizden hemen hoşlandık. Başına gelenler çok çirkin."

İki polis başlarıyla onu onayladılar.

"Sık görüşüyor muydunuz?"

"Yılda iki üç kez diyebilirim. Ama e-posta ve telefonla düzenli olarak iletişim kuruyorduk. Beyin üzerindeki çalışmalarımı yakından takip ediyordu ve bana sinema hakkında çok şey öğretti."

Koridorun sonundaki geniş camların önünde durdular. Öte yanda, beyaz bir odanın ortasında, bir silindir duruyordu. Tarayıcının önünde, raylar üzerinde bir tür masa vardı ve muhtemelen başı yerinde tutması gereken bir çemberle donanmıştı.

"Bu tarayıcı var olan en üstün makinelerden biridir. Üç teslalık manyetik alan, her yarım saniyede bir çekilen beyin resmi, güçlü bir statik analiz sistemi... Kapalı yer korkunuz yok, değil mi, komutan?"

"Hayır. Niye sordunuz?"

"Öyleyse, isterseniz, taramadan siz geçersiniz."

Kashmareck'in yüzü gölgelendi.

"Biz daha çok film için gelmiştik. Telefonda, bir şey keşfetmişe benziyordunuz."

"Doğru. Ama en iyi açıklama uygulamalı sunumdur. Makine bu akşam müsait, fırsattan istifade edelim. Milyonlarca avroluk bir alette İMRG[18] seansı her gün karşımıza çıkan bir fırsat değildir."

Adam bilime aç görünüyor ve cici oyuncaklarını kullanmak için yanıp tutuşuyordu. Kashmareck bir bakıma kobaylık yapacak

18 İşlevsel Manyetik Rezonans Görüntüleme. (ç. n.)

ve muhtemelen bütün araştırmacıların düşkün oldukları istatistiklere katkıda bulunacaktı. Lucie amirinin omzuna hafifçe vurarak gülümsedi.

"Doğru söylüyor. Hiçbir şey şöyle güzel bir ışın banyosunun yerini tutamaz."

Amir homurdanarak protokole boyun eğdi. Beckers ona açıklamalarda bulundu.

"Şu ünlü filmi gördünüz mü?"

"Daha zamanım olmadı, bilgisayarlarımıza yeni yüklendi. Ama meslektaşım arabada içeriğini anlattı."

"Pekâlâ, şimdi izleme fırsatınız olacak. Ama bunu tarayıcının içinde yapacaksınız. Yardımcım sizi bekliyor. Diş protezi ya da *piercing*iniz yok, değil mi?"

"Şey... Var..."

Kashmareck tereddütle Lucie'ye baktı.

"Şuramda, göbek deliğimde..."

Lucie gülmemek için elini ağzına götürdü. Arkasına dönerek cihazları inceliyormuş gibi yaptı. Bilim adamı açıklamalarını sürdürüyordu.

"Çıkarırsınız. Sizi yerleştireceğiz ve aslında iki tane pikselize ekrandan oluşan bir gözlük takacağız. Kısa metrajın gösterimi süresince, aletler beyinsel faaliyetinizi kaydedecek. Hadi, buyurun..."

Kashmareck içini çekti.

"Karım bir bilse, aman Tanrım!"

Polis uzaklaştı ve çukurda duran önlüklü adamın yanına gitti. Lucie ve araştırmacı, ekranlar, bilgisayarlar ve renkli düğmelerle donanmış bir tür kumanda odasına yöneldiler. Sanki *Uzay Yolu*'ndaki *Atılgan*'ın içine girmişlerdi. Kashmareck yerleştirilirken, Lucie dudaklarını yakan soruyu yöneltti.

"Şimdi ne olacak?"

"Onunla aynı zamanda biz de filmi seyredeceğiz, ama doğrudan beyninin içinden."

Beckers muhatabında yarattığı şaşkınlıktan zevk aldı.

"Artık beynin önemli gizemlerini keşfetme yolundayız, sevgili Teğmen, özellikle de görüntü ve sesle ilgili olanları. Tahmine dayanan, dünyanın en eski iskambil oyunu tavanarasını boylamak üzere."

"Yani?"

"Meslektaşınıza şu tarayıcıdayken bir kart gösterirseniz, sadece beyin faaliyetine bakarak ne olduğunu tahmin edebilirim."

Aşağıda, komutan masaya uzanıyordu ve içi pek rahat değildi. Asistan ona, kare çerçevesi ve opak camları olan tuhaf bir gözlük takmıştı az önce.

"İnsanların düşüncelerini okuyabildiğinizi mi söylüyorsunuz yani?"

"Bu artık bir hayal değil, diyelim. Günümüzde, basit görsel düşünceleri ekrana yansıtmaya muktediriz. Özel bir görüntü gördüğünüz zaman, görsel korteksinizde *voksel* dediğimiz binlerce minik bölge yanar ve ilgili görüntüyü hemen hemen benzersiz bir şekilde tanımlar. Karmaşık matematiksel işlemler sayesinde, bir görüntüyü beyinsel bir haritayla ilişkilendirmek mümkün oluyor ve hepsini bir veri tabanına kaydediyoruz. Böylece, istediğimiz zaman, sistemi diğer yönde kullanabiliyoruz: Teorik olarak, İMRG tarafından görselleştirilen her *voksel* kümesine bir görüntü denk geliyor. Eğer veri tabanımızda mevcutsa, onu yeniden oluşturabilir ve dolayısıyla... düşüncelerinizi ekranda gösterebiliriz."

"Çok şaşırtıcı."

"Öyle, değil mi? Ne yazık ki, elimizdeki en ince birim, yani *voksel*, elli milimetreküp ediyor ve yaklaşık beş milyon nöron içeriyor. Tarayıcımızın gücüne rağmen, gökyüzünden bir şehrin biçimini görmek, ama sokaklarının düzenlenişi ya da binalarının mimarisini kestirememek gibi bir şey bu. Ama yine de dev bir

adım. Birkaç sene önce dâhi bir bilim insanının aklına, tarayıcıdaki tanıklara Coca-Cola ve Pepsi içirmek geldiğinden beri, sınır kalmadı. Gözlerini bağlayıp tattırmadan önce, hangi içeceği tercih ettiklerini sorduk onlara. Çoğu Coca-Cola dedi. Ama aynı kişiler, bu gözü kapalı deneyde, Pepsi'nin tadını yeğlediklerini söylediler. Tarayıcı, beynin putamen dediğimiz bir bölgesinin Pepsi'ye Coca-Cola'dan daha çok tepki verdiğini gösterdi. Putamen anlık ve içgüdüsel zevklerin merkezidir."

"Demek ki, Coca-Cola'nın reklam kampanyası, insanları, aslında organizmaları Pepsi'yi yeğlemesine rağmen, onu tercih ettiklerine inandırdı."

"Kesinlikle. Şimdi tüm büyük reklam şirketleri bizim tarayıcıların üzerine üşüşüyor. Duyusal pazarlama, marka tercihini artırmaya, reklam mesajının etkisini asgari, hafızayı da optimum düzeye getirmeye yarıyor. Beynin, acı ve bedel alanı olan insula, medial prefrontal korteks, putamen veya kuneus gibi, satın alma süreciyle alakalı bölgelerini ortaya koyabildik. Yakında, bir reklamın sadece görüş ve duyuş alanınıza girmesi bile, etkilenmenize yeterli olacak. Göz ve kulaklarınız ona dikkat etmese de, reklam, bellek devrelerini uyararak satın alma sürecini tetikleyecek şekilde değerlendirilecek."

"Dehşet verici."

"Gelecek bu. Yorgun olduğunuzda ne yapıyorsunuz, sevgili Teğmen? Hayat giderek daha zorlayıcı ve zahmetli oluyor. Evinize sığınıp ekranın karşısında gevşiyorsunuz. Zayıflamış, neredeyse uyumuş bir bilinçle, beyninizi bir musluk gibi görüntüye açıyorsunuz. İşte o anda, mükemmel hedef haline geliyorsunuz ve istedikleri her şeyi kafanıza zerk ediyorlar."

Bu hem hayret hem de dehşet vericiydi. Rasyonel bariyeri geçmeksizin, görüntü ve bilinçlerin kontrolü tarafından yönetilen bir dünya. Hâlâ özgürlükten bahsedilebilir miydi? Tüm bu çok gelişmiş aletlerin beyinler üzerinde işleyişini gören Lucie'nin

aklına optogram hayali geldi: Tam da bu konuyla ilgileniyorlardı ve sonuçta bu, o kadar da akla aykırı değildi.

"Bir görüntünün beyinde iz bırakabileceğini söylersem, yanılmış olmam mı yani?"

"Kesinlikle öyle, işimizin temelini anlamışsınız. Siz parmak izlerini incelerken, biz beyindekileri inceliyoruz. Ne olursa olsun, her hareket bir iz bırakır. Bütün mesele, onu ortaya çıkarmak ve işlenmesini sağlayan araçlara sahip olmakta."

Lucie olay yeri inceleme polislerinin suça yönelik bütün o araştırma tekniklerini düşündü. Burada da aynı şey yapılıyordu, ama beyin üzerinde.

"Elbette ki henüz tekniğin Ortaçağındayız, ama birkaç yıla kadar, rüyaları görüntülemeyi sağlayacak aletlerin var olacağına şüphe yok. Biliyor musunuz, Birleşik Devletler'de daha şimdiden mahkemelere beyin tarayıcılar yerleştirilmesi konusu tartışılıyor. Sanığın anılarını yansıtan makineleri bir düşünsenize. Yalan yok, her daim güvenilebilir mahkeme kararları... Tıp, psikiyatri, şirket yönetimi gibi diğer alanlar da cabası. Ayrıca, şu ya da bu adayın seçmenlerde uyandırdığı içten duygulara ulaşma imkânı sunan duyusal politika da söz konusu."

Lucie *Azınlık Raporu* adlı filmi hatırladı. Duydukları baş döndürücüydü, ama yarının gerçekliği söz konusuydu. Bilinçlere tecavüz. 1955'te çekilen filmin yönetmeni, sübliminal görüntüleriyle daha o zamandan sürecin içindeydi. Belki de zamanından çok önce, beynin bazı bölgelerinin işleyişini anlamıştı.

Camın öte yanında, zavallı komutan manyetik tünele gömülüyordu. Lucie bu gerçekten can sıkıcı oyundan yırttığına seviniyordu. Filmi seyretmek kendi başına yeterince zordu zaten.

"Şu, 1955'te çekilen film hakkında ne düşünüyorsunuz?" diye sordu genç kadın.

"Her açıdan etkileyici. Yönetmenin kim olduğunu bilmiyorum, ama bir dâhiymiş, bir öncü. Sübliminal görüntü ve bindirme çekim

tekniğiyle, daha o zamanlar ilkel beyin bölgelerine etki ediyormuş. Zevk, korku, yasakla yüzleşme isteği... 1955'te bu işlem hepten yenilikçiydi. Reklamcılar bile sonradan geldiler. Ve onları önceleyen kişi elbette ki bir dehadır."

Claude Poignet'nin de ağzından aynı sözler çıkmıştı.

"Ya kesilen kadın... ya boğa? Film hilesi mi?"

"Onu bilemem. Benim asıl alanım bu değil. Ben filmin tam olarak içeriğiyle değil, daha ziyade kurgusunun esrarengiz karakteriyle ilgilendim. Kusura bakmayın, ama yardımcım her şeyin hazır olduğunu işaret ediyor."

Beckers monitörlere yöneldi. Lucie bir ekranda amirinin beyni olması gereken şeyi gördü. Duyguların, hafızanın, karakter ve yaşanmışlıkların yer aldığı, nabız gibi atan bir yuvarlak. Başka bir ekrandaysa, *pause* pozisyonunda duran, dijitalleştirilmiş filmin ilk görüntüsünü fark etti. Bilim adamı ayar işlemlerine girişti.

"Hadi bakalım... Kural gayet basit. Uyarıldıklarında, nöronlarımız oksijen tüketir. İMRG bu tüketimi renklendirir sadece."

Film akıp geçti. Komutanın beyin animasyonu renklerle doldu. Organ maviden kırmızıya giden bir gökkuşağında kayıyor gibiydi. Bazı bölgeler yanıp sönüyor, yarısaydam hortumlarda akan sıvılar gibi yer değiştiriyordu.

"Sizce Szpilman iki yıl önce eski müdürünüzle aynı şeyi yapmış olabilir mi?" diye sordu Lucie. "Filmi didik didik etmek için bu makineleri kullanmış mıdır?"

"Olabilir, evet. Telefonda şefinize de açıkladığım gibi, eski müdürüm o zamanlar bu deneyden ve en hafif tabirle tuhaf bir filmden bana da kısaca bahsetmişti. Ama ben daha fazlasını öğrenmek istememiştim."

Beckers ekranının başına geri döndü ve gerçek zamanlı olarak yorumda bulunmaya başladı.

"Görüş alanımıza giren her görüntü fazlasıyla karmaşıktır. İlkin retina tarafından işlenir, sonra bir sinir akımına dönüşür ve

optik sinir tarafından beynimizin arka tarafındaki görsel kortekse taşınır. Bu evrede, birçok özel alan, görüntünün farklı özelliklerini analiz eder. Renkleri, biçimleri, devinim ve karakterini: şiddetli, gülünç, nötr, hüzünlü. Burada gördüğünüz şey kesinlikle tanığın izlediği görüntüyü tahmin etmemizi sağlamaz, fakat veriler az önce saydığım ayırt edici özelliklerin bazılarını anlamamızı sağlar. Günümüzün nörolojik görüntüleme uzmanları, yalnızca bu renk yığınlarını analiz etmek suretiyle bir filmin türünü kestirerek eğleniyorlar. Komedi, dram, korku filmi."

"Bu filmden ne gibi bir analiz çıktı peki?"

"Genel olarak, aşırı bir şiddet. Şu bölgelere odaklanın..."

Beckers parmağını beynin elektrikli temsilinin bazı yerlerinde gezdirdi.

"Arada bir yanıyorlar," diye belirtti Lucie. "Sübliminal görüntüler mi?"

"Evet. Görünme anlarında saat tuttum. Bu bölgelerin yanmasına hep bir sakh görüntü denk geliyor. Şimdilik zevk merkezleri söz konusu... Nedenini kolayca tahmin edebilirsiniz. Cesur seksi pozisyonlarda görünen, çıplak aktris. Onu okşayan, eldivenli eller."

Lucie üstünün mahremiyetine nüfuz etmekten utanıyordu bir bakıma. Komutan tam o sırada çırılçıplak aktrise ait sübliminal görüntüler algıladığından kuşkulanmıyordu. Hele zevkten dört köşe olan beyninin her an uygunsuz fizyolojik tepkiler tetikleme riskinden hiç kuşkulanmıyordu.

Dijitalleştirilmiş film akıp geçmeye devam etti. Lucie, Claude Poignet'nin gösterdiklerini hatırladı. Diğer görüntülere yaklaşıyorlardı: Aktrisin, karnında bıçakla çizilmiş kocaman gözle çayırda yatan, doğranmış bedenine. Beckers işaret parmağını ekranda oynattı.

"Geldik. Bakın, medial prefrontal ve orbitofrontal korteksler yanı sıra temporoparietal bağlantıda da hareketlenme var. Az önce, görünüşte sakin sahneler içine ustaca saklanmış şoke edici

görüntüler geldi. Şimdiye kadar her şey tutarlı. Ama biraz daha sabredelim..."

Siyah beyaz film, süresinin dörtte üçünü doldurmuştu. Küçük kız, otların içine oturmuş, bir kediyi okşuyordu. Yine karanlık gök ve o tuhaf sisle kuşatılmıştı. Hiçbir duygu uyandırmayan, nötr bir sahne.

"Başlıyor... Beyin sinyalleri, her saklı görüntü için tuttuğum saatin dışında da gemi azıya alıyor. Aynı şey bademcik ve ön singulat korteks bölgeleri için de geçerli. Organizma şiddetli bir tepkiye hazırlanıyor. Filmi seyrederken hissettiğiniz iç sıkıntısı bu olmalı. Belki de kaçıp her şeyi bitirme isteği."

Kashmareck'in beynindeki renk patlaması boğa sahnesinden çok önce olmuştu. Her tarafında ışıklar yanıp sönüyordu. Birkaç saniye sonra, daha sakin bir hareketliliğe kavuştu. Beckers notlarını salladı.

"Şiddetli görüntülere tepki devreleri tam olarak on birinci dakikanın üçüncü saniyesinde hareketleniyor ve bu durum tam bir dakika boyunca devam ediyor. Oysa filmin bu kısmında, orijinal peliküle yapıştırılan şu sübliminal görüntülerden hiç yok. Ne çıplak ne de bedeni kesilmiş kadın var. Hiçbir şey..."

"Ne söz konusu, o halde?"

"Bindirme çekim, kontrast ve ışıkla oynayan, son derece karışık bir saklı görüntü işlemi. Sanırım, sübliminal görüntüler ve sol üstteki şu beyaz daire sadece şaşırtmacadan ibaret. Asıl saklı mesajı gizlemeye yarayan bir şey. Göz, farkında olmadan, sürekli o rahatsız edici noktaya çekiliyor, ki bu, görüntünün diğer taraflarına fazla odaklanarak hilenin tespit edilmesi olasılığını ortadan kaldırıyor. Yönetmen, en dikkatli gözlemcilerin bile oyununu bozmak için, önlemini almış."

Lucie yerinde duramıyordu. Film onu içine çekiyor, onu ele geçiriyordu.

"Şu saklı görüntüleri göstersenize."

"Bırakalım da, önce amiriniz yanımıza gelsin."

Beckers karşıda başka bir bilgisayarın başına yerleşirken, kendini tutamayan Lucie boğa sahnesini tekrar seyretti. Özellikle bir yakın plan küçük kızın soğuk, boş, her türlü duygudan yoksun bakışını ayrıntılarıyla gösterince, kadın polisin tüyleri diken diken oldu. Antik Çağ heykellerinin bakışını andırıyordu.

Birkaç dakika sonra Kashmareck geldi. Yüzü tarayıcının dış yüzeyi kadar beyazdı.

"Tuhaf bir film," dedi sadece. O da altüst olmuş, oyuna gelmiş, dehşete kapılmıştı ve muhtemelen bu tuhaf haline bir açıklama arıyordu. Beckers az evvel Lucie'ye anlattıklarını ona da kısaca özetledi ve parmaklarını klavyede gezdirdi. Ekranda bir video işlem yazılımı belirdi. Bilim adamı dijitalleştirilmiş filmi içine yükledi ve on birinci dakikanın üçüncü saniyesine kadar ileri aldı. Hemen hemen aynı görüntüler, ampulün altında incelenen bir film pelikülü gibi, birbiri ardına zuhur ettiler. Beckers fareyle, ilk görüntünün sol alt kısmındaki bir bölgeyi işaret etti.

"Saklı görüntü, her defasında, kontrastı zayıf bölümlere yerleştirilmiş. Sisin içine, siyah gökyüzüne, filmin o anında her yeri kaplayan çok karanlık bölgelere. Yönetmenimize gizli dilini kullanma imkânı sağlayan görsel numaralar."

Faresinin imlecini ekranda hızla döndürerek açıklamalarını destekliyordu.

"Bu görüntüye olduğu gibi bakarsanız, ne görürsünüz? Otlara oturmuş, kedi okşayan, küçük bir kız. Etrafta şu sis, yanlar ve gökteyse geniş ve koyu renk tonları mevcut. Bulunacak şeyler olduğundan haberiniz yoksa, farkına bile varmazsınız. Sadece araya eklenen, bariz ve filminkilerden açıkça farklı görüntülere odaklanan Claude'a da öyle oldu."

Lucie yaklaşıp kaşlarını çattı.

"Şimdi dikkat ediyorum da, sisin dip tarafında... yüzler var sanki. Görüntüyü çevreleyen bütün karanlık bölgelerde de keza..."

"Evet, yüzler var. Bir sürü çocuk yüzü..."

Sahne çok garipti. Zar zor ayırt edilen yüzler küçük kızı kötücül iblisler gibi kuşatıyorlardı. Lucie, gözleri alıştıkça, ayrıntıları daha iyi seçiyordu. Terliklere gömülmüş minik ayaklar, hastane pijamalarını andıran bir örnek kıyafetler, muşamba türünden, tek renkli bir zemin. Telkin edilen paralel bir dünya yavaş yavaş şekilleniyordu. Lucie'nin aklına optik yanılsama geldi. Üzerinde, sevişen bir çift görüntüsü ayırt etmeden önce bir dakika boyunca dikkatle bakmanız istenen bir vazo gibi.

Beckers mönüden *kontrast ve ışık* seçeneğini tıklayıp parametreleri ayarlayabileceği bir diyalog penceresi açtı.

"1955 yılında, bir projeksiyon salonunda olduğunuzu ve filmi gösteren cihazın objektifine filtre eklediğimizi varsayın. Kontrastları iyileştirecek bir filtre. Sonra ışığı da artırıyoruz. Bu işlemleri simgeleştirerek daha önce test ettiğim muhtelif değerleri uyguluyorum. Şimdi, izleyin..."

Beckers tercihlerini onayladı. O zaman, görüntüde acayip bir şey oldu. Filmde belirgin bir şekilde gösterilen sahne ışığın beyazlığında silinirken, başlangıçta görünmez olan baskın çıkıyordu.

"Artan ışık yüzünden, asıl görüntü –kedisini okşayan küçük kız– sürekspoze[19] olarak, fazla beyazlaşıyor. Ama karanlık köşelerdeki, ilk başta suzekspoze[20] olan görüntü tüm boyutlarıyla ortaya çıkıyor."

Birbirine karışan iki görüntü tuhaf bir etki yaratıyor, fakat bu kez, bir köşede toplanmış tavşanların çevresinde ayakta duran birçok çocuk açıkça görünüyordu.

Lucie zorlukla yutkundu. Mesele anlaşılmıştı: tavşanlar ve çocuklar. Kanadalı telefonda her şeyin buradan başladığını söylemişti.

Kashmareck alnını kaşıyordu.

---

19 Aşırı ışığa maruz bırakılmış. (ç. n.)

20 Yetersiz ışık görmüş. (ç. n.)

"Hayret. Yönetmen böyle bir şeyi nasıl yapmış ki?"

"Teknikleri tam olarak açıklamam zor, ama sanırım, asıl olarak bindirme çekim yöntemiyle oynamış ve kamerasının objektifine takılan kapaklar kullanmış. İster fotoğraf ister sinemaya yönelik olsun, pelikül için geçerli temel bir prensip söz konusudur: Karanlık odada sabitleyici banyodan geçirmediğiniz sürece, görüntü kaydına uygun kalacaktır. Kısacası, aynı pelikülle birçok film çekilebilir. Karanlık kutuyu açmadan filmi başa sarmak yeterli olacaktır. Gelişigüzel çekim yaparsanız, her şey fena halde birbirine karışır ve hiçbir şey görülmez olur, ama ışık, plan ve kadraj bilgisi, iyi bir teknik ve beceriyle, dikkate değer işler yapabilirsiniz. Claude Poignet, Méliès'in yapıtlarına hayrandı. Bana yönetmenin, bazı özel efektler yaratmak için, işi üst üste dokuz bindirme çekim kullanmaya kadar götürdüğünü anlatmıştı. Hem sihirbaz hem de kuyumcu işi. Bu filmin de aynı türden olduğuna ve yönetmenin Méliès'ten aşağı kalmadığına şüphe yok!"

Lucie, ihtiyatlı bir şekilde, ekrandaki yüzleri inceliyordu. Sert hatlı, dudakları büzülmüş, yedi sekiz yaşındaki kız çocukları. Hiçbiri gülmüyordu. Tam tersine, bariz bir korkunun esiri gibiydiler. Neden korkuyorlardı acaba?

Lucie'nin yüreği hop etti. İşaret parmağını ekrana yaklaştırdı.

"Şu kız, biraz önde olan... Salıncaktaki kız sanki."

"O zaten."

Çocukların bulunduğu oda ufak ve penceresiz gibiydi. İçini çeken Beckers etli dudaklarını birbirine sürttü.

"Yönetmenimiz filmine yalnızca acayip görüntüler değil, başka, değişik, tamamen delice bir film saklamak istemiş. Canavarca bir şey."

"Kimsenin fark etmediği, film içinde bir film mi yani?"

"Evet. En ufak bilinç sansürü, gözleri başka yöne çevirme imkânı olmaksızın doğrudan beyne zerk edilen bir akım. Dikkatle seyredin."

Beckers birbirini izleyen ve esasında filmin bir saniyesini oluşturan elli görüntüyü yavaş yavaş kaydırdı.

"Bindirme görüntüler sadece on karede bir beliriyor. Ki bu, bir saniyelik projeksiyonda, saniyenin onda ikisine denk gelen zaman aralığıyla beş bindirme görüntü söz konusu demektir. Onca görüntü arasında bu çok az, ama hareket duygusu yaratmak için hemen hemen yeterli. Beyne işleyen bir hareket... Filmi beyin görüyor, gözler değil."

Lucie anlamaya çalışıyordu: Saniyede 50 kare tercihinin gerekçesi buydu herhalde. Göz fark etmeksizin, araya mümkün olduğunca çok saklı görüntü sıkıştırmak istenmişti.

"Şimdi başka bir şey farz edeceksiniz," diye devam etti Beckers. "Karşımızda, filtresi ve bu görünmez görüntüleri ayırt etmeye yarayan kuvvetli ışığıyla, sinema projektörümüz var."

Bir klik sesiyle, filmin gösterim parametrelerini ayarlamak için bir pencere açtı.

"Şimdi de, bobininiz hâlâ saniyede 50 kare hızla geçerken, eski cihazların çoğunda yapılabildiği gibi, projektör kapağını saniyede beş görüntüye ayarladığınızı hayal edin. Bu, ötekiler objektif kapağı tarafından engellendiği için, önünüzdeki perdeye yansıyan yegâne görüntülerin bizi ilgilendirenler olduğu anlamına gelir."

Beckers ayağa kalkıp ışıkları söndürdü. Üzerinde beyin kesitlerinin dans ettiği muhtelif ekranlar titreşiyordu sadece.

"Hareket duygusunun ancak saniyede 10-12 görüntü civarında net bir şekilde ortaya çıkmasına rağmen, seyredeceğimiz film, saniyede 5 görüntü halinde oynatılacağı için, sarsıntılı olacak. Ama yine de..." – sesi duygusuzdu– "anlamak için yeterli. Sanırım adamınız beyne dair bazı şeyleri herkesten çok önce kavramış."

Avucunu farenin üzerine koydu ve muhataplarının gözlerinin içine baktı. Ciddi bir hâli vardı.

"Sizden ricam, eğer bir gün tüm bunların manasını anlarsanız, beni de bilgilendirmeyi unutmayın. Bu görüntülerin kafamda ömrümün sonuna kadar cevapsız kalmasını istemem."

Film başladı.

Motor. Aksiyon.

24

[K]ahire'nin üç bin müezzininden biri müminleri sabah namazına çağırdığı sırada, Sharko uykusundan güçlükle uyanmaktaydı. Kuvvetli ve esrarengiz ses bir vahiy gibi gökten iniyordu âdeta. Her sokakta bulunan hoparlörleri hatırladı. Henüz güneş doğmadığı halde, bütün şehir Kuran'ın öğretileriyle çınlıyordu.

Komiser geriye doğru eğildi, sırtı sıkıntı veriyordu. Bir gün doktor omurga L1 ve L2'de çökme olabileceğini söylemişti. Ne yazık ki yaşlanıyordu ve küvette iki büklüm uyuyarak birkaç saat geçirmek artık ona göre değildi. Sivrisinek ısırıklarına gelince... Her yanını kaplamışlardı, öyle ki, içinden derisini bıçakla yüzmek geliyordu. Bütün vücuduna kalın bir tabaka Parfenac sürüp derin bir oh çekti.

Bu kadar sıcak ve sinir bozucu bir kentte etkisini büyük ölçüde yitiren Zyprexa'yı yuttuktan sonra, bavullarını topladı. Paris uçağı saat 17.00 gibi kalkacaktı. Daha tam olarak varmadan, çekip gidecekti. Ve Paris'in 28-29 derecelik "serinliğine" kavuşmak için fena halde sabırsızlanıyordu. Sokağın köşesinden baklalı börek satın aldıktan sonra, gördüğü ilk taksiyi çağırıp kendisini Saladin Kalesi'ne götürmesini söyledi.

Nasr, on beş dakika sonra, onu şehrin yükseklerine tünemiş heybetli kalenin karşısına bıraktı. Güneşin ilk ışıkları, ufka doğru, Heliopolis çevresindeki ovaları ve arkada, eteklerinde efsanevi Ölüler Kenti'nin uzandığı Mokattam dağlarının yamaçlarını tutuşturuyordu. Böreğini ısıran Sharko, bütün bu manzaraya

hâkimdi. Mısır'ı bin yıldan fazla yönetmiş olan üç halife ve sultan hanedanına adanmış mezarlar, şafağın renkleriyle kuşatılıyordu. Kırmızılar, sarı ve maviler, günümüzde sefil insanların yaşadığı uçsuz bucaksız mezarlığa saygı duruşunda bulunuyordu. Minarelerden birinin dibinde dünyaya hükmeder gibi oturan Sharko, Mısır'ın yıllar geçtikçe ne kadar kırıldığını idrak ediyordu: Bir yanda, firavunları, minare ve medreseleriyle kusursuz, haşmetli geçmiş, diğer yanda, fazla hızlı büyüyen bir dünyanın yoksulluk ve kaosu tarafından yıkılıp yok edilen, çok daha az ışıltılı gelecek.

Yirmi metre ilerideki dar yolun kenarında aniden bir araba belirdi. Sharko ona doğru ilerlerken, Atef dışarı çıkıp pahalı 4x4'ünün bagajını açtı. İki adam el sıkıştılar.

"Sizi takip eden kimse oldu mu?" diye sordu Arap.

"Sizce?"

Atef'in üzerinde kâşiflerinkini andıran hâki bir kıyafet vardı: Bol gömlek, geniş, torbalı cepleri olan bir pantolon, yürüyüş potinleri. Sharko'ysa turist opsiyonunu seçmişti: Bermuda şort, tekne ayakkabıları ve kum rengi, kısa kollu gömlek.

"Haberlerim var," dedi Atef. "Çöp toplayıcılarının mahallesine gideceğiz. Orada bir hastane var, Selam Sağlık Merkezi."

"Hastane mi?"

"Kurbanlar arasında aradığınız ortak nokta bu işte. Kızların hepsi, hemen hemen aynı zamanda, şehrin hastanelerine gitmişler. Ölümlerinden önceki sene, 1993'te. Ve içlerinden biri, Busayna Abderrahman, Selam Sağlık Merkezi'ne gitmiş."

"Ne sebeple?"

"Amcam bilmiyor, Mahmud bu konuda pek ayrıntılı konuşmamış. Ama pek yakında öğreniriz."

Sharko bunu önceden hissetmişti: Katilin tıp camiasıyla bir ilişkisi vardı. Adli tabip testeresi, göz çıkarma işlemi, ketamin. Ve şimdi de hastaneler. İpucu netleşiyordu.

Arap kriko manivelasını alıp bir bezle sildi.

"Şansa bakın, az evvel sol ön lastik patladı. Bu Japon arabalarıyla, böyle şeyler olmaması lazım güya. Şunu değiştireyim de, yola koyulalım."

Sharko hasarın büyüklüğünü saptamak üzere geriledi.

O sırada kafatasının paramparça olduğunu sandı.

Bir darbe onu yere yıkmıştı.

Sersemlemiş vaziyette, ayağa kalkmayı denedi, ama daha on saniye geçmeden, elleri arkasında birleştirilmişti. Koli bandı cırtlaması. Atef bileklerini bağladı ve ağzına bir paçavra tıkıp üzerini kat kat bantla sardı. Cep telefonuna el koydu.

Bagajın dibini boylayan Sharko, çelikten duvar ışığını tamamen kesmeden önce, Atef'in, "Sen de kardeşimin yanına gideceksin, köpeğin dölü," dediğini duydu.

Araç harekete geçti.

Sharko çok geçmeden öleceğini hemen anladı.

25

[L]ucie bütün gece gözünü kırpmamıştı. Nörolojik görüntüleme biriminde gösterilen iğrençlikleri nasıl öylece unutabilirdi ki? Bu denli yakıcı bir karanlık selinden sonra, nasıl iç rahatlığıyla uyuyabilirdi? Portatif bilgisayarıyla hastane odasının bir köşesine büzülmüş, Beckers'in DVD'ye çektiği saklı filmi döne döne seyrediyordu.

Doğru kontrast, hız ve ışık parametreleriyle kaydedilmiş, film içindeki filmi.

Tavşanlar ve çocuklarınkini.

Çocuklar, Tanrım...

Görüntülerin ötesinde, o uzak, unutulmuş yıllarda neler yaşanmış olabileceğini anlama ihtiyacıyla, bir kez daha *play* tuşuna bastı.

Görüntüler saniyede 5 kare ritmiyle birbirini izliyordu. Her plan arasında veri eksikliğiyle, sarsak bir projeksiyon söz konusuydu. Ama hareket ve devamlılık hissi hemen hemen mevcuttu ve duyuların sınırında uç veriyordu. Tekrar tekrar izlemesi sayesinde, Lucie'nin gözleri onu ilgilendiren sahneye odaklanmayı ve başlangıçtaki sürekspoze, parazit görüntüyü dikkate almamayı öğrenmişti. Artık sadece tek bir film görüyordu: Saklı filmi.

On iki çocuk, küçük kızlar, elleri gövdelerinde kavuşturulmuş halde, birbirlerine sokulmuşlardı. Hepsi de, narin siluetlerine biraz fazla bol gelen, beyaz pijamalar giymişlerdi. Gözleri yuvalarında fır dönüyor, neredeyse bütün yüzler yoğun ve inatçı bir korkuyla kıpırdanıp duruyordu. Sanki üzerlerinde canavarlarla yüklü, büyük ve karanlık bir fırtına gürlüyordu.

Neredeyse bütün yüzler... Çünkü salıncaktaki çocuğunki soğuk bir ifadeyle donmuştu, gözlerinde hareketsiz boğanın karşısındaki boşluğun aynısı vardı. Grubun önünde bir önder gibi dikiliyor ve hiç kımıldamıyordu.

Bir köşede, otuz kırk kadar tavşan, henüz tam erginleşmemiş minik hayvancıklar, tir tir titriyorlardı. Kulakları düşmüş, tüyleri diken diken olmuştu, bıyıkları kıpır kıpırdı. Yönetmen muhtemelen başka bir köşede konumlanmıştı ve böylece kızlarla hayvanları beş altı metre mesafede, kameranın görüş alanında tutabiliyordu.

Salıncaktaki çocuk bakışını birden sola çevirdi. Belli ki, seyircinin göremediği birine bakıyordu. Her yeri yukarıdan seyreden, görüş alanının dışında saklanan ve her şeyi güdümlüyora benzeyen aynı gizemli varlığa.

Kimsin sen, diye düşündü Lucie. *Niye gizleniyorsun? Kendin görülmeden görme ihtiyacı hissediyordun.*

Aniden çocuğun dudakları yukarı kıvrılarak dişlerini açığa çıkardı. Yüz hatları kırıştı. Lucie ansızın mutlak kötülüğün somut bir örneğiyle karşı karşıya bulunduğu izlenimine kapıldı. Çocuk, bir savaşçı gibi, tavşanlara doğru koşmaya başladı. Hayvanlar zıplayarak dört bir yana dağıldılar. Kız, sert bir hareketle birini sırt derisinden yakalayıp büyük olasılıkla bir çığlık eşliğinde yüzünü buruşturarak, tavşanın kafasını gövdesinden ayırdı.

Yüzüne kan fışkırdı.

Parçalanmış hayvanı bırakıp yine haykırarak bir başkasına saldırdı. Lucie yumruklarını sıktı. Film sessiz olsa da, çocuğun çığlığındaki güç ve hırçınlık tahmin edilebiliyordu.

Polisin kolayca hayal edebildiği bir kakofoni içinde, bütün çocuklar paniklemeye başladılar. Dehşete kapılan tavşanlar bacaklarının arasında koştururken, birbirlerine daha da sokuldular. Yüzleri ilk defa salıncaktaki kızın baktığı köşeye döndü. Lucie orada birinin durduğuna ve konuştuğuna emindi. Kameramanın asla filme çekmemeye alışkın olduğu biri. Şüphesiz, bu iğrençliklerin düzenleyicisi. Guru. Canavar.

Çocukların yüz hatları daha da geriliyor, omuzlar bükülüyor, endişe ve korku infilak ediyordu. Küçük kızlardan biri haykırarak gruptan ayrıldı ve önünde sıçrayan hayvana doğru atıldı. Onu kulaklarından yakalayıp duvara fırlattı.

Sonraki görüntüler insan zihninin tahayyül edebileceği her şeye meydan okuyordu.

Kıyım, katliam, delilik sözcükleri bu iğrenç sekansı tanımlamakta yetersiz kalıyordu. Küçük kızlar, birbiri ardına, hayvanları katletmeye koyuldular. Sessiz çığlıklar, fışkıran kanlar, havada uçarak duvarda patlayan veya ayaklar altında ezilen tavşanlar. Dehşet ve barbarlık sınır tanımıyordu. Görüntü sallanıyor, kamera tereddüt ediyor, objektifini nereye çevireceğini bilemiyordu. Kameraman kızların yüz ve hareketlerini yakalamaya, zumlar ve yakın planlar yardımıyla sahnenin baş döndürücülüğünü yansıtmaya çabalıyordu.

Bir dakikadan kısa bir sürede, kırk kadar tavşan katledilmişti. Yüz ve giysiler koyu lekelerle kirlenmişti. Hâlâ ayakta duran, dört ayak üstüne çökmüş ya da çömelmiş çocuklar, nefes nefese kalmış, birbirlerinden tamamen kopmuşlardı. Suratları yabanileşmiş, gözlerini kan ve iç organlara dikmişlerdi.

Film son buldu. Bilgisayar ekranı kararda.

Uzun bir iç çeken Lucie aletin kapağını indirdi. Ellerini açıp avuçlarını yüzüne doğru kaldırdı: Parmakları hâlâ titriyordu. Önceki günden beri kesilmeyen, kontrol dışı titremeler. Bir kez daha, kızını hissetmenin fiziki gereksinimini duydu. Pijamayla, Juliette'in yatağına atıldı ve uyumakta olan küçük kızı kollarının arasında sıktı. Ağlamanın eşiğinde, şefkatle saçlarını okşadı. Son yıllarda ağladığı nadirdi. İnsan depresyon döneminde öyle çok zırlıyordu ki, su ve tuz stokunu ebediyen tükettiği hissine kapılıyordu. Ama şimdi, vanaların yeniden açılması tehlikesiyle karşı karşıya bulunduğunu, bir keder yağmurunda boğulabileceğini hissediyordu. Polislerin dengesi gayet kırılgandı aslında. Sürek avı ve cinayet mahalli darbeleriyle yavaş yavaş çatlayan bir ceviz kabuğu gibiydi.

Lucie, bastırılması imkânsız bir istekle ayağa kalktı ve cep telefonunu alıp Sharko'nun idari servislerden edindiği numarasını tuşladı. Olay hakkında biriyle konuşmalı, içini anlayışlı, dinlemeyi bilen ve onunkiyle aynı tonda titreşen bir kulağa boşaltmalıydı. En azından öyle umuyordu. Telesekreterin cevap vermesine pek bozuldu. Derin bir nefes alıp konuştu.

"Benim, Henebelle. Filmle ilgili yeni gelişmeler var. Sizinle bu konuda konuşmak istiyordum. Ya sizin şu, Mısır'daki ipucundan ne haber? İstediğiniz zaman beni arayın."

Telefonu kapatıp sırtüstü uzandı ve gözlerini yumdu. Film aklından çıkmıyor, kafasında görüntüler yanıyordu. Dönüş yolunda, Kashmareck'in de içi pek rahat değildi. Vaka üzerinde enine boyuna tartışmaları gerekirken, ikisi de asfalt çizgisinde kaybolmayı tercih etmiş, kendi düşüncelerine dalmışlardı. Komutan sadece, "Yarın konuşuruz, Lucie. Yarın, tamam mı?" demişti.

Tamam, yarın. Ama yarın olmuştu bile. Canavarlıklar içinden geçen, uykusuz bir gece.

Aniden dönen Juliette, annesinin göğsüne çarptı.

"Anne..."

"Bir şey yok, tatlım. Her şey yolunda. Uyu hadi, daha çok erken."

Uykulu ve şefkat dolu bir ses.

"Yanımda kalacak mısın?"

"Kalacağım. Her zaman."

"Karnım acıktı, anne..."

Lucie'nin yüzü ışıldadı.

"Karnın mı acıktı? Ama bu harika bir şey! İster misin..."

Ufaklık yeniden uykuya dalmıştı bile. Lucie derin bir oh çekti. Tünelin sonu gelmişti belki de. Hiç olmazsa, bu bakımdan.

Çocuklar, diye düşündü tekrar işine dönerek. Juliette'ten biraz büyüktüler. Hangi canavar onları bu şekilde davranmaya zorlamış, ne gibi bir mekanizma onlarda böylesi bir şiddeti tetiklemiş olabilirdi? Lucie'nin gözünde yine o oda, giysiler, mikroptan arın-

dırılmış ortam canlandı. Burası gibi bir pediatri hastanesi miydi acaba? O küçük kızlar, herhangi bir hastalıktan ya da ciddi bir psikolojik bozukluktan mustarip hastalar mıydılar? Sürekli görüş alanı dışında kalan adam doktor veya araştırmacı mıydı?

Doktor ve sinemacı. Elli beş yıl önce iş görmüş ve belki şimdi hayaletleri geri dönmüş olan lanetli çift...

Bu cevapsız sorgulamalar kafasında hiç son bulmayacakmış gibi dönüp duruyordu. Şafak, Bölgesel Sağlık Merkezi'nin çelik ve betonuna ilk renklerini azar azar saçarken, Lucie'nin gözlerinde flaşlar çakıyordu.

Bu kaçık filmi kim ve hangi amaçla yaratmıştı?

Saklı görüntülerin nankör anonimliğinde kaybolmuş bu zavallı çocuklar nelere maruz kalmışlardı?

Yakında büyük bir mahzen olsaydı, Lucie en karanlık köşesine sığınır ve dizlerini göğsüne çekip düşünür, düşünür, düşünürdü. Katile bir yüz vermeye, onu bir siluette somutlaştırmaya çalışırdı. Lucie izini sürdüğü katili hissetmeyi, ardında bıraktığı kokuyu içine çekmeyi severdi. Ve bu oyunda oldukça iyiydi, Kashmareck buna tanıklık edebilirdi. Beckers, tarayıcılarıyla onun beyninde, şiddet sahnesiyle karşı karşıya kalan başka hiç kimsede yanmaması gereken bir bölge görürdü herhalde: Zevk ve ödülünkini. Lucie bunlardan zevk alıyor değildi aslında; daha ziyade her yeni soruşturmada kusmak istiyordu. İnsanın yapmaya muktedir olduğu korkunçluklar karşısında ölesiye kusmak. Ama her defasında, görünmez bir olta iğnesine takılıyordu. Bir türlü kurtulunamayan, boğazı yırtıp içini harap eden bir kanca.

Bu sefer onu gıdıklayan, küçük bir alabalık oltası değildi.

Hayır, olta çok daha büyüktü.

Köpekbalığı avlamak için idealdi.

26

[A]rabayla yarım saat kadar yol almış olmalıydılar. Araç sallanmaya başladığından beri, Sharko trafiğin gürültüsünü duymaz olmuştu. Sadece tekerleklerin hışırtısı işitiliyordu. Sonra giderek, arabanın sacı arkasında dünyanın sonu vuku buluyormuş gibi geldi. Şeytani bir rüzgâr kükrüyor, çıtırtılı bir yağmur her yanda çınlamaya benzer sesler çıkararak eziliyordu.

Kum fırtınası.

Atef onu çöle götürüyordu.

Bağlarını çözmek için her yolu denedi, ama başaramadı. Kat kat koli bantları bileklerini kesiyordu. Gırtlağına tıkılmış iğrenç paçavra yüzünden defalarca kusma isteği duymuştu. Burnunun dibindeki bidonda yakıt çalkalanıyordu. Köpek gibi geberecek miydi yani? Nasıl? Tıpkı Mahmud gibi, kafasından aşağı benzin dökülüp yakılacak mıydı? Gerçekten korkuyor, öteki tarafa geçmeden önce acı çekmekten ödü patlıyordu. Çok şeye katlanabilirdi ve ölmek oyunun kurallarındandı, ama ıstırap içinde değil. Bugün, karanlıkların kocaman eli bir lahit gibi üzerine kapanacaktı.

Suzanne ve Eloise'a yolun kötü tarafından ulaşmak.

4x4 durdu. Bagaj açıldığında, gri bir ışıkla beraber içeri dolan kilolarca kum, yüzüne tokat gibi çarptı. Rüzgâr inler gibi sesler çıkarıyordu. Burnunu bir örtüyle kapatan Atef Abdel-al komiseri bagajdan çıkarıp kollarından çekti. Sharko yanakları, alın ve gözleri kamçılanıyor gibi bir hisse kapıldı. İki dakika, dümdüz yürüdüler. Toz ve kum sisi içinde, çatısı çökmüş, taşları aşınma

ve fırtınalar tarafından yenmiş bir harabe gördü. Uzun zaman önce terk edilmiş bir ev.

Kendi mezarı. Dünyanın en sefil ve isimsiz yeri.

İçeri girdiklerinde, Atef onu bıraktı. Sharko tıkacına öksürerek yere yığıldı.

Su yüzüne çarpınca, kumlar boynuna kadar süzüldü. Atef Arapça sövüyordu.

Mısırlı, komiserin gömleğini yırtıp, gövdesini metal bir sandalyeye bağlayacak şekilde, bantla defalarca sardı. Sharko burun deliklerinden güçlükle nefes alıyor, susuzluktan yanıyordu. Atef ağzındaki tıkacı çıkardı. Sharko uzun uzun tükürdü. Dudaklarının kenarından safra sızıyordu.

"Neden?" diye sordu.

Atef burnuna bir yumruk patlattı. Nefretten yüz hatları şekilsizleşmişti.

"Çünkü öyle istediler. Ve bunun için sultan gibi para ödüyorlar bana."

Sharko'nun cep telefonunu havada salladı.

"Bir mesajın var."

Mesajı dinledikten sonra, çabucak kapattı.

"Ülkenden bir kadın, güzel bir ses... Hallediyor musun onu? Yatakta iyi mi, köpek dölü?"

Büyük bir kahkaha attı ve arama listesini karıştırmaya koyuldu.

"Dünden beri kimseyi aramamışsın, aferin, sözünün eriymişsin. Siz Batılılarda sık rastlanmayan bir özellik bu. Ha, haberin olsun: Amcam on sene önce öldü."

İşkenceci başka bir odada gözden kayboldu. Evin etrafında rüzgâr kükrüyor, çölün derisi çıkışlara yapışıyor ve çatlaklardan içeri süzülüyordu. Lentolar kırılmış, kiremitler yere saçılmış, duvarlardan kama gibi demir çubuklar çıkmıştı. Sharko bileklerini yakan bandı hissetti.

Mısırlı, kocaman bir akü, ağzı çentikli kıskaçlar, ucu kıvrık hançerler ve bir bidon benzinle geri döndü. Aynasız canının fena yanacağını hemen anladı. Çırpındı ve karnına bir yumruk yedi. Çenesini yavaşça yukarı kaldırdı. Burnu kanamaya başlamıştı.

"Kardeşini sen öldürdün..."

"Eşcinselliğimi asla kaldıramadı. Kokmuş Kasr-el Nil zindanlarında dört gün borçluyum ona. Pek sevdikleri bir şey vardır, orada. Seni falakaya yatırıp ayak tabanlarını kamçılar ve götüne cop sokarlar."

Ufak bir çantadan bir ses kaydedici ve su matarası çıkardı. Bir yudum içti.

"Onunla bizzat ilgilendim. Çocuk oyuncağıydı. Bu hikâye hakkında soruşturma yürütmeyi bırakması gerekiyordu."

"Emirleri kim veriyor?"

"Bilmediğimi söylesem, inanmazsın. Ama önemli değil. O insanlar bana bir hayat verdiler, saygın biri olmamı sağladılar. Şimdi bu kasete Fransız polisinin bu olaya dair bildiği her şeyi anlatacaksın. Sorularımı cevaplayacaksın. Yoksa seni parçalara ayırırım."

Atef eliyle ağzını ve deli gözlerini sildi. Kum taneleri odaya girip duvarlarda çıtırdıyordu. Arapça bir şeyler bağırdıktan sonra, aküyü açtı. Kıskaçlar kıvılcımlar saçarak sırıttılar. Hava cızırdar gibi oldu. Mısırlı, herhangi bir uyarıda bulunmadan, kıskaçları Sharko'nun göğsüne yapıştırdı.

Komiserin feryadı çölün iniltisine karıştı.

Atef kayıt cihazının düğmesine bastı. Aşağılık herif bu işten zevk alıyordu.

"Topraktan çıkarılan cesetlerden bahset. Kimliklerini saptamanız mümkün mü?"

Polisin gözlerine yaşlar doluyordu.

"Hassiktir... İşimi bitirebilirsin... Umurumda bile değil artık..."

Atef benzin bidonunu salladı.

"Seni biraz kızartıp bıçaklarımla oynayacağım. Sonra da canlı canlı çöle terk edeceğim. Sırtlan ve akbabalar birkaç saat içinde yiyip bitireceklerdir. Cesedin asla bulanmayacak."

Bidonla Sharko'nun suratına vurdu.

Bir çatırtı duyuldu ve kan fışkırdı.

"Kayıtları istiyorlar, anlıyor musun? İşimi iyi yaptığımı, bana güvenebileceklerini kanıtlamalıyım. Bu kadar inatçı olmasaydın, tüm bunlar başına gelmezdi. Ama sen, kardeşim gibiydin, sonuna kadar giderdin. Biraz kurcalayıp gereken kişileri sorgulayarak hastaneler ipucunu kendi başına bulurdun sonunda."

Akünün voltaj ibresi saniyenin onda birinde kadranı kat etti. Sharko dişlerini sıkarak kasıldı. Alnında büyük bir damar kabardı, iç organları âdeta vücudunu terk etmek istiyordu. Elektrik kasırgası geçtikten sonra, başının yana düştüğünü hissetti. Şiddetli bir tokat onu kendine getirdi.

"E sendromu hakkında ne biliyorsun?"

Komiser, bilinçsizliğin sınırında, çenesini doğrulttu. Bütün vücudu azap veriyordu.

"Sandığından... çok daha fazlasını."

Bir tokat daha. Gözleri odanın arka tarafına kaydı. Eugénie bir köşede bağdaş kurup oturmuş, parmaklarının arasından akıtarak kumla oynuyordu. En sert bakışını Sharko'ya dikmişti.

"Burada ne halt ettiğimizi öğrenebilir miyim, Franckcığım?"

Gözyaşlarına boğulan aynasız bulanık görüyordu. Gevşeyen dudaklarında mahzun bir tebessüm belirdi. Burun delikleri ve dişetlerinden kan geliyordu.

"Gerçekten bir seçim şansım olduğunu mu zannediyorsun?"

Atef kaşlarını çattı. Tehditkâr bir edayla, kıskaçları yaklaştırdı yine.

"Neden bahsediyorsun sen?"

Eugénie, gözleri öfke dolu, ayağa kalktı.

"Her zaman seçim şansımız vardır."

"Eller arkadan bağlıyken değil."

Küçük kız yer değiştirdikçe, Sharko'nun gözyuvarları da yuvalarında dönüyordu. Atef bir adım geri gidip arkasına döndü. O anda, sandalyesine bağlı komiser ayağa kalkıp ileri fırladı ve tüm gücüyle, Atef'in karnına kafa attı. Darbe adamı geriye savurdu. Duvara çarptığında, bir soluma sesi duyuldu. Göğsünün sol yanından çelik bir çubuk çıktı. Uzuvları gevşedi, ama daha ölmemişti. Yüzü acıyla çarpıldı. Ağzından hiç ses çıkmıyordu. Ellerini demire götürdü, fakat başka bir şey yapacak gücü kalmamıştı. Dudaklarından kan boşaldı. Akciğeri delinmiş olmalıydı.

Sharko, bitkin ve iki büklüm, kendini yana bıraktı. Eugénie, Abdel-al'ın yanına gitmiş, yüzünü buruşturarak adamı inceliyordu.

"Hayatın bundan ibaret. Ölüler, korku, ıstırap... Daha on yaşında bile değilim ve yıllardır, bana sunduğun bu manzaraları seyredip duruyorum, Franckcığım. İğrenç bir şey."

Sharko tuhaf bir pozisyonda bıçaklara kadar sürünmüştü. Parmakları bir tanesini kavradı.

"Seni hiç alıkoymadım. Asla beni izlemeye zorlamadım. Tersini söyleme sakın."

Fazla güçlük çekmeden bağlarını kesmeyi başardı. Ayağa kalktı ve ilk işi Atef'in getirmiş olduğu kocaman matarayı kapmak oldu. Kana kana su içti. Sıvı çenesinden yanık kıllarla dolu göğsüne aktı. Kızartma kokuyordu. Bir bez parçasıyla burnunu silerek, hâlâ nefes alan Atef'in yanına gitti. İşkencecisinin ceplerini karıştırdı. Kâğıtlar, cüzdan, bir de çakmak. Arabanın anahtarlarını ve kendi cep telefonunu alıp adamın kafasından aşağı benzin döktü. Can çekişen adamın gözleri fal taşı gibi açılacak kuvveti bulmuştu yine de.

Sharko çenesini, köşesinde oturan Eugénie'ye doğru salladı.

"Seyretmek zorunda değilsin."

"Seni görmek istiyorum. Yaşamak için ne gibi korkunçluklarla beslendiğini görmek istiyorum."

"Bunu hak ediyor. Anlayabiliyor musun?"

Sharko dişlerini sıktı. Tereddüt içindeydi. Ateş püsküren gözbebekleri yavaşça Atef'inkilere döndü. Dudaklarının on santim yakınına kadar ilerledi.

"Ömrüm boyunca senin gibi alçakları kovaladım. Elimden gelse, hepsini öldürürdüm. Midemi bulandırıyorsunuz."

Çakmağı çakıp gülümsedi.

"Hastane ipucu için teşekkürler. Ve bu da kardeşin için, köpek dölü."

Kımıldamadan durdu orada. Adamın cehenneme gitmeden önce gördüğü son şeyin kendi yüzü olmasını istiyordu. Derisi çatlayıp yarılan Atef kıvranarak son nefesini verirken, Sharko tekrar gülümsedi. Sonra başım öne eğip Eugénie'yi umursamadan dosdoğru koştu. Etrafta kıyamet kopuyordu. Çöl altüst oluyor, on metre ilerisi bile görünmüyordu. Kara duman kuma karıştı. Sharko 4x4'ü ayırt etti ve içine sığındı. Dev bir silindir gibi batıya doğru uzaklaşan fırtınanın geçmesi için yarım saat beklemesi gerekti. Arabada yaptığı arama hiçbir sonuç vermemişti. Ne cep telefonu vardı, ne de herhangi bir yazılı bilgi. Sadece bir kalem ve post-itler buldu. Bu karamelli domuz ihtiyatlı çıkmıştı. Kendi telefonundaki mesajsa Henebelle'e aitti. Onu Paris'e dönünce arardı artık.

Araçta, İngilizce seçeneği de olan bir GPS mevcuttu. Fransız polis "Cairo center"ı denedi ve bu gayet şaşırtıcı gibi görünse de, hesabını yapan alet ona bir istikamet gösterdi. On kilometresi çölün yakıcı taşları üzerinde olmak üzere, on beş kilometre yol kat etmesi lazımdı. Abdel-al uzun süre bulunamazdı.

Sharko ellerine baktı: Titremiyorlardı. Bir insanın yüzünü soğukkanlılıkla yakmış, ama tiksinti duymamıştı. Onu harekete geçiren, tehlikeli bir nefret olmuştu yalnızca. Artık böyle şeyler yapmaya muktedir olmadığını sanırken, karanlıkların capcanlı

halde, hâlâ içinde saklandığını anlamıştı. Bu gibi şeylerden asla kurtulunamıyordu.

Sharko, oraya asla geri dönmemesi gerektiğini düşünmesine rağmen, yola koyulmadan önce, konumunun GPS koordinatlarını tam olarak not etti.

Mokattam dağlarının ilk kolları ve Saladin Kalesi'ni çabucak tanıdı. Şehre varınca GPS'i camdan attı ve 4x4'ü, kapıları açık halde, Ölüler Kenti yakınındaki ıssız bir köşeye terk etti. Semtin özelliği ve metrekare başına düşen otomobil yedek parçası satıcısı sayısı göz önünde bulundurulursa, aracın iskeletten ibaret kalması bir saat bile sürmezdi.

Şansı vardı. Fransa'da, teknik imkânlar ve polis birimlerinin gerçeği bulmaktaki azmi yüzünden, böyle bir suçtan kaçabilmesi zor olurdu. Ama burada... sıcak, çöl, leş yiyiciler ve her şeyden önemlisi kifayetsiz aynasızlar işini kolaylaştırıyordu.

Sharko, yayan olarak, kalenin öbür tarafındaki daha geniş yollara ulaştı. Trafiğin uğultusu bu seferlik rahatlatıcı bir etki yaratıyordu. Bir taksi korna çalınca, komiser kolunu kaldırdı. Arka koltuğa yerleştiğinde, şoför onu garip bir şekilde süzdü.

"That's OK?"

"That's OK."

Sharko Ezbet-el Nakhl Mahallesindeki Selam Sağlık Merkezine gitmek istediğini söyledi.

"Are you sure?"

"Yes."

Mendille yüzünü sildi. Mendil kan ve kum içinde kalmıştı. Her hareketinde, her tarafı çıtırdıyordu, ayakkabılarının içine kadar.

İlk başta Lebrun'e her şeyi anlatmayı düşünmüş, sonra bundan vazgeçmişti. Kendini, Fransız elçiliğine Mısır topraklarında meşru müdafaa halinde bir insan öldürdüğünü bildirirken hayal etmekte zorlamıyordu. Hikâyesine hiç kimse inanmazdı ve Nureddin'in gözü üzerindeydi. Ona hoşgörü gösterilmezdi. Bir diplomatik kriz, hatta

hapis tehlikesiyle karşı karşıya kalırdı. Gördüğü işkenceden sonra, bir de Mısır hapishanelerinde sürünmek istemiyordu. Tercih hakkı yoktu, bunu sır olarak saklamaya, tek başına hareket etmeye mecburdu. Ve bu yüzden, Atef Abdel-al'ın geçmişini araştırarak bilgi edinme şansını kaçırmak durumundaydı.

Yolda, bu çarpık hikâyeyi düzene koymaya çalıştı.

On beş sene önce, tıbbi becerileri olan bir katil, arkasında görünür bir iz bırakmadan, üç genç kızı vahşice öldürmüştü. Olay unutulmaya yüz tutarken, titiz bir Mısırlı polis sebat edip bir ipucu yakalamış ve Interpol'e telgraf çekmişti. Katil ya da onunla bağlantılı bazı kişiler bundan haberdar olmuşlardı. Aynasız mıydılar? Politikacı? Bu tür bilgilere ulaşma imkânı olan üst düzey yetkililer? Sonuçta, söz konusu şahıslar Mahmud'u ve dosyanın önemli bir kısmını ortadan kaldırmaya karar vermişlerdi. Polisi öldürtmek için, bir bakıma Mısır topraklarındaki gözcüleri haline gelen kardeşini kullanmışlardı. Burada, parayla her şey satın alınabiliyordu. Finansörler, kardeşler arasındaki kinden haberdardılar... Aradan zaman geçmiş ve Gravenchon'da bulunan cesetler arı kovanına çomak sokmuştu. Ne kadar ince olursa olsun, Mısır'la bir bağ kurulmuştu. Ardından Sharko oraya gelmiş ve Arap, muhtemelen apartmanın terasındaki görüşmelerinden sonra, bağlantılarını uyarmıştı. Ondan, meseleyi biraz daha kurcalaması, Fransız aynasızın ne yapmayı düşündüğünü öğrenmeye çalışması istenmiş ve büyük olasılıkla son olarak, burnunu dosyanın daha derinlerine sokacak olursa, polisi öldürme talimatı verilmişti. Abdel-al, Sharko'yu kandırıp ağına düşürmek için, ona amcasından söz etmiş, ertesi gün de öldürmeye kalkmıştı.

Arap, onu sorgularken, E sendromundan bahsetmişti. "E sendromu hakkında ne biliyorsun?" diye sormuştu. Bu barbar terimin ardında bulunması gereken ne vardı? Ve bu hikâyenin arkasında saklı adamlar neyin keşfedilmesinden korkuyorlardı?

Göğüs geçiren Sharko, kol ve yanaklarını yokladı. Gerçekten orada ve canlıydı. Tamam, beyni saçmalıyordu, ama gövdesi hâlâ

iyi iş çıkarıyordu. Ve göbeğine rahatça yerleşmiş ince yağ birikintilerine, sık sık feryat eden kemiklerine rağmen, kendisini asla terk etmemiş olan bu vücutla gurur duyuyordu.

Şimdi yeniden sokak polisi olmuştu.

Yasa tanımaz bir adam.

27

[C]laude Poignet'nin katilleri, "Kendinden bir şey getirip bırakmadan ve daha önce orada bulunan bir şeyi alıp götürmeden bir yere gidip gelinemez, bir odaya girip çıkılamaz," diyen Locard prensibinden kaçamamışlardı. Kimse yanılmaz veya görünmez değildi, alçakların en mükemmeli bile. Olay yeri inceleme uzmanları, karanlık odada, minicik, sarı bir kaş kılı ve 16 mm. kameralardan cinayet akşamı film çekmekte kullanılan birinin vizörünün çevresinde ter izleri bulmuşlardı. Buharlaşmış dahi olsa, ter, "CrimeScope"ta ortaya çıkan, dökülmüş deri hücreleri bırakmıştı ve bu sayede DNA analizi yapılabilecekti. Katilin adının Genetik İzler Ulusal Veri Tabanı'nda çıkması çok küçük bir olasılıktı, ama hiç olmazsa, gelecekteki bir sorgulama durumunda karşılaştırma yapmayı sağlayacak bir genetik profile sahip olunacaktı.

Şimdi bütün mesele sorgulayacak kişiyi bulmaktaydı.

Lille Adli Polisi. Gözlerini açmakta zorlanan Lucie, çevresinde kendi aralarında akıllıca "Ölümcül Bobin" adını verdikleri dosyayla ilgilenen bellibaşlı soruşturmacıların toplanmış oldukları masaya oturmuş, üçüncü sütsüz ve şekersiz sabah kahvesini bitiriyordu. Biraz evvel filmin iki versiyonu da gösterilmişti. Önce "resmî", sonra "çocuklar ve tavşanlar" versiyonu. Ardından sıra, aşikâr sübliminal görüntülere ait klişeler seansına gelmişti: Karnında kocaman bir göz oluşacak şekilde kesilen çıplak kadın.

"Elimizde bu filmin dijital bir kopyası mevcut ve katillerin bundan haberleri yok. Dolayısıyla sizden bu bilginin dışarı sız-

mamasını isteyeceğim. Söz konusu şahıslar onu ele geçirmek için adam öldürdüler. Bu demektir ki, filmin gizli içeriği bizi mutlaka bir yerlere götürecek. Az önce gördüklerinize dair bir fikri olan var mı?"

Bir uğultu yükseldi. Pek yapıcı, "İğrenç bir şey bu!" saptamasından "Bu çocuklar hepten kafayı yemişler," değerlendirmesine uzanan onca laf arasından, *Columbo* dizisindeki çözümlemelere yakışır bir fikir çıkmadı. Bunun üzerine Kashmareck, her yöne giden gevezeliklere bir son verdi.

· "İki şey önemli. Birincisi, kurban Claude Poignet'nin temasa geçtiği, ellili yıllara vâkıf bir sinema tarihçisiyle ilişkideyiz. Bu adam yaşlı film onarıcısının isteğini bir kenara bırakmıştı, ama öldüğünü duyunca, aktrisin kimliğini tespit etmek için hemen işe koyuldu. Ona şans dileyelim. Biz de şu aktris kadının – hâlâ 'aktris' demek istiyorum ona – fotoğrafını çoğaltıp bütün sinema kurumlarına yollayacağız. Hiç belli olmaz, belki bir şeyler çıkar. İkincisi, bir dakika sonra içeri, eski bir psikomorfoloji uzmanı ve halihazırda dudak okuma uzmanı olan bir hanım alacağım. Sessiz filmleri konuşturmayı biliyor ve küçük kızın dudaklarından çıkan her kelimeyi bize aktaracak. Madelin, Kodak'la ve Kanada'da filmi imal eden laboratuvarla görüştün mü sen?"

Genç kurt göğüs geçirerek not defterini açtı.

"Laboratuvar yok artık, onun yerinde bir McDonald's bulunuyor. Ama eski sahiplerini bulabildim. Ölmüşler."

"Tamam. Morel, sen oğul Szpilman'a ulaşıp büroya çağıracaksın. Evine gelen postallı şahsın robot portresini çizdirmeye bak. Crombez, sen de olay yeri incelemenin kıçına yapış ve DNA vesaire konusunda hızlanmalarını sağla. Yoksa çok bekleriz... Yargıçtan uluslararası izin geldi, saat 14.00'te Belçikalılarla beraber Szpilman'ın evinde arama yapılacak. Orada bizden birinin de bulunması lazım. Henebelle, bu işle sen ilgilen."

"Tamam, Belçika'ya abone oldum zaten. Ölümcül bobinin hangi bağışçıdan geldiğini öğrenmek için film arşivleri merkezini sorgulamışlar mı?"

"Şu sırada bununla meşguller."

Lucie çenesiyle Madelin'i işaret etti.

"Kanadalı karganın telefon numaralarından ne haber?"

"Bilgi almak için, Ulusal Güvenlik'le bir kez daha konuştum. Verdiğin iki numaradan biri şehir merkezindeki bir telefon kabinine ait çıktı. Cep telefonu olan diğeriyse bizi var olmayan bir isim ve adrese yöneltiyor."

Lucie başını öne doğru salladı. Karga örnek bir güvensizlik göstermişti. Sinirli bir şekilde elindeki sigarayla oynayan komutan sözü yeniden aldı.

"Yarın sabah Paris'te, polisin büyük başlarıyla toplantım var. Rouen'dan Péresse, ŞÖMO'dan Leclerc ve davranış analisti Sharko."

Sharko... Lucie dudaklarını sıktı. Sharko onu aramaya tenezzül etmemişti.

"Mısır'dan haber var mı?" diye sordu.

"Şimdilik yok. Sharko oraya yaptığı seyahatten yeni bir şey çıkaramadı herhalde. Pekâlâ, yarın elimde anlatacak şeyler olmasını istiyorum. Dudak okuma uzmanımız Caroline Caffey'in açıklamalarından sonra hepimiz işe koyuluyoruz."

Kashmareck dışarı çıktı ve birkaç dakika sonra, erkeklerin gözlerinin parlamasına sebep olan bir kadınla geri geldi. Kırk yaşlarındaki kadının uzun bacakları ve Rus taşbebeklerini andıran bir yüzü vardı. Çabucak topluluğu süzüp, âdeta ona kucak açan bir sandalyeye yerleşti ve not defterini açtı. Sert ve kararlı el hareketleri vardı. Kalabalıkları yola getirmeye alışık olmalıydı. Nutuk çekere benzer bir ses tonuyla, askerler, gümrükçüler ve özellikle teröristlerle mücadele ve pazarlıklarda polis için çalıştığını kısaca açıkladı. İşinin ehliydi. Lucie kendi üzerinde hiç bu kadar

dikkat hissetmemişti. Testosteron yükseliyordu. Bu bombanın en azından zihinleri cezbetme gücü vardı.

Caroline Caffey, tepegöz vasıtasıyla görüntüsü büyük bir ekrana yansıtılan portatif bilgisayara geçti.

"Bu filmin dudak analizi kolay olmadı. Fransa'da olduğu gibi Kanada'da da, argodan yüksek lisana, değişik lehçeler mevcuttur. Küçük kız muhtemelen ülkenin Fransız kökenli ahalisinden, çünkü Québec Fransızcası, daha doğrusu Montreal bölgesinin popüler şehir kültüründen doğmuş bir lehçe olan 'Joual' konuşuyor. Bordeaux'nun kuzeyinde konuşulana son derece yakın bir lehçedir. Bazı sözcükler farklı telaffuz edilir ve çok sayıda uzun sesli harf kullanılır."

Filmi en baştaki, Chanel tayyörü içinde bir İ gibi dimdik duran yetişkin aktrisin sahnesine ayarladı. Neşterle gözü kesilmeden hemen önceki sahneye. Kadının dudakları oynamaya başladı. Film ilerlerken, Caroline Caffey de tercüme ediyordu.

"Kameramanla konuşuyor. 'Sırların kapısını aç bana,' diyor."

"Fransa Fransızcası mı konuşuyor, Québec Fransızcası mı?" diye sordu Lucie.

Caffey ona ters ve kayıtsız bir bakış attı.

"Matmazel?"

"Henebelle. Lucie Henebelle."

Matmazel demişti, Madam değil. Sıkı bir gözlemciydi.

"Bunu söylemek zor, Matmazel Henebelle. Çünkü bütün konuşması bundan ibaret. Ama ben, özellikle 'sırlar' sözcüğü yüzünden, Fransa Fransızcası olduğunu düşünüyorum. Kanada Fransızcası olsa, ağzını daha çok açarak telaffuz ederdi."

Lucie, defterine, "yetişkin aktris: Fransız" ve "salıncaktaki küçük kız: Montreal" diye not etti. Caffey filmi biraz hızlandırarak, salıncakta sallanan kızı buldu. Çocuğun yüzünden neşe fışkırıyordu. Plan etrafın ayırt edilemeyeceği şekilde çerçevelenmişti.

Yönetmen mahallin tanınmasını istemiyordu. Ufaklık konuşur konuşmaz, Caroline onu taklit ediyordu.

"Yarın da salıncakta sallanır mıyız? ...Yakında beni görmeye gelecek misin? ...Lydia da sallanmak istiyor... O niye dışarı çıkamıyor?"

Çocuk sevinçle göğe doğru atıldı. Kamera yüzü ve gözlerinde oyalandı, devinim halinde planlarla oynuyordu. Kameraman ve küçük kız arasında bariz bir yakınlık vardı, birbirlerini iyi tanıyorlardı. Lucie görüntülere baktıkça, o masum yavru içini daha çok sızlatıyordu. Ona karşı anlaşılmaz bir bağ, bir tür anne şefkati hissediyordu. Bu tehlikeli duyguyu elinden geldiğince bastırmaya çalıştı.

İşlenecek bir sonraki sahne. Uzun bir ahşap masada patates ve jambon yiyen çocuğun dudaklarına yakın plan. Caffey yeniden dudak okumaya koyuldu.

"...onları duydum. Bir sürü kişi sen ve doktor hakkında kötü şeyler söylüyor... Yalan söylediklerini, bunları bize kötülük olsun diye anlattıklarını biliyorum. Onları sevmiyorum, asla sevmeyeceğim."

Caroline Caffey'in sözleri sessizlikte tokat gibi şaklıyordu. Kelimeler, kullandığı ses tonu, projeksiyona uğursuz bir boyut katıyordu. Huzursuzluğun arttığı, fırtınanın patlamak üzere olduğu hissediliyordu. Lucie "doktor" yazıp daire içine aldı.

Otların üzerindeki küçük kız ve kedi yavrularının sekansı. Ufaklık hayvancıkları şefkatle okşarken, bütün dişlerini sergileyerek gülümsüyordu. Lucie öteki filmi düşünüyordu, o anda bile görüntülerin içinde gizlenen ve gelip beyinlere yerleşen saklı filmi.

"...Onları yanımda tutabilmek isterdim. ...Çok yazık. ...Yine getirir misin onları? ...Rahibe Marie-du-Calvaire kedilerden nefret ederdi. ...Bense çok seviyorum. ...Evet, tavşanları da seviyorum. ...Onlara kötülük yapmak mı? Niye böyle söylüyorsun ki? ...Asla, asla."

Notlar alan Lucie, yapılan teklifteki ironiyi fark etmişti. Küçük kız, o anda bile görüntülerin içinde başka on bir çocukla beraber tavşanları katlederken, onlara asla kötülük yapmayacağından bahsediyordu. Hangi olay onu bu derece değiştirmiş olabilirdi? "Rahibe Marie-du-Calvaire" notunun altını kırmızıyla üç kez çizdi. Çocuk Montreal'deki bir manastırda mı bulunuyordu? Katolik bir kurumda? Tıp ve dinin birlikte var olabildiği bir yerde?

Bir sonraki sahne tuhaftı: Kamera onu kızdırmak için küçük kıza yaklaşıp uzaklaşıyor. Çocuk öfkeli. Bakışları değişmiş.

"...Bırak beni, canım istemiyor. ...Lydia için üzülüyorum, herkes üzülüyor, ama sen dalga geçiyorsun." Kamerayı itiyor. "Defol!"

"Lydia'ya ne oldu?" diye yazdı Lucie. Kamera baş dönmesi etkisi yaratmak için kızın çevresinde dönerken, ismi çerçeve içine aldı. *Cut.* Sonraki sahne. Çayır.

Caroline Caffey projeksiyonu durdurdu. Konuşmasına devam etmeden önce yutkundu.

"Daha sonra, tavşanlarla o korkunç sahnedeki çığlıklar dışında hiçbir şey yok. Ama sizi ilgilendirebilecek başka bir şey söz konusu: Bazı sekansları dikkatle izleyince, çocuğun yüzünde ayrıntılar fark ettim. Suratı değişmiş. Bazı görüntülerde, ön dişlerinden biri eksik. Ve çok belirgin olmasa da, yeni çiller mevcut. Saçlarıysa hep aynı uzunluğu koruyor. Düzenli olarak kesiliyor olmalı."

"Demek ki, filmin başıyla sonu arasında büyümüş," diye akıl yürüttü Kashmareck.

"Kesinlikle. Bu filmin bir haftada değil, birkaç ayda çekildiği kesin. Zaman geçtikçe, çocuğun ağzında bir gerilim hissediliyor, laflarıyla ilişkili gibi görünen bir gerilim. Bu çok kısa ve muhtemelen geçerli sonuçlar çıkarmak için fazla belirsiz, ama bana psikolojik durumu bozuluyor gibi geldi. Artık gülümsemiyor, yüzü donuk, öfkeli. Bol ışıklı olmalarına rağmen, kimi sahnelerde, göz-bebekleri genişlemiş halde."

Lucie kalemini parmakları arasında çeviriyordu. Çocukların tavşanlı odadaki mutlak öfkesini hatırlıyordu.

"Uyuşturucu... Veya ilaç..."

Caroline başıyla onayladı.

"Büyük olasılıkla."

Defterini kapayıp ayağa kalktı.

"Size söyleyebileceklerim bu kadar. Yazdıktan sonra, analizimi içeren bir belge yollarım size. Beyler, matmazel..."

Dudak okuma uzmanı, dışarıda kendisini beklediğini belirtmek için Kashmareck'e bir bakış attı. Soruşturulmakta olan vaka hakkında tek bir soru sormamış, seyrettikleriyle ilgili en ufak bir heyecan belirtisi göstermemişti. Bir profesyoneldi. Caffey dışarı çıkınca, komutan ellerini çırptı.

"Bize anlattıklarını iyice evirip çevirin. Ve sanırım hepimiz, yazın ortasında bu muhteşem olay için Henebelle'e teşekkür etmeliyiz."

Bütün başlar Lucie'ye döndü. Havada iğneleyici şakalar uçuştu. Lucie buna tebessümle karşılık verdi, öyle gerekiyordu. Kashmareck son bir yoklamada bulundu.

"Pekâlâ, herkes ne yapacağını biliyor mu?"

Sessiz onaylar.

"O halde, iş başına."

Lucie, bilgisayarın karşısında birkaç saniye tek başına durdu. Donmuş görüntüde, salıncağındaki küçük kız vardı. Parmaklarını çocuğun hareketsiz ağzında gezdirdi. Her yanından masumiyet yayılan ufaklık ona gülümsüyordu âdeta.

Sorularında kaybolmuş Lucie'nin aklına yine Sharko geldi. Onun için biraz kaygılanıyor bile olabilirdi. Bu sessizlik niyeydi? Telefona baktı... Durmadan düşündüğü bu davranış analisti tam olarak kimdi? Geçmişi, görev bilançosu nasıldı? Daha gençken hangi korkunç olaylarla karşı karşıya gelmişti? Ulusal Polis İdari İşler Müdürlüğü'ne telefon açtı. Bu bürodan Fransa'daki herhangi

bir polis memuru hakkında bilgi alınabiliyordu. Halen ilgilendiği olaylar, üstlerinin olası gözlemleri, vs... Tam bir CV. Lucie, kimliğini belirttikten sonra, Franck Sharko'nun kariyerine dair bilgi talep etti. Sebep? Dosyalarından birini devralması gerekiyordu. İsteği kayda geçecekti, ama bunun pek önemi yoktu.

Birkaç saniye sonra, neden belirtilmeden, talebinin karşılanamayacağı kibarca bildirildi. Genç kadın, telefonu kapatmadan önce, kendi dosyasına erişen biri olup olmadığını sordu. Olumlu cevap verildi. Araştırma, tam olarak önceki gün, ŞÖMO'nun amiri Martin Leclerc tarafından yapılmıştı.

Yüzünü asabi bir şekilde asarak, telefonu kapattı.

Demek ki, Sharko ve şefi dosyasını rahatça didiklemişlerdi. Geçmişini biliyorlardı. Ve o namussuz bunu kendisine açıklamamıştı.

Utanmıyordu.

İçini çekerek gözlerini ekrandaki küçük kıza çevirdi. Montreal... Kanada... Bu yabancı şimdi ondan iki kat yaşlı olmalıydı. Ve belki, bu dehşet verici hikâyenin sırlarını taşıyarak o uzak ülkenin derinliklerinde bir yerde yaşıyordu.

28

[S]harko'nun telefonunda Mickael Lebrun'ün sesi soğuk ve otoriter geliyordu.

"Neredesiniz?"

"Takside. Amirim için Mısır viskisi ve birkaç hediye alacağım. Nahed'e söyleyin de, beni otelde beklemesin boşuna. Öğleden sonra karakolda buluşuruz."

"Hayır, saat 14.00'te ben geleceğim oraya. Nureddin telefon etti, sinirden kudurmuş durumda. Aşırdığınız fotoğrafları en kısa zamanda ona geri götürseniz iyi olur. Ve artık size kapılarını açmasını beklemeyin, o iş bitti."

"Önemli değil. O dosyadan bir şey çıkacağı yok zaten."

"Amirinizi bilgilendirmeyi de ihmal etmeyeceğim."

"Hiç durmayın, buna bayılır."

Sessizlik. Sharko kafasını cama dayadı. Araç çöp toplayıcılarının mahallesine yaklaştıkça, en kuzeyde, Kahire'nin renkleri soluklaşıyordu.

"Baş ağrınızdan ne haber?" diye sordu Lebrun.

"Ne?"

"Dün, başınız ağrıyordu ya."

"Artık çok daha iyiyim."

"Bu akşamki uçuşunuzdan önce en ufak bir ihlalde bile bulunmayın, Komiser."

Sharko'nun aklına, şimdi güneşin altında berbat bir şekilde çürüyen Atef Abdel-al'ın yanmış yüzü geldi.

"Bulunmam. Güvenin bana."

"Size güveneyim, ha? Çıngıraklı yılana daha çok güvenirim."

Lebrun telefonu pat diye kapattı. Belli ki bu elçilik adamları aşırı hassas ve tüm cici, küçük uygulayıcılar gibi protokole pek düşkündüler. Sharko'nun polislik mesleğinden anladığıyla alakaları yoktu.

Siyah taksi, asfalt aniden son bulduğu için, yolun ortasında durdu. Geriye sadece pikap ve tuk-tukların[21] geçebildiği taş topraktan ibaret bir yol kalmıştı. Osta bil-filtra kırık dökük bir İngilizceyle, Selam Sağlık Merkezi'ne ulaşmak için burnunu tıkayıp dümdüz yürümesinin yeterli olacağını açıkladı.

Bunun üzerine, Sharko yürümeye ve hayal bile edemeyeceği şeyleri keşfetmeye koyuldu. Kahire çöplerinin çarpan kalbine gömülüyordu. Sıcak ve çürümeden ötürü şişmiş, mavi ya da siyah çöp torbaları, gökyüzünü saklayacak kadar yükseğe çıkıyordu. Pis tüylü çaylak sürüleri, kesin daireler çizerek dönüp duruyordu. Paslı sac yığınları ve bidonlar, derme çatma barakalarda birbirine karışmıştı. Domuz ve keçiler, başka yerlerde arabaların dolaştığı gibi özgürce geziniyorlardı. Sharko burnunu gömleğiyle örtüp gözlerini kıstı. Yükseklerdeki çöp torbaları titremeye başlamıştı.

İnsanlar. İnsanlar atık dağları içinde yaşıyorlardı.

Sharko, umutsuzluğun derinliklerinde ilerledikçe, *paçavra insanları* keşfediyordu. Suyunu sonuna kadar sıkmak, üç kuruş kazanabilecekleri bir kumaş veya kâğıt parçası bulmak için atıkları işleyen insanları. Sadece bu gecekondu mahallesinde kaç kişiydiler acaba? Bin? İki bin? Sharko, çürüme dönemi boyunca cesetlerin üzerinde birbirlerinin yerini alan, leş yiyici böcekleri düşündü. Şehrin çöp torbaları yük arabalarıyla oraya taşınıyor, köpekten farksız insanlar naylonu yırtıp kâğıtları, metalleri, hatta bebek bezlerinin pamuğunu ayırıyorlardı.

21 Daha çok Uzakdoğu ve Arap ülkelerinde kullanılan bir tür motor taksi. (ç. n.)

Yanına gelen bir sürü çocuk Sharko'ya yapıştı ve her şeye rağmen gülümseyerek el hareketleriyle, cep telefonuyla fotoğraflarını çekmesi gerektiğini anlattılar. Para bile talep etmiyor, sadece biraz ilgi istiyorlardı. Duygulanan Sharko oyuna katıldı. Yüzleri isten kararmış yumurcaklar, her fotoğraftan sonra kendilerini görmek için yaklaşıyor ve kahkahalarla gülüyorlardı. Kömür kadar pis, küçük bir kız, komiserin elini tutup şefkatle okşadı. Yoksulluk ve kir bile güzelliğini yok edemiyordu. Üzerinde Portland çimento torbalarından imal edilmiş giysiler vardı. Sharko çömelip elini kızın yağlı saçlarında gezdirdi.

"Kızıma benziyorsun sen... Hepiniz ona benziyorsunuz..."

Ceplerini karıştırıp parasının dörtte üçünü çıkardı ve çocuklara dağıttı. Yüzlerce lira. Bu meblağ onun için pek bir şey olmasa da, ufaklıklar için, ayıklanacak tonlarca çöp anlamına geliyordu. Para için kavga ede ede, rengârenk sokaklarda gözden kayboldular.

Komiser boğulacak gibiydi. Dümdüz koşarak kaçtı. Mısır içini sızlatıyordu. Paris'i düşündü; trenleri beş dakika geç kaldı diye şikâyet eden insanların, telefonları, arabaları, saçlarında Ray-Ban güneş gözlükleriyle sürdürdükleri o parlak varoluşu.

Son atık kulelerinin ötesinde, insanlığa benzer bir şeyler görünür gibi oldu. Sharko Fransa'daki içler acısı, ucuz toplu konutları andıran binalar fark etti. Daha ileride, küçük esnaf dükkânları ve şayet böyle nitelenebilirse, gerçek evler uzanıyordu. Pencerelerde, renkli sefalet orduları gibi, çamaşırlar asılıydı. Damlarda keçiler geziniyordu. Sharko bir rahibe manastırı bile keşfetti: *The Coptic Orthodox Community of Sisters*[22]. Bir avlunun ortasında, üniformalı çocuklar, dua ve ilahiler okuyarak grup halinde yürüyorlardı. Her şeye rağmen, burada da yaşamın var olma hakkı vardı.

Komiser en sonunda Selam Sağlık Merkezi hastanesine ulaştı. Dispanseri andıran, upuzun, grimsi bir yapıydı. İçeride, olanak yetersizliği ve gölgede kalan bu insanların imkânsıza karşı

22 Kıpti Ortodoks Rahibeler Cemaati. (ç. n.)

mücadelesi hissediliyordu. Eğreti bekleme salonu, elden düşme sandalye ve sehpalardan ibaret kısıtlı mobilyalar, kırklı yılların Mısır filmlerindeki ameliyathanelerinkilere benzeyen bir sürü çift kanatli ve yuvarlak pencereli kapı. Köşelerde, Fransız Kızılhaçı'nm amblemini taşıyan, bakım seti kutuları yığılıydı.

Sharko İngilizce konuşarak, bekleme salonunda oturan bir rahibeye başvurdu. Kadın, her nefes alışında uzun ıslık sesleri çıkaran bir çocuğa refakat ediyordu. Komiser sora sora, hastanenin sorumlusu Taha Abu Zeyid'in bürosunu bulmayı başardı. Adamın Nubiyalıların tarihiyle yüklü özellikleri vardı: Koyu ten, etli dudaklar, ince bıyık, geniş burun. Fransa'da on avroya bile satılmayacak, eski bir toplama bilgisayarda bir şeyler yazmaktaydı. Sharko açık kapıya vurdu.

"Affedersiniz?"

Adam gözlerini kaldırıp İngilizce yanıt verdi:

"Evet?"

Sharko kendini kısaca tanıttı. Kahire'de görevli Fransız polis komiseri. Doktor da kendi rolünü açıkladı. Dini bütün bir Hıristiyan olarak Kıpti manastırının rahibeleriyle birlikte, kreş, hastane, engelliler yurdu ve doğumevinden oluşan merkezi ayakta tutmaya çalışıyordu. Hastanenin asıl sorumluluğu, *Zabbalen*leri, yani on beş binden fazlası "çöplüğün" çevresindeki apartmanlara yığılmış, beş bini doğrudan pisliğin göbeğinde yemek yiyip uyuyan çöp toplayıcıları tedavi etmek ve sağlık bilgisi alanında eğitmekti.

Beş bin kişi... Sharko gelip kendisine sokulan küçük kızı düşündü. Birkaç dakikalığına soruşturmasını unuttu, öğrenmek istiyordu:

"Kahire sokaklarında, şu zavallı insanları gördüm. On yaşından küçük çocuklar çöp topluyor ve eşeklerin çektiği arabalara yerleştiriyorlardı... Çöp toplayıcılar mı?"

"Evet. Başkentin sekiz gecekondu mahallesine dağılmış yüz binden fazla insan. Her sabah erkenden, erkekler ve yaşı uygun

çocuklar, yük arabalarıyla o bölgelerden ayrılıp Kahire'nin çöplerini toplamaya giderler. Karıları ve küçük çocuklarsa onları tasnif ederler. Ardından çöpler tüccarlara satılır. Onlar da yerel geri dönüşüm merkezlerine satarlar. Organik atıklarıysa domuzlar halleder. Sonuçta, çöplerin yüzde doksanı geri dönüştürülür veya yeniden kullanılır... Sefalete sebep olmasa, gayet ekolojik bir model. Merkezde bize düşen görev, bu şahıslara hâlâ insan olduklarını göstermektir."

Sharko başını adamın arkasında asılı bir fotoğrafa doğru salladı.

"Rahibe Emmanuelle'e benziyor."

"O zaten. Selam Sağlık Merkezi yetmişli yıllarda kurulmuş. *Selam* "Barış" manasına geliyor.

"Barış..."

Sharko sonunda kurbanlardan birinin fotoğrafını çıkarıp doktora gösterdi.

"Bu fotoğraf on beş yıldan fazla bir süre önce çekilmiş. Bu kız, Busayna Abderrahman, buraya, hastanenize gelmiş."

Doktor fotoğrafı eline aldı. Bakışı gölgelenmişti.

"Busayna Abderrahman. Onu hiç unutmadım. Cesedi biraz daha kuzeyde, buradan beş kilometre uzaktaki şekerkamışı tarlalarında bulunmuştu. Tarih..."

"Mart 1994."

"Evet, 1994 Martı'ydı... Bunu hatırlıyorum, çok gücüme gitmişti. Busayna Abderrahman, ebeveynleriyle birlikte, gecekonduların öbür tarafında, Ezbet-el Nakhl mahallesinin sınırındaki metro istasyonu yakınında yaşıyordu. Gündüz Sainte-Marie Hıristiyan okuluna gidiyor ve her akşam bir mücevherat atölyesinde birkaç saat çalışarak, biraz para kazanıyordu. Ama uzun zaman önce bir polis gelmişti zaten. Adı..."

"Mahmud Abdel-al."

"Evet, öyle. Nasıl denir... diğerlerinden farklı bir polisti. O nasıl?"

"O da uzun süre önce ölmüş. Bir kaza."

Sharko adamın haberi hazmetmesini bekledi ve devam etti.

"Bana kızdan söz edebilir misiniz? Hastanenize niye gelmişti?"

Doktor elini kırışık suratında gezdirdi. Sharko onda, yıpranmış, ama yine de tarifi imkânsız bir aurayla ışıldayan bir insan gördü. Kuşkusuz iyilik ve cesaretin aurasıyla.

"Anlaşılmazın anlaşılmasının mümkün olduğunu farz ederek, açıklamaya çalışacağım."

Doktor ayağa kalkarak, eski raflarda birikmiş kalın dosyaları karıştırmaya koyuldu.

"1993-1994... İşte, burada."

Bu dağınıklıkta her eşyanın kendi yeri vardı. Doktor sayfaları karıştırdı ve komisere bir gazete makalesi uzattı. Sharko onu geri verdi.

"Üzgünüm, ama ben..."

"Ah, ne aptalım. Bu, Nisan 1993 tarihli El-Ahali gazetesine ait bir makaledir. Size açıklayayım."

Sharko'nun beyni harekete geçmişti bile. Nisan 1993, cinayetlerin bir sene öncesi. Makale bütün bir sayfayı işgal ediyordu. Yazıların arasında okul fotoğrafları vardı.

"31 Mart 1993'ten itibaren ve sadece birkaç gün süreyle, ülkemiz çok garip bir fenomene şahit oldu. Çoğu genç kız olmak üzere, yaklaşık beş bin kişi şaşırtıcı bir tecrübe yaşadı. Genelde, sınıfta birkaç dakika süren bir bayılma ve ardından şiddetli bir baş ağrısı söz konusuydu. Hiçbir ön belirti olmamıştı. Derhal en yakın hastaneye kaldırılmışlar ve ilk tahliller yapılmıştı. Herhangi bir sonuç alınamadığı için, kurbanlar evlerine yollanmışlardı."

Doktor arkasındaki duvarda asılı Mısır haritasını gösterdi ve parmağıyla muhtelif bölgeleri işaret etti.

"Kızlardan bazıları bayılmamış, ama yine sınıfta, saldırgan davranışlar göstermişlerdi. Çığlıklar, kapıları tekmelemeler, arkadaşlarına yönelik sebepsiz şiddet... Olay Beheira'da başladı

ve göz açıp kapayıncaya kadar, Mısır'ın on dokuz vilayetinden on beşine yayıldı. Kısa sürede Şarkiye, Kafr el-Şeyh, Kahire gibi şehirleri vurdu. Merkez üssü Beheira olan ve şok dalgası başkente kadar ulaşan bir depreme benzetilebilir."

Sharko iki eliyle masaya dayandı. Tüm ağırlığını bileklerine vermişti.

"İyi de, bu söz ettiğiniz şey nedir? Bir virüs mü?"

"Hayır, virüs değil. Uzmanlar fenomeni incelemeye çalıştılar. Ortada her çeşit söylenti dolaştı. Ülke çapında besin zehirlenmesi, ham bakla tüketimi, yeraltından gaz yayılması... Virüs her şeyi aydınlığa kavuşturmaya yeterdi, ama yayılma biçimi buna uygun düşmüyor ve tıbbi analizler bu konuda da bir şey söylemiyordu. Çabucak zıvanadan çıkıldı. İsrail'in okul sularını zehirlediğinden veya gizli bir bakteriyolojik savaştan şüphelenilmeye başlandı. Bunun İran-Irak savaşının 'yan etkileri' olabileceği bile düşünüldü. Olur olmaz her şeye kafa yoruldu. Kesin olan tek şey, tıbbi analizlerden hiç ama hiçbir şey çıkmadığıydı. Ve hiçbir şey, fenomenin daha ziyade kızları etkilemesini açıklayamıyordu."

"Ne öyleyse?"

"Bazı psikiyatrlar bir toplu histeri vakasının söz konusu olduğunu düşündüler."

"Toplu histeri mi?"

Doktor, bu konuyu ele alan, İngilizce başlıklı bir kitabı işaret etti.

"Bu olaylarla biraz ilgilendim. Benzer vakalara çağlar boyunca rastlanıyor. Çoğunda, aynı yerde bulunan onlarca kişiyi birdenbire etkileyen huzursuzluklar, ağrılar, kusma, kaşıntı ve deride döküntüler mevzubahis. Bin yıl önce bile bahsediliyor bunlardan. Haziran 1999'da, komşu ülkeniz Belçika'daki bir okulda, kırk kadar öğrenci limonata içtikten sonra hastaneye kaldırılmışlar, hem de ortada hiçbir zehirlenme belirtisi yokken. 2006'da, Vietnam'ın Tien Giang bölgesinde yüz öğrenci sindirim sorunlarından dolayı

hastalanmış. Bunun gibi tonlarca vaka sayabilirim size. Misal, 1991 savaşı boyunca Amerikan askerlerine musallat olan Körfez Savaşı sendromu. Geri dönüşlerinden birkaç hafta sonra, hafıza bozukluğu, yorgunluk ve mide bulantısından mustarip olmaya başlamışlar. Sinir gazına maruz kaldıklarından şüphe edilmiş, ama bu durumda neden Amerikan topraklarında kalan eş ve çocuklarının da aynı zamanda, fakat değişik yerlerde aynı belirtileri gösterdikleri anlaşılamamış. Birleşik Devletler'i kat eden gerçek bir toplu histeri yaşanıyormuş."

"Busayna Abderrahman da Mısır'a özgü toplu histeri fenomeninden mi etkilenmişti?"

"O ve onun sınıfındaki altı öğrenci daha. Onların yaşadıkları, histerinin saldırgan türüydü. Hakaretler, sandalye fırlatmalar, öğretmenlerinin söylediklerine göre, vahşi hayvanlar gibi davranıyorlarmış. Normalde ilişkilerinin iyi olduğu kız öğrencilerden birine de saldırmışlar hatta. Bu histerinin niye bazen böyle bir saldırganlığa yol açtığı bilinmiyor maalesef. Fazla katı öğretmenler tarafından yaratılan stres yüzünden mi acaba? Öğrencilerin bozuk yaşam koşulları dolayısıyla mı? Eğitim eksikliğinden mi? Şurası kesin ki, bunlar yaşandı. Gerçekten yaşandı."

Sharko'nun içi içini yiyordu. Bu anlatılanlar sağduyu sınırlarını aşıyordu. Toplu histeri... Diğer iki kurbanın fotoğraflarını gösterdi.

"Ya bu kızlar? Onları tanıyor musunuz? Mahmud Abdel-al size onlardan bahsetti mi hiç?"

"Hayır. Sakın..."

"Aynı dönemde onlar da öldürülmüşler. Haberiniz yok muydu?"

"Hayır..."

Sharko fotoğrafları cebine geri koydu. Büyük olasılıkla polis, olayın basına yansıyarak halkı galeyana getirmesinden kaçınmak için her şeyi yapmıştı. Öte yandan, Müfettiş Abdel-al da ihtiyatlı bir profesyoneldi ve elindeki bilgileri koruyarak sızıntılara izin

vermiyordu. Taha Abu Zeyid gözlerini bir süredir diktiği sabit noktadan ayırıp başını salladı.

"Bu delilik olayı çok kısa sürdü, ama Busayna yan etkilerinden bir türlü kurtulamadı. Davranışlarında bir çeşit... kırılma olmuştu. Saldırganlıkları düzenli olarak tekrarlanıyordu. Anne babası onu sık sık muayeneye getiriyorlardı, çünkü arkadaşlarından uzaklaşıp yalnızlaşıyor ve kendini kötü hissediyordu. Bu hali ergenliğe ve içinde yaşadığı, güvenceden yoksun ortama yoruluyordu. Fakat... Söz konusu olan başka bir şeydi."

"Ne?"

"Onu içten içe yiyen, psikolojik bir şey. Ne yazık ki ben ne olduğunu anlayamadan katledildi. Psikiyatr değilim ki..."

"Ya arkadaşları?"

"Saldırganlıkları geçti. Daha sonra özel bir sorun yaşamadılar."

Sharko derin bir iç çekti. İlerledikçe duvarlara çarpıyordu. Katilin bu toplu histeriden mustarip kızlara savaş açmış olması mümkün müydü? Histerinin arazlarından kurtulamayan en saldırgan kişileri mi hedef almıştı? Neden?

"Bu olay dünyada duyuldu mu?"

"Elbette. Psikiyatri ve sosyal fenomenlerle ilgilenen tüm bilimsel çevrelerin dikkatini çekti. Mısır hükümetinin bu kadar geniş kapsamlı bir hareketi saklaması zordu. *Washington Post* ve *New York Times*'ta bile makaleler yayımlandı. Herhangi bir arşiv merkezine göz atarsanız, onları bulabilirsiniz."

Demek ki katil, dünyanın herhangi bir yerinde, bu fenomenden haberdar olmuş olabilirdi. Biraz kurcalayarak, doğru kişilerle yakınlaşarak, telefonla ya da başka bir şekilde, sorun yaşanan okulların adreslerini ele geçirmeyi başarmıştı herhalde. Burayı, Ezbet-el Nakhl'ı, Şubra mahallesini ve Tora'yı öğrenmişti.

Yapboz yavaş yavaş şekilleniyordu. Katil, kızlar arasında hiçbir bağ kurulamaması için, birbirinden yeterince uzak semtlerde vurmuştu. Niye bir sene sonra? Histerinin güncelliğini yitirmesi

ve ne polis ne de başka birinin onunla koşutluk kurmaması için. Cinayetlerini yaygın delilik dalgasından uzaklaştırmaya özen göstermişti ve Mahmud Abdel-al sonunda ilişkiyi keşfedince, ortadan kaldırılmıştı.

Bu dava her mantığa meydan okuyordu. Sharko Henebelle'in Belçika'da bulduğu filmi ve esrarengiz Kanada bağlantısını düşündü. Kollar, ahtapotun dokunaçları gibi, dünyaya yayılıyordu. Yabancılar yaşanan fenomen hakkında bilgi toplamak ve dalgadan etkilenen kızları aramak üzere buraya mı gelmişlerdi? Komiser şansını denedi.

"Herhalde daha önce Abdel-al size bu soruyu sormuştur, ama... Busayna öldürülmeden önce, sizi histeri olayı veya onun hakkında sorgulayan bir ya da birkaç kişi hatırlıyor musunuz?"

"Bunlar çok eskide kaldı."

"İçeri girdiğimde, ilaç kutuları gördüm, Fransız Kızılhaçı'nın amblemini taşıyan paketler. Onlarla mı çalışıyorsunuz? Yabancılarla sık karşılaşıyor musunuz? Buraya gelen Fransızlar oldu mu?"

"Ne tuhaf... Şimdi Mısırlı polisi gayet iyi hatırladım. Sanırım, size benziyordu. Aynı sorular, aynı azim."

"Sadece işini iyi yapmak isteyen biri."

Doktorun yüzünde mahzun bir tebessüm belirdi. Burada pek gülümsemiyor olmalıydı.

"O ilaçlar her yerden geliyor, yalnız Fransız Kızılhaçı'ndan değil. Biz, toplulukların gelişmesine, bireysel refaha, sosyal adalete ve sağlığa adanmış, Mısırlı bir insani yardım derneğiyiz. Uluslararası hayırseverler, Kızılay, Kızılhaç ve başka birçok insani yardım kuruluşu bize destek veriyor. Her kesimden binlerce kişi geçti buradan. Gönüllüler, ziyaretçiler, politikacılar, merakhlar. Ve yanlış hatırlamıyorsam 1994, Küresel Güvenli Enjeksiyon Ağı'nın büyük toplantısının da yapıldığı yıldı. Binlerce araştırmacı ve bilim insanı Kahire sokaklarına akmıştı."

Sharko bilgiyi not etti. Bir ipucu olabilirdi bu. Katilin, bir insani yardım kuruluşunun cinayetler sırasında Kahire'de görevli bir çalışanı ya da gönüllüsü olması gayet mümkündü. Hastanelere, adreslere ulaşmakta zorluk çekmezdi. Evet, bu makul bir açıklama olabilirdi, ama idari işler labirentinde on beş yıl geriye gitmenin pek zevkli olmama riski mevcuttu.

Sonunda her şey somutlaşıyordu. O sırada Mısırlı polis, bir dernek ya da kongre için ülkeye gelen yabancı bir katil olasılığını hissetmişti. Bu, Interpol'e çekilen telgrafı açıklıyordu. Abdel-al katilin dünyanın başka bir yerinde vurup vurmadığından emin olmak istiyordu. O ünlü telgraf, fitili ateşleyen kıvılcım olmuş ve kendi infazını tetiklemişti. Bu da akla, bilgilere erişebilen, aileden birinin – polis, asker, yüksek memur – işin içinde olduğunu getiriyordu.

"Son bir ricam olacak, doktor. Diğer iki kızın isimlerini biliyorum. Benim için, onların mahalleleriyle ilgilenen hastaneleri bulup telefon açar ve o kızların da histeriden mustarip olduklarını teyit edebilirseniz, dünyanın en mutlu adamı olurum."

"Bu bütün öğleden sonramı alacaktır, çok meşgulüm ve..."

"Bir gün o çocukların ebeveynlerine bir cevap verebilmek istemez miydiniz?"

Doktor kısa bir sessizlikten sonra dudaklarını büzerek başıyla onayladı. Sharko ona cep telefonu numarasını bıraktı.

"Toplu histeri hakkındaki kitabınızı ödünç alabilir miyim? Size Fransa'dan gönderirim hemen."

Nubiyalı başıyla onayladı. Sharko hararetle teşekkür etti.

Sonra onu orada, dünyanın umursamadığı o sefaletin ortasında bırakıp gitti.

29

Liège polis kurulu – yerel polisin yetkili mercii – Szpilman'm evinde Lucie'ye eşlik etmek üzere, bir çilingir, bir astsubay çavuş ve iki müfettiş adayı görevlendirmişti. Teorik olarak, Fransız kadının hiçbir şeye dokunma hakkı yoktu. Orada sadece polislere aramalarında yol göstermek ve gerekirse zabıt tutmak için bulunuyordu.

Lucie, Liège'deki evin kapalı kapısı önünde, durumdan pek memnun değildi. Luc Szpilman, önceki günden beri, ne evinde arama yapılacağını bildirmek için açılan telefonlara, ne de postallı şahsın robot portresinin oluşturulmasıyla ilgili tebligatlara yanıt vermişti. Aynasızların zili sabırsızca çalmaları da bir şey değiştirmedi. Çilingir kilidi zorlamak için alet edevatıyla ilerlemeye koyulunca, Lucie kollarını iki yana açarak karşı çıktı.

"Sanırım buna gerek yok."

Çenesiyle yerinden oynamış kilidi işaret etti.

"Kapı koluna dokunmuyoruz. Eldivenleriniz var mı?"

Grubun şefi olan Debroeck, üniformasının ceplerinden çok sayıda eldiven çıkardı. Meslektaşlarına dağıttıktan sonra, bir çift de Lucie'ye verdi. Kimse tek kelime etmiyordu. Adamlar 9 mm. Parabellum atan Glock'larını çekip eve girdiler. Sig Sauer'ini sıyıran Lucie de onları takip etti. Çilingir dışarıda kaldı.

İçeride, birkaç sinek vızıldıyordu.

Cinayetin soğukluğu, en ufak bir uyarıda bulunmadan etrafa yayıldı. Lucie gözlerini kıstı.

Luc Szpilman'ın cesedi kanepenin arkasında, sevgilisininkiyse mutfağa inen basamaklarda yatıyordu. Genç kadının arkasında kan izi uzanıyordu.

İkisi de arkadan, birçok bıçak darbesiyle öldürülmüşlerdi.

Birçok? Her biri yirmi otuz kez bıçaklanmış, pijama ve gecelikleri baştan aşağı delik deşik olmuştu. Saymak kolay değildi.

Lucie elini ağır ağır yüzünde gezdirdi. Üç gündür son derece hastalıklı ortamlarda bulunuyordu ve bu durum sinir sistemini zorlamaya başlamıştı. Karşılaştığı kasvetli manzara zaman içinde donmuş bir tablo gibiydi. Sanki cesetler aniden canlanıp kaçmaya devam edeceklerdi. Çünkü kaçıyorlardı. Sahneyi hayal etmek zor değildi: Büyük olasılıkla gece vakti, katiller koca evin öbür ucundaki kilidi zorlayıp içeri giriyorlar. Belki de saat sabahın iki veya üçü. Luc Szpilman'ın tek başına ve uykuda olduğunu zannediyorlar. Ama bir sürprizle karşılaşıyorlar. Çocuk karşılarında, sevgilisiyle birlikte kanepeye oturmuş, hâlâ salon sehpasının üstünde duran cigaralığı sarmakla meşgul. Luc birini hemen tanıyor, filmi almaya gelen postallı adam bu. Gençler paniğe kapılıp kaçmaya çalışıyorlar. Caniler onları yakalıyor ve arkalarından defalarca bıçaklıyorlar.

Sonrası, izah edilmesi imkânsız bir delilik.

Lucie ve polisler oldukları yerde donakalmış ve sessizce geri çekilmişlerdi. İçlerinden en genci, ancak yirmi beş yaşındaki müfettiş adayı, yüzü bembeyaz halde dışarı çıkmak istedi. Federal değil, yerel poliste çalışıyordu ve bu tür olaylara alışık değildi. Sakin bir günde bir evi aramaya gelmiş ve kendilerini, üzerine daha şimdiden sineklerin üşüştüğü, bıçak darbeleriyle delik deşik edilmiş iki cesetle karşı karşıya bulmuşlardı.

Debroeck, cinayet mahallini bozmamaya dikkat ederek iyi iş çıkarıyordu. Belçika polisi sağlam subaylar yetiştiriyor ve birçok alanda öne çıkıyordu. Lucie'yse, cesetleri yok saymaya çalışarak cinayetlerin işlendiği yerlerin yakın çevresini gözleriyle taradı. Açık çekmeceler, devrilmiş mobilyalar... Duvara gömülü, kapağı

kırılmış bir kasanın varlığını fark etti. Onu saklamaya yarayan tablonun çerçevesi de parçalanıp yere atılmıştı.

"Hem Luc Szpilman'ın robot portre çizdirmesini engellemişler, hem de kendilerini ele verebilecek her şeyi alıp götürmüşler."

"Ne ele verebilir ki onları?"

"Babasının o anonim filmle ilgili keşfettikleri. Belki de Kanadalı kargayla değiş tokuş ettiği belgeler. Gelip her şeyi temizlemişler. Lanet olsun!"

Derin bir nefes alma ihtiyacı duyan Lucie, arakasını dönüp çıktı.

Yine onlardı... Claude Poignet'nin katilleri temizlik yapmaya devam ediyorlardı. Ama bu sefer, ne ritüel vardı, ne de gösteri isteği.

Sadece vahşi hayvanlar tarafından işlenmiş, anlamsız bir eylem söz konusuydu.

30

[L]ucie, Kashmareck'in arabasına yaslanmış, durumu özetliyordu. Olay yeri inceleme ekipleri ve iki adli tabibin gelişinden biraz sonra, komutan da Szpilman'ın evinin önündeki Lucie'nin yanına gelmişti. Üniformalı adamlar saatlerdir eve girip çıkıyorlardı.

Lucie çenesini açık kapıya doğru salladı.

"Adli tabipler ölüm saati hakkında bir tahminde bulundular. Claude Poignet cinayetiyle aynı gece gerçekleşmiş. Caniler film onarıcısının vahşice ortadan kaldırılması ve bobinin çalınmasının bizi buraya getireceğini biliyorlardı. O yüzden, kendilerini açıkça teşhis edebilecek tek kişiyi öldürdüler. Sevgilisine gelince... Zavallı kız yanlış yerde bulunma şanssızlığına kurban gitmiş."

Genç kadın göğüs geçirdi.

"Bilgisayarın sabit diski ve kütüphanedeki tüm kitaplar yok olmuş. Tarih, casusluk ve soykırımlar hakkında kitaplar vardı. Szpilman içlerine notlar almış olabilir. Belki de aralarında bizi bir şeylere yöneltecek, özel bir eser vardı. Kahretsin, buraya ilk geldiğimde bilseydim!"

"Benim kafamı da bu hırsızlıklar kurcalıyor. İhtiyar Szpilman basit bir koleksiyoncuydu."

"Bir koleksiyoncudan öteydi... O film hakkında soruşturma yaptı, onu didik didik inceledi, bu konuda bir hayli bilgili görünen Kanadalı bir adamla temasa geçti. Ve katiller, şu ya da bu şekilde, bunu öğrendiler."

Kashmareck, soğutmalı torpido gözünden iki küçük şişe su çıkarıp birini Lucie'ye attı.

"Sen nasılsın peki?"

"Mükemmel."

"Kötü deme hakkın var."

"İyiyim, iyi."

"Ya kızın, durumunda düzelme var mı?"

"Hımm... evet. Sabah sıkı bir kahvaltı yaptı ve öğlen her şeyi yalayıp yuttu. Dolayısıyla, serumu kestiler. Şimdi, tuvalet ziyaretinin meşhur kararı bekleniyor. Hayat, işte..."

Kashmareck son günlerde yüzünde nadir görülen bir tebessüm gönderdi ona.

"Hepimiz buralardan geçiyoruz. Çocuklar bize önceliklerin her zaman bizim sandıklarımız olmadığını hatırlatmak için varlar. Bazen zor olsa da, varoluşumuza düzen getiriyorlar."

"Sizin kaç çocuğunuz var?"

"Lüzumundan fazla." Komutan saatine baktı. "Pekâlâ, gidip Lille'den bilgilere gerçek zamanlı olarak ulaşabilmemiz için yerel görevlilerle konuşacağım. Sen de gidebilirsin. Burada olaylar iyice aydınlığa kavuşana kadar çocuğunla birkaç saat geçir bari. Berbat görünüyorsun ve önümüzdeki günlerde işlerin daha da kötüleşme olasılığı var."

"Tamam..."

Lucie yerinden kımıldamadan dudaklarını büzdü.

"Biliyor musunuz, Amirim, bu son cinayetten bazı tuhaf kokular geliyor."

"Ne gibi?"

"Olay mahallindeki adli tabipler kızın vücudunda otuz yedi, oğlanınkinde kırk bir bıçak darbesi saydılar... Bedenlerinin her tarafında birkaç santimetrelik derin yaralar vardı, cinsel organlar dâhil. Kiminde bıçak sapına kadar batırılmıştı. Bunu, metalin kesik

çevresinde bıraktığı izlerden anladılar. Yaraların özelliklerine ve vuruş tarzındaki benzerliğe bakarak tek ve aynı saldırganın işi olduğunu düşünüyorlar."

Amir ona sessizlikle karşılık verdi. Söyleyecek, açıklayacak hiçbir şey yoktu. Lucie gözlerini dikmiş, ısrarla ona bakıyordu.

"Burada katıksız bir delilik söz konusu, Amirim. Hareketlerinde, iş görme tarzlarında... Tutumlarının mantığında, normal olmayan bir şeyler var. Elli yıldan fazla bir süre önce çekilmiş filmdeki çocuklarda görülen türden, irrasyonel davranışlar."

31

[E]ugénie oradan ayrılacağı için mutluydu. Otelin önünde sevinçten zıplıyor, cıvıldıyordu. Sharko'ysa binanın dibinde kendisini bekleyen taksiye valizini taşımakla meşguldü. Onu götürmeye elçilik Mercedes'i gelmemişti bu sefer. Kararlaştırıldığı gibi, saat tam ikide, karakolda fotoğrafları Lebrun'e iade etmişti. Elçilik ataşesi komiser oraya yalnız gelmiş ve kısa görüşmeleri pek iyi geçmemişti. Özellikle de Lebrun burnunun kenarındaki hematomu fark edince. Sharko küvette kayıp düştüğünü söyleyince, yoruma gerek kalmamıştı.

Kaldırımda tek başına dikilen komiser, kendisine hoşça kal deyip şans dileyecek Nahed'i görme umuduyla boşuna etrafa bakındı. Genç kadın aramalarının hiçbirine cevap vermemişti. Büyük olasılıkla elçilikten aldığı talimat yüzündendi bu. Sharko boğazı düğümlenmiş halde taksisine bindi ve şoföre havaalanına gitmesini söyledi.

Yanına kurulan Eugénie yolda buharlaştı. Sharko kafasının içinde çığlıklar yankılanmadan manzaranın tadını çıkarabilmişti nihayet. Mısır'a gelişinden beri ilk kez, gerçekten rahat bir soluk alıyordu.

Birkaç saat evvel, Selam Sağlık Merkezi'nin doktoru Taha Abu Zeyid onu aramış ve tahminlerini doğrulamıştı: Diğer iki kurban da toplu histeri fenomeninden etkilenmiş, hem de en saldırgan versiyonunu yaşamışlardı. Elbette hiçbir dosyayı arşivlememiş farklı doktorların hatırladıklarına göre, kızlar saldırganlık semptomlarından acımasızca öldürülene kadar kurtulamamışlardı.

Ortak nokta buydu.

Toplu histeri.

Belki de, Gravenchon'da bulunan beş kimliği meçhul cesedi birleştiren bağ da buydu.

Taksi şehir merkezinden ayrılıp Salah Salem ekspres yoluna çıktı. Kahire'nin nefesi egzoz dumanları içinde yavaş yavaş kayboluyordu.

Karanlık düşünceleriyle yalnız kalan, alnını cama yapıştırmış Sharko, uzakta bir tren gördü. Aracın dışında, körüklerin yanındaki boru ve basamaklarda dikilen dört adam, çıkıntılara dört elle tutunmuşlardı. Dinleri, inançları ne olursa olsun, düşmemek için birbirlerine sarılıyorlardı. Onca rüzgâr ve güneşte, Kahire'nin yakıcı tozuna doğru hızla yol alıyorlardı. Bu insanlar üç liralık bilet parasını ödememek için hayatlarını tehlikeye atıyorlar, ama gülümsüyor ve mutlu görünüyorlardı, çünkü yaşadıkları sefalet onlara hayatın ne denli yaşamaya değer olduğunu herkesten çok hatırlatıyordu.

Sharko havaalanında, Libya'ya gitmek için, büyük bir bez torbadan ibaret bagajlarıyla *low-cost* gişelerin önünde yığılanları gördü. Bu insanlar, tam tersine, yoksulluktan kurtulmak için Mısır'dan kaçıyorlardı. Petrolün herkesin hayatına karar vereceği bir ülkeye gidiyorlardı. Bir gün evlerine geri dönecekler ya da belki sonuçta, derme çatma bir tekneyle İtalya kıyılarında karaya oturacaklardı.

Sharko büyük piramitlerin güzelliğini görmemiş, ama neticede elinde kalan tek lüksü onuru olan bir halkın güzelliğine şahit olmuştu. Uçağı havalandığı sırada, Nahed'le randevulaştığı gece onu Sainte-Barbara Kilisesi'nin önüne götüren Kıpti taksi şoförünün anlattığı fıkrayı anımsadı.

Biri Alman, biri Fransız, bir diğeri de Mısırlı üç kişiye, Âdem ve Havva'nın hangi milletten olabileceklerini sormuşlar. Alman, "Âdem ve Havva'nın her tarafından sağlık ve hijyen fışkırıyor;

Alman olmalılar!" diye cevap vermiş. Fransız, "Âdem ve Havva'nın mükemmel, erotik vücutları var; ancak Fransız olabilirler!" diye iddia etmiş. Ama tartışmayı sonuca bağlayan Mısırlı olmuş: "Âdem ve Havva'nın ikisi de çırılçıplak, kendilerine ayakkabı alacak paraları bile yok. Dahası, cennette yaşadıklarını zannediyorlar. Mutlaka Mısırlı olmalılar."

Sharko, on beş dakika uçtuktan sonra, toplu histeri konusunu işleyen kitaba göz gezdirmeye daldı. Doktor Taha Abu Zeyid'in kısaca açıkladığı gibi, bu fenomen çağları, halkları ve dinleri kat etmişti. Yazar fotoğraflara, tanıklıklara, uzmanlarla yapılmış mülakatlara dayanıyordu. Mesela, Ortaçağ Fransası'ndaki cadı avı, kitlelerde ölçüsüz bir Şeytan korkusu ve anlamsız eylemlere yol açmıştı. İntikama susamış, uluyan kalabalıklar, anne ve çocuklar, alevler içinde yanan *cadılar* karşısında sevinç çığlıkları atarak alkış tutmuşlardı.

Kitapta anlatılan olaylar insanı hayrete düşürüyordu. Hindistan, 2001: Yeni Delhi'nin değişik semtlerinden yüzlerce kişi, "metal pençeleri ve kırmızı gözleri olan" yarı insan, yarı maymun bir hayali varlığın saldırısına uğradıklarına yemin etmişlerdi. Hatta bazı "kurbanlar", doğruca bir kolektif hayalden fırlamış bu yaratıktan kaçmak için pencereden atlamışlardı. Belçika: 1990'da, Belçika uzay fenomenlerini araştırma kuruluşuna, birdenbire, UFO görüldüğüne dair binlerce tanıklık yağmıştı. En makul muhtemel sebep sosyopsikolojikti. Medya tarafından abartılan, uçan cisim aramaya yönelik ani ve kitlesel bir coşku: İnsan bir şey görmeyi umut ettiğinde, onu gerçekten görüyordu. Dakar: Bir lisenin doksan öğrencisi transa geçmiş ve hastaneye kaldırılmışlardı. Bazıları lanetten, arınma ayinlerinden, fenomeni engellemek için verilmesi gereken kurbanlardan söz ediyordu.

Sharko sayfaları çevirdi, olaylar bitmek bilmiyordu. Tarikatlarda grup halinde intiharlar, kalabalıkların paniği, Amityville'deki gibi sağlıksız bina sendromu, konserlerde toplu bayılmalar... Soykırımlar üzerine bir bölüm bile vardı, kimi psikiyatrların deyimiyle bir "toplu cinayet histerisi": Örgütleyiciler soğukkanlılıkla acımasız planlar yaparlarken, uygulayıcılar kitle halinde tam bir imha ve katliam çılgınlığına gömülmüşlerdi.

Netice itibarıyla, kitlesel psikojenik sendrom veya fenomen, toplu histeri, histerik salgın, psikojen kökenli kolektif sendrom gibi muhtelif tanımlamalarla sunulan fenomenin gerçek hiçbir açıklaması yoktu. Psikiyatrinin kutsal kitabında – DSM IV[23] – yer almamakla beraber, varlığı inkâr edilemezdi. Uzmanlar, bilim insanları asıl olarak psikolojik kökenli bir nedenden söz ediyorlardı, ama fenomenin ortaya çıkış sebebini – depremin merkez üssü – ve mide bulantısı, kusma, eklem ve kas ağrıları gibi sahici fiziksel belirtileri açıklamaktan acizdiler...

Sharko, uçağın inişinden kısa bir süre önce kitabını kapatıp pencereden boşluğa baktı. Kana susamış, sadist bir yaratık, öldürerek, kesip parçalayarak, beyin ve gözleri çalarak histerik fenomenlerde bir şey arıyordu belki de. Ama niye? Bu denli barbarca eylemleri hangi amaç açıklayabilirdi? Gerçekten bir amaç varsa tabii...

Uçağın bin metre altında, Paris'in ışıkları göründü. Bilgisayar ve televizyonları başına yığılmış ya da cep telefonlarına yapışmış milyonlarca kişi... Burada, toplu histerinin en modern ve tehlikeli biçimi söz konusuydu bir bakıma: Zihinleri görüntü âlemine bağlanmış insanlardan oluşan, dev bir grup. Sharko dâhil hiç kimsenin kaçınamadığı, modern bir delilik.

---

23 Amerikan Psikiyatri Birliği tarafından yayımlanan Ruhsal Bozuklukların Tanısal ve İstatistiksel El Kitabı. (ç. n.)

32

[S]harko akşam karanlığında nihayet L'Hay-les-Roses'daki apartmanına ulaştı. Mısır başkentiyle karşılaştırıldığında, bakımlı yolları, bir kitaba dalmış veya camdan bakan huzurlu yüzleriyle Paris ve banliyösü, neredeyse güven verici görünüyordu. Bagajlarını bir kenara bırakan komiser, demiryolu ağını çalıştırıp kendini biyel ve tekerleklerin hoş uğultusu ve buharın soluğuna kaptırdı. Artık onun bir parçası olmuş ses, koku ve minik alışkanlıklar sayesinde biraz rahatlamıştı.

Ama Kahire'nin büyüleyiciliği ruhunun derinliklerinde hâlâ duruyordu.

Derisine batan dişli kıskaçların hassas ısırığı da.

Sharko göğüs geçirerek oturma odasına döndü. Sos kavanozunu, kestane şekerlerini ve uçağa binmeden önce *free shop*'tan aldığı hediyeleri masanın üstüne koydu. Martin Leclerc için bir şişe viski ile bir karton Marlboro, eşi Kathia içinse buhurdan.

Saatin geç olmasına, yorgunluğa ve yolculuk yüzünden sızlayan eklemlerine rağmen, evinin tam karşısındaki Roseraie Parkı'na kadar güçlükle yürüdü. Bir âdet, alışkanlık, ihtiyaç. Park bekçisi Marc sayısız polisiye dizilerinden birini seyrediyordu yine. Doğru dürüst tanımasak da görmeye alışık olduklarımıza yönelttiğimiz şu dostça tebessüm eşliğinde, parmaklıklı kapıyı açtı.

Sharko'nun bankı, bir tomruktan kesilmiş ve çok uzun zaman önce Suzanne'la isimlerinin başharflerini kazımış oldukları meşe ağacının altında sararıp solmuş o eski yarım silindir, parkın arka

ucunda onu bekliyordu. F&S. Ağacın karşısında duran komiser boş gözlerle, parmaklarını göğsünde gezdirdi. Zihninde çakmağın Arap adamın çarpık ağzı önünde titreşen alevi canlandı yine. Yanan derinin kendine has kokusunu hatırladı. Dişlerini sıkarak diğer yedi çizginin yanına çakıyla dikey bir çentik daha attı.

Artık kimseye kötülük edemeyecek sekiz alçak.

Çakısını kapatıp bankına oturdu ve ellerini açık bacaklarının arasında birleştirerek hafifçe öne eğildi. Kendi haline bakıp hakikaten erken yaşlanmış olduğunu düşündü. Fiziki olmasa da, manevi yönden. Sıcak hava bir çocuğun okşamaları gibi, ensesinde geziniyordu. Başkentin, aşağıda uyuyan o şişko kedinin üzerine karanlık çöküyordu. Ve karanlıkla beraber, mide bulandırıcı suç ve saldırı bulutu...

Mahzun gözlerini çimenlik bir alana dikti. Eugénie'yle ilk kez tam orada tanışmıştı. O sırada Eugénie, yere bağdaş kurmuş, komiserin kızının en sevdiği hikâye olan *Fantômette'in Kahramanlıkları*'nı[24] okuyordu ve Sharko'ya gülümsemişti. Zehirli bir tebessüm, paranoid şizofreninin ilk belirtisi. Suzanne ve Eloise'ın ölümleri yetmezmiş gibi, büyük çilenin başlangıcı.

Sharko, hastalığının en kötü zamanlarında bile, Kathia ve kocası tarafından her daim desteklenmişti. Martin Leclerc, tüm idari ve insani zorluklara rağmen, onu ayakta tutmayı bilmişti. 2006'da, Leclerc yepyeni bir birimin, ŞÖMO'nun başına geçmiş ve ona davranış analistliği teklif etmişti. Polis teşkilatında görece yeni olan bu iş, teoride bürodan ayrılmadan, çözülmemiş vahşi cinayet dosyalarını ele almaktan ibaretti. Muhtelif bilgilerin karşılaştırılması, soruşturmaya psikolojik açıdan yaklaşım, katillerin motivasyonlarını anlamak amacıyla bilgi işlem araçları ve istihbarat sistemlerini kullanma. Suç psikolojisi alanında lisans diploması ve yirmi yıllık sokak tecrübesine sahip, paranoyak

24 Les Exploits de Fantômette. (ç. n.)

eğilimli şizofren polis Sharko, kaldırımlardan uzakta, farklı bir sürek avı yürütmüştü.

Cebindeki telefon titreşince içini çekti. Ekranda "Lucie Henebelle" yazıyordu. Neredeyse gece yarısıydı. Sharko ölçülü bir gülümsemeyle telefonu açtı. Bu kadın da herkes gibi uyuyor olmalıydı. Ama hayır, ayaktaydı ve telefonuna sarılmıştı.

"İnsanları aramak için biraz geç bir saat, Teğmen Henebelle."

"Ama cevap vermek için asla geç değil... Uçağınızın Orly'ye 21.30 gibi ineceğini biliyordum. Bu saatte uyumanızın imkânsız olduğunu düşündüm."

"Kâhinlik yeteneğiniz var galiba. Uçakta verilen yemeği de biliyor musunuz?"

Lucie pediatri hastanesinin önünde hava alıyordu.

"Dün telesekreterinize mesaj bıraktım. Beni aramadınız."

"Üzgünüm, ama o sırada gövdemde ızgara balık yapılıyordu."

Sessizlik. Lucie konuşmanın dizginlerini geri aldı:

"Size haberlerim var..."

"Haberdarım zaten, gelir gelmez amirimi aradım. Oğul Szpilman ve sevgilisi öldürülmüş, bobin çalınmış ve asıl filmin içinde, bir de saklı film keşfetmişsiniz. Sunucudan indirmedim henüz. Şu an başka bir şeyin üzerindeyim."

"Neyin?"

"Bir bankın. Binlerce mil yol kat ettim, sivrisinekler yüzünden vücudum hesap makinesine benzedi ve sizce mahzuru yoksa, birkaç dakikalığına iş düşünmemeye çalışıyorum."

Sharko telefonunu kulağıyla omzu arasına sıkıştırıp kâğıt mendille ayakkabılarının ucunu sildi. Tabanına bakınca, ince kanallar arasına sıkışmış kum tanelerinin hâlâ durduğunu gördü. Onları parmağıyla sıyırıp dikkatle baktı.

"Niye aradınız?"

"Dedim ya, ben..."

"Siz ne? Geceleri bile cesetlerden konuşmaya mı ihtiyacınız var? Kendi takıntılarınızı beslemek için, orada neler bulduğumu mu öğrenmek istiyorsunuz? Bu sizin yakıtınız, her gün bir ayağınızı diğerinin önüne atma nedeniniz mi oluyor? Rüyalarınızı çok merak ediyorum, Henebelle."

Lucie ambulanslara ayrılmış yolun ortasında durmuştu. Kuzeydeki alçak gökyüzünde, mavi beyaz ışıklar dans ediyordu.

"Lütfen rüyalarımı oldukları yerde bırakın ve ucuz psikanalizinizi kendinize saklayın, Komiser. Size işimizle ilgili kısa bir Marsilya seyahati önermek istiyordum. Ama öyle görünüyor ki, bu pek ilginizi çekmiyor. Sonuçta, ben sadece bir teğmenim, sizse komisersiniz."

"Haklısınız, hiç çekmiyor. İyi geceler, Henebelle."

Sharko telefonu genç kadının suratına kapattı. Canı sıkılan Lucie birkaç saniye alete bakakaldı. "Siktir git!" diye düşündü. Bu herif tam bir sersemdi. Bir daha asla aramayacaktı onu. Sinirden morarmış halde, otomattan bir çikolata alıp yalamadan yuttu.

"Kaloriler için teşekkürler, kıçımın kenarı çakal!"

Sonra merdivenlere yöneldi. Cep telefonu çalıp da ekranında *Sharko* denen o adamın adını okuyunca, dudakları kocaman bir tebessümle gerildi. Telefonu açmak için telesekreterin devreye girmesinden önceki son zil sesini bekledi.

"Ne oldu? Öğrenmeden duramadınız, öyle değil mi?"

"Marsilya'da ne var, Teğmen Henebelle?"

Lucie yanıt vermeden önce bir süre bekledi.

"Bir saat önce, ellili yılların filmlerinde uzmanlaşmış bir profesyonel aradı. Kısa metrajdaki aktrisin kimliğini belirlemeyi başarmış. Kadının adı Judith Sagnol ve hâlâ hayatta, Komiser."

Sharko yüzünü buruşturarak bankından kalktı. Göğüs geçirdi.

"Tamam... Asıl filmi ve saklı olanı bu akşam indiririm. Neler döndüğünü görürüz artık. Yarın saat kaçta Paris'te olacaksınız?"

"Kuzey Garı'na varış saatim 10.52. Marsilya trenimse saat 11.36'da Lyon Garı'ndan kalkıyor. 14.57'de Marsilya'da olur. Sagnol'un haberi var, otelde bizi bekleyecek. Ellili yılların porno sineması hakkında röportaj yapan gazeteciler olduğumuzu söyledim ona."

"Güzel bahane. Ama gidiş saatinizi erteleyin. Amirinizle birlikte Nanterre'deki sabah toplantısına katılmanızı sağlayacağım. Oradan beraber gideriz."

"Pekâlâ. Şimdi, Mısır'da ne bulduğunuzu anlatın bana."

"Keops, Kefren ve Mikerinos adında üç güzel piramit. Yarın görüşürüz, Henebelle."

Sharko parkından ayrılmadan önce parmaklarını ağacın gövdesine kazınmış sekiz dikey çizgi üzerinde son bir kez gezdirdi.

Ve karanlıkta tek başına, dişlerini sıktı.

33

[L]ucie ve amiri Kashmareck Nanterre'deki bürolara birlikte geldiler. Lille-Europe Garı'ndan TGV'ye binmiş, sonra da Kuzey Garı'ndan bir taksiye atlayarak Adli Polis Genel Müdürlüğü'ne varmışlardı. Günün yoğun geçeceğini öngören Lucie, özellikle erkeksi bir kıyafeti tercih etmişti: Dar bir blucin, kısa kollu, gri *sweatshirt* ve ucu demirli Kickers botlar. Erkek gibi giyinip kalabalığın içinde erimeyi seviyordu. Saat henüz 10.00 bile olmamasına rağmen, sokakta güneş daha şimdiden asfaltı pişiriyordu. Başkent ve banliyösü üzerinde, kirli hava bulutu yavaş yavaş yükseliyordu.

Binanın içindeki atmosfer daha serindi. Toplantı odasında, Sharko ve Martin Leclerc, Mısır'daki Fransız elçiliğinden faksla ŞÖMO amirine yollanan acı mektup hakkında tartışıyorlardı.

"Lebrun bir kopya da Losselin'e göndermiş. Bu hikâye senin suratında patlayacak sonunda."

Sharko omuz silkti.

"Büyük patron benden uzun zamandır hoşlanmıyor zaten. Bir saçmalık daha fark etmez."

"Aksine, çok fark eder! Sana vurması için eline bir sopa veriyorsun. Hem beni ne duruma düşürdüğünün farkında mısın? Şu aralar başımda yeterince dert yok sanki."

Cep telefonu çalan Leclerc'in yüzü ekrana bakınca asıldı. Telefonu açarak uzaklaştı.

"Kathia..."

Sharko onun ileri geri gidip gelişini seyrediyordu. Amiri ve dostu normal halindeymiş gibi görünmüyordu. Fazla asabiydi ve aklını işe veremiyordu. Lucie ve Kashmareck odaya girince, Sharko bu düşüncelerden sıyrıldı. Martin Leclerc dudaklarını büzerek çabucak telefonu kapattı. Dört polis el sıkıştılar. Alışılmış nezaket sözleri söylendi. Kashmareck ve Leclerc kahve başında sohbet etmeye giderlerken, Lucie komisere küçük bir tebessüm gönderdi.

"Mısır size pek yaramamış," dedi yavaşça. "Burnunuza ne oldu?"

"Kocaman bir sivrisinek. Aramızda olduğunuza memnun musunuz?"

Lucie etrafına bakındı. Gözleri parlıyordu.

"Fransız Adli Polisi'nin kalbi. En büyük cinayet dosyalarının hepsinin geçtiği yer. Burayı, daha birkaç sene öncesine kadar, şeflerim için rapor yazarken boş vaktim olduğunda okuduğum romanlardan biliyordum sadece."

"Nanterre iyidir, ama 36 numara..."

"36 numara... Orası bir efsane!"

"Bir gün, Nord'u bırakıp, Orfèvres Rıhtımı, 36 numarada çalışmaya geldim. Gıcırdayan, eski merdivenleri ilk çıkışımda nasıl gururlandığımı anlatamam. Kendimi Maigret[25] gibi hissediyordum. En karanlık, en çarpık ve karışık soruşturmalara erişebiliyordum. Zevkten dört köşeydim. Ancak etrafımdaki her şeyi yitirmiştim. Alışık olduğum bölgeyi, yaşam kalitesini, komşu ve arkadaşlarımla sürdürdüğüm insanca ilişkileri... 36 numaranın çürümüş büroları cinayet ve ter kokar, gerçek budur."

Lucie içini çekti.

"Sorun sadece ben miyim, yoksa sohbet tıkamak gibi bir yeteneğiniz mi var?"

Birkaç dakika sonra, herkes yuvarlak masanın başına otururak kalem kâğıdını çıkardı. Çok geçmeden, Paris trafiğine kurban giden Péresse de geldi.

25 Georges Simenon'un romanlarındaki ünlü komiser tiplemesi. (ç. n.)

Leclerc kısa bir değerlendirme yaptı: Herkesin aynı bilgi seviyesine sahip olması için, bulguları ortaya sermek, soruşturmanın ipuçlarını birbirine bağlamak gerekiyordu. ŞÖMO amiri ortamı iyice hazırlamak için 1955 tarihli filmin bütün halini ve saklı görüntüler versiyonunu oynattı. Yüzler bir kere daha merak ve tiksintiyle derinleşti.

Ardından sözü Rouenlı komiser aldı ve bir yığın kötü haber açıkladı. Normandiya bölgesi hastane, uyuşturucudan arındırma merkezi ve hapishanelerinde yürütülen araştırmalar, topraktan çıkarılan cesetler konusunda hiçbir sonuç vermemişti. Kayıp kişiler dosyasından da bir şey çıkmadığı için, Fransa topraklarındaki kaçak göçmenler veya yasadışı durumdaki yabancılar hipotezi, grupta bir Asyalının varlığı sebebiyle daha da güçlenen, en olası ipucu olarak kalıyordu. Rouen cinayet bürosu halihazırda, insan kaçakçılığı şebekelerine yaklaşmak amacıyla adli polisin diğer servisleriyle işbirliği yapıyordu. Péresse bunun yanlış bir iz olabileceğini kabul ediyordu, ama ekiplerinin elindeki ipuçlarının azlığı dolayısıyla, şimdilik başka bir soruşturma rotası tasarlayamıyordu. Cesetlerden alınan ve analiz sonuçlarının gün içinde ya da yarın gelmesi beklenen DNA örneklerinin bir şeyler söylemesini ümit ediyordu.

Claude Poignet'nin acımasızca öldürülüşünü ve Luc Szpilman'la sevgilisinin vahşice katledilişlerini ayrıntılarıyla anlatan Kashmareck daha konuşkan çıkmıştı. Varılan ilk sonuçlar, aynı canilerin söz konusu olduğunu ve cinayetleri aynı akşam işlediklerini düşündürüyordu. Postal giyen, otuz yaşlarında, iri kıyım bir adam ve hiç görünmeyen bir şahıs daha. Biri sinema, diğeri tıp alanında bilgili, iki soğukkanlı, planlı ve sadist katil. Bobinle alakalı bütün yolları kapatmak için her şeyi yapmaya hazır tetikçiler.

Sonra, Lille'den gelen komutan, Belçikalı soruşturmacıların Wlad Szpilman'ın geçmişine dair bulduklarından bahsetti.

"Dün akşam, babayla ilgili çok ilginç bilgiler edindim. Her şeyden önce, filmin nereden geldiği hakkında. Belçikalı soruş-

turmacılar Szpilman'ın bobini Brüksel'deki Uluslararası Arşivler Federasyonu'ndan ödünç aldığını doğruladılar. Ödünç almak derken, aşırmayı kastediyorum: Szpilman'ın kleptomanisi varmış. UAF'takiler pek ilginç bir olay anlatmışlar. Yaklaşık iki yıl önce, şu meşhur filmi seyretmek isteyen bir adam gelmiş ve o zamanki müdür, raflarında bulunması gereken bobinin yerinde olmadığını fark etmiş. Szpilman'da olduğunu bilmiyormuş tabii."

"İki yıl önce mi? Katiller daha o zamandan beri bobinin peşinde miymişler yani?"

"Öyle görünüyor. Szpilman, isteyerek ya da istemeyerek, işlerine taş koymuş."

"Film tam olarak nereden geliyormuş, peki? UAF'a ulaşmadan önce yani."

"Arşivlerinin bir kısmını boşaltan Kanada Ulusal Film Ofisi'nin yolladığı birtakım kısa metrajın arasındaymış. Kanadalıların eski kayıtlarına göre, oraya da 1956'da, isimsiz bir bağışla gelmiş."

Sharko sandalyesine yaslandı.

"İsimsiz bağış..." diye tekrarladı. "Daha yeni imal edildiği halde, arşive kaldırılıyor. Bobinin peşindeki şu meşhur şahıs onun UAF'a geldiğinden nasıl haberdar olmuş peki?"

Kashmareck notlarını karıştırıyordu. İşaret parmağını yaladı.

"Açıklaması burada. Filmlerin büyük bir kısmı, başlığına, yılına ve bobin üzerinde yazılı pelikül numarası, ülke, fabrika gibi tüm bilgilere göre sınıflanmış. Her şey merkezi sisteme yüklenmiş ve UAF'ın internet sitesinden ulaşılabiliyormuş. Arama motoruyla, bir arşiv merkezinden çıkıp diğerine geçen filmler takip edilebilir. Sonra da, araştırma alanını daraltmak için, eldeki verilerle -pelikül numarası, menşe ülke, fabrika– filtre etmek yeterli. Bir film yer değiştirdiğinde uyarı almak bile mümkün. Bu durumda, nasıl haberdar olduğu ortada..."

"UAF'm sitesine bağlanan internet kullanıcılarını tespit etmek mümkün mü?" diye sordu Henebelle.

"Maalesef, hayır. Aramaların kaydı tutulmuyor."

Sharko yanı başında oturan Henebelle'i gözucuyla inceliyordu. Işık genç kadının yüzüne özel bir şekilde vuruyor, âdeta tenine değer değmez donuklaşıyordu. Komiser onun kararlılığını, konsantrasyonunu, mavi irislerinin derinliğinde yanan tehlikeli alevleri görüyordu. Bu bakışı çok iyi tanıyordu.

Kashmareck'in araştırmalarını dikkatle not eden Leclerc araya girdi.

"Ya Wlad Szpilman? Kleptoman eğilimli bir koleksiyoncu olmak dışında kimmiş?"

"Belçikalı soruşturmacılar ilginç şeyler keşfetmişler. Arkadaşlarına göre, Wlad Szpilman son iki senedir bir araştırma yürütüyor gibiymiş. Amerikan, İngiliz, hatta Fransız gizli servisleriyle alakalı bütün film ve belgeselleri aşırmaya veya daha yasal yollardan edinmeye başlamış... CIA, MI5, soğuk savaş ve silahlanma yarışı hakkında röportajlar vesaire..."

"Son iki senedir..." diye tekrarladı Sharko. "Tesadüfe bakın ki, Kanadalı karga da telefonda, *iki senedir* bu meseleyi soruşturduğunu söylemişti. Her şey Szpilman'ın filmi ele geçirdiği zaman başlamış gibi görünüyor."

"Zaten Szpilman da filmin analizini yaptırmak üzere duyusal pazarlama merkezine o dönemde gitmiş," diye tamamladı Lucie.

Kashmareck çenesini sallayarak onu onayladı. Sharko, gözlerini bir süre karşısındaki boş sandalyeye diktikten sonra, yeniden konuşmaya başlayan Lilleli komutana çevirdi.

"Ama hepsi bu kadar değil. Ayrıca, Szpilman vaktinin büyük bir bölümünü Liège kütüphanesinde geçiriyormuş. Bir gün, tarayıcıda bir belge unutmuş ve kütüphaneci kadının aklına bunu ona iade etmek gelmemiş. Söylediğine göre, Szpilman sürekli olarak 'XX. Yüzyıl Tarihi' raflarına takılıyormuş."

Kashmareck deri çantasından bir kâğıt çıkarıp dolaşıma sundu. Onu ilk alan Lucie oldu. Gerçekten de, kitaptan taranmışa benzeyen,

siyah beyaz bir fotoğraf söz konusuydu. Bir tarlanın ortasında, tüfeklerini çocuklarına sımsıkı sarılmış kadınlara doğrultmuş Alman askerleri görülüyordu. Fotoğrafın alt tarafında bir yazı vardı: "*Ukrayna, Ivangorod'da kurşunla gerçekleştirilen Şoah*[26] sırasında, fotoğrafçının önünde Yahudi anneler ve çocuklarına nişan alan Alman askerleri, 1942." Lucie gözlerini, ön planda tüfeğini kaldırmış askerin bakışına dikmişti. Adamın gözlerindeki donuk ifade, dudaklarındaki hain kıvrılış tüyler ürperticiydi: Bir fotoğrafçının önünde, nasıl insan öldürülebilirdi? Ölüm karşısındaki bir yüzü, pelikül üzerinde ölümsüzleştiren birinin varlığı nasıl yok sayılabilirdi?

Lucie fotoğrafı Péresse'e geçirdi. Kashmareck masanın üstüne bir kitap bıraktı.

"Fotoğrafın kopyalandığı kitap bu. Kurşunla Şoah konusunu ele alıyor. Bu görüntüyü 47. sayfada buldum. Bir sonraki sayfada, bütün Yahudi kadın ve çocukların cesetleri yerde yatıyor, kafalarından tek mermiyle vurulmuşlar."

Sharko kitabın sayfalarını karıştırdı ve fotoğrafları dikkatle inceledi.

"Yahudi soykırımı," dedi.

Uçakta okuduğu kitabı düşünüyordu. "Toplu cinayet histerisi". Bu basit bir tesadüf olamazdı. Szpilman Mısır'da katledilen kızlarla ilişkili bir şeylerin peşindeydi.

Kashmareck sinirli bir şekilde elindeki sigarayla oynuyordu. Keşke onu hemen oracıkta içebilseydi. Yeniden söz aldı.

"Wlad Szpilman'ın kütüphaneye gidip gelmeyi garip bir şekilde artırdığını ve bunu yine şu son yıllarda yaptığını kabul etmek gerekir. İşin tuhafı, asla kitap ödünç almıyor ve dolayısıyla, listelerde hiç iz bırakmıyormuş. Tıpkı internete bağlandığında bırakmadığı gibi. Tam bir hayalet."

Lucie müdahale etti:

---

26 Yahudi soykırımı. (ç. n.)

"Özel kütüphanesinde kitaplar görmüştüm, katiller tarafından çalınan kitaplar. Tarihin önemli çatışmalarını ele alıyorlardı. Savaşları, soykırımları... Casusluk hakkında olanlar da vardı..."

Lucie anımsamaya çalıştı. Dikkatini özellikle tıklım tıkış dolu raflarda yoğunlaştırmış değildi.

"... Bazılarının adları dilimin ucunda... Tam hatırlamıyorum, ama biri *artichaut*[27] gibi bir şeydi galiba."

"*Artichoke*[28]," diye düzeltti Leclerc. "CIA'in, sorgulama teknikleri üzerine bir araştırma programı. Ellili yıllarda, hafıza kaybına veya başka anormal hallere yol açmak için, hipnoz, LSD türü muhtelif uyuşturuculardan yararlanma gibi, her zaman parlak olmayan bir hayli deney yapıldı."

"Ellili yıllar," diye tekrarladı Lucie. "Film de 1955'e ait. Rastlantı mı? Filmin bazı görüntüleri aklımdan çıkmıyor, özellikle küçük kızın genişlemiş gözbebekleri. Uyuşturucu verilmiş gibi bakıyordu. Ve çocuğun önünde aniden duran şu boğanın görüntüsü. LSD'den, hipnozdan bahsettiniz, böyle bir şey söz konusu olabilir mi? Hem sonra..."

Lastikli dosyasını karıştırıp bir fotoğraf çıkardı ve Leclerc'e doğru itti.

"Bu fotoğrafı filmden bastım: Küçük kızın tavşanlara saldırmadan önceki halini gösteriyor. Şu Alman askerlerle karşılaştırın. Öldürmeden hemen önceki yüz ifadelerine bakın."

Leclerc iki klişeyi karşı karşıya getirdi.

"Aynı soğuk ifade."

"Aynı bakış, aynı nefret, aynı öldürme isteği... Biri otuz yaşlarında, diğeriyse ancak yedi ya da sekiz. Bu kadar küçük olmasına rağmen, kızın gözleri nasıl böyle bakabilir?"

Sessizlik. ŞÖMO amiri ciddi bir edayla fotoğrafı dolaşıma sundu. Fırsattan istifade salonun arka tarafındaki sebile gidip

27 Fransızca, enginar. (ç. n.)

28 İngilizce enginar. (ç. n.)

bir bardak su doldurdu ve cep telefonunu kontrol etti. Rahat bir havaya bürünmeye çalışarak geri döndü, ama Sharko keyfinin yerinde olmadığını anladı. Kathia'yla bir şeyler oluyordu.

"Başka bir şey var mı, Amir Kashmareck?"

Lilleli komiser başını iki yana salladı.

"Szpilman'ın son aylardaki telefon aramaları listesinden bir şey çıkmadı. Kanadalıyla iletişim kurmak için genellikle interneti kullandığını düşünüyoruz. Ama ekiplerimiz şimdilik eli kolu bağlı durumdalar. Belçikalı internete ilişkilerini tamamen anonim kılan bir sürü sistem üzerinden bağlanıyormuş. E-postalarında da bizim davayla ilgili görünen bir şey bulamadık."

Leclerc ona teşekkür etmek için hafif bir baş hareketi yapıp kendi komiserine döndü.

"Sıra sende. Mısır..."

Sharko boğazını temizledi ve oradaki macerasını anlatmaya koyuldu. Elbette ki, Atef Abdel-al ile çölde yaşadıklarından bahsetmeyi atladı ve kurbanlardan birinin yakınını sorgulayarak hastaneler ipucuna ulaştığını ileri sürdü. Yalan söylemekte hâlâ inanılmaz yetenekli olduğunu fark etti.

Monoloğu süresince, Lucie onu dikkatle inceledi. Artık pek rastlanmayan gövdesiyle havalı bir herifti. Elleri küçük yara izleriyle doluydu. Çene ve yanaklarında eski ustura kesikleri, sağlam şakakları ve defalarca kırılmış olması gereken bir burnu vardı. Polis olmasaydı, orta sıklette dövüşen bir boksör olabilirdi. Fazla yakışıklı değildi, ama Lucie onda belli bir çekicilik buluyordu. Güçlü bedeninden içsel bir kuvvet yayılıyordu.

"O kızlar toplu histeriye kapılmışlar," diye bağladı Sharko. "Ve filmi iyi seyrederseniz, küçük kızlar ve tavşanlar sahnesinde de tam olarak aynı şeyin yaşandığını fark edersiniz."

"Doğru," dedi Leclerc. "Sen ne düşünüyorsun?"

Bütün bakışlar Sharko'nun üzerinde toplandı.

"Özetleyelim... 1954-55 yılları, kuşkusuz Montreal taraflarında, hastane odasına benzer bir yer. Bir yanda kızlar, diğer yanda tavşanlar. Olayı filme çekmek için bir kamera... Ve fenomen gerçekleşiyor. Deli gibi davranan çocuklar hayvanları katlediyorlar. 1993, Kahire. Kuzeyden güneye bütün Mısır'ı vuran, açıklanamamış bir histeri dalgası. Haber dünyanın her tarafındaki bilim çevrelerinde dolaşıyor. Bir sene sonra bir katil, bu dalgadan en saldırgan biçimde etkilenmiş genç kızlara musallat oluyor. Üç cinayet, çıkarılıp alınan üç beyin."

"Gözleri de unutmayalım," dedi Lucie.

"Evet, gözleri de oyuluyor... Son olarak, 2009'da, yani on altı sene sonra, topraktan altı ay ila bir yıl önceden kalma beş ceset çıkarıyoruz. Hepsi de mermiyle, gövde ya da kafadan vurularak öldürülmüş veya yaralanmışlar. Hem önden, hem de arkadan ateş edilmiş. Bu son sahne size ne düşündürüyor?"

Sözü Lucie aldı.

"Dört bir yana kaçışan insanları. Onlar da bir tür deliliğe yakalanmış olabilirler."

"Ya da tıpkı o çocuklar gibi, saldırmaya çalışan insanlar söz konusu olabilir. Herhangi bir önbelirti olmaksızın, ani ve kısa bir saldırı. Bu durumda, onları öldürüp cesetlerini saklamaktan başka seçenek kalmıyor."

Sharko ayağa kalktı ve ellerini masaya dayadı.

"Beş kişiden oluşan bir grup hayal edin. Yirmi yaşlarında, sağlam, fiziksel bakımdan gayet formda adamlar. Çoğu eski bağımlı, ama uyuşturucuyu bırakmışlar. Koşullar öyle gerektirmiş. Hapishane, kliniğe kapatılma, sıkı denetim... Bu insanlar rahat çevrelerden gelmiyorlar, kemiklerinde kavgalardan ileri gelen bir sürü eski kırık var. Kendine bir kimlik yaratma, kuvvetli görünme ya da bir klana mensup olma ihtiyacını belirten dövmeler de cabası. Aralarında bir Asyalının varlığı grubun çeşitliliğini gösteriyor. Aslında birbirlerini tanımadıkları bile düşünülebilir.

Ama bu adamlar birlikteler. Tabanca ya da tüfekle silahlanmış en az iki başka adam tarafından gözleniyorlar."

"Niye iki?" diye araya girdi Péresse.

"Mermilerin geliş açıları ve vuruşların farklılığı yüzünden. Önden, arkadan... Sonra, saçma sapan şeyler olmaya başlıyor. Delikanlıların sigortaları atıyor ve saldırganlaşıp kontrol edilemez hale geliyorlar. Tavşanların karşısındaki küçük kızlar gibi. Mısırlı genç kurbanlar gibi. Onlar da toplu histeriye kapılıyorlar."

Leclerc derin derin nefes alıyordu.

"İnsanları körleştiren bir saldırganlık. Baş edilmesi imkânsız bir boğa gibi, gözlerini kan bürüyor."

"Evet, tam da öyle, baş edilemez bir boğa. Yine de, filme bakılırsa, o boğayı yola getirmeyi başardıkları düşünülebilir. Ama adamlarla başa çıkılamıyor. Gözetleyenler onları durmaları için uyarıyorlar, fakat bu işe yaramıyor. O zaman, karşı saldırıya geçerek üzerlerine ateş açıyorlar. Başka seçenekleri kalmayınca, vurup öldürüyor ya da yaralıyorlar. Yine bir histerinin baş gösterdiğinden şu ya da bu şekilde hemen haberdar olan, sinemacı ve doktor profilli katillerimiz de gelip yeniden işe koyuluyorlar. Beyin ve gözler çıkarılıp alındıktan sonra, cesetler toprağın iki metre altına gömülüyor..."

"Yani sence, Mısır'daki kızlarla buradaki beş adamın katilleri aynı, öyle mi?"

"Mısır'daki öldürme stili büyük farklılık arz etse de, aynı kişiler olduklarını düşünüyorum. Oradaki kurbanlar bu barbarca eylemler sırasında canlıymışlar, işkence görmüşler ve öldükten sonra uzuvları kesilmiş. Buradaki imha işlemi çok daha kısa sürmüş."

Kashmareck mıncıklaya mıncıklaya sonunda sigarasını ikiye kırmıştı.

"Katiller tam olarak ne arıyorlar?"

"Henüz bilmiyorum, ama şu toplu histeri fenomenleriyle bağlantılı galiba. Her halükârda, kendi köşelerine çekilmiş, bağımsız

bireylerle karşı karşıya bulunduğumuzu sanmıyorum. Birileri kardeşini öldürmesi için Atef Abdel-al'a para vermiş ve Gravenchon cesetleri büyük bir profesyonelliğe işaret ediyor."

Sharko amirine baktı.

"Sahi, 'E sendromu' terimi hakkında da bir araştırma yaptırsan, iyi olur... Toplu histerilerden konuşurken, Selam Sağlık Merkezi'ndeki doktor söz etmişti bundan. Sadece hatırladığı, ama anlamını bilmediği bir terim."

Leclerc hızla not aldı.

"Tamam. Pekâlâ... Toplantı tutanağını ben yazarım. Öncelikler şöyle: Mart 1994'te Kahire'de bulunan insani yardım kuruluşlarının personel listesini edinmek lazım. Bu işi de ben halledebilirim. Komiser Péresse, siz, insan kaçakçılığı izini takip edersiniz. Hiç belli olmaz. Belki bir şeyler çıkar."

"Peki."

"Size gelince, Amir Kashmareck..."

"Belçikalılarla çalışmaya devam ediyorum. Ve sırtımda ciddi bir cinayet var: Claude Poignet dosyası. Ekiplerim tam gaz çabalıyor. İzin döneminde olunması işi kolaylaştırmıyor."

"Mükemmel..." Leclerc Sharko'ya döndü. "Sen de..."

Komiser saatine baktıktan sonra, çenesiyle Lucie'yi işaret etti.

"Biz Marsilya'ya gidiyoruz. Filmdeki aktrisin kimliği belli oldu, adı Judith Sagnol, bize anlatacak şeyleri vardır mutlaka. Henebelle? Son olarak, ondan bahsedebilir misin biraz?"

Lucie not defterini karıştırdı.

"Yetmiş yedi yaşında. Paris'te ikamet ediyor, ama şu sıra Vieux-Port'daki Sofitel Oteli'nde hoşça vakit geçirmekle meşgul. 1956'da, yani filmin çekilmesinden bir iki sene sonra evlendiği eski bir ticaret avukatının dul eşi ve mirasçısı. Ellili yılların birkaç porno filminde oynamış ve takvimler için çıplak kareler çeken fotoğrafçılara poz vermiş. *Home movies* denen 8 mm. amatör filmlerde rol almış. Kimliğini saptayan sinema tarihçisinin söylediğine

göre, bu kadın bir melek sayılmazmış, kapalı çevrelerde bir hayli cesurca cinsel faaliyetleri olmuş."

"Bu tarihçinin filmin sahibi hakkında bir fikri var mı?"

"Yok. Bobinin nereden geldiğini ve yönetmenin kim olduğunu bilmiyor. Film şimdilik tam bir muamma olarak kalmaya devam ediyor."

Ayağa kalkan Sharko lastikli dosyası ve çantasını aldı.

"Bu durumda, umalım ki, Sagnol'un hâlâ iyi bir hafızası olsun."

34

[O]akşamüzeri, karayel kuvvetli esiyordu: Akdeniz'in serpintilerini güneşten esmerleşmiş yüzlere taşıyan, sıcak bir şamar. Sharko ve Lucie, uyduruk güneş gözlükleriyle, yayan olarak Canebière Caddesi'nden limana doğru iniyorlardı. Sharko'da el çantası, Lucie'de ufak bir sırt çantası vardı. Yılın bu dönem ve saatinde turistlerin yığıldığı Vieux-Port dolaylarına arabayla girmenin imkânı yoktu. Teraslar dolup taşıyor, balıkçı tekneleri ve yatlar resmigeçit yapıyordu. Herkes şenlik havasındaydı.

Yani, hemen hemen herkes. İki polis, Paris'ten beri yol boyunca bir saniye bile işten başka bir şey konuşmamışlardı. Ölümcül bobin, Szpilman'ın paranoyak davranışları, esrarengiz Kanadalı karga... İpuçları ve akıl yürütmelerin birbiriyle tutarsız göründüğü, içinden çıkılmaz bir düğümler yumağı.

Üstelik arapsaçını çözmeye yönelik tüm umutlar Judith Sagnol üzerinde toplanıyordu.

Kadın, Vieux-Port girişi ve Katolik kilisesinin muhteşem bazilikası Bonne Mère'i içine alan eşsiz bir manzaraya sahip, dört yıldızlı Sofitel Oteli'nde kalıyordu. İşletmenin önünde palmiyeler, bagaj taşıyıcılar ve taksiler vardı. Resepsiyondaki hostes, iki *gazeteciye*, Judith Sagnol'un alışverişe çıkmış olduğunu ve onlardan kendisini lüks otelin barında beklemelerini rica ettiğini bildirdi. Lucie kaygılı bir edayla saatine göz attı.

"Dönüş vaktine iki saatten az kaldı... Son Paris-Lille treni gece on birde. Saint-Charles Garı'ndan 18.28'de kalkan TGV'yi kaçırırsak, Nord'a gidemem."

Sharko bara doğru yürüdü.

"Bu tip insanlar bekletmeyi pek severler. Gel de manzaranın tadını çıkaralım bari."

Saat 17.30 gibi, hostes havuzun terasında onları bulup Bayan Sagnol'un odasında beklediğini haber verdi. Lucie sinirden köpürüyordu. Kulağında cep telefonu, bir köşeye çekildi. Annesiyle yaptığı konuşma düşündüğü kadar sorunlu geçmedi: Juliette gayet iyi yemek yemişti ve sindirim sistemi aşağı yukarı normal işleyişine kavuşuyordu. Her şey böyle devam ederse, bir gün sonra hastaneden çıkabilirdi. Tünelin sonu gelmişti nihayet.

"Yarına kadar başının çaresine bakabilecek misin?" diye sordu Marie Henebelle kızına.

Bu tam annesine göre bir laftı. Lucie, masada tek başına sabırla bekleyen Sharko'ya baktı.

"İdare ederim..."

"Nerede uyuyacaksın?"

"Bir yolunu bulurum. Juliette'i verir misin?"

Lucie kızıyla biraz sohbet ettikten sonra dudaklarında tebessümle, cüzdanını çıkarmakta olan Sharko'nun yanına döndü.

"Bırakın," dedi. "Ben öderim."

"Nasıl istersen... Aksi halde, bendeki para kuruşu kuruşuna yetiyordu."

Lucie yüzünü buruşturarak bira ve naneli limonatanın parasını ödedi: Yirmi altı buçuk avro, utanmak nedir bilmiyorlardı... Asansöre yöneldiler.

"Ufaklık nasılmış?"

"Pek yakında çıkar herhalde."

Komiser yavaşça başını salladı. Gülümsemeyi hemen hemen başarıyordu.

"Bu iyi, işte."

"Çocuklarınız var mı?"

"Ne sevimli bir asansör..."

Yukarı çıkarken ne tek kelime ettiler, ne de birbirlerine baktılar. Sharko gözlerini art arda yanan düğmelere dikmişti ve kapı nihayet açılınca rahatlamış gibi göründü. Yine konuşmadan, uzun ve sessiz koridor boyunca yürüdüler.

Judith kapıda göründüğünde, Lucie şoke oldu. Ellili yılların artık neredeyse seksenine dayanmış *pin-up* kızı, filmde görülen o karanlık ve delici bakışını muhafaza etmişti. Gözbebekleri simsiyahtı. Çelik rengi, kıvırcık saçları, güneşten yanmış, çıplak omuzlarına dökülmüştü. Estetik cerrahi yüzünü harap etmiş olsa da, bir zamanlar güzel olduğunu saklayamıyordu.

Hafif giyinmiş –mavi ipekten, sade bir elbise, kiraz kırmızısı ojeli çıplak ayaklar– kadın onları terasa buyur edip bir şişe Veuve Clicquot şampanya getirtti. Yatak çarşafları dağınıktı ve Lucie komodinin dibinde bir erkek iç çamaşırı fark etti. Şüphesiz, hizmetleri için para ödenen bir jigoloya aitti.

Judith oturdu ve yorgun bir yıldız adayı edasıyla bacak bacak üstüne attı. Geciktiği için özür dilemedi. Sharko lafı dolandırmadan, üç renkli kimlik kartını gösterdi.

"Biz gazeteci değil, polisiz. Sizi rol aldığınız eski bir film hakkında sorgulamaya geldik."

"Kuşkulanmıştım zaten. Benimle ilgilenen gazeteciler hiç olmadı..."

Birkaç saniye, manikürlü tırnaklarını inceledi.

"Film çevirmeyi 1955'te bıraktım. Eski hikâyeleri kurcalamak için uzun bir süre geçti."

Sharko cebinden bir DVD çıkarıp masanın üstüne bıraktı.

"1955, cuk oturuyor. Bu DVD'de kayıtlı film hakkında konuşmak istiyoruz. Meslektaşım asıl bobini Luc Szpilman adında bir koleksiyoncunun evinde bulmuş. Bu isim size bir şey ifade ediyor mu?"

"Hiçbir şey ifade etmiyor."

"Salonda DVD oynatıcı ve bir ekran olduğunu fark ettim. Filmimizi size göstermemize müsaade eder misiniz?"

Judith, Sharko'yu malum kısa metrajın başında kameramana yönelttiği o küstah bakışın aynısıyla, baştan ayağa süzdü.

"Gösterin bakalım. Bana pek seçim şansı bırakmıyorsunuz zaten."

Judith diski cihaza yerleştirdi. On saniye geçmeden, film başladı. Aktris üzerine geniş plan, yirmi yaşlarında, koyu renk ruj, Chanel tayyör, objektife doğru sabit bakış. Bu gösterimin yetmişini devirmiş kadının hoşuna gitmediği belli oluyordu. Yüz hatları endişeli bir ifadeyle gerildi. Kesilen göz sahnesinin ardından, uzaktan kumandayı alıp, *stop* düğmesine bastı. Hızla ayağa kalktı ve gidip kendine bir kadeh şampanya doldurdu. Sharko ve Lucie birbirlerine kısa bir bakış attıktan sonra, terasa çıkmış olan kadının yanına gittiler.

Yaşlı ses sert bir tonda şakladı.

"Ne istiyorsunuz?"

Sharko, sırtını limana ve aşağıda teknelerini parlatan amatör denizcilere dönerek, korkuluğun kenarına dayandı. Yakıcı güneş ensesine vuruyordu.

"Demek son filminiz bu, öyle mi?"

Judith ağzını açmadan başıyla onayladı.

"Bilgi almaya geldik. Bu çekim hakkında bize söyleyebileceğiniz her şey ilgimizi çekiyor. Çekimin amacı, küçük kız, çocuklar ve tavşanlara dair her şey."

"Neden bahsediyorsunuz, siz? Hangi çocuklar?"

Lucie salıncaktaki kız çocuğunun fotoğrafını çıkarıp ona uzattı.

"Mesela bu kız. Hiç görmediniz mi onu?"

"Hayır. Hiç görmedim... Filmde o da mı var?"

Hayal kırıklığına uğrayan Lucie fotoğrafı cebine geri koydu. Sagnol'un oynadığı sahneler, küçük kızla ilgili sekanslardan ayrı

çekilmiş olmalıydı. Judith kadehini dudaklarına götürüp boş gözlerle küçük bir yudum aldıktan sonra yeniden masaya bıraktı.

"Bakın, Jacques'ın oynamamı isteği filmin niteliğini bilmiyordum ve hâlâ bilmiyorum. Birkaç aşk sahnesi çevirmem gerekiyordu ve bunun için bana çok iyi para ödüyordu. Paraya ihtiyacım vardı, benim için her rol uygundu. O görüntülerle daha sonra ne yapılacağının pek önemi yoktu. Benimki gibi bir meslek icra ediyorsanız, asla fazla soru sormamanız gerekir."

Çenesini şişeye doğru salladı.

"Şampanya alsanıza. Bu sıcakta, uzun süre soğuk kalmaz. Bir zamanlar, böyle bir şişe için bir ay çalışmam gerekiyordu."

Sharko nazlanmadan iki kadeh doldurdu ve birini, çenesiyle teşekkür eden Lucie'ye uzattı. Netice itibarıyla, son günlerdeki onca terslikten sonra, birazcık alkolün zararı olmazdı. Judith'in anıları yavaş yavaş canlanıyordu.

"Bu görüntüleri bir daha göreceğimi asla, ama asla düşünmemiştim..."

"Yönetmen kimdi?"

"Jacques Lacombe."

Lucie derhal bilgiyi defterine not etti. En nihayet bir isme ulaşmışlardı ve sadece bu bile Marsilya'ya gelişlerinin isabetli bir karar olduğunu gösteriyordu.

"Onunla 1948'de tanıştım. Daha on sekiz yaşındaydı ve kafası büyük fikirlerle doluydu. O dönemde, Paris'teki Trois Sous[29] adlı gösteri salonunda, ETM P16 kamerasıyla, sihirbazlık numaralarını filme çekiyordu. Bense kabare dansçılarını giydirip makyajlarını yapıyordum."

El kol hareketleriyle taklit yaptı.

"Cart kırmızı ruj, sarı peruklar, siyah dantelden dikilmiş, transparan elbiseler... Uzun Vogue sigarasını da unutmayalım...

29 Üç Kuruş. (ç. n.)

Sigara benim fikrimdi, biliyor musunuz? Ve o yıllarda çok rağbet gördü."

Gözleri birkaç saniyeliğine uzaklara daldı.

"Jacques'la bir yıl süren, güzel bir hikâyemiz oldu. Bütün dünyadan ilerde, zeki bir adam keşfetmiştim. Esmer, uzun boylu bir gençti. Gözlerinde okyanusu görürdünüz. Delon'u andırırdı."

Şampanyadan bir yudum aldı, ama beğenmiş gibi görünmüyordu.

"Jacques tam bir sinema deneycisiydi. Çizgilerin dışına çıkardı. Ona göre, bir film iki şekilde incelenebilirdi: Anlatı, yani senaryosuyla, ama aynı zamanda ve bilhassa, hiçbir yönetmenin hakkıyla kullanmadığı ya da hepsinin tamamen göz ardı ettiği, görüntünün kaydedildiği malzemeyle. Jacques pelikülün kendisi üzerinde oynuyor, onu kazıyor, deliyor, çiziyor ya da yakıyordu. Pelikül yalnızca görüntü basmaya yarayan, hassas bir yüzey değil, aynı zamanda sanatı doğrudan aktarabilen bir kayıt alanıydı. Onu pelikülünün karşısında görmeliydiniz. Sanki bir kadına sarılıyordu."

Judith kendi kendine gülümsedi.

"Jacques, Avrupa grafik sinemasının en eski pratiklerinden etkilenmişti. Mesela, Luis Buñuel ve Germaine Dulac gibi sürrealist sinemacıların kullandıkları bindirme çekim tekniğinden. Baştaki göz kesme sekansı da, doğrudan doğruya Buñuel ve Salvador Dali'nin *Bir Endülüs Köpeği* filminden esinlenmiştir zaten... Üzerindeki etkilerini göstermenin bir biçimiydi bu."

Lucie elinden geldiğince çok not almaya çalışıyordu, fakat yaşlı kadın fazla hızlı konuşuyordu.

"Ayrıca, sihirbaz çevreleriyle sıkı fıkıydı. Ölmüş olmasına rağmen, Houdini'ye hayrandı. Hatırlıyorum, Jacques, sihirbazların el kol hareketlerini ayrıştırarak sırlarına vâkıf olmak için, kamerayı görüntü akışını artırarak kullanıyordu. Bagnolet'deki küçük stüdyosuna kapanıp çektiklerini en ufak ayrıntısına kadar inceleyerek saatler, hatta günler geçiriyordu. Pornografi de çok ilgisini çekiyordu. Planları, görüntünün uyandırdığı zevk mekaniz-

malarını didik didik ediyordu. Eldeki araç gerecin ziyadesiyle ilkel olduğu bir dönemde, büyük bir montaj bilgisine sahipti. Objektife taktığı kapak sistemleri icat etmişti. Sayısız deneysel mini-film çekti. En fazla birkaç dakikalık bu filmlerde, dikkatimizi tutsak ederek şiddet ve sanatla özgül ilişkimizi açığa çıkarmayı başarıyordu. Her seferinde büyülenmiş, sarsılmış, altüst olmuştum. Ama sinema çevreleri ve seyirciler onun yetenek ve çalışmalarıyla hiç mi hiç ilgilenmiyorlardı. Jacques bu nankörlük karşısında çok acı çekiyordu."

Bu anı akınından istifade eden Lucie hemen atıldı.

"Kullandığı teknikleri size açıklar mıydı? Sübliminal görüntülerden bahsetti mi hiç?"

"Hayır, bütün araştırmalarını gizli tutardı. Bu onun özel alanıydı ve hâlâ öyle. Bulunan bazı filmlerinde, çağdaş deneysel sinemacıların dahi anlamayı başaramadıkları yöntemler kullanmış."

"Ya sonra?"

"Jacques sapıtmaya başladı. Bir türlü kendini gösteremiyordu. Yapımcılar ona yüz vermiyorlardı. Aşırı votka içtiğine ve gece gündüz çalışıp yine de ayakta kalmak için ağır uyuşturuculara sardığına şahit oldum. Artık beni de istemiyordu, ayrıldık... Yüreğim parçalandı."

Gözlerini açık denize çevirdi, limandan çıkan bir yolcu gemisine baktı, sonra konuşmaya devam etti.

"Hâlâ görüştüğümüz zamanlarda, sinemanın püf noktalarını keşfetmemi ve pek tavsiye edilmeyen kişilerle tanışmamı sağlamıştı. Oldukça iyi bir fiziğim, Garbo gibi ortası biraz çukur bir göğsüm vardı ve o dönemde herkes buna bayılıyordu. Hayatımı kazanmak için, erotik filmlerde oynamaya başladım."

Judith içini çekti. Sharko şampanyadan azami derecede faydalanmaya kararlıydı, kadehini tazeliyordu. Bir kadehin otuz avro civarında olduğunu tahmin ediyor ve içtiği her yudum daha iyi geliyordu.

"Bir sene sonra, 1950'de, tek uzun metrajı *The Watcher in the Woods*'u çekmek üzere Kolombiya'ya gitti. Ancak teçhizatı kiralayıp Kolombiyalı ufak bir ekip tutmaya izin verecek gülünç bir bütçe toparlamayı başarmıştı. O film onu tamamen bitirdi. Onun yüzünden Fransız adaletiyle bir yığın dert yaşadı, az kalsın hapse giriyordu."

"Bu filmi hiç duymadım... *The Watcher in the Woods* mu dediniz?"

"Evet. Bütünüyle sansürlendiği için, asla salonlarda gösterime girmedi... Bugün de bulunamıyor, tüm bobinler yok edilmiş ya da ortadan kaybolmuş. Montajı bittiğinde, bana göstermişti onu..." Yüzünü buruşturdu. "Bir yamyam filmi söz konusuydu, türünün ilk örneklerinden biri... ve Jacques bununla iftihar ediyordu. İnsan böyle bir dehşetten nasıl gurur duyabilir ki? Hayatımda hiç onun kadar iğrenç, tiksinti verici bir film görmemiştim."

Judith'in sesi kulak tırmalayıcı bir hal almıştı. Sharko masaya gelip Lucie'nin yanına oturdu.

"Niye başı adaletle derde girdi?"

"*The Watcher in the Woods* cangılın göbeğinde, yağmur, sıcak ve böcek saldırıları altında, haftalar süren bir çekim gerektirmişti. Ekip dünyadan tamamen kopmuştu. O zamanlar, çekim koşulları bugünkü kadar rahat olmuyordu. Omuzlarda kameralar, teçhizat ve çadırlarla yola çıkılıyordu. Hatta Jacques'ın anlattığına göre, ekipteki bazı Kolombiyalılar orada sıtma, layşmanyoz gibi hastalıklara yakalanmışlardı."

"Bunların adaletle ne alakası var peki?"

Judith burnunu büzerek protez kadar mükemmel dişlerini gözler önüne serdi.

"Filmin son bölümlerinde, anüsünden girip ağzından çıkan bir kazığa geçirilmiş bir kadın görülüyordu. Son derece gerçekçi ve tüyler ürpertici bir sekanstı! Jacques'ın mahkemede Kolombi-

yalı aktrisinin hâlâ hayatta olduğunu kanıtlaması ve o sahnede kullandığı hileyi nasıl gerçekleştirdiğini göstermesi gerekti."

Judith kendine bir kadeh şampanya daha doldurdu. Fazlasıyla huzursuz görünüyordu. Sharko onda, buruşuk bir kuş yavrusu, zamanın geçişini engellemek isteyen, ama bunu gerçekten başaramayan, yaşlı bir kadın görüyordu artık.

"O lanetli ülkeden kendisi olarak dönmemiş, çok değişmişti. Sanki cangıl ve karanlıklarının onun üzerindeki etkisi devam ediyordu. Jacques vahşilerle, yaşamlarında ilk kez uygar insan gören kabilelerle çekim yapmıştı. Filmin çok sayıdaki şoke eden planlarından birini ömrüm boyunca unutamadım: Nehir kıyısında yan yana kazıklara geçirilmiş kafaları... O vahşiler ülkesinin derinliklerinde hakikaten neler geçtiğini bir tek Tanrı bilir..."

Yaşlı kadın üşümüşçesine kollarını sıvazladı.

"O filmin başarısızlığı Jacques için yeni ve sert bir darbe oldu. Birdenbire Fransız sinema âleminden yok oldu. O ve ben irtibatımızı koruyorduk, dost kalmıştık ve hâlâ gönlünü yeniden fethetme umudunu taşıyordum. Ama birkaç ay sonra, ondan hiç haber almamaya başladım. Bir gün stüdyosuna gittim. Jacques bütün malzeme ve filmlerini alıp götürmüştü. En sadık asistanı, onun aniden Birleşik Devletler'e gittiğini söyledi."

"Sebebini biliyor musunuz?"

"Nedeni belirsiz. Asistanı, orada ciddi bir projesinin olduğuna inanıyordu. Biri filmlerini görmüştü ve onunla çalışmak istiyordu. Ama daha fazlasını asla öğrenemedik. Ona gerçekten ne olduğunu hiç kimse bilmiyordu."

"Siz hariç kimse..."

Judith boş gözlerle kafasını salladı.

"Üç yıl boyunca hiç haber çıkmamıştı ki ansızın bir çağrı aldım. Jacques Montreal'e gitmemi istiyordu, benim için birkaç günlük iş vardı ve muhteşem para ödeyecekti. Bense Paris'te köle gibi çalışmaktaydım. Kameranın önünde özel yaşamımdakinden daha

çok soyunduğum ve karşılığında pek bir şey kazanamadığım bir dönemdi. Çıplak film çevirmekten asla utanmadım, tam tersine, bunun yıldız olmak için iyi bir yol olduğunu düşünüyordum, ama bilirsiniz işte, umutsuz yanılsamalar... Jacques'ın başarısızlığının bir benzerini yaşıyordum. Göbeklerinden büyük taşakları olan herifler için çevirdiğim aşağılık filmlerden başka yerde iş bulamıyordum. O yüzden, teklifi hiç tereddüt etmeden kabul ettim. Paraya ihtiyacım vardı ve onu tekrar görmek, belki de yeniden birlikte olmamız için bir fırsat doğmuştu. Senaryoyu göndermesini istediğimde bunun gerekli olmadığını söyledi. Körlemesine atladım. Paranın yarısını peşin ödeyip seyahat masraflarını karşıladı ve kendimi Kanada'da buldum."

Judith tasalı halinden bir türlü sıyrılamıyordu. İki polis kadının dudaklarına kilitlenmişlerdi. Lucie not almayı bile unutmuştu. Şampanyanın tuzağına düşen eski aktrisin yüz ifadesi öfke, şefkat ve korku arasında gidip geliyordu. Elli yıldan fazla bir zaman kuyunun dibinde kalan her şey yeniden yüzeye çıkıyordu.

"Kanada toprağına ayak basar basmaz, hata yaptığımı anladım. Jacques'ın bir daha hiçbir insanda rastlamadığım bir bakışı vardı. Arsız, soğuk, duygusuz. Kafası hemen hemen dazlaktı, pis herifleri andırıyordu. Beni kucaklamadı bile, beni, onca geceyi birlikte geçirdiği kadını... Ortadan kaybolduğu uzun yıllar ve kariyeri hakkında en ufak bir açıklamada bulunmadan, çekim mekânına götürdü beni. Montreal yakınında, tamamen terk edilmiş, eski bir kumaş fabrikasına vardık. Tam yerini bilmiyorum. Sadece kamerası, teçhizatı ve siyah giyinmiş, eldivenli şahıslar vardı. Kukuleta takmış oldukları için, yüzlerini göremiyordum. Ayrıca, günlerce yetecek kadar erzak ve döşekler mevcuttu. Antreponun arka tarafında bir oda hazırlanmıştı... Gün ve gecelerimi o kasvetli yerde geçireceğimi anladım. Ve o sırada Jacques'ın sesini duydum: 'Çırılçıplak soyun, Judith, dans et ve kendini akışa bırak.' Sonbahardı, üşüyor ve korkuyordum, ama itaat ettim. Bunun için

para almıştım. Üç gün böyle geçti. Üç korkunç gün. Filmdeki seks sahnelerini görmüşsünüzdür herhalde, gerisini biliyorsunuz...

"Sahneleri bütün olarak görmedik," diye düzeltti Sharko. "Sadece sabit ve saklı görüntüler. Sübliminal görüntüler."

Yaşlı kadın güçlükle yutkundu.

"Onun el çabukluğu numaralarından biri yine..."

Komiser öne doğru eğildi.

"Diğer sekanslardan bahsedin bize. Birinde, tarladaki otların üzerinde, çıplak halde yatıyordunuz, ölü gibi."

Judith gerildi.

"Çekimin ikinci büyük bölümüydü: Fabrikanın yakınında, bir çayırda, çıplak ve hareketsiz yatmam gerekiyordu. Dışarıda hava en fazla beş dereceydi. Benimle sevişen adamlardan ikisi karnıma mide bulandırıcı bir yara makyajı yaptılar. Ama otların üzerinde yatarken çok üşüyordum, titriyordum ve dişlerim takırdıyordu. Jacques, kıpırdamadan duramadığım için çok kızıyordu. Cebinden bir şırınga çıkarıp, kolumu uzatmamı istedi..." Judith elini ağzına götürdü. "Bunun üşümeme ve kımıldamama mani olacağını söyledi... Ayrıca, gözbebeklerimi gerçek bir ceset gibi genişletecekti."

"Kabul ettiniz mi?"

"Evet. Vaat edilen paranın geri kalanını da istiyordum, o kadar yol gelmiştim ve Jacques'ı hoşnut etmeyi arzu ediyordum. Beraber yaşamıştık, onu tanıdığımı zannediyordum. İğneyi yapar yapmaz, dünyayla bağlantımın kesildiği hissine kapıldım. Artık hiç üşümüyordum ve neredeyse kıpırdamaktan acizdim. Beni otlara yatırdılar."

"Zerk edilen madde hakkında bir fikriniz var mı?"

"Sanırım LSD söz konusuydu. Tuhaf, ama haftalar sonra o sahneyi her düşündüğümde, o zamanlar anlamını bilmediğim bu üç harf aklıma geliyordu. Ben kendimden geçmiş halde yatarken, telaffuz etmiş olmalılar."

Polislerin bakışları kesişti. LSD... Szpilman'ın evinden çalınmış kitaplardan birinin konusu olan Artichoke programında kullanılan deneysel uyuşturucu.

"... Jacques oldum olası gerçekçiliği ve mükemmeliyeti sevmiştir. Makyaj ona yetmiyordu, bu yüzden..."

Judith ayağa kalktı ve aniden elbisesinin eteğini kaldırarak çıplaklığını komplekssiz bir şekilde gözler önüne serdi. Güneşten esmerleşmiş karnı, derisinin altında minik sülükler bulunduğu izlenimi uyandıran, beyazımsı yara izleriyle kaplıydı. Lucie ağzını büzerek donup kalırken, Sharko göğüs geçirerek sandalyesine yaslandı. Marsilya güneşinin altında bu, acılarla yoğrularak yıpranmış vücudu görmekte iç karartıcı bir şey vardı.

Judith'in bıraktığı kumaş dizlerine kadar indi.

"Karnım kesilirken acı hissetmiyordum, başıma neler geldiğini bile anlamıyordum... âdeta halüsinasyon görüyordum. Jacques, yeni yaralar açarak saatlerce çekim yaptı. Kesikler yüzeyseldi, kan akmıyordu, o yüzden makyajla abartıyordu onları. Beni doğrarken, gözlerinde dehşet verici bir şeyler vardı. O zaman, anladım..."

Polisler susarak onu devam etmeye teşvik ettiler.

"Şu Kolombiyalı aktrisi sahiden öldürmüş olduğunu anladım. Sonuna kadar gittiği aşikârdı."

Sharko ve Lucie bir an bakıştılar. Judith ağlamanın eşiğindeydi.

"Fransız adaletinden yakasını ne şekilde sıyırdığını bilmiyorum. O zavallı kadıncağıza tıpatıp benzeyen birini göstermiş olmalı, mahkeme bir şey fark etmemiştir. Ama bana yalan söylememişti. Vaat ettiği parayı gerçekten ödedi."

Lucie elindeki kalemi daha da sıktı. Judith'e cömert bir ödeme yaptığına göre, Jacques Lacombe'un hâli vakti yerindeydi. Sinemasını Birleşik Devletler'de kabul ettirmeyi başarıp biraz zenginleşmişse, ne halt etmeye, Québec'in pis antrepolarının dibinde cehennem sahneleri çekmekle uğraşıyordu ki?

"Fransa'ya döndüğümde çirkinleşmiştim, ama düzgün bir hayat yaşayacak ve bataktan çıkacak param vardı. Daha sonra, filmlerimi görmüş olmasına rağmen beni gerçekten seven iyi bir adamla tanışma şansım oldu."

Lucie yumuşak bir sesle konuştu. Tüm zenginliğine rağmen, bu kadın onda merhamet uyandırıyordu.

"Polise hiçbir şey söylemediniz mi, peki? Şikâyetçi olmadınız mı?"

"Niye olayım ki? Vücudum zaten berbat olmuştu ve öyle bir şey yapsaydım, paranın öteki yarısını alamazdım. Her şeyi kaybederdim."

Komiser gözlerini Judith'inkilere dikti.

"Bu sahneleri neden çektiğini biliyor musunuz, Bayan Sagnol?"

"Hayır, filmin içeriğini bilmediğimi söylemiştim..."

"Benim bahsettiğim filmin içeriği değil. Jacques Lacombe'dan söz ediyorum. Habersiz geçen onca yıldan sonra sizi çağıran Jacques Lacombe'dan. Üzerinize eğilip sizi doğrayan, en kışkırtıcı pozisyonlarda filme çeken Jacques Lacombe'dan... Böyle sahnelerle film yapmak niye? Sizce, amacı neydi?"

Judith düşündü. Parmaklarıyla, diğer elinin orta parmağındaki kocaman safiri sıkıyordu.

"Sapkın ruhları beslemek için, Komiser..."

Uzun bir sessizliğe gömüldükten sonra devam etti.

"Sinema aracılığıyla, onlara güç, seks ve ölümü sunmak için. Jacques görüntüyle sadece kışkırtmak ya da şoke etmek istemiyordu. Her zaman, görüntünün insan davranışlarına etki etmesini arzu etmiştir, yapıtlarının asıl amacı buydu. Kuşkusuz bu yüzden, pornografiyle o kadar ilgilendi... Porno film seyreden bir adam ne yapar?"

Eliyle, belirsizliğe yer bırakmayan bir hareket yaptı.

"Görüntü doğrudan içtepilerine, libidosuna etki eder, içine nüfuz eder ve harekete geçmesini söyler. Jacques'ın asıl istediği

buydu işte. Orada, görüntünün gücünden söz açtığında, tuhaf bir şeyden bahsediyordu hep..."

"Hangi şeyden?"

"E sendromu. Evet, buydu. E sendromu."

Sharko göğsünün sıkıştığını hissetti. Bu kavram ikinci kez ve hep iç karartıcı koşullarda ortaya çıkıyordu.

"Ne anlama geliyor?"

"Bu konuda kesinlikle hiçbir şey bilmiyorum. Sürekli bunu tekrarlıyordu. E sendromu, E sendromu... Bir saplantı söz konusuydu sanki. Erişilemez bir arayış."

Lucie terimi not etti ve daire içine alıp Judith'e döndü.

"Lacombe'un bir işbirlikçiyle beraber çalıştığı izlenimi edindiniz mi? Bir doktor veya bilim adamıyla?"

Yaşlı kadın başıyla onayladı.

"Bir adam beni görmeye de geldi, evet, hiç kuşkusuz. LSD şırıngalarını o tedarik ediyordu. O ikisi birbirlerini çok iyi tanıyorlardı, suç ortağıydılar."

Sinemacı, doktor... Bu, Kahire'deki cinayetlere uyuyordu, Claude Poignet'nin katillerine de. Luc Szpilman otuz yaşlarında bir adamdan bahsetmişti. Bugün çok daha yaşlı olması gereken Lacombe söz konusu olamazdı. Kimdi öyleyse? Kafayı onun yapıtlarıyla bozmuş bir manyak mı? Deliliğinin bir mirasçısı mı?

"... Ama tüm bunlar çok eskide kaldı, size daha çok şey anlatmama izin vermeyecek kadar eskide... Aradan yarım asır geçti ve orada yaşanan her şey kafamda paramparça oldu. Artık LSD denen o bokun yol açtığı hasarlar bilindiğine göre, hâlâ canlı olduğuma şükrediyorum."

Sharko kadehini boşaltıp ayağa kalktı.

"Yine de şu filmin tamamını seyretmeniz iyi olur. Kim bilir, belki de bazı ayrıntıları hatırlarsınız."

Yaşlı kadın isteksizce onayladı. Polisler onun allak bullak olduğunu hissediyorlardı.

"Elli beş sene sonra onunla ilgilenmenize yol açacak ne yaptı ki Jacques?"

"Maalesef henüz bilmiyoruz. Ne var ki, bu film çevresinde bir soruşturma yürütülüyor."

Film bitince Judith derin bir oh çekti. Ağızlığın ucuna geçirdiği, uzun bir sigara yaktı ve havaya bir duman kıvrımı üfledi.

"Bu çekim tarzı, mana takıntısı, kapak oyunları, ışık ve bu yapışkan ambiyans tam ona göre. Bir yolunu bulup onun kısa metrajlarını, *crash movie*lerini seyrederseniz, anlarsınız."

"Seyrederiz. Bu film başka hiçbir çağrışım yapmıyor mu sizde? Dekorlar, o çocukların yüzleri..."

"Hayır, üzgünüm."

Judith samimi görünüyordu. Sharko cüzdanından boş bir kart çıkarıp adını ve telefon numarasını yazdı.

"Aklınıza gelen başka ayrıntılar olursa ararsınız."

Lucie de kendi kartını uzattı.

"Sakın çekinmeyin."

"Jacques hâlâ yaşıyor mu?"

Sharko hızla yanıtladı.

"Bunu öğrenmek ve onu bulmak, öncelikli işimiz oldu artık."

35

Taksiden inip gara doğru depar attılar. Trafik ve sıcak hâlâ çekilecek gibi değildi. Lucie hızla koşuyor, Sharko peşinden gidiyordu, adımları biraz daha ağırdı, ama yine de geride kalmıyordu. Yakalanacak katil, herhangi bir takip ya da etkisiz hale getirilecek bir bomba yoktu, sadece 19.32 TGV'sine yetişmek gerekiyordu.

19.31'de trene atladılar. On saniye sonra, peron şefi düdüğünü çalıyordu. Klimanın vagonlara üflediği serin hava en nihayet iki polise oksijen sağlamıştı. Nefes nefese, bar vagonuna gittiler hemen. Kâğıt mendille alınlarını silerek soğuk meşrubat sipariş ettiler. Sharko yeni yeni kendini topluyordu.

"Seninle... bir hafta takılsam... beş kilo veririm... Henebelle."

Lucie gürültüyle yuttuğu portakal suyunun dibini bulmakla meşguldü. Sonunda nefes almaya vakit ayırdı ve elini ter içinde kalmış ensesinde gezdirdi.

"Hele benimle... Lille Kalesi'ne... koşmaya gelirseniz... Salı ve cuma günleri... on kilometre."

"Eskiden ben de koşardım. Ve seni temin ederim... buna dayanabilirim."

"Bu akşam o kadar kötü değildiniz."

Kalp atışları normal ritimlerine kavuşuyordu. Sharko boş kola kutusunu bar tezgâhına çarparak bıraktı.

"Hadi, yerimize gidelim."

Koltuklarına oturdular. Birkaç dakika sonra Lucie, gözleri notlarında, kısa bir bilanço çıkardı. Kafasında, Marsilya'nın deniz ve güneşi çoktan geride kalmıştı.

"Yeniden ortaya çıkan bir deyim var: E sendromu. Neyin söz konusu olduğunu kesinlikle bilmiyor musunuz?"

"Hayır."

"Her halükârda, artık elimizde bir kimlik mevcut: Jacques Lacombe. Üstelik önemsiz biri de değil."

"Bir doktor, bir sinemacı... Bilim ve sanat..."

"Göz, beyin... Film, E sendromu."

Sharko düşünceli bir edayla uzun uzun çenesini kaşıdı.

"Québec istihbaratıyla temasa geçmemiz lazım. Jacques Lacombe'un kim olduğunu, Birleşik Devletler ve Kanada'ya ne yapmaya gittiğini anlamalıyız. Çocuklarına kadar uzanmalıyız. Anahtar onlar ve hâlâ yaşıyor olmalılar, öyle değil mi? Bir yerlerde, mutlaka izler vardır. Bilgi verebilecek insanlar. Anlamak, anlamak, anlamak..."

Sözcükler gırtlağının derinliğinde karanlık bir uyarı gibiydi. Parmaklarıyla ön koltuğu tıkırdatıyordu. Lucie'nin merakla kendisine baktığını fark edince, bunu yapmayı bıraktı.

"Saha size cidden iyi geliyor gibi," dedi Lucie.

Sharko dişlerini sıkarak başını koltuklar arasındaki yolun ortasına çevirdi. Lucie onun hayatında geriye gitmek istemediğini hissediyordu, o yüzden susup soruşturmayı düşündü. Kafasında sürekli Judith Sagnol'un boğuk sesi yankılanıyordu. Jacques Lacombe'un bu filmi sapkın ruhları beslemek için yaptığını söylemişti. Yönetmen için, deliliğini ifade etmenin ve ölümsüz kılmanın bir yoluydu bu. Nasıl bir canavardı, Lacombe? Kolombiya cangılında ne tür bir hayvana dönüşmüştü? Bugün dahi "yapıtını" ele geçirmek amacıyla adam öldürülmesi için kimi peşinden sürüklemişti? Filmin gereksinimleri uğruna, Amazon ormanlarında

insanları katledip kafalarını kesmiş miydi sahiden? Dehşet ve delilikte nereye kadar gitmişti?

TGV Alplerin kollarını sağında bırakınca, önce dağlık, Lyon'dan sonra da tekdüze bir manzara belirdi. Kırları yarıp geçen çelik canavarın beşiğinde yavaşça sallanan Lucie uyukluyordu. Gözünü açtığı anlarda birçok kez, Sharko'yu karşı sıradaki boş koltuklara dik dik bakarak anlamadığı şeyler mırıldanırken yakaladı. Komiser anormal derecede terliyordu. Yolculuk boyunca en az beş altı kere kalkıp tuvalete veya bar vagonuna gitmiş ve ancak on dakika sonra, kâğıt mendille alın ve ensesini silerek bazen kızgın, bazen sakinleşmiş halde geri dönmüştü. Lucie uyur gibi yapmaya devam ediyordu.

23.03'te Paris'teki Lyon Garı'na vardılar. Gece çökmüş, yüzler yorgunluktan gevşemişti. Şehrin kokularıyla yüklü, yapış yapış bir hava binaya süzülüyordu. Lille'e ilk tren, ertesi sabah 06:58'de kalkacaktı. Yapacak hiçbir şey, gidecek hiçbir yer olmayınca, sekiz saat uzun bir süreydi. Lucie'nin düşünceleri daldan dala konuyordu. Gece vakti Paris sokaklarında gezinmek söz konusu bile olamazdı. Öte yandan, yanında hiç yedek giysi olmadan, ufacık, gülünç sırt çantasıyla bir otelin kapısına dayanmaya utanıyordu. Oysa iki yıldızlı bir otel en iyi çözüm olurdu. Veda etmek için Sharko'ya döndü, ama komiser artık yanında değildi. On metre arkada durup ellerini önüne açmıştı. Buruşturduğu yüzü yere eğik halde, gözucuyla Lucie'ye baktığından, genç kadında heyecanlı bir konuşma beklediği izlenimi bırakıyordu. Sonunda gülümseyerek birinin eline vurur gibi, parmaklarıyla havayı dövdü. Lucie onun yanına gitti.

"Ne yapıyorsunuz, Tanrı aşkına?"

Sharko ellerini cebine soktu.

"Pazarlık ediyordum..." Gözleri parlıyordu. "Dinle, gidecek yerin yok. Bu gece misafirim ol. Büyük bir kanepem var, Mısır yataklarından rahat olduğuna kuşku yok."

"Mısır yataklarını bilmem ve kesinlikle sizi rahatsız..."

"Beni rahatsız etmezsin. Hemen karar ver, geliyor musun, gelmiyor musun?"

"Geliyorum öyleyse."

"Çok güzel. Ve şimdi, çok geç olmadan, RER'i yakalamaya çalışalım."

Sharko tünellere doğru yürümeye koyuldu. Lucie peşine takılmadan önce, komiserin birkaç saniye önce tek başına durduğu yere son bir kez dönüp baktı. Bunu fark eden Sharko, ellerini cebinden çıkarıp gülümseyerek cep telefonunu gösterdi.

"Ne oldu? Kendi kendime konuştuğumu zannetmedin herhalde, değil mi?"

36

Lucie, gardaki telefon olayının ardından, daireye girdiklerinde komiserin eşiyle karşılaşmayı bekliyordu. Bütün RER yolculuğu boyunca, onun çapında bir adama ne tür bir kadının uygun düşebileceğini kestirmeye çalışmıştı. Bir aslan terbiyecisinin güç ve karakterine mi sahipti, yoksa uysal, yumuşak ve her akşam, aynasızların bitmek bilmeyen günleri sırasında biriktirdikleri gerilimin kendi başına patlamasına hazır biri miydi?

Ama komiser kapıyı açınca, onları karşılayacak kimsenin olmadığını anladı. Evde canlı bir varlık yoktu. Sharko içeri girmeden önce, ayakkabılarını çıkardı. Lucie de aynısını yapmaya hazırlanıyordu.

"Hayır, hayır, ayakkabılarınla gir. Bu, kurtulmayı başaramadığım ve bana hayatı son derece zorlaştıran bir alışkanlık sadece. Ama ne yapalım, böyle işte."

Komiser kapıyı kapatıp bütün kilit ve sürgüleri çevirdi. Lucie bir bakışta, alışıldık bir bekâr erkek evinde bulunmadığını fark etti. Daire kadınlara has birçok iz barındırıyordu: Hemen hemen her tarafta kalın yapraklı bitkiler vardı, bir köşede, oldukça *retro* bir çift yüksek topuklu ayakkabı duruyordu. Ama salondaki masanın üzerine, duvara karşı yenecek bir yemek için önceden kurulmuş sofra tek kişilikti. Lucie'nin aklına Luc Besson'un *Sevginin Gücü* filmi geldi. Sharko'dan bir bakıma, filmdeki kiralık katille aynı hüzün yayılıyordu. Bununla beraber, insanda karşısındaki karakteri daha çok eşeleme isteği uyandıran, anlaşılmaz bir sevimliliğe sahipti.

Güzel bir kadına ait, çerçevelenmiş, eski, sararmış fotoğraflar aynasızın büyük ihtimalle dul olduğunu gösteriyordu. Boşanmış hangi erkek alyansını takmaya devam ederdi ki? Daha geride, duvarda, başka klişeler göze çarpıyordu. Bir panoda, beş altı yaşlarındaki küçük bir kızı gösteren, parlak kartondan onlarca dikdörtgen üst üste asılıydı. Bazılarında üç kişiydiler. Sharko, karısı, kızı. Anne gülümsüyordu, ama Lucie bu kadınsı bakışta nedenini açıklayamadığı bir boşluk algıladı. Üçlü fotoğrafların hepsinde komiser ikisine birden sımsıkı sarılmıştı. Onları öyle güçlü sıkıyordu ki, yanakları birbirini eziyordu. Lucie bir an ürperdi, sanki aniden meseleyi sezmişti: Sharko'nun ailesinin başına bir şey gelmişti. Korkunç, tarifi imkânsız bir dram.

"Otur, lütfen," dedi komiser. "Susuzluktan geberdim... Buz gibi bir biraya ne dersin?"

Sharko mutfaktan sesleniyordu. Biraz tedirgin olan Lucie, sırt çantasını halının üzerine bırakıp odaya ilerledi. Fazla boş denebilecek, büyük bir salon. Sehpanın üstünde duran salata sosuyla kestane şekerlerini, sonra da bir köşedeki bilgisayarı fark etti.

"Soğuk olan her şey bana uyar, teşekkürler... Baksanıza, internetiniz var mı? Jacques Lacombe ve E sendromu hakkında araştırma yapmak istiyorum."

Sharko iki şişe birayla geldi ve birini ona uzattı. Kendininkini sehpaya bıraktıktan sonra, yana doğru tuhaf bir bakış attı.

"Kusura bakma."

Holde gözden kayboldu. On saniye sonra Lucie, önce düdük sesleri, sonra da üç buçuk saat boyunca TGV'de duyduklarının aynısı tıkırtılar algıladı. Seslerin minyatür trenlerden geldiğine bahse girebilirdi... Yeniden ortaya çıkan Sharko bir koltuğa oturdu. Lucie de aynı şeyi yaptı. Komiser, hiçbir şey yokmuş gibi, şişesinin yarısını bir dikişte boşalttı.

"Saat gece yarısını geçiyor. Amirim E sendromunu araştırması için birini görevlendirdi zaten. Araştırmalarını yarın yaparsın."

"Niye zaman kaybedeyim ki?"

"Zaman kaybetmiyorsun. Aksine, kazanıyorsun. Uyumak, aileni düşünmek ve kendi kendine, hayatın iş dışında da var olduğunu söylemek için. Göze basit görünüyor, öyle değil mi? Ama bunun farkına vardığında, sana eski fotoğraflardan başka bir şey kalmamış oluyor."

Lucie bir müddet sustu.

"Ben de bol bol fotoğraf çekerim, zamanın izlerini saklama hikâyesi... Yine ve daima görüntüye geri dönüyoruz. Duyguların taşınmasının, herkesin mahremiyetine nüfuz edilmesinin yolu olan görüntüye..." Çenesini panoya doğru salladı. "Şimdi sizi daha iyi anlıyorum. Neden böyle olduğunuzu bildiğimi sanıyorum."

Sharko birasını bitirmişti bile. Canı kendini akışa bırakmak, rahatlamak ve son günlerin güçlüğünü unutmak istiyordu. Atef Abdel-al'ın kömürleşmiş suratını, Kahire'nin gecekondu mahallelerini, Judith Sagnol'un buruşuk tenine kazınmış, göz şeklindeki, tüyler ürpertici yara izini... Fazla, çok fazla karanlık görmüştü.

"Nasıl yani? 'Böyle' ne demek oluyor?"

"İlk bakışta, soğuk ve mesafeli. Karşısındakine, uzak durmanın daha iyi olacağını düşündüren bir adam. Ama biraz eşeledikten sonra, kalın kabuğu altında bir yürek olduğu fark ediliyor."

Sharko boş şişesini kuvvetle sıktı.

"Ya bu fotoğraflar? Onlar ne anlatıyor sana?"

"Çok şey."

"Mesela ne?"

"Duymak istediğinizden emin misiniz?"

"Kendini göster bakalım, Teğmen Henebelle..."

Lucie bu meydan okumayı bakışıyla kabul etti. Şişesini havaya kaldırıp kolunu kapıya çevirdi.

"Her şeyden önce, konumlarına bakmak lazım. Salonunuzda, girişe dönük olarak, gayet aleni bir yerde duruyorlar. Niye odada veya daha özel bir yerde değiller?"

Çenesiyle mutfaktaki iki karton kutu ve pizza artıklarının taştığı çöp kutusunu işaret etti.

"Bir teslimatçı ya da bir yabancı zili çaldığında, elinizde tam tamına ödemeniz gereken parayla, kapıyı hafifçe aralıyorsunuz. Onun eşiği aşmasına asla müsaade etmiyorsunuz. Ne dışarıda, ne de içerde ayak silecek bir paspas var. Fotoğraflar görüş açısının tam ortasında yer alıyor, geri kalan şeyleri fark etmeden onları görebilir. Sizi, mutlu ve normal ailenizi. Evde bir çocuğun oynadığı izlenimine kapılacağı şekilde, minyatür trenlerinizi de çalıştırıyor musunuz?"

Sharko gözlerini kıstı.

"İlginç. Devam et..."

"Eviniz dışında geçmişinizden konuşmak istemiyorsunuz. Fakat buraya gelip de koltuğa oturulduğunda, bu fotoğraflar ailenizin başına dramatik bir şeyler geldiğini bas bas bağırıyor. Ne karınızın yeni bir fotoğrafı var, ne de çocuğunuzun. Sizse son fotoğraflarda, birkaç yaş daha gençsiniz ve çok daha iyi görünüyorsunuz. O dönemde, kızınız beş ya da altı yaşındaymış. Yeni dengelerin oluştuğu, çocuğumuzdan ilk kez ayrıldığımız yaştır bu. Gerçek okul, kantin; çocuklar sabah çekip giderler ve onları ancak akşam tekrar görürüz. O yüzden, bu durumu telafi etmek, yuvadan uçuşlarını yavaşlatmak için, bol bol fotoğraf çekeriz. Onları evde tutmak ve eksikliklerini yapmacık şeylerle örtbas etmek isteriz. Ama sizde... Daha sonraya ait hiçbir anı yok. Sanki... Hayat aniden durmuş. Onlarınki, sonra da sizinki. İşte bu yüzden sokakları bırakıp büroya geçmişsiniz. Sokak ailenizi sizden koparıp almış."

Sharko artık başka bir âlemde gibiydi. Gözlerini yere dikmiş, öne doğru eğilmişti. Elleri bacaklarının arasında sallanıyordu.

"Devam et, Henebelle. Durma. Hadi, bırak dizginleri."

"Aklıma, sarpa saran ve ailenize bulaşıp, onu her daim sakınmaya çalıştığınız bir durumla karşı karşıya bırakmış bir vaka geliyor... Ne oldu? Özel yaşamınıza sıçrayan bir soruşturma mı? Hıncını onlardan çıkaran bir şüpheli mi?"

Acı veren, yaralayıcı bir sessizlik. Sharko, Lucie'nin devam etmesini istedi.

"Bu fotoğraflarla, içinizi dışa açıyorsunuz. Burada, kendi dairenizde, açılmayı, eskiden olduğunuz insan olmayı başarıyorsunuz; bir baba, koca... Ama eşikten adım atar atmaz, kapınızı kapattığınız anda, kendinizi de kilitliyorsunuz. Kapıda iki asrna kilit var... Kendinizi zırhla daha da kaplamanın başka bir yolu değil mi bu? Herhalde buraya çok az kişi giriyordur, Komiser, hele burada uyuyanlar daha da azdır. Biraz önce, beni bir otele yönlendirip Kuzey Garı'nda ilk karşılaştığımız zaman yaptığınız gibi aniden bırakıp gidebilirdiniz. O yüzden, burada ne halt ettiğimi merak ediyorum."

Sharko kül rengi gözlerini yerden kaldırdı. Ayağa kalktı, kendine bir viski doldurdu ve geri gelip yeniden oturdu.

"Sandığının tersine, geçmişim hakkında konuşabiliyorum. Ondan hiç bahsetmiyorsam, dinleyecek bir kulak olmamasındandır."

"Ben varım ya işte..."

Sharko kadehine bakarak gülümsedi.

"Sen, ancak birkaç gündür tanıdığım, küçük, Kuzeyli aynasız, öyle mi?"

"Hayatımızı daha az tanıdığımız psikologlara rahatça anlatıyoruz ama..."

Komiser kaşlarını çattı, sonra kalkıp viski şişesini yerine koymaya gitti. Fırsattan istifade, etrafta unutulmuş bir ilaç kutusu olup olmadığına baktı. Psikoloğu nasıl tahmin etmişti acaba? Sükûnetini korumaya çalışarak tekrar oturdu.

"Sana niye anlatmayayım ki aslında? Buna ihtiyacın var gibi görünüyor."

"UPİİM'deki[30] fişim öyle mi fısıldadı size?"

Genç kadın bakışıyla Sharko'yu kışkırtıyordu. Komiser çarpışmayı kabul etti.

"Fotoğraflar konuştu seninle zaten. Beş yıldan fazla oluyor. Suzanne ve Eloise'la birlikte, şehirlerarası yolda gidiyorduk... Ve bir virajda, arabamın lastiklerinden biri patladı."

Kadehindeki içkiyi döndürerek uzun uzun yere baktı.

"O günü, tam saati, hatta o sırada göğün neye benzediğini söyleyebilirim sana. Zihnime kazındı ve ölene kadar orada kalacak... Üçümüz beraber, Kuzey'e yaptığımız ufak bir hafta sonu kaçamağından dönüyorduk. Uzun zamandır bu lanet şehirden uzaklaşma fırsatımız olmamıştı. Ama lastiğin patlamasından hemen sonra, bir an dikkatsizlik ettim. Aracın kapılarını kilitlemeyi unuttum. Tekerleğin üzerine eğildiğim esnada, eşim, kızımla birlikte deli gibi koşarak virajda karşıya geçiyordu. Bir araba geldi..."

Parmaklarını sıktı.

"Fren sesi hâlâ kulaklarımda. Hiç geçmiyor... Sadece trenlerin raylarda çıkardığı gürültü hafifletiyor onu. Şu anda da duyduğun, bana gece gündüz eşlik eden şu tıkırtı..."

Viskiden acı bir yudum aldı. Lucie o an ortadan yok olmak istedi, böyle zamanlarda başka hiçbir tepki vermek mümkün değildi. Karşısındaki insan, sandığından daha kötü kırılmış, paramparça olmuştu. Sharko konuşmasını sürdürdü.

"Bir çocuk kaçırma olayı üzerinde çalışmışsın. İçinde sapıklığın en saf halini barındıran bir psikopatın izini sürmüşsün. Ben de senin gibiydim, Henebelle. Eşim, kendi karım, Eloise'ı doğurmadan altı ay önce, aynı türden bir cani tarafından kaçırılmıştı. Gece gündüz sürecek bir ava giriştim, gözümde başka hiçbir şey

30 Ulusal Polis İdari İşler Müdürlüğü. (ç. n.)

yoktu. O soruşturmada dostlarımı kaybettim, tek bir kişinin deliliği yüzünden, benim için değerli varlıkların gözlerimin önünde can verişlerine şahit oldum."

Çenesini dairenin duvarına doğru salladı.

"Komşum, Guyanalı ihtiyar bir kadın, benim yüzümden öldü. Masaya bağlanmış olarak bulduğum zaman, Suzanne'ı zor tanıdım. Senin bile tahayyül edemeyeceğin şeylere maruz kalmıştı. Hiçbir insanın asla yaşamaması gereken şeylere..."

Lucie onun ip üzerinde yürüdüğünü hissediyordu, her an düşebilirdi. Ama dayanıyordu. Hiçbir merminin delemediği, farklı bir maddeden yapılmıştı.

"Bir daha asla eskisi gibi olmadı. Çocuğumuzun doğumu dahi bir şey değiştirmedi. Bazen, iki ilaç saati arasında gözlerinde bir kıvılcım parlasa da, çoğu zaman boş bakıyordu."

Ağır bir sessizlik çöktü. Lucie bu adamın içindeki acıyı hayal bile edemiyordu artık. Yalnızlığını, ruhundaki kırığı, bir dramın açtığı, devamlı kanayan yarayı... Lucie, onca yıldan sonra belki de ilk kez, artık bir gece bile kendini yalnız hissetmek istemediğini düşündü. Çevresini kuşatan dünyanın karanlığına rağmen, o anı Sharko'yla paylaşmaktan mutluydu.

Komiser içkisini bir dikişte yutup ayağa kalktı.

"Ben bir polisin yaşayabileceği en kötü şeylerin hepsinin yürüyen karikatürüyüm. Keder ve haplarla şişmiş vaziyetteyim. Öldürdüm ve defalarca yaralandım, ama hâlâ ayaktayım. İşte, karşında, ayaklarımın üzerindeyim."

"Ben... Ne diyeceğimi bilemiyorum. Üzgünüm."

"Üzülme, üzgün insanlardan gına geldi."

Lucie hafifçe gülümsedi.

"Sizden ibret almaya çalışacağım."

"Pekâlâ, sanırım yatma vakti geldi artık. Yarın, koca bir gün bizi bekliyor."

"Evet, geldi..."

Sharko salondan çıkmak üzereyken, meslektaşının yanına geri döndü.

"Senden bir ricam var, Henebelle. Kadın olmayan birinden isteyemeyeceğim bir iyilik."

"Benim de son bir sorum olacak size... Dinliyorum."

"Yarın sabah, saat tam yedide, banyodan duşun sesini duyurabilir misin bana? Yıkanmak zorunda değilsin. Mümkünse, yani, arzu edersen... Demek istediğim, sadece duşun sesini işitmem gerekiyor."

Lucie anlamadan önce bir an tereddüt etti. Sonra, bakışı Suzanne'ın bir fotoğrafına kaydı ve başını salladı.

"Olur."

Sharko'nun yüzünde ince bir tebessüm belirdi.

"Sıra sende. Sorunu sor bakalım."

"Biraz evvel, garda, kime telefon ettiniz? Evinizde uyuyabilmem için, sözüm ona kiminle 'pazarlık ettiniz?'"

Sharko ancak birkaç saniye sonra cevap verdi.

"Bilgisayar orada... Araştırmalarında onu kullanabilirsin. Düğmeye basman yeterli. Şifre falan yok. Niye koyayım ki?"

37

[B]ir delinin filmleri...

Lucie gecenin bir kısmını internette dolaşarak geçirmişti ve ustura gibi ince ve düz ağızlı, çelik bakışlı bir adam olan Jacques Lacombe'un yapıtlarının onda bıraktığı tek izlenim buydu. Bir hayran blogunda yer alan dijitalleştirilmiş fotoğraf 1950 tarihliydi. Yönetmenin toplum içinde son kez görüldüğü bir partide çekilmişti. Parlak bir smokin giymiş ve saçlarını arkaya doğru yapıştırmış Lacombe, elinde tombul şarap bardağıyla, objektife öyle dik bakıyordu ki, Lucie ürpermişti. Gözlerinde uğursuz bir şey hüküm sürüyordu.

Bazı meraklılar sinemacının biyografisini yazmayı denemişlerdi, ama hep aynı saptama söz konusuydu: Lacombe, Kolombiya'daki zahmetli çekimden ve adaletle yaşadığı sıkıntılardan sonra, 1951'den itibaren, kelimenin tam anlamıyla yok olmuştu. Yapıtlarının yalnızca bir bölümü –filmlerinin en az yüzde ellisinin kaybolduğu sanılıyordu– hayranları aracılığıyla sınırlı bir çevrede dolaşmayı sürdürüyordu. Bu karanlık adamdan geriye, sinema tutkunlarının *crash filmler* adını verdikleri, çoğu on dakikadan az süren bir avuç kısa metrajdan başka bir şey kalmamıştı.

Crash filmler... 1948 ve 1950 yılları arasında çekilmişti, Kolombiya'dan önce. İnternet meraklılarının açıkladıkları gibi, tek amacı pelikül üzerinde daha önce hiç denenmemiş bir sanatsal hüner göstermek olan, on dokuz filmlik bir seri söz konusuydu. Filmin yararlılığı Lacombe'un umurunda değildi, asıl ilgilendiği seyircinin tepkisiydi: Görüntü karşısındaki edilgenliği, olaylar ve

anlatıyla ilişkisi, röntgencilik eğilimleri, mahrem olana hayranlığı ve kavramsal sinema üslubuna hoşgörüsü. Bakış alışkanlıklarını sorguluyor ve sinemanın kurallarını tersine çeviriyordu. Hep şu yenilik getirme, rahatsız etme, huzur bozma ihtiyacı...

Ayrıca, on dokuz mini filmin her birinde, sağ üst köşede o küçük, beyaz daire mevcuttu. Lucie onun kuşkusuz Jacques Lacombe'un ayırıcı özelliği, imzası olduğunu anlamıştı. İnternetteki araştırmasını derinleştirdiğinde, Lacombe'un tekniklerinden bazılarının betimlemesine rastladı. Gizleme ve ayna oyunları, bindirme çekim. Kimileri, her filmin üst tarafında o beyaz dairenin yer almasına dair varsayımda bulunuyorlardı. Ona, fizyolojik açıdan retinanın fotoreseptörden yoksun, küçük bir bölümü için de kullanılan "kör nokta" adını vermişlerdi. Hatta sitelerde bir de deney önerilmişti:

□ ●

Sol gözü kapatıp yaklaşık on beş santimetre mesafeden sadece dikdörtgene bakınca, sonunda daire gözden kayboluyordu. Lucie insan gözünün bu zaafına hayret etti. Sonuçta Jacques Lacombe, imzası aracılığıyla gözün birçok yoldan aldatılabilen, kusurlu bir araç olduğunu anlatmıyor muydu? Bu kusurları filmlerinin devindirici gücü yapacağını açıkça belirtmiyor muydu? Kuşkusuz, bu mini filmler sapkın ve hasta bir ruhun ilk girişimlerini saklıyordu aslında. Görüntünün insan üzerindeki etkisini saplantı haline getirmiş bir zihnin ürünüydüler ve onun doğruculuğunu, kuvvetini ve yıkıcı gücünü yansıyorlardı. Zamanından ilerde olan, geleceği gören bir adamı.

Gözleri yarı kapalı halde kanepeye uzanmış Lucie, Lacombe'un niye bir türlü yırtamadığını şimdi daha iyi anlıyordu. O *crash filmler* tam bir sıkıcılık ve acayiplik örneğiydi. *Uyuyan Adam* adını taşıyan ve sadece uyumuş bir adamı gösteren, dört saatlik bir filmi kim seyretmeye gidebilirdi? Ya da bir gözkapağının, saniyede bin görüntüyle düşük hızda çekilerek üç dakikadan fazla

gösterilen, açılıp kapanma hareketini? Bir de 12 numaralı *crash film* vardı: Sonuçta sadece rakamların sıralanmasından ibaret bir filmin kendi süresi olan on iki dakikanın her saniyesini saymak ve görüntülemek... Filmler yaratıcılarının zihni kadar aykırı ve anlaşılmazdı.

Lucie, ellerini başının altına koymuş, tavanı seyrederken, kol saatinin alarmı çaldı. 06.55. Ancak bir iki saat uyumuştu. Bir polis gecesi. Her yanı uyuşmuş halde kanepeden kalktı ve el yordamıyla banyoya yöneldi. Ses çıkarmadan, uzun uzun esnedi. Gün zorlu geçecekti.

Banyoda her şey inanılmaz derecede muntazamdı: Bir bardağın içinde yeni bir diş fırçası, kenarları kusursuz bir simetri arz edecek şekilde katlanarak asılmış mavi havlular, parlak ağızlı bir ustura, üzerinde duş başlığı da bulunan, tertemiz bir küvet. Bir de ecza dolabı vardı. Yaşamı hakkında, uzun açıklamalardan daha çok şey anlatacak türden, küçük bir mobilya. Lucie kapaktaki aynada kendi aksine baktı. Dolabı açıp ilaçlara göz atabilir, Sharko'nun özel hayatını biraz daha kurcalayabilirdi... Orada, bulunacak neler vardı acaba? Depresyon ilaçları? Uyarıcılar? Anksiyolitikler? Yoksa sadece vitamin ve aspirin mi?

İçini çekip duşun musluğunu çevirdi. Su, serin ve yoğun bir gürültü çıkararak emaye küvete çarptı. Lucie Sharko'nun isteğinin sebebini anlamıştı: Rüya uyuşukluğunun duyuları sarmaladığı uyanış anında, karısının varlığını yeniden yaşamak, bir salise için bile olsa buna inanmak istiyordu.

Lucie suyu açık bırakarak sessizce salona döndü. Kısa bir süre sonra, bir kapının çarptığını işitti... Su sesi kesildi... Harekete geçen küçük trenlerin tıkırtısı yirmi dakika kadar devam etti.

Sonra şık bir şekilde giyinmiş Sharko göründü. İnce ve mavi çizgili beyaz gömlek, kravat, gri flanel pantolon. Mutfağa doğru giderken, arkasında, Lucie'nin Fahrenheit marka olduğunu tahmin ettiği kolonyanın hoş kokusunu bıraktı. Karşısındakine güven verici bir güç hissi aşılayan adamın, Lucie'nin uzun zamandır

eksikliğini çektiği bir mevcudiyeti vardı. Genç kadın ellerini yüzünde gezdirerek çaktırmadan esnedi.

Sharko radyoyu açtı. Odayı hareketli bir ezgi kapladı. Dire Straits. Yer yerinden oynuyordu.

"İyi uyuyup uyumadığını sormayacağım... Kahve?"

"Sütsüz ve şekersiz, lütfen."

Komiser ona ters ters bakarak espresso makinesine bir kapsül yerleştirip çalıştırdı. Bakışları kesiştiğinde, başım dolabına çevirdi ve küçük bir kaşık çıkardı.

"Lacombe'la ilgili olağanüstü bir şey yok herhalde, öyle değil mi? Aksi halde, gecenin bir yarısında beni uyandırmakta tereddüt etmezdin."

Lucie gülümseyerek yanına gitti.

"Judith Sagnol'un anlattıklarından başka pek bir şey yok. 1951'de ortadan yok olmuş esrarengiz bir adam. O zamandan beri hiçbir haber çıkmamış. Ayrıca, bilim ve tıp siteleri de dâhil olmak üzere, E sendromu hakkında araştırmalar yaptım. Hiçbir sonuç çıkmadı. İnternette bilinmeyen bir şey mutlaka çok gizlidir."

Sharko ona kahvesini uzattı ve mutfak penceresinin yanındaki yeşil bitkisini sulamaya gitti.

"Elini yüzünü yıkayıp biraz serinlesen iyi olur. Uzun zamandır yeni uyanmış bir kadın görmedim, ama senin görünüşünün iyi olmadığını söyleyebilirim."

"Çünkü bütün gece düşündüm."

"Orası kesin."

"Kanada'ya gitmemiz lazım, Komiser..."

Sharko, bir an tereddüt ettikten sonra elindeki sürahiyi bıraktı. Çenesi kasıldı.

"O çocukların yüzleri benim de aklımdan çıkmıyor, ne sanıyorsun sen? Korkularını, sonra da bakışlarındaki deliliği, hareketlerini gördüm. O kameranın arkasında saklananlar canavarca işler yapmış olmalılar, biliyorum. Ama bizim işimiz şimdiki zaman, Lucie,

şimdiki zaman. Ve böylesi bile yeterince boktan zaten. Hem sonra, şu an için, elimizde o çocukların izini sürecek somut bir şey yok."

"Hayır, var. İnternette araştırdım. Ellili yıllarda, Montreal Katolikliğe pek yatkınmış ve rahibeler tarafından işletilen yetimhanelerle doluymuş. O kurumlardan geçen her çocuğun şehirdeki ulusal arşivler merkezinde incelemelere açık bir dosyası var. Web sitelerinde girişin serbest olduğunu ve dosyaların yerinde incelenebileceğini belirtiyorlar. Orada her şey düzenlenmiş ve listelenmiş durumda..."

"Montreal'de araştırma yapmak gerektiğini gösteren hiçbir şey yok."

"Film Montreal'den geliyor, karganın telefonu ve dudak okuma uzmanının söylediğine göre küçük kız da öyle. Judith Sagnol'un günlerini geçirdiği Montreal'deki eski fabrika hakkında anlattıklarını da unutmayalım. Elimizde bir isim bulunması iyi olurdu, ama araştırmak için belli bir yıl yeterli. Dosyalarda fotoğraflar var..."

"Elimizdekiler eski bir filmin tarihi ve kız çocuğuna ait, pelikülden basılmış bir sürü kalitesiz, siyah beyaz fotoğraftan ibaret."

"Ve filmde telaffuz ettiği bir isim: Lydia... Büyük olasılıkla kendi yaşındaki arkadaşlarından biri. Belki de oda arkadaşı. Belli bir yıl, bir isim ve fotoğraf yeterli olabilir."

"Evet..."

"Kaplumbağa hızıyla ilerlesek de, sonuçta ilerliyoruz işte. Film tavşanlı odadaki diğer kızlardan bazılarının fotoğraflarını basmamıza imkân tanır. Bazı sahnelerde yemekhane, salıncaklar ve bahçenin bir kısmı da görünüyor. Bu bize söz konusu kuruma dair bir fikir verebilir. Önemli bir şey değil belki, ama yine de bir şey. Küçük kız ya da arkadaşlarının kimliğini saptarsak, anlamak için bir şansımız olur."

Sharko kahvesini alıp dudaklarına götürdü. Büyük bir yudum içti.

"Kanada uzak, pahalıya patlar... Düşünmem lazım."

Komiserin telefonu çaldı. Arayan Leclerc'ti.

ŞÖMO amirinin pürüzsüz ve teklifsiz sesi duyuldu.

"İki haberim var, biri iyi, biri kötü."

Sharko cep telefonunu hoparlöre aldı.

"Şu an Teğmen Hanebelle'le beraberim."

"Ne? Senin evde mi?"

"Geceyi bir otelde geçirdi ve şimdi seni dinliyor. Hadi, kötü haberden başla bakalım."

Lucie Sharko'nun yalanını açık etmemeyi yeğledi: Durum öyle gerektiriyordu. Leclerc'in kalın sesi ahizede gürledi.

"Günaydın, Teğmen Henebelle."

"Günaydın, efendim..."

Leclerc boğazını temizledi.

"Québec istihbaratından Jacques Lacombe'la ilgili bilgi geldi. 1956'da ölmüş. Evinde yanmış olarak bulunmuş ve bir ev kazasma kurban gittiği sonucuna varılmış. Montreal'de ikamet ediyormuş."

Sharko dudaklarını büzdü.

"Ev kazası... İzlediği güzergâhı öğrenebildin mi?"

"Evet, Kanadalılar anlattılar. Kısa keseceğim: 1951'de Washington'a yerleşmiş. İki sene boyunca, küçük bir mahalle sinemasında makinist olarak çalışmış. 1953'te, Montreal'de yaşamaya gitmiş ve orada da makinistliğe devam etmiş."

Sharko düşündü.

"Tüm bunlar Fransa'dan apar topar gidişiyle, sinemada başarı kazanma isteğiyle ve yeteneğiyle uyuşmuyor, mantıklı değil... Üstelik 1955'te çocuklarla o korkunç filmi çektiğini biliyoruz. Bunda bir iş var. Ben kaza sonucu ölüm tezine inanmıyorum. Ne tesadüf ki, 1956 yılı filmin çevrilmesinden hemen sonraya denk geliyor. Kim geçmişini daha çok eşeleyebilir? Ölüme sebep olan yangının koşullarını kim soruşturabilir?"

"Hiç kimse. Kim bu işle uğraşmak ister ki? Amerikalılar mı, Kanadalılar mı, biz, Fransızlar mı? Elli seneden daha eski bir olay hakkında soruşturma açılması gerekecektir. Ve bir soruşturma olması için, doğrulanmış bir cinayet gerekir. Zamanaşımı hikâyelerini de unutmayalım. Hayır, hiçbir şey yapılamaz."

Sharko iç çekerek masaya dayandı.

"Peki... Ya iyi haber?"

"Beklenen DNA bilgisi de geldi. Beş cesetten birinin kimliğini saptadık. Omuzdan kurşun yemiş ve derisi yüzülmüş olanınkini."

Lucie komiserin gözbebeklerinin parladığını fark etti.

"Kimmiş?"

"Muhammed Aban, yaş yirmi altı. Kolum kadar uzun bir sabıka kaydı var. Pek parlak bir gençlik yaşamış: Kavgalar, uyuşturucu, hırsızlık, haraç. Sonunda, tecavüz ve yaralamadan on yıl yemiş."

"Daha açık konuş."

"Kurbanı, yirmi yaşında bir kadın, az kalsın ölüyormuş. Teşekkür etmek için kadıncağızın cinsel organını yakmış. Bunu yaptığında daha on altı yaşındaymış."

"Güzel bir numune."

"İyi halden ceza indirimi almış. Fresnes cezaevinden on bir ay önce çıkmış."

Sharko parmaklarıyla telefonu sıktı. Bu vakanın başından beri ilk kez somut bir şey yakalamışlardı.

"Son adresi?"

"Asnières-sur-Seine'de, kardeşi Akim'in evinde kalıyormuş."

"Tam adresi versene."

"Seni beklediğimizi mi sanıyorsun? Péresse'in bir ekibi yola çıktı bile, pek yakında hedefe varırlar. Bu onların işi, senin değil. Hemen büroya gel, seni bekleyen bir liste var elimde: 1994'te, kızların öldürüldükleri sırada, Kahire'de bulunan insani yardım kuruluşlarınınki."

"Bir kenara koy."

Sharko telefonu kapattı... Lucie, bir parmağı çenesinin altında, bir aşağı bir yukarı yürüyordu.

"Ne düşünüyorsun, Henebelle?"

"Lacombe filmi çektikten bir sene sonra bir yangında ölüyor. Aynı yıl bir kopya, isimsiz bağış olarak Kanada arşivine ulaşıyor. Ya Lacombe hayatının tehdit altında olduğuna dair bir sezgiye kapıldıysa? Ya filminin birçok kopyasını çıkarıp hem sırrını saklamak hem de onu bir virüs gibi yaymak için çeşitli arşivlere yolladıysa? Filmin ne kadar hızlı elden ele, koleksiyondan koleksiyona geçtiğini gördük."

Sharko, Lucie'ye hak verdi. Ufaklık yetenekliydi.

"Lacombe hazinesini korumanın kendine göre bir yolunu bulmuş. Onu elden ele gezmeye bırakarak, bir gün deşifre edilip anlaşılabilmesi için kaybolmamasını sağlamış. Evet, bu son derece mümkün."

Lucie başıyla onayladı. Henüz nihai resmin kestirilmesine imkân tanımasa da, yapbozun parçaları yavaş yavaş yerine oturuyordu. Sharko çabucak başka bir numara tuşladı.

"Kimi arıyorsunuz?"

"Aban'ın adresi için, 36 numaradaki eski arkadaşları arıyorum. Banyoda fazla oyalanma. On dakikada seni RER'e bırakırım ve evine dönersin."

Lucie buruşmuş *sweatshirt*ünü düzeltti.

"Hayır, olmaz. Sizinle geliyorum."

38

[A]snières-sur-Seine... Temiz bir kent, hoş bir merkez, küçük, sevimli dükkânlar. Çevre ve yukarı tarafları bu kadar güzel değildi. Tabiatın yerini beton alıyor, gökyüzünde Roissy'den kalkan, fildişi rengi, kocaman kuşlar dolanıyor, bitmek bilmeyen, sıçan grisi blok apartmanlar ufku kapatıyordu. Tüm ihtişamıyla, Paris banliyösü. Ve ortada akan bir nehir...

Sharko ve Lucie, Gabriel-Péri istasyonunda indiler ve son hızla batıya doğru yürüdüler. Gravenchon'da bulunan beş ceSetten birinin kardeşi Akim Aban'ın sabıka kaydı yoktu ve bir alışveriş merkezinde gece bekçisi olarak çalışıyordu. Görünüşe göre temiz bir delikanlı olan Akim, itici ve karanlık bir bloğun üçüncü katında oturuyordu. Lucie, apartmanın önündeki küçük yeşil alana uzanmış gençlerin pek de taciz edici olmayan birkaç ıslığına değer görüldü.

Onlara kapıyı açan adamın, Akdenizlilere özgü, ince ve sert yüz hatları vardı. İri ve kaslı bir beden üzerinde, çakmaktaşından bir surat. Bir vücut geliştirme düşkünü... Sharko önce davrandı:

"Akim Aban?"

"Siz kimsiniz?"

Sharko'nun şansına, adli polisin adamları daha önce gelmemişlerdi. Hızlı davranmış olduğuna sevindi ve üç renkli kimliğini gösterdi. Aban şortla dolaşıyordu. Üzerindeki beyaz tişörtte *Fontenay'in yeşil ayak izleri*[31] yazıyordu.

31 Rotary kulübü tarafından her yıl düzenlenen bir sportif etkinlik. (ç. n.)

"Kardeşiniz Muhammed hakkında birkaç sorum var size."

Arap genç kapının ağzından çekilmedi.

"Yine ne yaptı?"

"Öldü."

Bir an kararsız kalan Akim Aban, iki yumruğunu sıkarak kapının pervazına vurdu.

"Nasıl?"

Sharko iğrenç ayrıntıları atlayarak kestirmeden gitti.

"Görünüşe göre, mermiyle öldürülmüş. Cesedi, Seine-Maritime'deki bir sanayi bölgesinin yakınında gömülü bulundu. Artık içeri girebilir miyiz?"

Aban kenara çekildi.

"Seine-Maritime... Ne halt ediyormuş ki orada?"

Adam ağlamıyordu, fakat haber onu öyle sarsmıştı ki, kanepeye oturmak zorunda kaldı. Polisler içeri süzüldüler.

"Sonunun er ya da geç böyle olacağı belliydi... Kim yapmış bunu?"

"Henüz bilmiyoruz. Sizin bir fikriniz var mı?"

"Ne bileyim... O kadar çok düşmanı vardı ki... Burada, sitede, ya da başka yerlerde..."

Lucie hızla odaya göz attı. Düz ekran televizyon, oyun konsolu, her tarafta spor ayakkabılar, fazla ufak bir dairede birikmiş bir yığın malzeme. Çerçeve içinde fotoğraflar gördü. Yaklaşıp kaşlarını çattı.

"İkiz miydiniz?"

"Hayır, Muhammed benden bir yaş küçük ve iki üç santimetre uzundu. Ama birbirimize tıpatıp benzerdik. Sadece fiziksel olarak yani. Başka açılardan hiç alakamız yoktu. Muhammed kafadan arızalıydı."

"En son ne zaman gördünüz onu?"

Akim Aban boş gözlerini yere dikti.

"İçerden çıktıktan iki üç ay sonra, yılbaşı civarında. Buraya gelip ağladı. Değişmek, kötü davranış ve alışkanlıklarını bırakmak istediğini söylüyordu. Buna asla gerçekten inanmadım. İmkânsızdı."

Yılbaşı... Bu durumda, iskeletlerin ölüm tarihi yedi aydan önceye denk geliyordu. Sharko bir sonraki sorusunun cevabını biliyordu, ama ağabeyi konuşturmak daha iyiydi:

"Neden?"

"Çünkü onun gibiler asla durmazlar. Çok uzun zaman önce, bacak arasını yaktığı kızın fotoğraflarını göstermişlerdi bana. O görüntü şuraya, kafama kazındı. İnsanlık dışıydı..." Göğüs geçirdi. "Muhammed burada bir haftaya yakın kaldı. Evet, öyle... Çantasında birkaç parça eşyayla çekip gittiğinde ocak ayının ortasıydı."

Akim bir süre sustu.

"Bunu yapacağına bir saniye bile inanmadım... Yanılmamışım."

"Neyi yapacağını?"

Akim Aban iç çekerek ayağa kalktı, bir çekmeceyi açtı ve içindeki kâğıtları karıştırdı. Sharko'ya biraz buruşmuş bir broşür uzattı.

Komiserin yüreği hop etti.

Bir salisede her şey aydınlandı.

Broşür Yabancılar Lejyonu'nun meziyetlerini övüyordu.

Gözlerini kendisi kadar şaşkın Lucie'ye çevirdi.

Akim yerine geri dönüp ellerini güçlü bacakları arasında birleştirdi.

"Bir gün hapiste, bir derginin içinde bulmuş bunu. Duyan da, ona ilahi bir esin geldiğini zannedecekti neredeyse. Lejyon'a katılmak istiyordu. Geçmişin üstüne sünger çekmek. Kimlik değiştirmek ve her şeye sıfırdan başlamak istiyordu. Ne demezsin!.."

Kardeşiyle beraber göründükleri çerçeveyi alıp uzun uzun baktı.

"Niye öldün, adi herif?"

Sharko içten içe bayram ediyordu. Yabancılar Lejyonu... Son günlerin bulgularıyla öyle tutarlıydı ki... Lucie sorguya devam etti.

"Lejyon'a katıldığına dair herhangi bir kanıt var mı? Mektup, telefon? Tren bileti almış mıydı?.. Güney'e gitmek için?"

"Aubagne'a," diye belirtti Sharko.

Arap başını sağa sola salladı.

"Hayır, katılmadı diyorum size. Onu iyi tanırdım, buna elverişli değildi. Fazla istikrarsızdı ve otoriteye tahammülü yoktu. Lejyon'da düşünebiliyor musunuz onu? Bir gün, işten döndüğümde, çekip gitmişti. Broşürünü bile almamıştı. Ne bir veda, ne bir şey... Polislerin er ya da geç kapımı çalacaklarını biliyordum."

Komiser gözlerini beyaz kepi ve bütün madalyalarıyla kasılarak poz veren bir askerin resmedildiği broşürden ayırmadan, dişlerini sıktı. Muhammed Aban'ın her şeye rağmen Lejyon'a katıldığı aşikârdı, ama kesin kanıt yoktu. Ağabeyi bile buna inanmıyordu.

"Kardeşinizin buradan giderken görüşmüş veya konuşmuş olabileceği bir akrabanız, arkadaş ya da yakınınız var mı?"

"Birkaç serseri dışında kimse gelmiyor aklıma..."

Sharko düşünmeye devam ediyordu. Her şey yavaş yavaş yerine otursa da, hâlâ büyük bir tutarsızlık söz konusuydu: Basit bir DNA örneğiyle kimliği saptanabilecek bir adamın ellerini kesmek, dişlerini çekip dövmelerini yüzmek hangi akla hizmet ediyordu? Lejyon'dakilerin Muhammed Aban'ın kabarık bir sabıka dosyası olduğunu bilmemeleri mümkün değildi. Yeni askerlerinin geçmişini sildikleri malumdu, ama başvuran herkesi önce titizlikle araştırmaya da dikkat ediyorlardı. Arap gencin Genetik İzler Ulusal Veri Tabanında kayıtlı olduğunu bildiklerine ve suçlarının büyüklüğünden haberdar olduklarına hiç kuşku yoktu.

Meğer ki...

Sharko gözlerini iki kardeşin fotoğrafına çevirdi.

"Muhtemelen size tuhaf gelecek bir soru... O dönemde nüfus kâğıdınız kayboldu mu?"

Akim başını öne eğdi.

"Evet. İşte veya sokakta düşürmüş olmalıyım. Nereden bildiniz?"

Sharko cevap vermedi. Lucie de adale düşkünü kadar şaşırmıştı. Komiserin tüm cevaplara sahip olduğu kanaati giderek güçleniyordu. Sharko, Akim'le tokalaşmak için elini uzattı. Genç kadın da aynısını yaptı.

"Rouenlı meslektaşlar birazdan uğrayacaklar. Onlar çok daha fazla soru sorup notlar alırlar. Kaygılanmayın, bu normal."

Komiser önünde Lucie'yle kapıdan çıkmak üzereyken, kanepesinden kımıldamamış olan Akim'e döndü.

"Bu arada... Kardeşinizin boyun hizasında, derisinin altında, minicik bir plastik parçası vardı. Ameliyat oldu mu, biliyor musunuz?"

"Hayır."

"Hastanede de yatmadı mı hiç?"

"Zannetmiyorum. Aslında, bilmiyorum."

"Teşekkürler. Sizi temin ederim, cevaplarınıza kavuşacaksınız. Sorumlular yaptıklarının bedelini ödeyecekler, bu işle bizzat ilgileneceğim."

Ve kapıyı usulca arkasından kapattı.

39

[L]ucie ve Sharko, L'Hay-les-Roses'daki dairenin mutfak masasına yerleşmişlerdi. Gelirken yoldan çörek almışlardı. Lucie ayçöreğini yiyordu. Komiserse özenle kahvesine batırmakta olduğu çikolatalı ekmeği tercih etmişti. Pencereden görünen gökyüzü, günlerdir ilk kez, bembeyaz bulut öbekleriyle kaplanmıştı. Sharko iki ısırık arasında konuştu.

"Her şey uyuyor. Kimliği saptanamayan cesetler, şüphesiz elindeki imkânlarla tek başına Fransa'ya gelmiş yabancılar. Lejyon'da sık rastlanan bir durum."

"Cesetleri anonimleştirmek ve saklamaktaki profesyonellik. Luc Szpilman'ın yaptığı tarif, postallar... Askerler..."

"İçlerinden üçünün kıllarına yapılan ve ölümlerinden birkaç hafta önce uyuşturucu kullanımının kesildiğini kanıtlayan analizi unutmayalım. Geçmişlerine sünger çeken, çelik disipline tâbi adamlara cuk oturuyor. Eğitim gören genç lejyonerler. Acemi askerler."

Sharko çöreğini yuttu. Formda görünüyordu, mutlu olduğu bile söylenebilirdi.

"Şu kaybolan kimlik meselesi neydi?"

"Sadece mantık. Muhammed Aban tam anlamıyla dengesiz bir kişilikti. Onca sabıkayla, asla Lejyon'a katılamazdı. Aubagne'daki yetkililer hemen hemen bütün suçlara göz yumarlar, ama cinayet, tecavüz, sapıklık gibi ağır suçlara değil... Aban Lejyon'a kabul edilebilmek için kimliğini değiştirdi."

"Ağabeyinin nüfus kâğıdını çalarak mı?"

"Kesinlikle. Yabancılar Lejyonu'na başvurmak için ihtiyacın olan tek şey, geçerli bir kimlik belgesidir. Hepsi o kadar. Geçmişinle geleceğin arasında kalan tek bağ odur. Muhammed Aban'ın ağabeyinin kimliğiyle başvuruda bulunması yeterliydi. İki adam birbirlerine çok benziyorlar. Yetkililer hiçbir şey fark etmediler ve sabıkasız biriyle karşı karşıya bulunduklarını sandılar."

Sharko ışıldıyordu. Lucie komiserin özgüveninin aniden geri geldiğini, yaşamla dolup taştığını görüyordu. Soruşturma ve sahanın zevkine yeniden kavuşan bir adam. Sharko kahvesini içerken yüksek sesle düşünmeye devam ediyordu.

"Neredeyse her şey mantıklı..."

"Neredeyse?"

"Evet, neredeyse. Katledilen beş acemiyi düşünüyorum. Eleme sınavları ve özellikle de onları takip eden on haftalık eğitim dönemi çekilecek gibi değildir. Dünyadaki cehennem. Fiziki ve psikolojik olarak her çeşit eziyete maruz kalırsın. Öyle ki, içinden kendini vurmak gelir. Bir ya da birkaç aceminin karşı geldiğini veya kafayı yediğini hayal etmek zor değil. Hatta biraz genelleştirerek, idari bir kusura bile ihtimal verebiliriz. Mesela, ateş etmekten başka seçeneği kalmayan bir eğitimci olabilir, çünkü bu heriflere gerçek silahlar veriliyor. Ama böyle bir durumda, toprağa gömmeden önce beyin ve gözlerini niye çıkarıp alsınlar?"

Komiser öyle hızlı gidiyordu ki, Lucie'nin yanıt vermeden önce birkaç saniye düşünmesi gerekti.

"Çünkü basit bir idari kusurdan çok daha ciddi bir şeyi saklamaya çalışıyorlar. Çünkü tüm bunların arkasında, o lanet film ve hapsedildikleri odada hayvanları katletmeye başlayan o çocuklar var."

"Ve Afrika'da vahşice öldürülen kızlar. Mısır, Fransa, Kanada. Alakasız görünüyor, ama her şey birbiriyle bağlantılı. Asıl sorun şu ki, Yabancılar Lejyonu elli yıldan fazladır Mısır'a ayak basmadı. İcraat tarzındaki bir benzerlik ve şüphelendiğimiz şu

histeri fenomeni dışında, iki cinayet serisi arasında hiçbir ilişki yok. Filme gelince, onun bu hikâyede ne aradığı da ayrı bir gizem."

Lucie elini yüzünde gezdirdi. Ruhsal yorgunluğu giderek artıyordu. Sharko yüksek sesle düşünmeyi sürdürüyordu.

"Gerçekten çok güçlüler. Notre-Dame-de-Gravenchon... Hiçbir şey yok orada. Bir askerî talim kampı bile. Kontrol etmek lazım, ama Lejyon'un oraya hiç ayak basmadığından eminim. Cesetler Aubagne taraflarında bulunsa anlardım, ama orası... Mükemmel korunmuşlar doğrusu."

"Durun bir dakika. Lejyon'a ciddi bir şekilde saldırmak için elimizde hiçbir silah olmadığını mı söylüyorsunuz yani?"

"Bunlar ciddi suçlamalar ve bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilirsin. Mantığımız doğru olsa bile, somut deliller gerekiyor. Şahitler, evraklar, izler. Oysa kanaatlerimizden başka hiçbir şey yok elimizde. Ne benim birimim, ne de Adli Polis sadece akıl yürütmelere dayanarak işlem başlatmaz. Kimliği çalmış olsa da olmasa da, Muhammed Aban'ın geçmişi aleyhimize rol oynar. Lejyon bu türden bir şahsı saflarına kattığını toptan inkâr edecektir. Orada ağır suçlu barındırılmaz. Temel bir kuraldır bu."

Sessizlik. Lucie bir havluya ellerini sildi.

"Ya birisi yine de Lejyon'a karşı bir soruşturma açmaya karar verseydi, bu neye benzerdi?"

Sharko ümitsizlik belirtisi olarak elini önünde salladı.

"Çıkardığımız sonuçları Savunma Bakanlığı'na açıklarız. Olacak şey değil, ama bu çabamız işe yaradığı takdirde, yasal talepler çıkartmamız gerekir, sonunda soruşturma çerçevesinde dikkatle seçilmiş adamları sorgulama imkânı bulmak için bir yığın kâğıt. Tüm bunlar zaman alacak ve Lejyon'un, bu arada önlem alma fırsatı bulacak yüksek sorumlularının kulağına gidecektir. Bunu da başardığımızı farz edersek, geriye 'devlet sırrı' meselesi kalıyor. Hiç kuşkusuz komutanla, muhtemelen 'gizli bilgi' veya daha kötüsü 'çok gizli bilgi' alanında yetkili bir albay ya da generalle

muhatap olacağız. Birkaç sene önce, bu türden bir adamla görüşmek durumunda kalmıştım. Okyanusun dibindeki bir çapaya başvurmaktan farksızdı. Lejyon tek vücut, tek ruhtur. Aralarından bazıları bir şeyler görmüş olsalar ve hâlâ Fransa topraklarında bulunsalar bile, hiçbir şey söylemeyeceklerdir."

Lucie işaret parmağını yavaşça kahve fincanının çevresinde gezdirdi.

"Ya prosedürü bir kenara bırakırsak?"

Sharko ona soğuk bir edayla baktı.

"Söz konusu bile olamaz."

"Bunu düşünmediğinizi söylemeyin bana."

Sharko omuz silkti.

"Yoldan çıkmak için fazla gençsin. Bir dost tavsiyesi ister misin? Belayı üzerine çekmekten sakın. Çocukların seni affetmez."

"Vaaz vermeyi bırakın. Çekinmeden gider, kapıya dikiliriz. Misal, aradığımız bir şüpheli hakkında yöneticiyle konuşmak istediğimizi söyleriz. Bizi kabul ederse, onu usulca asıl olaya yönlendiririz. Gerçekten bu işe bulaşmışsa, büyük olasılıkla tepki gösterir."

"Nasıl bir tepki? Yüksek ve güçlü bir sesle hakikati haykıracağını mı sanıyorsun?"

"Hayır, ama fevri bir tepki gösterip sağa sola telefon açabilir. Onu izleriz... Ne bileyim... uzun menzilli mikrofonlarla, evinin önüne saklanırız filan..."

Sharko küçük, sevimsiz bir kahkaha attı.

"Fazla *Görevimiz Tehlike* seyretmişsin sen. Herifin evi HF detektörlerle doludur. Ordunun, çapı onlarca metrelik çevrede bulunan her dalga vericisini saptayabilecek kapasitedeki minik oyuncaklarıyla. Telefon hattının özel ve şifreli olduğu da şüphe götürmez. Bu tiplerin çoğu gerçek paranoyaklardır. Onları bu yüzden seçerler zaten. Gerçekliğe geri dön, lütfen."

"Ne yani, kuyruğumuzu kısıp adamları rahat mı bırakacağız öyleyse?"

Sharko yanıt vermedi. Gözlerini masanın üzerinde açık duran ellerine dikmişti. Lucie peçetesini parmakları arasında sıktı.

"Benim pusmaya niyetim yok. Siz gelmezseniz, yalnız giderim. İşler boka sardığında, sonuna kadar gitmek lazım."

Lucie hızla kalkıp banyoda gözden kayboldu. Sharko göğüs geçirdi. Bunu yapmaya muktedirdi, gözü pekten de öte bir kadındı. Uzun uzun düşündükten sonra, komiser de kalktı, koridorda ilerledi ve meslektaşının kilitlemiş olduğu kapının önünde durdu.

"Kanada'ya gitmen için vize ya da başka bir şey gerekiyor mu?" dedi yüksek sesle.

Emaye küvete akan suyun sesi işitiliyordu.

"Ne?"

"Önce Kanada izini sürelim. Düşündükçe, arşivlerde o kızların izini bulabileceğimize daha çok inanıyorum. Oradan bir şey çıkmazsa, Lejyon'la uğraşmayı deneriz. Vize lazım mı?"

"Pasaportum var, dün gece internette gördüğüme göre, bazen yeterli oluyor, bazen olmuyor. Ama elimizde uluslararası izin olursa işler kolaylaşır."

Sharko ağzını kapalı kapıya yapıştırmıştı. Diğer yanda Henebelle'in sabunlanmakta olduğu belli oluyordu. Onu birkaç metre ötede çıplak hayal etmekten kendini alamadı. Karnında bir sıcaklık hissetti.

"Tamam... Kanadalılarla ilişkimiz iyidir, davranış analistlerimizi yetiştiriyorlar. Ayrıca, orada gereken bütün bağlantılara sahibiz. ŞÖMO'da tüm bunlarla senin adına ilgilenirim. Lille ve Montreal arasında direkt uçuş olup olmadığını biliyor musun?"

"Var. Ama... Tüh, gözüme sabun kaçtı... Bir dakika!"

Sharko gülümsedi. Duş perdesinin hışırtısı. Sonra kadının sesi yeniden duyuldu.

"Siz de benimle gelmiyor musunuz?"

"Hayır. İlk TGV'yi yakala. Amirine bilgi verme işini ben hallederim, merak etme. Québec için elektronik bilet rezervasyonu yaparız."

"Ya siz?"

"Cinayetler sırasında Kahire'de bulunan insani yardım kuruluşlarının listesi için Leclerc'i görmeye gideceğim. Belki de katil uzun isim listelerinden birindedir."

Birden kapı açıldı. Lucie, saç ve kulakları köpük içinde, büyük bir havluya sarınmıştı. Vanilya ve hindistancevizi kokuyordu. Kendini tuhaf hisseden Sharko biraz geriledi.

"Neden beni uzaklaştırmaya çalışıyorsunuz?" diye sordu genç kadın, sert bir sesle.

Sharko dişlerini sıktı. Parmaklarının ucuyla, Lucie'nin şakaklarına yapışmış köpüğü sıyırdı ve aniden geri döndü.

"Neden, Komiser?"

Sharko arkasına bakmadan, koridorun sonunda gözden kayboldu.

40

L'Hay-les-Roses'dan ayrıldığından beri Lucie için her şey çok hızlanmıştı. Normal bir kadının iki günde yapacağını yapmak için sadece birkaç saati vardı. Uçağı Lille-Lesquin Havaalanı'ndan 19.10'da kalkacaktı. Sharko'nun çalıştığı, yurtdışı görevlerle ilgili idari birim, âdeta büyüyle her şeyi halletmişti: Belgeleri, gerekli düzenlemeleri, hiyerarşi nezdinde seyahatin gerekçelendirilmesi ve elektronik biletlerin MSN'ine yollanmasını. Boeing, Kanada saatiyle 20.45'te iniş yapacaktı. Onun için, Mont-Royal ve Vieux-Port arasında, arşiv merkezine iki adım mesafede yer alan üç yıldızlı Delta Montreal Oteli'nde bir oda ayırtılmıştı. E-postayla az önce gelen iznin çıktısını daha yeni almıştı. Soruşturmanın sıkı çerçevesinde, Montreal'de tam dört gün veriyorlardı ona. Dört gün, eski evraklar arasında araştırma yürütmek için uzun bir süreydi. Geniş düşünmüşlerdi.

Evine dönerken aklına, Sharko'nun Bourg-la-Reine'deki RER peronunda ettiği son sözler geldi: "Kendine dikkat et, ufaklık." Kelimeler, gırtlağının derinliklerinde, birbirine çarpan çakıl taşları gibi çınlamıştı. O zaman el sıkışmışlar – komiserin başparmağı üstte, karşılıklı tebessüm, 2-0 – ve sonra Sharko, ilk seferki gibi omuzlarını kamburlaştırarak arkasına bakmadan çekip gitmişti. Lucie, yüreği sızlayarak komiserin geniş siluetinin merdivenlerde gözden yitişini uzun uzun seyretmişti.

Banyoya gittikten sonra, sadece zaruri eşyalarını koyduğu bavulunu kapatıp arabasının bagajına bıraktı, çöpleri çıkardı ve Oscar Lambert Sağlık Merkezi'ne doğru yola koyuldu. Daha önce hiç olmadığı kadar heyecanlıydı. Kanada... Onun gibi, birkaç yıl

öncesine kadar Dunkerque karakolunda masa başı işlerine bakan bir "küçük polis memuru" için, uluslararası bir dava... Bir bakıma, bu yükselişiyle iftihar ediyordu.

Lucie makineden aldığı iki sütsüz kahveyle hastane odasına girdi. Görevine sadık annesi hâlâ oradaydı. Juliette'le, oyun konsolunda oynuyordu. Yatağın üzerinde, açık boyama kitapları duruyordu. Küçük kız ona gülümsedi. Işıldıyordu, teni o yaştaki çocuklara özgü bal rengine yeniden kavuşmuştu nihayet. Doktor, ertesi sabah taburcu olacağını resmen bildirmişti. Lucie kızına sımsıkı sarıldı.

"Yarın sabah mı? Harika bir haber bu, sevgilim!"

Bir sürü öpücükten sonra, Juliette neşeyle oyununa döndü. Lucie ve Marie, ellerinde kahve bardaklarıyla, odanın eşiğinde duruyorlardı. Lucie derin bir nefes alıp ağzından baklayı çıkardı.

"Anne, en az dört gün daha Juliette'e bakman gerekecek... Dört gün ve dört gece yani. Üzgünüm, bu zorlu bir soruşturma ve..."

"Nereye gidiyorsun?"

"Montreal'e..."

Marie Henebelle'in bir bakışla insana kendini suçlu hissettirmek gibi bir yeteneği vardı.

"Şimdi de yurtdışı... Umarım, tehlikeli değildir?"

"Hayır, hayır. Eski arşivleri karıştıracağım sadece. Pek heyecan verici değil, ama bu angaryayı üstlenecek biri gerekiyor maalesef."

"Ve ihale sana kaldı elbette."

"Öyle denebilir."

Marie kızını gayet iyi tanıyor, şeytanın ta kendisiyle karşılaşmaya giderken bile, mantar toplamaya gittiğini söyleyeceğini biliyordu. Çenesiyle gri bir pelüş oyuncağı işaret etti, bir hipopotam.

"Eski sevgilin geldi buraya."

"Eski sevgilim... Ludovic mi demek istiyorsun?"

"Başkaları da oldu mu?"

Lucie sustu. Marie üzgün bir edayla Juliette'e baktı.

"İkisinin beraber nasıl eğlendiklerini bir görseydin... Ludovic iki saat geçirdi onunla. Evine dönüyordu ve eğer istersen onu arayabileceğini söyledi. Bunu yapmalısın."

"Anne..."

Marie kızının bakışını bir daha bırakmamacasına yakaladı.

"Sana bir erkek lazım, Lucie. Seni dengeleyecek, gerektiği zaman gerçekliğe geri döndürecek biri. Ludovic iyi bir çocuk."

"Tek sorun şu ki, onu sevmiyorum."

"Onu sevmeye vakit ayırmadın ki! İkizlerin annelerinden çok büyükanneleriyle zaman geçiriyorlar. Onlara bakan ve yetiştiren benim. Sence bu normal mi?"

Marie tamamıyla haklıydı aslında. Lucie, Sharko'nun meslekle ilgili düşüncesini hatırladı: Bir müddet sonra sadece yıkılmış veya dağılmış aileler kusan, doymak bilmez bir canavar.

"Bu soruşturmadan sonra, anne. Söz veriyorum, durup bunları düşüneceğim."

"Düşüneceksin demek... Bir önceki soruşturma gibi. Ondan önceki ve daha öncekilerden sonra yaptığın gibi..."

Gözlerinden sitem ve bir çeşit acıma okunuyordu.

"Bu saatten sonra kızımı yeniden şekillendiremem artık. Sen betondan yapılmışsın, canım. Lanet beyninde herhangi bir şeyi değiştirmek için dağcı kazmasıyla girişmek gerekir."

"En azından, kime çektiğimi biliyorum."

Lucie, eliyle çenesini okşayan annesinden yarım bir tebessüm koparmayı başardı.

"Neyse! Ben eve kadar gidip döneceğim. Buradan kaçta gidiyorsun?"

"En geç beşte yola çıkmam gerek. Havaalanına varmak zaman alır, sonra da *check-in* işlemleri var."

"Kızınla geçirecek üç saate yakın zamanın kalıyor. Tanrım, hapishane ziyareti sanki..."

41

[S]harko, Lucie'yi istasyona bıraktıktan sonra, Nanterre'e gitmişti. Genç soruşturmacı komiserin zihninde yakıcı bir iz bırakmıştı, bir türlü kurtulamadığı, silinmez bir iz. Banyodaki, hem de onun banyosundaki, köpüklerle kaplı, havluya sarınmış hali gözünün önünden gitmiyordu. Suzanne'ın yıkandığı yerde bir gün başka bir kadının duş alacağı kimin aklına gelirdi? Yarı çıplak bir vücut görünce, kalbinin göğsünde yeniden hızlanacağına kim inanabilirdi?

Halihazırda, amirinin bürosunda bir aşağı bir yukarı yürüyordu. Lucie uzakta, Sharko'nun düşünceleri başka yerdeydi. Masasının başında oturan Leclerc'e verip veriştiriyordu.

"Böyle pusamayız. Bizden önce de Lejyon'la uğraşanlar oldu."

"Ve hepsi şapa oturdu... Péresse ve büyük patron da benimle aynı fikirdeler. Senin o kestirme yolunu bırakıp somut bir şeyler bulmamız gerekecek. Josselin, Muhammed Aban'ın ağabeyinin evinden ayrıldıktan sonra izlediği güzergâhı saptamak üzere, cinayet masasından iki soruşturmacı görevlendirmeye hazır. Elimizdeki tek yasal yol bu."

"O yol uzadıkça uzar ve hiçbir yere çıkmaz. Bunu sen de biliyorsun."

Leclerc çenesini önünde duran bir dosyaya doğru uzattı.

"Sen Péresse'in öncelik hakkını gasp ederek işleri karıştırmadan önce telefonda söylediğim gibi, genç kızların öldürüldükleri dönemde Mısır'da, Kahire civarında bulunan insani yardım ku-

ruluşlarının listesini edindim. Elimizde birkaç isim var, özellikle de heyet sorumlularının adları. Ama gerçekten ilginç bir şey var, Küresel Güvenli Enjeksiyon Ağı kongresi. Bir göz at..."

Martin Leclerc'in yüzü asıktı, içine kapanmış bir hali vardı. Lüzumsuz hareketlerle masanın üstündeki kâğıtları düzeltiyor, bakışlarını Sharko'dan kaçırıyordu. Komiser dosyayı alıp okumaya koyuldu.

"*Dünya Yetimlerine Tebessüm*, yaklaşık otuz kişi. *Gezegen Acil Durum*, kırk kişiden fazla. *SOS Afrika*, altmış... Vesaire, vesaire..." Gözlerini kıstı. "Mart 1994, küresel güvenli enjeksiyon ağı SIGN'nin yıllık toplantısı... Dünyanın dört bir yanından gelmiş... üç binden fazla insan! Dünya Sağlık Örgütü, UNICEF, UNAIDS, sivil toplum örgütleri, üniversiteler, doktorlar, araştırmacılar, sağlık görevlileri ve sanayi dünyasının temsilcileri... On beşten fazla ülke. İyi de... Bunlarla ne halt etmemi istiyorsun ki?"

"Mart 1994 cinayetlerin işlendiği yıl ve ay değil mi?"

Sessizlik. Sharko kâğıtlara daha dikkatli baktı.

"Hassiktir! Haklısın."

"Elbette haklıyım. SIGN toplantısına katılanların ayrıntılı listesini elde etmekle meşgulüz. Gün içinde gelmesi gerekiyor. Yuvarlak hesap, yüz elli, iki yüz Fransız olması lazım."

"İki yüz..."

"Kısacası, takdir edeceğin gibi, postal ve kamuflaj üniformalardan uzağız. O yüzden, şimdilik Lejyon'u boş ver. Kanada, bu listeler ve Aban soruşturmasıyla, uğraşacak yeterince derdimiz var zaten."

Sharko masaya dayandı.

"Neler oluyor, Martin? Bugüne kadar hep beraber tırmaladık, ama şimdi işi... listelerle geçiştirmeye çalışıyorsun. Eskiden olsa, çoktan saldırmıştın."

"Eskiden..."

Martin Leclerc içini çekti. Parmakları bir kâğıdın üzerinde büzüldü. Onu buruşturup çöpe attı.

"Mesele Kathia, Shark. Onu kaybediyorum."

Sharko çok şaşırmış göründü, ama aslında birkaç gündür bir şeyler seziyordu. Kathia ve Martin Leclerc onun gözünde oldum olası sarsılmaz çift imajını simgelemişti. Öyle fırtınalara göğüs germişlerdi ki, artık hiçbir şey bu çifti yıkamazdı.

"Huriez olayıyla başladı bu, öyle değil mi? Niye bana hiçbir şey söylemedin?"

"İşte..."

Sharko en ufak ayrıntıları bile hatırlıyordu. Bir yıl önceydi. Fontainebleau civarında kokain satılıyordu. Şebekenin küçük torbacılarından biri yakalanmıştı: Olivier Hussard. Yirmi yaşındaydı ve Kathia'nın vaftiz oğluydu... Kathia kocasından araya girmesini ve cezanın hafifletilmesi için ilişkilerini kullanmasını istemişti. Ama Martin Leclerc, duygularını bir yana bırakıp rozetinin dürüstlüğüne sadık kalmıştı.

Sharko kendine kızıyordu. Davranışları tahlil etmekle yükümlü bir analist olmasına rağmen, kendi iblisleriyle uğraşmaktan, amirinde kesinlikle hiçbir şey fark etmemişti.

"Bilmeye hakkım vardı, Martin."

"Bilmeye hakkın mı vardı? Hangi lanet kural adına vardı bu hakkın peki?"

"Sadece arkadaşlığımız adına."

Odaya ağır bir sessizlik çöktü. Uzaktan bir motosiklet vınlaması duyuldu.

"Patronla görüştüm, Shark. Dünden önceki gün."

"Ne? Sakın bana... şey yapacağını söyleme."

"Evet... Bu davadan sonra, istifa edeceğim. Sekiz sene daha dayanamam, içimde korkuyla emekliliği bekleyemem. Kathia'sız olmaz. Günlerdir kız kardeşinde uyuyor ve bu beni deli ediyor. Hem sonra, tek başıma yaşlandığımı görüyorsun, şey gibi..."

Leclerc birden sustu. Sharko gözlerini ona dikmişti.

"Benim gibi, değil mi?"

Leclerc kurtuluşu, istifleyip dağıtıp yeniden istiflediği kâğıtlarında buldu.

"Kafa ütülüyorsun, Shark. Defol git!"

Komiser sersemlemiş halde masadan ayrıldı. Gözleri hafifçe buğulandı. Leclerc onda yarattığı şokun şiddetinin farkında değildi. Sharko iki yumruğunu birden sıktı.

"Senin gidişin benim için ne anlama geliyor, biliyor musun? Şunun şurasında, çekecek birkaç yılım daha kalmışken?"

Leclerc masaya yumruk attı.

"Evet! Evet, biliyorum! Ne zannediyorsun?"

Bu kez de Leclerc gözlerini astınınkilere dikmişti.

"Dinle, elimden gelen her şeyi yapacağım..."

"Hiçbir şey yapamazsın. Sen gidersen, benim de işim biter ve bunu gayet iyi biliyorsun. Kimse ihtiyar, hasta bir polisi istemez. Geri hizmette bile. Bu kadar basit."

Leclerc başını iki yana sallayarak arkadaşına baktı.

"Gırtlağıma basma, lütfen. Her şey yeterince zor zaten."

Biraz kamburlaşan Sharko, sonunda kapıya yöneldi. Bir eli kapı kolunda, geriye döndü.

"Karım ve kızımı kaybettiğimde, Kathia ve sen hep yanımdaydınız. Ne olursa olsun ve ne yapmayı seçersen seç, kabul edeceğim. Şimdi Josselin'e git ve bugün eve dönüp istirahat edeceğimi, çünkü gaipten sesler duyduğumu söyle."

42

[O] toyol geçip gidiyordu. Uzun, tekdüze, sonsuz. Sharko, az önce Lyon'u geride bırakmış, cam ve radyo sonuna kadar açık, dümdüz güneye, Marsilya'ya doğru iniyordu. Cep telefonu önünde, direksiyon hizasında duruyordu.

"İşin kötüsü, ona nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum. Kathia'yla mı görüşmeli acaba? Ama bu da çözüm değil. Boşa kürek çektiğim hissine kapılıyorum."

"Boşa kürek çekmek ne demek?"

Sharko yanındaki koltuğa baktı.

"Boş yere debelenmek demek. Tam da şu sıra benim yaptığım gibi."

Eugénie parmaklarına doladığı saçıyla oynuyordu. Cadaloz edasını takındı.

"Sahi, Lucie'nin nasıl da Suzanne'a benzediğini fark ettin mi?"

Komiserin tükürüğü boğazına kaçtı. Bu kızın kesinlikle öngörülemez tepkileri vardı. Omuz silkti.

"Sos kavanozunun lokomotife benzediği kadar benziyor."

"Senin gözünde, demek istiyorum. Senin gözünde Suzanne'a benziyor... Ve taştan yüreğinde. Biliyorum. Kalbin sıcacık oldu."

"Saçmalıyorsun."

"Yine ben saçmalıyorum tabii... Lucie seni etkiledi, bu yüzden korumak istiyorsun onu. Kanada uzak."

Komiserin telefonu titreşmeye başladı.

"Ben de hoşlanıyorum Lucie'den. Umarım, iyi anlaşırsınız."

"Sen zırdelisin, küçüğüm."

Sharko telefonu açtı. İç İstihbarat Genel Müdürlüğü'ndeki bağlantılarından biri arıyordu.

"Öğrenebildin mi?"

"Sence? Lejyon'un şimdiki komutanı Bertrand Chastel adında bir albay. Adamın sıkı bir geçmişi var."

"Dökül."

"Tam bir kariyer lejyoneri. En itibarlı savaş birliklerinde yer almış. Kısaca özetlersek: Lübnan ve Afganistan'da 2. Yabancı Paraşütçüler Alayı komutanı. Sonra yön değiştirip Guyana cehenneminde baş eğitmen oluyor. Yeni talim programları geliştiriyor ve seçkinlerin seçkinlerini eğitiyor. Sert bir hayat sürdürmekten zevk alıyor gibi. Onun yanında, adamlar ölesiye eziyet görüyorlar ve çoğu, beyinleri tamamen savaşa koşullanmış halde dönüyor. Bilmem anlatabiliyor muyum? Ardından, Fransa'ya geri geliyor ve üç yılını DGGM'de geçirdikten sonra, ilk aşkına dönüş yaparak sırasıyla 1. ve 4. Yabancı alaylarına komuta ettikten sonra, iki yıl önce YLİAG'nin[32] başına geçiyor."

Bir kısaltma Sharko'nun kafasında hemen alarm verdi: DGGM. Dış Güvenlik Genel Müdürlüğü.

"Lejyoner kariyerinin ortasında, istihbarat servisine geçiş mi? Orada ne yapmış?"

"Bunların açıkça yazıldığına inanıyor musun gerçekten? Tüm bunlar 'çok gizli' olarak sınıflandırılmış şeyler. Adam, çoğu DBİM[33] temsilcisi, yüksek tabakadan insanlar tanıyor. Yüksek çevrelerle iştigal ediyoruz, Shark, ve yüksek çevrelerde bol miktarda kapalı kutu vardır. Onları açtığında, Pandora suratında patlar. Ne yapmaya çalıştığını bilmiyorum, ama bu herife el sürülemeyeceğini söyleyebilirim."

"Orası beni ilgilendirir. Şu an Aubagne'da mı?"

---

32 Yabancılar Lejyonu İşe Alım Birimi (ç. n.)

33 Doğrudan Bilimsel İletişim Merkezi. (ç. n.)

"Evet, kontrol ettim. Dümenden bir telefon açmak yeterli oldu."

"Harika, teşekkürler, Papy."

"Bu arada, unutma, seni hiç aramadım. Ne işler karıştırdığını bilmek istemiyorum, ama yine de dikkatli ol."

Sharko telefonu kapattı. Hınçla sağına göz attı. Eugénie nihayet defolup gitmişti.

Sinirlerini oynatan radyoyu kıstı. Düz kırların yavanlığını vadiler, dağlar, nehirler izledi. Valence, Montélimar, Avignon. Provence bölgesinin tepeleri. Hava sıcaklığı yükseliyor, güneş ön camın ardından tenini kavuruyordu. Sharko'nun boğazı kurumuştu, ama susuzluktan değil, Henebelle'sizlikten... Eugénie haklıydı. O ufak tefek sarışın kadın, yaşlı, fosilleşmiş organlarını altüst etmişti. Göğsünde, karın ve midesinde bir şeyler kızışıyordu. İçinde her şey düğüm olmuştu ve canını yakıyordu. Bu kötüydü, çünkü orada Suzanne'dan başka biri olmamalıydı. Kötüydü, çünkü Lucie'yle arasında on beş yaş fark vardı ve onun gözlerinde, hem kendisini hem de ailesini mahvetmiş olan bütün kusurları görüyordu. Yoksunlukları, hırsı... kendini tükenmiş, harap olmuş, sırtı duvara dayanmış halde bulana kadar Kötülüğü, gerçek Kötülüğü kovalama isteğini... Bu meslekte hiçbir çıkış yoktu. Ne ulaşılacak bir erek söz konusuydu, ne de sağlanacak bir tatmin.

Gün sonuna yaklaşmıştı bile. Sekiz saattir yoldaydı ve bu sürenin bir kısmı saldırı planını düşünerek geçmişti.

Bunun tam bir intihar olacağının bilincindeydi.

Fakat önemi yoktu, zaten uzun zamandır ölüydü. Genellikle.

Güneş Otobanı'ndan ayrılıp, A52'de elli kilometre kadar ilerledikten sonra, Aubagne çıkışına saptı. Bir ara, Yabancılar Lejyonu'nun A501 otoyolu yakınındaki yeni asker alım merkezinin binalarını fark etti. Mükemmel hatları askerî ciddiyeti yansıtan, uzun ve beyaz yapılar. Birkaç dakika sonra, D2 karayoluna giriyordu. Ardından, onu bir onbaşı tarafından korunan nöbetçi kulübesine

götürecek yola saptı. Nöbetçinin beyaz kepi, kırmızı apoletleri ve kusursuz bir üniforması vardı. Sharko polis kimliğini gösterdi.

"Şiddeti Önleme Merkez Ofisi'nden Komiser Sharko. Albay Bertrand Chastel'le görüşmek istiyorum."

Çalıştığı birimin uzun adı her zaman ciddi bir izlenim bırakırdı. Sharko hızlı bir şekilde, kuşkusuz yakınlarda sahte kimlikle Lejyon saflarına dâhil olmuş, hapishane gediklisi bir caninin izini sürdüğünü açıkladı. Durumun vahametini artırmak için, sözde caninin suçunu ayrıntılarıyla tarif etmişti: tecavüz, işkence... Asker ona beklemesini söyleyip kulübesine girdi. Sharko, yeniden dışarı çıkan nöbetçinin otoparkı işaret ettiğini görünce, işlerin yolunda gittiğini anladı.

"Aracınızı, arkanızdaki ziyaretçi otoparkına bırakabilirsiniz. Albay sizi kabul edecek. Birazdan bir asteğmen sizi almaya gelecek. Ancak silahınızı almam gerekiyor."

Komiser söyleneni yerine getirdi.

Dirseğinin altında lastikli dosyayla, tek kelime etmeden, kendisini karşılamaya gelen asteğmenin peşine takıldı. Avlunun tertemiz duvarlarında, yaldızlı harflerle, ünlü slogan yazılıydı: *Legio patria nostra*[34]. Art arda dizilmiş, her ulustan adamlar – Polonyalılar, Kolombiyalılar, Ruslar...– talim meydanında, askerî marşların temposunda, uygun adım yürüyorlardı. Daha geride, mavi eşofman altı ve beyaz tişört giymiş başkaları, gözlerinde telaş ve korku, son hızla merdivenlerden iniyorlardı. Acemiler...

Aşırılıkları dehşet vericiydi: Bu saçları kazınmış, çelik bakışlı silah arkadaşları otuz yaşında yoktular ve üç renkli bayrak için hemen oracıkta ölmeye hazırdılar.

Birden, Sharko'nun dikkatini, önünde "YLİBM – Yabancılar Lejyonu İletişim ve Bilgi Merkezi" yazılı bir tabela bulunan, tek katlı bir bina çekti. Refakatçisine yetişmek için adımlarını hızlandırdı.

---

34 Vatanımız Lejyon. (ç. n.)

"Bakar mısınız? Bu YLİBM'de tam olarak ne yapılıyor?"

"Gelen çok sayıda bilgi talebine yanıt veren ve röportajlar düzenleyen bir halkla ilişkiler birimidir. Yapım bürosu, Fransa'nın her tarafında ve yurtdışında Lejyon'un tanıtımını sağlar."

"Video bölümünüz de var mı? Ordu için film çekimi ve montajı yapılıyor mu?"

"Evet. Röportajlar, tanıtım ve anma töreni filmleri."

"Bizzat lejyonerler mi ilgileniyor bu işlerle?"

"Askerlerden oluşan bir heyet. Asıl olarak, kara ordusunun subay ve astsubaylarından oluşuyor. Başka sorunuz var mı?"

"Yok, teşekkürler."

Sharko'nun aklında film onarıcısı Claude Poignet'nin katilleri vardı... İçlerinden biri sinemacı bir askerdi ve mutlaka burada saklanıyordu. Bu kocaman yapılardan birinde, sıcacık postallarının içinde... Her şey giderek daha çok uyuşuyordu.

1. Yabancı Alayı'nın binalarına vardılar. Başkomutanlık ve dolayısıyla alay komutanı burada bulunuyordu. Mutlak otorite. Sharko'nun boğazı kuru, elleri ıslaktı. Kanlı bir katilden, hayatının bir bölümünü vatana hizmet etmeye adamış, madalyalı bir albaydan çok daha az çekinirdi. Bir profesyonel olarak, bu askerler ve fedakârlıklarına derin bir takdir besliyordu.

Sessiz koridorlarda ilerlediler. Asker üç kez vurdu ve kapalı kapının önünde esas duruşa geçti.

"Rahat! Girin!"

Asteğmen, Sharko'yu içeri alıp nizami bir şekilde geriye döndükten sonra, aynasızı evrak imzalamakla meşgul albayın karşısında yalnız bıraktı. Polis alay komutanının kendisiyle aynı yaşlarda olduğunu düşündü. Boyu posu da benziyordu, ama onun göbeği yoktu ve birkaç santimetre daha uzundu. Kusursuz ve kısa kesilmiş kır saçları, yüzündeki Öklid geometrisini daha da belirgin kılıyordu. Koyu renk üniformasının üzerindeki küçük plakada, kırmızı harflerle "Albay Chastel" yazıyordu.

"Birkaç saniyenizi daha rica edeceğim."

Yüksek rütbeli subay soğuk mavi gözlerini kaldırdı, ama özel bir tepki vermeden işine devam etti. Komiser kendi kendine düşünüyordu. Albay bu olaya karışmışsa ve Gravenchon'da cesetlerin bulunmasından sonra haberleri seyretmişse, yüzünü ve kimliğini biliyor olmalıydı. Bu yüzden, nöbetçi onbaşı arayınca bu ziyarete hazırlanmış mıydı? Yoksa onu tanımamış mıydı?

Chastel kâğıtları imzalarken, Sharko fırsattan istifade büroyu inceledi. Talim meydanına açılan geniş pencerenin üzerinde, lejyonerlerin şeref düsturu olan yedi ilke göze çarpıyordu. Duvarda asılı onur plaketlerinin ve muhtelif yaşlardaki albayın tek başına ya da alayının ortasında poz verdiği fotoğrafların sayısı belli değildi. Afganistan'ın aşıboyası rengi toprağı, Beyrut'un yıkık dökük apartmanları, Amazon cangılının aşırılığı... Bu derin çizgili çehrelerden, saldırı tüfeklerini sıkı sıkı kavramış parmaklardan, sağır bir şiddet yayılıyordu. Sonuçta bu fotoğraflar savaştan, çatışmalardan, ölümden ve tüm bunların ortasında kendilerini iyi hisseden adamlardan başka bir şey sergilemiyordu.

Albay en sonunda kâğıtlarını toparladı ve son derece düzenli masasının ucuna doğru itti. Odada başka hiçbir sandalye yoktu. Burada, ayakta durma alışkanlığı vardı, herkes esas duruşta dikiliyordu.

"Hâlâ masa başı işlerinin göz ardı edildiği o yılları özlüyorum. Belgelerinizi görebilir miyim?"

"Elbette."

Sharko kimliğini uzattı. Subay kartı dikkatle inceledikten sonra geri verdi. Parmakları kalın, tırnakları bakımlıydı. Sharko gibi, o da sahayı uzun zaman önce terk etmişti.

"Doğru anladıysam, saflarımızda bir cinayet failini arıyormuşsunuz. Onu tutuklamaya yalnız mı geldiniz peki?"

Sesi kalın, yüksek ve boğuk çıkıyordu. Eğer numara yapıyorsa, gayet yetenekliydi.

"Şimdilik sadece şüphe aşamasındayız. Aracı, A52 otoyolunun Aubagne'a yirmi kilometre mesafedeki gişelerinde bulunan bir gözetim kamerası tarafından görüntülenmiş. Oysa A50 üzerinde aynı araca ait hiçbir iz yok. Kuşkusuz, iki nokta arasında bir yerde durmuş."

"Aracı buldunuz mu?"

"Daha değil, ama uğraşıyoruz."

Albay Chastel bilgisayarının faresini oynattı, sonra büyük olasılıkla bir şifre tuşladı.

"Birliğimizin hiçbir tecavüz veya cinayet failini saflarına kabul etmediğini bilmiyor musunuz?"

"Büyük olasılıkla çalıntı kimlik kullanmış."

"Bu pek mümkün değil. Adını söyler misiniz?"

Sharko gözlerini adamınkilere dikmişti. İşte şimdi, birazdan, kısacık bir zaman aralığında, her şeyi tersine çevirecek olan o minicik ışığı yakalamak gerekiyordu. Dosyasının lastiğini sıyırıp açtı ve içinden A4 boyutunda bir fotoğraf çıkardı. Basılı yüzü ahşaba gelecek şekilde, masanın üstüne bıraktı.

"Her şey orada."

Bertrand Chastel kâğıdı kendine doğru çekip arkasını çevirdi.

Fotoğrafta Muhammed Aban'ın canlı hali görünüyordu. Yakından çekilmiş yüzü.

Bertrand Chastel'in tepki vermesi gerekirdi. Ama sert yüzünde hiçbir belirti, en ufak bir heyecan yoktu.

Sharko dişlerini sıktı. Bu imkânsızdı. Komiser dengesini yitirmekte olduğunu hissetti, fakat bunu belli etmemeye ve ipin ucunu bırakmamaya çalıştı.

"Fotoğrafın altında yazdığı gibi, buraya Akim Aban kimliğiyle başvurmuş olmalı."

Lejyoner kâğıdı Sharko'ya doğru itti.

"Üzgünüm, onu hiç görmedim."

Ne sesi, ne dudakları, ne de parmakları titriyordu. Sharko kaşlarını çatarak fotoğrafı aldı.

"Saflarınıza katılan her yeni yüzü görmüyorsunuzdur herhalde. Aslında, fotoğrafı göstermeden önce yapmaya hazırlandığınız gibi, kimliğini bilgisayara gireceğinizi sanıyordum."

Bir suskunluk oldu. Fazla uzun, diye düşündü Sharko. Yine de Chastel ne heybetinden ne de kontrolünden bir şey kaybetmişti. Sıkı bir herifti.

"Benim görmediğim ya da bilmediğim hiçbir şey yaşanmaz burada. Ama bu içinizi rahatlatacaksa, bir bakalım."

Verileri bilgisayara girip ekranı Sharko'ya çevirdi.

"Yok."

"Ekranınızı bana göstermeniz gerekmezdi, sözünüze inanırdım."

Chastel sert bir hareketle ekranı kendine doğru çekti.

"Çok işim var. Asteğmen Brachet size çıkışa kadar eşlik edecek. Hadi, size kolay gelsin, kaçak avınızda başarılar."

Sharko kararsız kaldı. Böyle tereddüt içinde çekip gidemezdi. Chastel telefonu eline almak üzereyken, Sharko ona doğru eğilip elini masaya dayayarak ahizeyi bırakmaya zorladı. Bu kez sınırı aştığının, tüm dengelerin altüst olabileceğinin farkındaydı.

"Buraya geleceğimi nereden bildiğinizi bilmiyorum, ama beni tufaya getiremeyeceksiniz."

"Derhal elinizi çekin."

Sharko yüzünü askerinkinin on santimetre yakınına uzattı. Her şeyi göze alarak çekinmeden konuştu.

"E sendromu... Ondan haberim var. Başka hangi lanet olasıca sebepten dolayı burada bulunduğumu sanıyorsunuz?"

Chastel bu kez darbeyi savuşturamadı ve şaşkınlığını tam olarak saklayamadı: Bakışı dalgalandı, şakak kemikleri derisinin altında oynadı. Klimanın serinlettiği havaya rağmen, alnında bir ter damlası oluştu. Eli ahizenin üzerinde kalakaldı.

"Bu söylediklerinizden hiçbir şey anlamıyorum."

"Elbette ki anlıyorsunuz! Asıl ben, Aban'ın portresi karşısında sükûnetinizi nasıl koruyabildiğinizi anlamış değilim. Sizin gibi biri bile bu denli kontrollü davranamaz. Geleceğimi nasıl bildiniz? Nereden haber..."

Sharko gözlerini kıstı.

"Mikrofon..."

Elleri şakaklarında, doğruldu.

"Aman Tanrım. Evime girip o zımbırtılardan yerleştirdiniz."

Chastel ayağa kalkarak yumruklarını bir goril gibi masaya bastırdı.

"Sizi temin ederim, beni tehdit etmeye geldiğinize pişman olacaksınız. Kariyerinizin aniden son bulmasına hazırlanın."

Sharko köpekbalığı gibi sırıtarak saldırısına kaldığı yerden devam etti.

"Burada, karşınızda tek başınayım, çünkü Aubagne'a geldiğimden hiç kimsenin haberi yok. Bunu zaten biliyorsunuz. Ve içinizi rahatlatacaksa, söyleyeyim: Lejyon'a karşı soruşturma falan açılmayacak. Muhammed ya da Akim Aban'ın, istediğiniz adı kullanın, buraya asla gelmediği konusunda herkes hemfikir."

"Zırdelisiniz siz, ettiğiniz lafların hiçbir anlamı yok."

"O kadar deliyim ki, sizden para isteyeceğim, Albay Chastel. Çok para... İstifa edip, yaldızlı bir emeklilik geçirmeme yetecek kadar. Yani... çok derken... DGGM'nin örtülü ödenekleri için önemsiz bir meblağ. Bok karıştırmaya devam etmekten hoşlandığımı mı zannediyorsunuz?"

Sharko albaya karşılık verme fırsatı bırakmadı. Hızlı davranmak lazımdı. Lastikli dosyasından bir kâğıt çıkarıp lejyonerin önüne attı.

"İyi niyetimin kanıtı."

Chastel gözlerini indirmeye tenezzül etti.

"GPS koordinatları mı? Ne anlama geliyor bu?"

"Olur ya, siz ya da 'dostlarınız' Mısır'a ufak bir ziyarette bulunursanız, Atef Abdel-al denen adamın, yani Kahireli gözcünüzün cesedini orada bulursunuz. Yoksa bundan da haberdar mısınız? Bu kâğıdı ister Fransız, ister Mısırlı yetkililere verdiğiniz takdirde, ömrümün geri kalanını hapiste geçiririm."

Donakalan askerin yüzü betonlaşmış gibiydi. Sharko, hoşnut bir edayla öne eğildi.

"Mikrofon hikâyesini de unutmaya hazırım. Görüyorsunuz ya, aramızdaki mesele karşılıklı güvenden ibaret."

Kapıya kadar geriledi.

"Refakatçiye ihtiyacım yok, çıkışı biliyorum. Birkaç gün içinde, sizinle temasa geçerim. Ha, bir tavsiye... Başıma bir şey gelmesi ihtimaline karşı, gereken tedbirleri aldım, bilesiniz."

Çenesiyle Lejyon'un şeref düsturunu işaret etti.

"Belki de şunu tekrar okumalısınız."

Sonunda arkasını dönüp çıktı.

Komisere eşlik eden olmadı.

Yolda, bellerinde bıçak taşıyan, eğitimli ve öldürmeye hazır askerlerle karşılaşınca, kendi kendine, ölüm ilanını imzalamış olup olmadığını sordu. Az önce lejyonerleri ve muhtemelen gizli servisleri başına bela almıştı. Bu vakanın ardında ağır topların olduğunu tahmin etmiş ve yanılmamıştı. Üst düzeyde memurlar söz konusuydu...

A6 otoyolunun geniş ve düz şeritlerinde tam gaz ilerliyordu. Elinin tersiyle, gözlerinin kenarında biriken yaşları siliyordu. Onun da kendisi gibi olduğunu anladığı ve aralarında kendiliğinden bir tür güven doğduğu için, Henebelle'e sırlarını açmış, derin yara ve çatlaklarından söz etmişti. Psikolojik yara izlerini ortaya sermişti.

Ama bunları başka kulaklar da dinlemişti. Chastel ve kiralık katilleri...

Şimdi kendini çıplak, ihanete uğramış hissediyor, neredeyse utanıyordu.

Yedi saat sonra, evine giriyordu. Dairesini baştan aşağı aramaya koyuldu ve dört mikrofon buldu. Biri halojen lambanın kaidesine, diğer üçü radyatörlerin termostatları içine saklanmıştı. Bütün polis birimlerinin kullandığı, minyatür, standart malzeme. Üzerlerinde hiç parmak izi bulunamayacağına ve başka hiçbir şey çıkmayacağına şüphe yoktu.

Öfkeyle yere fırlattı onları.

Ve Eugénie ayaklarıyla ezdi.

O andan itibaren, kılıfında gömülü duran Sig Sauer ve evinin giriş kapısındaki üç kilit, gözüne son derece aldatıcı göründü.

43

[L]ucie uçağa sadece bir kere, dokuz yaşlarında Balear Adaları'na tatile giderken binmiş ve bunu harika bulmuştu. Hava boşluklarında korkuya kapılınca, anne ve babasının kendisine sarılıp saçlarını okşadıklarını hatırlıyordu. Üçünün son ortak anılarından biri buydu. Artık her şey çok uzakta kalmıştı.

Düşünceli bir şekilde, alnını Québec semalarında uçan Boeing 747'nin penceresine dayamıştı. Az önce hostes onu uyandırıp kemerini bağlamasını söylemişti. İniş başlıyordu. Lucie yolculuk boyunca ağır, kesintisiz ve biraz alışılmadık bir uyku uyumuştu. Batan güneşin solgun ışığında, kocaman gölleri, henüz uygarlığa kurban gitmemiş orman, nehir ve bataklıkları hayranlıkla seyrediyordu. Uçsuz bucaksız, yabani, mucize eseri doğal halinde kalmış toprakları. Ardından, uçak baklava biçimindeki ünlü adanın üstünden uçmadan önce, insanlara ait ilk büyük belirtilerle birlikte, Saint-Laurent halici görünmüştü.

Montreal... Dalgaların ortasında çağdaş bir ateş gemisi.

Hostes tüm kemerlerin bağlı olup olmadığını bir daha kontrol etti. Lucie'nin yanındaki iriyarı, sarışın adam parmaklarını dirsek dayanaklarına geçirmişti neredeyse. *Cocker* cinsi köpekleri andıran gözleriyle genç kadını süzdü.

"Bir kez daha kendimi ölecekmiş gibi hissedeceğim. Sizin gibi her yerde uyuyabilen insanlara imreniyorum."

Lucie ona kibar bir tebessümle karşılık verdi. Ağzı yapış yapıştı ve içinden hiç sohbet etmek gelmiyordu. Montreal-Pierre-Elliott-

Trudeau'ya iniş yumuşak oldu. Yerdeki hava sıcaklığı, Fransa'nın kuzeyindeki klasik yazlarınkinden hemen hemen farksızdı. Buna yöre halkının büyük bölümünün Fransızca konuşması da eklenince, insan burada pek yabancılık çekmiyordu. Alışıldık sorunları – gümrük, uluslararası iznin onaylanması, bagaj bekleme ve Kanada doları edinme – halleden Lucie, bir taksiye atlayıp kendini arka koltuğa bıraktı. Orada akşam daha yeni çöküyor olsa da, Atlantik'in öbür tarafında gecenin sonuydu.

Giderek yoğunlaşan karanlıkta Montreal'den edindiği ilk izlenim, modern ve inanılmaz derecede ışıklı bir kent olduğuydu. Gökdelenler ateşlerini yıldızlara doğru fırlatıyor, çok sayıdaki katedral ve kiliseler, ışıklardan yansıyan kırmızı, mavi ve yeşil renklerle oynuyordu. Şehir merkezinde, Lucie caddelerin genişliğine ve sıkı bir ağ ören sokakların hassas geometrisine hayret etti. Paris'tekilere çok benzeyen metro çıkışlarına ve küçük kafe-restoranlardaki kaynaşmaya rağmen, gecenin sıcak saatlerinde Fransa başkentini canlı kılan o canlılık ve yakınlık çok daha az hissediliyordu.

Lucie, tepesi mavi ışıklarla aydınlatılmış heybetli bir kule olan Delta Montreal Oteli'ne vardığında, kendinde şehri ve pek meşhur yeraltını gezecek güç bulamadı. Anahtarını aldıktan sonra, beşinci kattaki odasına yerleşti, üstüne rahat bir şeyler giydi ve derin bir oh çekerek yatağa uzandı. Ne idüğü belirsiz insanların, iş seyahatindeki adamlar ve tatile çıkmış çiftlerin birbirinin yerini aldığı bu kimliksiz mekânda kendini iyi hissetmiyordu. Etrafta çıt çıkmazken karanlıkta yalnız kalmaktan daha moral bozucu bir şey olamazdı. Kızlarının kahkaha ve zırlamaları, dairesinin onca yıldır kendisine eşlik eden gündelik gürültüsü neredeydi? Nasıl hasta kızından bu kadar uzakta bulunabiliyordu? Clara'nın tatil kampı nasıl geçiyordu? Bunlar, bir annenin, iyi bir annenin kendine asla sormaması gereken sorulardı.

Tüm bu kaygılara rağmen, yavaş yavaş uykuya gömülüyordu. Tam gözleri kapanmak üzereyken, otelin telefonu çaldı. Elini uzatıp ahizeyi kulağına götürdü.

"Evet?"

"Yerleştin mi, Henebelle?"

Sessizlik...

"Komiser Sharko? Hı... Evet, yeni geldim. Ama... Neden cep telefonumdan aramadınız?"

"Denedim. Ulaşamadım."

Lucie yanında duran cep telefonunu havaya kaldırdı. Batarya tamamen doluydu. Ekranda hiçbir arama görünmüyordu. Genç kadın çevir sesi almaya çalıştı.

"Lanet olsun, saat farkına dayanamadı herhalde... Saat farkı demişken, sizin orada saat dört ya da beş olmalı. Erken mi kalktınız."

Sharko, karanlıkta, mutfak masasında oturuyordu. Önünde boş bir kahve fincanı ve dolu Sig Sauer'ı vardı. Dirseğini örtüye dayamış, çenesini avucunun içine almıştı. Gözü salonun sonundaki giriş kapısındaydı. Önünde duran telefonunu hoparlöre almıştı. Karşı sandalyede, Eugénie *Coeur de Pirates*'ın son şarkısını mırıldanıyordu. Kestane şekeri yiyor ve naneli limonata yudumluyordu. Sharko başını öbür yana çevirdi.

"Yolculuk nasıl geçti?"

"Tek kelimeyle ifade etmek gerekse, yorucu derdim. Uçak tatilcilerle tıklım tıkış doluydu."

"Ya otel, sevimli mi? Küvetin var mı bari?"

"Küvet mi? Şey... Evet. Sizde ne var ne yok?"

"Büyük bir olumlu gelişme var. Pek yakında elime, cinayetler sırasında Kahire'de gerçekleşen bilimsel bir kongrede hazır bulunan iki yüz kişinin listesi geçecek. Şimdilik Fransızlara odaklanmaya karar verdik."

"İki yüz hiç de az değil. Bu iş üzerinde kaç kişi çalışacak?"

"Tek bir kişi, ben. İlk aşamada, elimizdeki katil profiline dayanarak büyük bir bölümünü elemek zorundayız. Her birini didik didik etmeden önce, listeyi mümkün olduğunca kısaltmak lazım. İşin karmaşıklığını düşün artık."

Sokaktan motor gürültüsü geldi. Sharko gayri ihtiyari silahına sarılıp pencereye koştu. Boğazı kurumuştu. Işığı söndürdükten sonra, sarmal panjuru hafifçe kaldırdı. Turuncu tepe lambalı bir kamyon, kaldırımın kenarından uyuşuk bir şekilde ilerliyordu. Her hafta olduğu gibi, gecenin sessizliğinde konteynerleri boşaltan çöpçülerdi sadece. İçi yarı rahatlayan komiser geri dönüp yerine oturdu. Nabzı şakaklarında atıyordu. Hastalığının arttırdığı aşırı dikkat ve paranoya onu hem uyanık tutuyor, hem de bitkin düşürüyordu.

"Bir sorun mu var, Komiser?"

"Hayır, yok. Baksana, sen evinde şüpheli bir şey fark ettin mi?"

"Ne gibi?"

"Gizlenmiş mikrofon falan. Ben evimde dört tane buldum."

Yatağında bağdaş kurmuş olan Lucie, betinin benzinin attığını hissetti.

"Birkaç gün önce giriş kapımın kilidi sürtünüyordu. Benim daireme de gelmişler, bu kesin."

Bu haber Lucie'yi sarsmıştı. Tecavüze uğradığı hissine kapıldı. Evine girmişlerdi, kozasına. Belki de yatak odasını, hatta çocuklarınınkini ziyaret etmişlerdi.

"Kim yaptı bunu?"

"Bilmiyorum, ama Yabancılar Lejyonu albayının bu işin içinde olduğu kesin."

"Nereden biliyorsunuz?"

"Biliyorum işte. Mikrofonlar hakkında kimseye bir şey söyleme, tamam mı? O işle geri döndüğün zaman ilgileniriz."

"Niye?"

"Soru sormayı bırak. Beni gelişmelerden haberdar et. Hadi, görüşürüz."

"Komiser! Durun!"

Klimadan hipnotize edici bir vızıltı çıkıyordu. Ve Sharko'nun sesi ona çok iyi geliyordu.

"Ne var, Henebelle?"

"Sormak istediğim bir şey var..."

"Ne gibi?"

"Meslek hayatınızda çok hayat kurtardınız mı?"

"Birkaç tane. Ama her zaman kendi istediklerimi değil, maalesef."

"Bizim meslekte, yakınlarının katilleri bulunarak aileler teselli ediliyor. Onlara bir cevap götürdüğümüz için, bir avuç insana yeniden yaşama sevinci veriyoruz. Ama bir gün her şeyi bırakma isteği duymadınız mı hiç, Komiser? Dünyanın sizsiz daha kötü ya da daha iyi olmayacağını düşünmediniz mi?"

Sharko, kabzasına küçük darbeler vurarak silahını masanın üzerinde döndürüyordu. Atef Abdel-al'ı düşünüyordu... Ağacın gövdesindeki o sekiz çentiği. Haklarından gelerek, bir daha asla aynı kötülükleri yapamayacaklarından emin olduğu tüm o alçakları.

"İçeri attığım namussuzların suratlarındaki sırıtışı gördüğüm her sefer bırakmak istedim. Çünkü o sırıtışı hiçbir parmaklık, hiçbir hapishane silemiyordu. Aynı sırıtışa daha sonra alışveriş merkezlerinde, oyun parklarında, okullarda, dolaştığın her yerde rastlıyorsun. O sırıtma midemi bulandırıyor."

Elini şiddetle silahının üstüne kapatıp dönüşünü durdurdu. Parmakları namluyu kavradı.

"Senin için dilediğim tek bir şey var, Henebelle, o lanet sırıtışla hiç karşılaşmaman. Çünkü bir kere içine girdi mi, asla çıkmayacaktır."

Lucie dişlerini sıktı. Göğüs geçirerek bakışlarını tavana dikti. Karanlıklar dörtnala geri geliyordu.

"Teşekkürler, Komiser. Gelişmelerden haberdar ederim. İyi geceler."

"İyi geceler, Henebelle. Kendine dikkat et."

Lucie mahzun bir şekilde telefonu kapattı.

O anda, geriye, kadın ve anne yaşamına dönüşün zor olacağını anladı. Zira Sharko'nun söz ettiği sırıtışla, kısa meslek hayatında fazla erken karşılaşmıştı.

Ve uzun zamandan beri midesini kemiriyordu.

44

[L]ucie kâbuslarla dolu, huzursuz bir gece geçirdi. Görüntüler sakin saatlerden faydalanarak onu hırpalamışlardı: Salıncaktaki küçük kız, boğa, tavşanlar, filmde kesilen gözü ve kocaman, kara bir göz şeklinde doğranan karnıyla Judith Sagnol...

Yatağında bir o yana bir bu yana dönen ve bu dakikaların her birinde dijital televizyon ekranının eridiğini gören Lucie, sadece tek bir şey için sabırsızlanmıştı: Güneşin nihayet doğması.

Ve gün doğmuştu. Saat tam dokuzda, kaslarını ağırlaştıran uyuşukluktan kurtulmak için sabah serinliğinden yararlanarak, Québec şehrinin sokaklarında yürüyordu.

Montreal arşivler merkezi Vieux-Port'a yüz metre mesafede, bol ağaçlı bir bölgenin ortasında yer alıyordu. Vaktiyle Yüksek Ticaret Okulu'nun bulunduğu, kocaman, beyaz taşlar ve yekpare sütunlardan yapılmış, Beaux-Arts mimarisi tarzında bir devlet binası söz konusuydu.

Lucie otelin meyvelerini, bir şişe su, defter ve kalemini koyduğu sırt çantasıyla içeri girdiğinde, bir kâğıt çölünde kaybolmuş gülünç bir karınca olduğu hissine kapıldı. Karşısına ilk çıkan belgeleme uzmanının söylediğine göre, bu duvarlar arasında, oymalı, yüksek tavanlar ve muhteşem avizeler altında, özel, resmî ve sivil arşivlere dağılmış, yirmi kilometreden fazla veri saklanıyordu. Burada, Montreal ve Québec tarihinin Papineau, Lacoste, Mercier gibi büyük ve nüfuzlu ailelerinin hayatlarını paylaşmanın yanı sıra, göçler, eğitim, enerji, turizm ve adli davalar hakkında bilgilere ulaşma imkânı da vardı. Dokuz milyon fotoğraf ve iki

yüz bin çizim, harita ve planı da unutmamak gerekiyordu. Çelik ve betondan yapılmış kentte kâğıttan bir şehir.

Lucie, şansını artırmak için, birkaç kelimeyle, istediği şeyin eksiksiz bir sentezini hazırlamıştı. Kendini, fotoğrafına sahip olduğu bir şahsı arayan Fransız bir polis olarak tanıttı. Lucie'yi karşılayan kadın onu, Québec tarihinde ellili yıllara tekabül eden dönemi daha iyi bilen bir başkasına yönlendirdi. Kısa kollu beyaz gömleğine iliştirilmiş yaka kartında Patricia Richaud yazıyordu.

Lucie ziyaret sebebini kısaca açıkladı.

"Ellili yıllarda manastır veya yetimhanede bulunmuş olması gereken küçük bir kızı arıyorum. Kesin tarih gerekiyorsa, 1954 ya da 55 diyelim. Kurum büyük ihtimalle Montreal yakınlarında yer alıyormuş. Ayrıca elimde, kızın ilişkide olduğu bir rahibenin adı var: Rahibe Marie-du-Calvaire."

Dokümantasyon teknisyeni, salıncaktaki çocuğun fotoğrafına dikkatle baktıktan sonra, Lucie'ye kendisini takip etmesini söyledi.

"O dönemde kaç Rahibe Marie-du-Calvaire gelip geçti biliyor musunuz? Bu bilginin size pek yardımı olmayacaktır maalesef."

Richaud elli yaşlarındaydı. Atkuyruğu yapılmış açık renk saçları ve küçük, yuvarlak gözlükleri vardı. İki kadın, bu tür kurumlardan beklenebilecek eski yüzlü görünümle alakası olmayan, bitmez tükenmez koridorlar boyunca ilerlediler. Sade ve keskin hatlar, fütürist bir dizayn. Rehberli turlar bile vardı: Daha şimdiden insanlar, uçsuz bucaksız kütüphanede bir rehberin arkasından gruplar halinde dolanıyorlardı. Lucie penceresiz, neon ışıklarla aydınlatılmış, minik ve yuvarlak bir salona varmadan önce en az beş dakika yürüdüğünden, merdiven inip çıktığından emindi. Metrelerce yükseğe çıkan yüzlerce bölmede birbirini izleyen dosyalara, tekerlekli merdiven vasıtasıyla ulaşılıyordu. Lucie başka şeylerin yanı sıra, "Genç Suçlular Mahkemesi (1912–1958)" ve "Sosyal Refah Mahkemesi (1950–1974)" yazılarını okuyabildi. Arşivci kadın odanın ortasında durdu.

"İşte, geldik. Bana kalırsa, burası aradığınızı bulma şansızın en yüksek olduğu yer. Bu dosyaların çoğu, on altı yaşından küçük yetimlerle ilgili. Mesela genç suçlular mahkemeleri, ebeveynleri tarafından onları birer suçlu haline getirmeye uygun koşullara bırakılmış veya terk edilmiş çocuklarla ilgileniyor."

Lucie bölmenin özellikle ilgisini çeken başka bir kısmını işaret etti: "Dinî Topluluklar (1925-1961)". Kadının bir an susmasından faydalanarak sordu.

"Ya bu?"

Richaud içgüdüsel olarak, altın bir zincirin ucundaki madalyona dokundu.

"Şansınız var. Bunlar ancak birkaç hafta önce gelen arşivler. Daha önce onlara erişmek mümkün değildi, çünkü dinî kurumlarda bulunuyorlardı. Ama Québec eyaleti modernizm tarafından istila edilmiş bir dünya uğruna dininden giderek daha çok sapıyor ve bu kurumlar parasızlıktan birbiri ardına kapanıyor. Bu durumda, onları depolayacak yerleri olmadığı için verilerini biz devralıyoruz."

Richaud içini çekti.

"Gördüğünüz gibi, çok dosya var, çünkü komşu bölge ve şehirlerdeki yetimhaneleri de kapsıyorlar. O dönemde bu dinî topluluklar hızla çoğalıyor ve özellikle de gayrimeşru yetimlere ev sahipliği yapıyordu."

"Gayrimeşru mu? Biraz açıklayabilir misiniz?"

Arşiv uzmanı onu duymamışçasına bir metal çekmece kümesine yöneldi. Birini açtı. Çekmece sayısız karton fişle doluydu.

"İşte endeksler. Çocuğun adıyla, doğru dosyayı hemen bulurdunuz, beş dakikalık işti. Ama elinizdeki bilgilerin azlığı dolayısıyla, yerleştirme yılı ya da kurum kayıtlarını incelemek zorundasınız. Şurada, diğer çekmecelerde, çocukların kurumlara giriş listeleri var. Farklı dönemlerde, birçok kurumda aynı kimliğe rastlamanız mümkün. Zira o zamanlar, transferler çok yaygınmış. Çocuklar aynı yerde asla birkaç yıldan fazla kalmazlarmış. Özel birinin fişine

ulaşırsanız, elinizdeki fotoğraflarla karşılaştırmak için dosyasına başvurmalısınız. Bu kadar. Şimdi sizi yalnız bırakacağım. Soracağınız bir şey olursa, şuradaki telefonu kullanmaktan çekinmeyin."

"Bu telefon dışarıya da açık mı? Cep telefonum çalışmıyor da..."

"Evet, ama size fatura edilir. Ve çıkmadan önce danışmayı arayın, yoksa kaybolursunuz."

Kadın gözden kaybolmak üzereyken, Lucie seslendi.

"Soruma cevap vermediniz. Şu gayrimeşru çocuklar nedir?"

Patricia Richaud gözlüğünü çıkardı ve küçük, yuvarlak camlarını bir güderiyle özenle sildi.

"Adlarından da belli olduğu gibi, evlilik dışı doğmuş çocuklar. Polis olduğunuzu söylemiştiniz, değil mi? Tam olarak ne arıyorsunuz?"

"İtiraf etmeliyim ki, bunu ben de bilmiyorum."

"Québec'in geçmişini kurcalamayı göze alıyorsanız, rica ederim, düşünüp taşınmadan hareket etmeyin. O dönem yeterince karanlıkmış zaten. Burada herkes, olanları unutmaya çalışıyor."

"Neden bahsediyorsunuz?"

Richaud kapıyı çarpıp hızla çıktı. Lucie sırt çantasını yuvarlak bir masanın üstüne bıraktı. Ne demek istemişti bu kadın? Karanlık bir dönem... Araştırmalarıyla bir alakası var mıydı?

İç çekerek etrafına bakındı.

"İşimiz iş..."

Lucie bütün cesaretini toplayıp, elinde bir soyadı olmadığı için, çocukları yıl yıl gruplayan mahkeme kayıtlarına girişti hemen. Hızla düşündü: Film 1955'te banyo edilmişti ve küçük kız sekiz yaşlarındaydı. Kuruma o sene gelmiş olması küçük ihtimaldi, çünkü mekânı ve insanları iyi tanıyor gibiydi. Ve dudak okuma uzmanı çocukta hafif bir büyüme fark etmişti. O yüzden, aramaya bir önceki yıldan, 1954'ten başladı.

"Tanrım, yardım et..."

Sadece 1954'te bölgedeki muhtelif dinî kurumlara üç bin yedi yüz on iki giriş olduğu hesaplanmıştı. Tam bir çocuk göçü.

Lucie işine odaklandı. Her şeyden önce, kıymetli bir isme sahipti. Eski, siyah beyaz bir kısa metraj filme çekilmiş bir kız çocuğunun dudaklarından okunmuş birkaç hece. Not defterini açıp geçen gün amiri ve dudak okuma uzmanıyla yaptıkları toplantıda yazdıklarını gözden geçirdi: "*Lydia'ya ne oldu?*"

Lydia...

Lucie 1954 yılına ait otuz kadar listeyi çıkardı ve isimleri alfabe sırasına göre dizilmiş kimlikleri okumaya daldı. Kız, erkek karışıktı. El yazısıyla, sadece adları, soyadları, yaşları ve ilgili dosyanın numarası belirtilmişti.

Lucie ilk kez Lydia adına –Lydia Marchand, yaş yedi– rastladığında, bulduğunu zannetti. Dosya numarası elinde kâğıttan duvarlara doğru atıldı ve doğru dosyayı çıkarıp açtı. Vesikalık fotoğraf, diğer çocukların filmden bastırdığı fotoğraflarıyla uyuşmuyordu. Ama Lydia tavşan katliamına katılmamış olamaz mıydı?

Lucie vazgeçmedi. Bu noktada önemli olan, Lydia'nın kaldığı kurumun ismiydi: "Québec Bon-Pasteur Rahibeleri Manastırı..." Polis çekmecelere geri döndü, o kuruma ait kayıtları buldu ve pansiyonerlerin sayıları üç yüz kırk yediye varan fişlerini çıkardı.

Üç yüz kırk yedi pansiyoner. Hem de sadece kızlar.

Lydia'nın arkadaşı olan, salıncaktaki kızı bulmak için, üç yüz kırk yedi dosyayı tek tek gözden geçirmek ve her belgedeki fotoğrafı elindekilerle karşılaştırmaktan başka seçeneği yoktu.

Bu iş bütün sabahını aldı, ama nafile... Demek ki bu, aradığı Lydia değildi... Moral bozucu ilk darbe. İşinin büyüklüğünü idrak eden Lucie, çantasından bir elma çıkardı ve boynunu kırtlattı. Gözleri kızarmaya başlıyordu. Yorucu neon ışığı ve birbiri ardına minicik yazılmış onca isim gözler için pek de iyi değildi. Doğru şehirde miydi bari?

Lucie bundan emindi. Her şey onu buraya, Montreal'e sürüklüyordu.

Saat 13.15'te, 1953 yılına girişti. Akşamüstü beş sularında, iki muz ve bir tuvalet molasından sonra, 1952'ye geçti. Bu sefer de, bilmem kaçıncı Lydia, onu Montreal Charité Hastanesi adındaki başka bir dinî kuruma yöneltti.

Lucie otomatik olarak, kurumla alakalı kalın dosya yığınını çıkardı ve o günkü son aramasına koyuldu. Arşivler saat yedide kapanıyordu ve zaten kafasının infilak etmesi an meselesiydi. İsimler, isimler, hep isimler...

Destenin aşağı yukarı dörtte üç seviyesinde bulunan dosyayı açıp yapışık fotoğrafı görünce boğazı sıkıştı.

Bu oydu, salıncaktaki kız.

Alice Tonquin.

Dosyadaki fotoğrafla, filmden basılan arasında üç yıllık farkı vardı, ama Lucie'nin hiç kuşkusu yoktu. Derin, dimdik bakan gözler, yüzün ovalliği...

Genç polis kalbi hızlı hızlı atarak dosyadaki bir avuç bilgiyi gözden geçirdi. Alice Tonquin 1948'de, Montreal'de, Miséricorde rahibelerinin yanında dünyaya gelmişti... Üç yaşına kadar orada kalmıştı... Ardından, iki seneliğine, Petites Franciscaines de Marie cemaatinin Baie-Saint-Paul'daki yetimhanesine transfer olmuştu... Ve sonra, 1952'de, Montreal Charité Hastanesi'ne gelmişti... Güzergâhın sonu. Daha doğrusu, geri kalanı başka bir dosyada saklı olmalıydı, çünkü elindeki yalnızca Charité'ye girişiyle ilgiliydi.

Az sayıdaki ayrıntılar idari bilgilerden ibaretti, ama bu çok önemli değildi: Lucie aradığı kimliğe en sonunda kavuşmuştu. Notlar aldı, "Montreal Charité Hastanesi"ni daire içine aldı ve odadaki telefonun ahizesini kaldırdı.

Soruşturmanın başından beri Fransa'dan defalarca Québec istihbaratıyla bağlantıya geçen amiri Kashmareck'i aradı. Onlara ulaşıp Alice Tonquin ve Lydia Hocquart'ı araştırtmasını istedi.

Şefinin geri dönmesini beklerken, Patricia Richaud'ya yarım saate kadar kendisini almaya gelebileceğini belirtti. Onca belgeyi geri yerleştirmek için zaman lazımdı.

Odanın sükûnetinde, kendini sandalyesine bırakıp başını arkaya attı. Sonra şişesindeki suyu son damlasına kadar içti.

Başarmıştı... Bir fotoğraf, basit bir fotoğraf, onu zamanda geriye götürerek hedefine yaklaştırmıştı. Alice'i düşündü, artık isimsiz olmayan meçhul kızı... Ne annesi ne de babası bulunan, hastaneden manastıra dolaşan, herhangi bir bağı, işaret noktası, kısacası hiçbir şeyi olmayan küçük yetimi. Zavallı çocuk dinî kurumun soğukluğunda yetişmişti: Yemek duaları, temizlik işleri, yatakhane geceleri, disiplin ve Tanrı'ya itaatle geçen çetin bir yaşam. Hayata böyle korkunç bir biçimde başlamışken geleceği nasıl olmuştu? Nasıl büyümüştü? O tavşanlı odada tam olarak ne yaşanmıştı? Lucie, içten içe, yakında cevapları bulmayı umuyordu. Tüm bu düşüncelerin, gece gündüz zihnine musallat olan o yüzlerin artık yok olması gerekiyordu. Alice ona sırlarını açmalıydı.

Yirmi beş dakika sonra son dosyaları yerlerine koyarken, odadaki telefon çaldı. Kashmareck arıyordu... Ahizeyi kaldıran Lucie ona konuşacak zaman bırakmadı.

"Bir şeyler bulduğunuzu söyleyin!"

Amirinin boğazını temizleyiş tarzından, yeni bir başarısızlığın kokusu aldı.

"Evet, bir şeyler bulduk, ama pek iç açıcı değil. Birincisi, Alice Tonquin'den hiçbir iz yok. Ne Kanada'da, ne de Fransa'da. İstihbaratçılar, Trois-Rivières'deki bir hastanede doğduğunu gösteren nüfus kaydına ulaşmışlar, ama hepsi o kadar, daha öteye gitmiyor. O yıllarda kimlik kaybının yaygın olduğunu söylediler. Kurumlar arası nakillerin çokluğu nedeniyle izlerini sürmek zormuş ve

belgeler kolayca kayboluyormuş. 1955'te, o zamanki çocukların çoğu gibi, bir aile tarafından başka bir adla evlat edinilmiş olması kuvvetle muhtemel. Bugün hâlâ hayattaysa, bilinmeyen bir kimlikle yaşıyordur."

"Tanrım, biz hariç herkes bu kitlesel evlat edinmelerden haberdar görünüyor. Ya arkadaşı, Lydia Hocquart?"

"1985'te bir psikiyatri hastanesinde kalp krizinden ölmüş. Ciddi davranış bozukluklarından mustaripmiş ve kalbi yıllardır aldığı ilaçlara dayanamamış."

"Bütün bilgileri size yollamalarını isteyin ve e-postayla bana aktarın! Lydia'nın kaldığı hastanenin adı neymiş?"

"Bekle... Hah, işte, Saint-Julien de Saint-Ferdinand d'Halifax."

"Ne zamandan beri o hastanedeymiş peki?"

"Ne bileyim ben. Tüm bunlar gizli tıbbi bilgiler. Hem normalde soruları ben sorarım, biliyor musun?"

Lucie'nin arkasındaki kapı açıldı. Patricia Richaud sessizce etrafı denetleyerek her şeyin yerli yerine konduğundan emin oldu.

"Telefonlaşırız," dedi Lucie.

Dişleri sıkılı halde telefonu kapattı. Ciddi davranış bozuklukları... Psikiyatri hastanesi...

Arşivci kadının sert sesi onu düşüncelerinden kopardı.

"Amacınıza ulaştınız mı?"

Lucie irkildi.

"Hıı... Evet, evet... Aradığım ismi buldum. Bilinen son kaldığı kurumu da: Montreal Charité Hastanesi."

"Gri Rahibeler tarikatı..."

"Efendim?"

"O kurum günümüzde hâlâ Gri Rahibeler diye anılan, Roma Katolik Kilisesi'ne bağlı bir dinî cemaati barındırır. Hastaneleri Montreal Üniversitesi tarafından satın alındı. Son haftalarda gazeteler bundan çok bahsetti. Rahibeler 2011 yılına kadar Saint-

Bernard Adası'na taşınmak durumundalar, ama şimdilik çoğu yerlerini terk etmeyi reddediyor ve hastanenin B kanadında kalmayı sürdürüyorlar. Arşivleri buraya nakledildi bile. Aradığınızı bulmanızı sağlayan da bu oldu zaten."

Gri Rahibeler... Bu adın kendisi bile Lucie'nin tüylerini diken diken etmeye yetiyordu. Taştan yüzleri, cıvayı andıran, donuk gözleri hayal edebiliyordu.

"Benim için, hâlâ orada bulunan rahibelerin listesini elde etme imkânınız var mı acaba?"

Lucie'nin aklından Rahibe Marie-du-Calvaire geçiyordu. Richaud kaşlarını çattı.

"Bunun mümkün olması lazım."

"Ülkenizin şu karanlık dönemini de açıklayacak mısınız bana? Tam olarak neyin söz konusu olduğunu öğrenmek isterdim."

Görevli birkaç saniye donup kaldı. Masanın üzerine ağır bir anahtar destesi bıraktı ve bakışıyla kâğıt kulelerini taradı.

"Her şey o binlerce çocuğun etrafında dönüyor, hanımefendi. Bütün bir çocuk nesli işkenceye kurban gitti ve geriye burada, bu odada bulunanlardan başka bir iz kalmadı. Onlara, Duplessis'nin yetimleri adı verildi."

Richaud kapıya yöneldi.

"Listenizi bulup geri geleceğim."

45

[F]ransa saatiyle gecenin biri. Sharko'nun e-posta kutusuna, gecenin daha erken bir vakti, küresel güvenli enjeksiyon ağı SIGN'nin 1944'te Kahire'de gerçekleşen yıllık toplantısına katılanların listesi gelmişti.

Komiser belgenin çıktısını almış ve dikkat çekmemesi için hafif bir ışıkla aydınlatılmış mutfak masasına geri dönmüştü. Dışarıdan bakıldığında uyuduğunun zannedilmesi gerekiyordu.

Sağlık Bakanlığı'ndan gelen bilgilere göre, Mısır'ın başkentindeki kongre 1994 Martı'nın yedisiyle on dördü arasına yayılmıştı. En iyiler arasından seçilmiş katılımcılar, Mısır hükümetinin bu iş için özel olarak kiraladığı bir uçakla gelip gitmişlerdi. Diplomatik kanallar söz konusu değilse de, ona yakın bir durumdu.

Şaşırtıcı tesadüfe bakın ki, cinayetler kongrenin tam ortasında, 10-12 Mart arasında vuku bulmuştu. Soruşturmanın en başından beri çıkarılan profile göre, katillerden biri tıbbi bilgilere sahipti. Ketamin, kafataslarının kesilişi, gözlerin çıkarılışı... Bu listeyle ilgili sorun, insani yardım kuruluşları ya da başka bir iş için gelenler hariç o sırada Mısır'da bulunan iki yüz on yedi Fransız'ın hepsinin tıp alanında temel bilgilere sahip olmasıydı. Hatta temel bilgi terimi pek hafif kaçardı. O dönemde çoğu Paris ve civarında oturan beyin cerrahları, psikiyatri profesörleri, tıp öğrencileri, UBAM[35] yönetici ve araştırmacıları, biyologlar...

35 Ulusal Bilimsel Araştırma Merkezi. (ç. n.)

Fransız bilimsel araştırma âleminin kaymak tabakası. Görünüşte kusursuz şahsiyetler.

On beş yıl eskiye dayanan varsayımlardan yola çıkarak ayrıntılarıyla incelenmesi gerekecek iki yüz on yedi yaşam. Yüz on altı erkek ve yüz bir kadın.

Sharko bu kâğıtları eline aldığından beri, o şahıslardan birinin katil olduğuna giderek daha çok inanıyordu. 1993'te Mısır'ı vuran toplu histeri fenomeninden haberdar olan caninin, sadece o üç masum kızı öldürüp beyin ve gözlerini çalmak amacıyla kongreden faydalanarak bir yıl sonra Kahire'ye gelmiş olması kuvvetle muhtemeldi.

Katil ya da katillerin adı bu kâğıtlarda gizli olmalıydı.

Zihnini delen sorular, ilerlemiş gece, Eugénie'nin baskınları ve dairedeki hassas gerilim komiserin listesine tam olarak yoğunlaşmasını engelliyordu. Kafası patlayacak gibiydi.

Sharko içini çekti. Dalgın gözlerle naneli çayını bitirdi. Ordu, tıp, sinema, şu E sendromu hikâyesi... Komiser klasik bir insan avının çok ötesinde bir davayla karşı karşıya olduğunu biliyordu. Şimdiye kadar hiç yaşamadığı, canavarca bir şey.

Oysa canavarlıklarla daha önce de karşılaşmıştı, hem de parmakla sayılamayacak kadar çok kez.

Gecenin ortasında, tetikte bekleyen duyuları birden giriş kapısına odaklandı.

Belli belirsiz, madeni bir gürültü koridorun sessizliğini deldi.

Sharko hemen ışığı söndürüp Sig'ine sarıldı.

Oradaydılar.

Çok kısa bir an için kapının altından bir fenerin ışığını fark etti. Sonra kesif karanlık geri döndü.

Dişleri sıkılmış halde sandalyesinden kalktı ve el yordamıyla salona yöneldi. Kapının öbür tarafındaki muşamba zemin hafifçe gıcırdamaya başladı. Sharko kanepesinin kenarını eliyle yoklayarak yere eğildi ve silahını rastgele önüne doğrulttu. Cepheden, sürpriz

bir saldırıya geçebilirdi, ama adamların sayısını bilmiyordu. Kesin olan tek şey, nadiren yalnız hareket ettikleriydi.

Sahanlıktaki gıcırtılar kesildi. Komiserin silahın kabzasını tutan elleri nemlenmişti. Birden aklına, film onarıcısının cesedinin fotoğrafları geldi: Bağırsakları boşaltılıp yerine pelikül tıkılmış, asılı ceset. Pek imrenilmeyecek bir sondu bu.

Kapının topuzu çok yavaş bir şekilde döndükten sonra, yeniden ilk konumunu aldı. Sharko, birkaç saniye içinde kilidi kırıp bıçak ya da susturuculu silahlarla evine girmelerini bekliyordu.

Zaman uzadıkça uzadı, bekleyiş bitmek bilmiyordu.

Ansızın, kapının altında bir hışırtı duydu.

Yeniden başlayan gıcırtılar, düzenli bir tempoyla uzaklaştı.

O zaman Sharko, kilidine doğru atılıp kesin bir hareketle çevirdi. Bir sonraki saniyede, elinde tabancasıyla koridorda bulunuyordu. Yumruğuyla elektrik düğmesine basıp merdiven sahanlığına daldı. Aşağıda, apartman kapısı çarptı. Sharko basamakları ikişer ikişer, nedeyse nefesi kesilmiş bir halde indi. Giriş holünü geçip sokağa çıktı. Soluk ışıklı lambalar asfalt boyunca uzanıyordu. Sağa sola baktı: Tek bir köpek bile yoktu. Sadece küçük bir esintinin fısıltısı ve gecenin yavaş soluması...

Arkasında, apartman kapısı kapanmış, ama kilitlenmemişti. Sharko, ağzına bantlanmış bir karton parçasının dilin yuvaya girmesine engel olduğunu fark etti. Adamlar düzeneklerini akşam, apartman sakinlerinden biri içeri girdiğinde kurmuş olmalıydılar. Böylece, herhangi bir zaman, enterfon kullanmaya gerek kalmadan içeri girme imkânına kavuşmuşlardı. İlkel, ama kurnazca bir sistem.

Komiser koşarak dairesine geri döndü. Işığı yakıp kapıyı kilitledi ve ayağıyla, kapının altından atılmış beyaz zarfı salona doğru itti. Eviyesinin altındaki yüzlük kutulardan bir çift lateks eldiven çıkarıp taktıktan sonra zarfı yerden aldı.

Mektuplaşmada kullanılanlar gibi ince ve hafif bir zarftı. Her yanını dikkatle inceledi ve boğazı düğümlenmiş bir halde, bıçakla açtı.

İçinde kötü, çok kötü bir his vardı.

Zarftan sadece bir fotoğraf çıktı.

Lucie Henebelle ve kendisini apartmandan çıkarlarken gösteriyordu. Genç kadının orada kaldığı gecenin ertesi günü.

Lucie'nin başı kırmızı gazlı kalemle daire içine alınmıştı.

Sharko cep telefonuna saldırdı ve aceleyle onun numarasını tuşladı.

Sanki böyle bir numara mevcut değilmiş gibi, yine hiçbir ses yoktu.

Komiser bunun onların marifeti olduğundan emindi. Şu ya da bu şekilde, Lucie'nin SIM kartını etkisiz kılmayı başarmışlardı.

Bir dakika sonra titrek parmaklarıyla, Delta Montreal Oteli'nin numarasını tuşluyordu. Bayan Henebelle'in odasında kimse olmadığını, oda anahtarının resepsiyonda bulunduğunu bildirdiler. Sharko görevliye, Lucie Henebelle'e iletilmesi gereken acil bir mesajı olduğunu, otele döner dönmez mutlaka kendisini araması gerektiğini söyledi.

Telefonu kapattıktan sonra kafasını ellerinin arasına aldı.

Henebelle'in okyanusun öte tarafında güvende olacağını sanmıştı.

Ama onu tamamen yalnız bırakmıştı.

Kurdun ağzına atmak için.

Yarım saat sonra, ne yapacağını bilemez halde, XII. Bölge'de, Bastille yakınlarında yaşayan amiri Martin Leclerc'in kapısını çalıyordu.

Saat henüz iki olmamıştı.

46

[S]aat 18.00'i geçiyordu. Lucie, eski kâğıt ve uzak hikâyeler kokan odada, arşivcinin karşısına yerleşmişti. Patricia Richaud asabi bir şekilde, Bakire Meryem'i tasvir eden madalyonuyla oynarken, Lucie de Montreal Charité Hastanesi'ndeki rahibelerin listesini gözden geçiriyordu. Bu unutulmuş inde, hem ağır hem de gerilim dolu, özel bir atmosfer hüküm sürüyordu.

Lucie işaret parmağını listeye bastırdı.

"Hâlâ orada. Rahibe Marie-du-Calvaire... Seksen beş yaşında ve capcanlı."

Derin bir oh çekerek sandalyesinde kaykıldı. Tanrı'nın emrindeki bu yaşlı kadın Alice Tonquin'in yakınında bulunmuştu. Gerçeğin bir kısmını bildiğine kuşku yoktu.

Keyfi yerine gelen Lucie yeniden yoğunlaştı. Patricia anlatmaya başlamıştı:

"İlgilendiğiniz o yıllarda, bir kadının evlilik dışı çocuk doğurması hoş görülmüyordu. Bu kurala uymayan anneler hemen sapkın damgası yiyor, öz ebeveynleri tarafından reddedilen günahkârlar olarak görülüyorlardı. Bu yüzden, hamile kalan genç kadınlar ne pahasına olursa olsun kabahatlerini saklamaya çalışıyor, yaşadıkları şehirden aylarca ayrılıp dinî kurumların duvarları arasında gizlice doğuruyorlardı."

Lucie defterine not etmiş olduğu Alice Tonquin sözcüklerini farkında olmadan daire içine aldı. Çocuğun yüzü gözünün önünden gitmez olmuştu. İlk kez eski sevgilisi Ludovic'in sinema salonunda

seyrettiği o eski filmin uzun süre daha aklından çıkmayacağını biliyordu.

"Ve çocuklarını oraya terk ediyorlardı," diye mırıldandı.

Richaud onu onayladı.

"Evet, bebeğin bakımını rahibeler üstleniyordu. Amaç, yetimin daha sonra iyi bir ailede yetişmesi ve hayatta bütün şanslara sahip olmasıydı. Ama otuzlu yıllardaki krizden itibaren, evlat edinme oranı önemli ölçüde düştü. O çocukların çoğu büyüdü ve kurumlarda kaldı. Bu durumda, kreşleri, manastırları, yetimhane ve hastaneleri çoğaltmak gerekti. Hükümet içinde Kilisenin ağırlığı gitgide artmaya başladı. Sağlık, eğitim, sosyal hizmetler gibi alanlarda, kurumlar üzerindeki gücünü yavaş yavaş artırıyordu... Kilise her yerdeydi."

Lucie Montreal'de hemen hemen hiçbir yeri görmemişti, ama IBM binaları veya devasa finans kuruluşlarının yanı başındaki sayısız dinsel anıtı hatırlıyordu. Ne modernizm ne de kapitalizmin maskelemeyi başarabildiği, ağır bir tarihin izlerini taşıyan bir kent.

"... 1944'te Maurice Duplessis'nin iktidara gelişi, Québec siyasi tarihinde önemli bir dönemin başlangıcına işaret eder. Sonradan 'büyük karanlık' diye anılacak bir dönemin. Duplessis hükümeti her şeyden önce antikomünist mücadele, sendikalara karşı sert tutum ve yenilmez bir seçim mekanizmasıdır. Partisi, seçim kampanyalarında, genellikle Roma Katolik Kilisesi'nin aktif desteğinden yararlanıyordu. Kilise'nin gücünü bilirsiniz, hanımefendi..."

Lucie, Alice'in fotoğrafını arşivciye doğru itti.

"Bu işlerle yetimlerin ne ilgisi var peki? Bu küçücük, sekiz yaşındaki kızı neden ilgilendiriyor bunlar?"

"Şimdi oraya geliyorum. 1940'la 1950 arasında yetimhanelere yerleştirilen çocukların çoğu sorumluluklarını yerine getirmekten aciz, dağılmış ailelerden geliyor. Aileler çocuklarının bakımı için yetimhanelere devlet yardımının çok üzerinde meblağlar ödüyor. Belli bir zamana kadar, sistem iyi işliyor. Kilise para topluyor ve

hayır işlerini geliştirebiliyor. Ama yığınla gayrimeşru yetimin gelişi ciddi bir sorun yaratıyor, çünkü kurumları tıka basa doldurdukları yetmezmiş gibi, kelle başı yedi binlik gülünç bir *per diem*[36] ödeyen devlet dışında para veren de olmuyor. Unutmayın ki, bu gayrimeşru çocukları barındırmak, beslemek ve her insanın hakkı olan eğitimi vermek gerekiyor. Rahibeler, mali imkânların azlığına rağmen, o yetimleri acı ve yoksulluk içinde yetiştirip eğitmeye çalıştılar. Ne olursa olsun, hiç kimse onları bu cesaretlerinden dolayı kmayamaz. Olanlardan onlar sorumlu değillerdi..."

Gözlerini boşluğa diken Richaud bir an sustuktan sonra açıklamalarına devam etti.

"... Buna paralel olarak, Kilise 1950'de Mont-Providence Hastanesi'ni kuruyor, hafif zihinsel engelli yetimlerin eğitiminde uzmanlaşan bir okul. Kurumun amacı o çocukları eğiterek topluma uyum sağlamalarını kolaylaştırmak. Ama 1953'te, okul-hastane iflasın eşiğine geliyor. Dinî toplulukların devlete altı milyon dolardan fazla borcu birikiyor ve devlet bunun ödenmesini talep ediyor. Çıkmaza düşen rahibeler eyalet hükümetinden yardım istiyorlar. İşte, her şey o zaman altüst oluyor. Cehennem yeryüzüne iniyor ve Québec kesinlikle tarihinin en karanlık dönemini yaşıyor."

Lucie dikkatle dinliyordu. Ne tesadüf ki, bir kere daha, tam da onu ilgilendiren dönem söz konusuydu: Ellili yılların başı. Teni terden ıslanmış olmasına rağmen, tüylerinin ürpermesini engelleyemedi. Patricia Richaud artık soğuk, neredeyse didaktik bir sesle konuşuyordu.

"Maurice Duplessis hafif zihinsel engellileri barındıran bu hastanenin tam bir tımarhaneye dönüşümünü sağlayan bir manevraya izin veriyor. Neden? Çünkü tımarhane olunca, devletin ödediği *per diem* sıfırdan kelle başı iki dolar yirmi beş sente çıkıyor. Çünkü bir tımarhanede, ders vermeye ve dolayısıyla eğitim için para harcamaya gerek kalmıyor. Çünkü psikiyatri hastanesi

36 Yevmiye, günlük ücret. (ç. n.)

statüsü, çocukların, insan haklarına saygı gösterilmeden, ucuz işgücü olarak kullanılmasına müsaade ediyor. Hasta çocuklarla ilgilenen, temizlik yapan, yemek pişiren, rahibe, hemşire ve doktorlara yardım eden sağlıklı çocuklar... Böylece, akşam yatan Mont-Providence uzmanlık okulu pansiyonerleri sabah gözlerini bir tımarhanede açıyorlar..."

Delilik... Gözlerinde anlaşılmaz bir kinle hayvanları katleden çocuklar... Lucie kaslarının gerildiğini hissetti.

"... Bunun ardından, her yerde korkunç bir sistem yerleşiyor. Hükümet psikiyatri hastanelerinin açılmasını ve eski kurumların tımarhaneye dönüştürülmesini teşvik ediyor. Saint-Charles de Joliette, Saint-Jean-de-Dieu de Montreal, Saint-Michel-Archange de Québec, Sainte-Anne de Baie-Saint-Paul, Saint-Julien de Saint-Ferdinand d'Halifax... Hepsini saymıyorum. Ne yapılacağı bilinmeyen şu ünlü gayrimeşru çocuklar Duplessis hükümetinin zavallı kurbanları oluyorlar. Sahada çalışan, aciz durumdaki rahibelerin, başrahibeler tarafından dayatılan kurallara boyun eğmekten başka seçenekleri kalmıyor."

Arşivci bir kez daha göğüs geçirdi. Kelimeleri giderek ağırlaşıyordu. Lucie, Lydia'nın öldüğü Saint-Julien de Saint-Ferdinand d'Halifax Hastanesi'ni not edip daire içine aldı. Kadının bu kurumdan çocukluğundan beri hiç ayrılmamış olması mümkün müydü? Uzun yıllar önceki tavşan katliamı orada mı gerçekleşmişti?

"Kırklı yıllardan altmışlara kadar, dinî topluluklar için çalışan Québecli doktorlar, hükümet himayesinde, gayrimeşru yetimlerin tıbbi dosyalarını tahrif ediyorlar. Onları 'geri zekâlı' ve 'zihinsel özürlü' ilan ediyorlar. Sadece gayrimeşru doğma talihsizliğine uğrağı için, son derece sağlıklı binlerce çocuk, birdenbire kendini tımarhanede, gerçek delilerin arasında buluyor ve bu yıllarca böyle devam ediyor. Artık yetişkin olan bu çocuklar bugün hâlâ Duplessis'nin yetimleri diye anılıyorlar."

Lucie'nin öğrendikleri akıl sınırlarını aşıyordu. Birçok sahte sağlık raporu ve gizli finansman yardımıyla yaratılan kitlesel bir delilik.

"Duplessis yetimlerinin kim oldukları biliniyor mu yani? Hayattalar mı?"

"Evet, içlerinden birçoğu ölmüş ya da onca yıl maruz kaldıkları tedaviler, kötü muamele ve dayaklar yüzünden artık gerçekten akıl hastası olsalar da, bazıları hâlâ yaşıyor tabii. Yüz kişi bir dernek çatısı altında bir araya geldi. Yıllardan beri, devlet ve Kilise'den tazminat talep ediyorlar. Ama bu uzun, çok uzun bir mücadele."

Lucie bulantı hissediyordu. Filmin görüntülerini, aktris Judith Sagnol'un söylediklerini, katliamın gerçekleştiği o beyaz ve steril odayı, yönetmenin yanındaki esrarengiz doktoru düşünüyordu... Alice Tonquin ve Lydia Hocquart'ın da Duplessis'nin yetimlerinden olduklarına hiç şüphe yoktu. Sistem tarafından deli ilan edilen, sağlıklı kız çocukları.

Lucie arşivci kadının gözlerinin içine baktı.

"Peki... O tımarhanelerde deney yapıldığını duydunuz mu hiç? E sendromu terimi size bir şey ifade ediyor mu?"

Patricia dudaklarını büzdü. Belli etmeden, madalyon ve zincirini gömleğinin altına kaydırmıştı.

"E sendromundan söz edildiğini hiç duymadım. Ama bilmeniz gereken iki şey daha var. Madem karanlıklara daldık, sonuna kadar gidelim bari. Kırklı yılların başından altmışlara kadar, Québec Yasama Meclisi'nde kabul edilmiş bir kanun, Roma Katolik Kilisesi'ne, kendi duvarları arasında ölen yetimlerin cesetlerini tıp okullarına satma izni veriyordu."

"İğrenç bir şey bu."

"Para en beter canavarlıklara davetiye çıkarıyor. Ama hepsi bu kadar değil. Deneylerden bahsettiğinize göre, ben de size kobaylardan söz edeyim, hanımefendi. O tımarhanelerin gizli bölümlerinde deneysel amaçlara kurban edilen, capcanlı, yetişkin

hastalardan. Québec'in karanlık dönemine Amerikan hükümetinin de bulaşmasından."

Gözlerini Alice'in fotoğrafına dikmiş olan Lucie zorlukla yutkundu. Aklından Clara ve Juliette geçiyordu... Kızlarının sesini duymak, onlara dokunmak, onları bağrına basmak için yoğun ve şiddetli bir istek duyuyordu. Sinirli bir şekilde, kullanım dışı cep telefonunu kurcaladı.

"Ne tür deneyler bunlar? Nazilerin toplama kamplarındakilere yaptıklarına benzer tıbbi deneyler mi?"

Odada kısa bir zil sesi çınladı. Lucie yerinden sıçradı. Saat 19.00 olmuştu, arşivlerin kapıları kapanacaktı.

Patricia Richaud ayağa kalktı, anahtar destesini aldı ve gözlerini Lucie'ninkilere dikti.

"CIA, hanımefendi. CIA'den söz ediliyor."

47

[H]âlâ anlatılanların etkisindeki Lucie, arşiv merkezinin karşısında bulunan ağaçlı parktaki bir banka oturdu. Akşamüzeri park ıssızdı, bu kadar büyük bir kent için muhteşem bir sükûnet hâkimdi. Sırt çantasını dizlerinin üstüne koyup yüzünü ovuşturdu.

İşin içine CIA de karışmıştı. Bu ne anlama geliyordu? Birleşik Devletler hükümetinin Kanada hastanelerindeki hastalarla ne ilgisi olabilirdi?

Wlad Szpilman kitapları, belgeselleri ve araştırmaları sayesinde bir şeyler keşfetmişti, Lucie buna yürekten inanıyordu.

Soruşturmasıyla koşutluk kurmaya, yapboza parçalar eklemeye çalıştı. Doğal olarak, aklına filmin yönetmeni geldi. Jacques Lacombe 1951'de, epey tuhaf koşullarda Washington'a gitmişti. Yıldız adayı Judith Sagnol Atlantik aşırı bir sözleşmeden, Lacombe'la çalışmak isteyen birinden bahsetmişti. Kimdi bu? Sonra Jacques Lacombe 1954'te Montreal'e geçmişti. Tıpkı CIA gibi, aniden Kanada toprağına tecavüz eden bir *Amerikalı*.

Ya Lacombe'un CIA'le bir alakası varsa? Ya mütevazı makinistlik faaliyeti aslında paravandan başka bir şey değilse?

Kafasında dönüp duran bir sürü soru vardı.

Sabırsızlanan Lucie kol saatine baktı. 19.10. Patricia Richaud'nun yirmi dakika içinde ona katılması gerekiyordu. Kapanışla ilgilenip günlük işlerini bitirdikten sonra, CIA'in insanlar üzerinde

yapılan deneylere karışmasıyla ilgili söylentiler hakkında birkaç açıklamada bulunacaktı.

Düşüncelerine fazla dalmış olan Lucie, arkasından yaklaşan kişiyi işitmedi. Adam çabucak yanına oturdu ve ceketinden bir tabanca çıkardı.

"Ayağa kalkın ve sorun çıkarmadan beni izleyin."

Lucie bembeyaz kesildi. Kan vücudunu terk etmiş gibiydi.

"Kimsiniz? Ne..."

Adam namluyla böğrünü dürttü. Alnı terliyordu. İlk harekette ateş edeceğine şüphe yoktu.

"Bir daha tekrarlamam."

Amerikan aksanı. Geniş omuzlar. Rahat elli yaşında vardı. Önünde *Nashville Predators* yazan, siyah bir kasket ve markasız güneş gözlüğü takmıştı. Ağzı ince ve palmiye yaprağı gibi keskindi.

Lucie ayağa kalktı. Adam onun arkasına geçti. Genç kadın gözleriyle parkta dolaşan, tanık olabilecek birilerini aradı, ama nafile... Silahsız, yalnız ve acizdi. Tek bir canlı varlıkla karşılaşmadan, yüz metre kadar yürüdüler. Akçaağaçların altında bir Jeep Datsun 240Z bekliyordu.

"Siz kullanacaksınız."

Adam Lucie'yi sert bir şekilde içeri itti. Genç kadının boğazı düğümlenmişti, soğukkanlılığını yitiriyordu. Gözünün önünde ikizlerinin yüzleri dönüyordu.

Böyle olmaz, diye düşünüyordu sürekli. *Böyle olmaz...*

Adam yanına yerleşti. Profesyonellere özgü bir tarzda ceplerini, bel ve bacaklarını yokladı. Cüzdanını alıp polis kimliğini çıkardı ve dikkatle inceledi. Cep telefonunu kapattı. Lucie biraz tedirgin bir sesle konuştu.

"Kapatmaya gerek yoktu, çalışmıyor zaten."

"Sürün arabayı."

"Ne istiyorsunuz? Ben..."

"Sürün, dedim."

Lucie itaat etti. Charles-de-Gaulle Köprüsü'nden geçerek en kuzeyden Montreal'i terk ettiler.

Ve şehrin ışıklarından tamamen uzaklaştılar.

48

Yüzü asılmış Martin Leclerc salonunda sinirli bir şekilde volta atıyordu. Parmaklarının ucunda Lucie'nin fotoğrafını tutuyordu.

"Yok artık, Shark! Gidip Lejyon'a sataşmak da nereden çıktı?"

Sharko başını ellerinin arasına almış, kanepede oturuyordu. Dünya yıkılıyor ve göğsünü eziyordu. Kurdun ağzına attığı o ufacık kadın için acı çekiyordu.

"Ne bileyim... inlerinden çıkarmak istedim onları. Karınca yuvasını tekmelemek istedim."

"Başarmışsın."

Leclerc'in kafası da çok bozuktu. Gözlerini tavana dikip gürültülü bir şekilde göğüs geçirdi.

"Kesin kanaatlerle hiçbir yere varılmadığını bilirsin, özellikle de bu tür heriflere karşı! Delil gerekir! Delil bulmamız lazımdı!"

"Hangi delil? Söylesene!"

Umutsuz ve kızgın Sharko ayağa kalkıp amirinin karşısına dikildi.

"Albay Chastel'in bu işin içinde olduğunu her ikimiz de biliyoruz. Ona karşı adli işlem başlatsana. Muhammed Aban Lejyon'a katılmak istiyordu ve başka dört meçhul cesetle birlikte toprağa gömülü bulundu. Sen bütün ağırlığını koyarsan, hâkim nezdinde inandırıcı olabilir. Bir polisin hayatı söz konusu."

"Niye Henebelle? Ondan ne istiyorlar?"

Sharko dişlerini sıktı. Har dakikanın her saniyesi o minik, sarışın kadını düşünmekten vazgeçmemişti. Belki de onun yüzünden, Mısır çölünde başına gelen eziyete maruz kalacaktı. İşkence...

"Onu pazarlık aracı olarak kullanmak isteyecekler. Albaya blöf yapmıştım. E sendromu hakkında aslında sahip olmadığım bilgilere karşılık, Henebelle'den faydalanacaklar."

Leclerc çenesini sıkmış, kafasını sallıyordu.

"Peki, bu Chastel sana açıkça saldırarak kendini kolayca belli edecek kadar aptal mı? Ekiplerimizin evine yollanan adamları beklemesinden korkmadı mı?"

Sharko bakışını aynı zamanda dostu olan amirinin gözlerinin derinine dikti.

"Mısır'da bir adam öldürdüm, Martin. Meşru müdafaaydı, ama bundan söz edemezdim. Açığımı kolluyorlardı. Şu Nureddin başıma bela olurdu. Chastel'e cesedin koordinatlarını verdim. Kozlarımız eşit yani. Bu bizim güven anlaşmamız."

Şaşkınlıktan, Martin Leclerc'in ağzı açık kaldı. Barına gidip kendine bir kadeh viski doldurdu ve bir dikişte yarısını içti.

"Hassiktir..."

Uzun bir sessizlik.

"Kimdi? Kimi öldürdün?"

Sharko'nun gözleri buğulanıyordu. Leclerc, yaklaşık otuz yıldır, onu nadiren bu halde görmüştü. Gücü tükenmiş, takati kalmamış bir adam.

"Öldürülen kızlar hakkında soruşturma yürüten polisin ağabeyi. Onların gözcülerinden biriydi. Öz kardeşini boğazlatmıştı. Beni de halletmesine ramak kalmıştı. Onu... kazara öldürdüm."

Leclerc'in yüzü tiksinti ve öfke arasında gidip geliyordu.

"Mısırlılar seninle bir bağ kurabilirler mi?"

"Önce cesedini bulmaları gerekir. Ve bulsalar bile, beni Abdelal'la ilişkilendiren hiçbir şey yok."

ŞÖMO amiri kadehini bitirdi. Suratını buruşturarak elinin tersiyle ağzını sildi. Sharko buruşuk ceketinin altındaki omuzları çökmüş bir halde onun arkasında duruyordu.

"Sorumluluğu üstlenmeye, yaptığım saçmalıkların bedelini ödemeye hazırım. Ama önce bana yardım et, Martin. Sen benim arkadaşımsın. Rica ediyorum."

Sharko kaybolmuş, dağılmış haldeydi. Leclerc salondaki büfenin üzerinde duran, çerçeveli bir fotoğrafın yanına gitti: O ve karısı, okyanusa yukarıdan bakan bir gemi korkuluğuna dayanmışlardı. Fotoğrafı yukarı kaldırıp uzun uzun süzdü.

"Onu kaybediyorum, çünkü sonuna kadar dürüst olmak istedim. Mesleğimin geri kalan her şeyden önemli olduğunu sandım, ama yanılmışım. O polis bu kadar dibe batırmak için ne yaptı sana?"

"Yardım edecek misin?"

Leclerc içini çekti, sonra çekmeceden kahverengi bir zarf çıkarıp Sharko'ya uzattı. Üzerinde, "Sayın Adli Polis Müdürü'nün Dikkatine" yazıyordu.

"İstifamı bir kenara koy, her şey son bulduğunda geri alırım. Ve şu fotoğrafınla, bütün anlattıklarını kendini sakla. Bu akşam buraya hiç gelmedin. Bana hiçbir şey söylemedin."

Sharko zarfı kaptı ve kocaman eliyle dostununki sıktı.

"Teşekkürler, Martin."

Amirinin omzunda kendini kaybetti ve gözyaşlarına engel olamadı. Leclerc sırtına vurdu.

"Umarım kız gerçekten buna değiyordur."

"Ah, evet, Martin, değiyor."

49

[L]ucie'nin yanındaki adam sonunda gözlüğünü çıkarttı ve tabancayla birlikte torpido gözüne yerleştirdi.

"Sizin kötülüğünüzü istemiyorum. Biraz kaba davranışlarım için özür dilerim, ama beni sorun çıkarmadan izlemenize ihtiyacım vardı."

Lucie baskının aniden vücudunu terk ettiğini duyumsadı. Yola dikkat etmeyi sürdürerek muhatabına baktı. Gür ve gri kirpiklerle korunan irisleri koyu maviydi.

"Kimsiniz siz?"

"Sürün. Daha sonra konuşuruz."

Şehir isimleri birbirini izledi: Terrebonne, Mascouche, Rawdon. Geçtikleri bölgelerdeki nüfus giderek azalıyordu. Göz alabildiğine uzanan akçaağaç ormanlarıyla kuşatılmış, bitmek bilmez düzlükler kat eden bir yola girdiler. Birkaç kamyon ve arabadan başka bir şeyle karşılaşmadılar. Gece çöktü. Ara sıra karanlığı uzak, ışıklı noktalar deliyordu; herhalde göl ve nehirlerde dolaşan teknelerdi. Yüz kilometre kadar gitmişlerdi ki, adam dar bir yola sapmasını istedi. Farlar, baş döndürücü yükseklikte, kalın ve siyah ağaç gövdelerini aydınlatıyordu. Lucie kendini uçurumun kenarında hissediyordu, son yarım saat boyunca iki ya da üç ev görmüştü sadece.

Karanlığın içinden bir şale belirdi. Genç polisin heyecanla yere ayak bastığı sırada, bir çağlayanın öfkeli gürüldemesini işitti. Rüzgârın serin esintisi saçlarını havalandırdı. Gözlerini karanlığa

diken adam birkaç saniye öyle kaldı. Karanlık, orada başka yerde olduğundan daha derindi. Şalenin kapısını açtı. Evin içi kızarmış av hayvanı kokuyordu. Odanın arka tarafında, mehtabın büyük bir göl yüzeyindeki hafif pırıltılarına açılan geniş bir pencerenin önünde, iki katlı bir soba göze çarpıyordu. Bir köşede, olta kamışları, eski bir yay, oduncu testereleri ve akçaağaç şekerinden yapılmış adamların yanında, ahşap kalıplar duruyordu.

Kanadalı oflayarak silahını masanın üstüne bıraktı. Kasketini çıkarınca, bir avuç gri saç göze çarptı. Ceketsiz daha yaşlı ve zayıf görünüyordu. Yorgun ve yıpranmış bir hali vardı.

"Sadece burada rahat ve güvenli bir sohbet edebiliriz."

Amerikan aksanım bırakmış, Québec aksanıyla konuşuyordu. Lucie hemen anladı, bu sesi tanıyordu.

"Wlad Szpilman'ın cep telefonundan aradığımda karşıma çıkan siz miydiniz?"

"Evet. Adım Philip Rotenberg."

Yine Amerikan aksanına geçmişti. Tam bir ses bukalemunuydu.

"Nasıl..."

"Sizi nasıl mı buldum? Québec istihbaratında son derece güvenilir ve üst düzey bir kaynağım var. İzin talebinizi haber alır almaz benimle temasa geçti. Montreal ulusal arşivlerinde araştırma yapmak isteyen, genç bir Fransız kadın polis... Birkaç gün önce duydum ve hemen o telefon görüşmesiyle bağlantı kurdum. Varış saatinizi ve otelinizi biliyordum. Dünden beri sizi takip ediyorum. Güvenilir biri olduğunuzu anladım."

Rotenberg, Lucie'nin bayılmak üzere olduğunu fark etti. Yanına gidip destek olarak onu bir kanepeye kadar götürdü.

"Su, lütfen," dedi genç kadın. "Bugün yeterince içmedim ve pek yemek yemedim. Üstelik gün de fazla dinlendirici geçmedi."

"Ha, evet, kusura bakmayın. Elbette."

Adam mutfağa koşup salam, ekmek, su ve biralarla geri geldi. Lucie bardaklarca su içti ve ancak salam dilimlerini atıştırdıktan

sonra biraz kendine gelebildi. Rotenberg bir bira açmıştı. Küçük şişesini avuçlarının içine almış, dikkatle Lucie'ye bakıyordu.

"Her şeyden önce, kim olduğumu bilmelisiniz. Uzun süre Washington'da, sivil özgürlükleri savunan ünlü bir avukatlık bürosunda, çok iyi bir avukat olan Joseph Rauth'un yanında çalıştım. Bu isim size bir şey ifade ediyor mu?"

Washington... Sinemacı Jacques Lacombe'un yaşadığı yer...

"Kesinlikle etmiyor."

"Öyleyse, zannettiğimden az şey biliyorsunuz demektir."

"Burada, Kanada'da, cevaplara ulaşmak için bulunuyorum. Elli yıldan daha eski bir filmi ele geçirmek için neden insan öldürüldüğünü anlamaya çalışmak için."

Rotenberg derin bir nefes aldı.

"Neden biliyor musunuz? Çünkü her şey filmde, Lucie Henebelle. Çünkü içinde, CIA'in gizli bir programının kanıtı gizli. Deneylerin gerektiği gibi yapılması için zavallı kobayların kullanıldığı bir programın. Bugüne kadar kimsenin varlığından haberdar olmadığı bu hayalet program, Mkultra projesine paralel olarak geliştirilmişti."

Lucie eliyle saçlarını arkaya doğru taradı. Mkultra... Bu terimi, Szpilman'ın kütüphanesindeki casusluk kitapları arasında görür gibi olmuştu.

"Üzgünüm, ama... Bu dediklerinizden hiçbir şey anlamıyorum."

"O halde, pek çok şey anlatmam gerekecek size."

Philip Rotenberg sobanın başına giderek içine odun attı.

"Kuzey ormanlarında geceler temmuzda bile serin olur."

Sobayı çalı çırpıyla besleyip çıra ve kibrit yardımıyla tutuşturdu. Birkaç saniye ateşin yanışını izledi. Lucie çok fazla üşüyor, kollarını ovuşturuyordu.

"Sene 1977, ben daha yirmi beş yaşındayım... Rauth Avukatlık Bürosu, Washington. Joseph'ın bürosuna, baba oğul iki kişi geldi. Oğul, David Lavoix, elinde *New York Times*'ın bir haberini

tutuyordu. Baba biraz... rahatsız görünüyordu; asabi ve dalgın. David Lavoix, Mkultra projesinden söz eden gazete kupürünü uzattı. Bilginiz olsun diye belirteyim: *New York Times* ilk bombayı, CIA'in elli ve altmışlı yıllarda, yapılanların çoğundan habersiz Amerikan vatandaşları üzerinde zihin kontrolü deneyleri yürüttüğünü ifşa ederek iki yıl önce, yani 1975'te patlatmıştı. Bunun üzerine araştırma komisyonları kurulmuş ve neticede bu çok gizli projenin varlığı Amerikan halkına resmen açıklanmıştı."

Rotenberg çenesiyle geniş bir kitaplığı işaret etti.

"Her şey orada. Her vatandaşın erişebileceği arşivlerden gelen binlerce sayfa. Hepsi uzun süredir halka açık ve başvurulabilir kaynaklar. Size anlattıklarımla ilgili gizli hiçbir şey yok artık."

Philip Rotenberg gidip belgelerini karıştırmaya koyuldu. Aralarından o zamanki *New York Times*'ı çabucak bulup uzattı.

"İlk sayfaya bakın..."

Lucie gazeteyi açtı. Ana başlık fazlasıyla uzun bir habere aitti. Bazı kelimelerin altı ispirtolu kalemle çizilmişti. *Dr. D. Ewen Sanders... Society for the Investigation of Human Ecology... Mkultra Project...*

"O gün Joseph Rauth, mütevazı Bay Lavoix'ya, avukatlık bürosunun kendisine nasıl yardımcı olabileceğini sordu. Bunun üzerine oğul Lavoix, neredeyse doğal bir edayla, CIA'ye dava açmak istediği cevabını verdi. Daha neler! 'Ne sebeple?' diye sordu Joseph. Bay Lavoix babasını göstererek soğuk bir ses tonuyla açıkladı: Ellili yıllarda, Montreal'deki Barley Üniversitesi'ne bağlı Allan Memorial Institute'ta, yüz yetişkin hastanın beyinlerinin yıkanıp zihinlerinin tahrip edilmesi sebebiyle..."

Lucie'nin arkasında ateş harlanıyor ve odunlar gürültülü bir şekilde çıtırdıyordu. Issızlığın ortasında, bu yabani ve yabancı Québec'in göbeğinde, kendini iyi hissetmiyordu. Sonunda bir bira alıp kapağını açtı. Karnındaki düğümün mutlaka çözülmesi gerekiyordu.

"Yine ve daima Montreal," dedi.

"Evet, Montreal... Yine de, *Times*'ın bu haberi Montreal veya Kanada'dan söz etmiyor. Yalnızca, ellili yıllarda CIA'in, beyin yıkama araştırmalarını geliştirmek için SIHE, yani *Society for the Investigation of Human Ecology* benzeri birçok paravan örgüt kurmuş olduğunu açıklıyor. Olağanüstü hiçbir şey içermiyor. *New York Times*'ın aylardır bizi alıştırmış olduğu gibi, Mkultra projesi hakkında yeni bir ifşaattan başka bir şey yok. Ama şuraya, şu altı çizili ada dikkat edin..."

"Doktor Ewen Sanders. SIHE Araştırma Müdürü."

"Evet, Ewen Sanders. Oysa Bay Lavoix'nın söylediğine göre, Ewen Sanders diye biri, birkaç sene önce, Montreal Memorial Institute'un sorumlu baş psikiyatrıymış. Yani David Lavoix'nın babasının, büroda karşımızda oturan o silik varlığın, basit bir depresyon tedavisi için girip uzun yıllar sonra beyni tamamen yanmış halde çıktığı yerin başmdaymış. Zavallıcığın o gün telaffuz etmeyi başardığı cümleyi ömrümün sonuna kadar hatırlayacağım: *Sanders killed us inside.*"

"Sanders içimizi öldürdü." Lucie gazeteyi masaya bıraktı. Arşivci kadının üstü kapalı olarak söylediklerini düşünüyordu: Kanada psikiyatri enstitülerinde insanlar üzerinde yürütülen deneyler.

"Mkultra projesinin Kanada'da da gizli uzantıları mı vardı yani?"

"Kesinlikle. 1975'teki soruşturmalara rağmen, kimse Amerikan zihin istilasının Québec'e kadar uzandığını bilmiyordu. David Lavoix, *Times*'ın haberi ve büyük bir tesadüf sayesinde, CIA'yi yine en üst derecede suçlu gösteren çok önemli bir noktaya parmak basmıştı."

"Bunu yaptınız mı peki? CIA'e dava açtınız mı?"

Rotenberg eliyle işaret ederek Lucie'yi kitaplığın yanındaki masada duran bilgisayarının önüne çağırdı. Bilişim dosyalarını gözden geçirdi. Bir tanesi *Szpilman's discovery* başlığını taşıyordu.

Barley Brain Washing adındaki diğer klasörü tıkladı ve imleci bir Powerpoint dosyanın üzerine götürdü. Altında, *brainwash01.avi* başlıklı bir AVI dosya, başka bir deyişle bir video göründü: "beyinyıkama01.avi".

"Lavoix'nın peşinden, Sanders'ın, aileleri tarafından desteklenen dokuz hastası daha şikâyetçi oldu. Barley'deki öbür hastalar ya ölmüş, ya travma sonucunda akli dengelerini yitirmiş, ya da maruz kaldıkları tedavileri hatırlamaktan acizlerdi. Şimdi anlatacaklarımı iyi dinleyin, hikâyenin devamı için çok önemli. 1973'te, gazetecilerin işlerine burunlarını soktuklarını haber alan CIA, Mkultra projesiyle ilgili bütün dosyaları yok ettirmişti. Ama CIA her şeyden önce, merkezi Washington'da bulunan muazzam bir bürokrasidir. Josep Roth, yirmi beş yıldan fazla bir zamana yayılmış, onlarca yönetici ve binlerce görevlinin dâhil olduğu bu denli önemli bir projeden geriye mutlaka izler kalmış olması gerektiğine inanıyordu. Rockefeller Komisyonu'nun himayesinde, zihin kontrolü hakkındaki araştırmalarla ilgili belgeler ve diğer malzemelere erişmeye yetkili kılındık. Araştırma yapması için, eski bir CIA ajanı olan ve artık serbest çalışan Franck Macley'yi tuttuk. Haftalarca süren soruşturmadan sonra, dosyaların büyük bir kısmının iki yönetici, CIA Müdürü Samuel Neels ve onun bir yakını olan Michael Brown tarafından imha ettirildiğini doğruladı. Fakat işine dört elle sarılan Macley, RRC – *Retired Record Center*'dan, yani teşkilat arşivlerinden, Mkultra'yla ilgili yedi koca kutu dosya bulup çıkaracaktı. Bürokrasi labirentinde kaybolmuş kutular. İsimlerin üzeri karalanmış da olsa, Mkultra için Birleşik Devletler ve Kanada'daki yüz kırk dört üniversite, on iki hastane, aralarında Sanders'ınki de bulunan on beş özel kurum ve üç cezaevine nasıl on milyon dolar harcandığını ayrıntılarıyla anlatan on altı bin sayfadan fazla belge."

Powerpoint dosyayı tıkladı.

"O arşivlerden, fotoğrafların yanı sıra, dijitalleştirip bu klasöre yerleştirdiğim bir film ele geçirdik... İşte, muhtemelen Barley

Enstitüsü'ndeki deneyleri sırasında bizzat Sanders tarafından çekilen fotoğraflardan bazıları."

Görüntüler geçmeye başladı. Kayışlarla sedyelere bağlanıp bitmek bilmez koridorlarda art arda dizilmiş, pijamalı hastalar görülüyordu. Sonra aynı hastalar, bu sefer başlarına kilitlenmiş kulaklıklarla, üzerinde kocaman teyplerin bulunduğu masaların başında oturuyorlardı. Yüzleri donuk ve ifadesizdi. Çökmüş gözlerinin altında siyah halkalar oluşmuştu. Lucie, Montreal'deki Barley Psikiyatri Hastanesi'nde hüküm sürmüş olması gereken dehşet atmosferini hayal etmekte güçlük çekmedi.

"İşte Sanders'in zavallı kurbanları. Bu, iyi bir eğitim almış, son derece parlak psikiyatr, daima psikolojik hastalıkları tedavi etmek istemiş, ama asla başaramamıştı. Bu onu deli ediyordu. Bir gün, tamamen tesadüf eseri, terapi seanslarında hastalarına dinlettiği bir bant kaydının yoğun tekrarının durumlarına yararlı bir etki yapar gibi olduğunu fark etti. O andan itibaren dehşet tırmanışa geçecekti. Sanders, ilk başta, hastalarını haftada yedi gün kulaklıklarını üç-dört saat kesintisiz takmaya zorladı. Uygulamanın yol açtığı büyük öfke ve isyan karşısında, çıkarılması imkânsız, kilitli kulaklıklar geliştirdi. Bunun üzerine, hastalar teypleri kırdılar. Sanders çareyi, aletleri kafesler ardına yerleştirmekte buldu. Hastalar bu kez de kabloları koparınca, onları engellemek için kayışlar devreye girdi. Sanders sonunda onları LSD ile uyuşturmaya başladı. Birkaç yıl öncesine kadar bilinmeyen, yeni ve yıkıcı bir uyuşturucu olan LSD psikiyatr için bir mucizeydi: Onun sayesinde hastalar sakin durmakla kalmıyor, aynı zamanda bilinçleri de artık engel oluşturmuyordu. Çünkü kulaklık hoparlörlerinden tekrarlanan sözler gidip doğruca beyinlerine yerleşiyordu."

LSD... Judith Sagnol... Eski antrepolardaki doktor... O şahıs Sanders olabilir miydi? Lacombe'la tanışıyor muydu? İki adam Mkultra için birlikte mi çalışmışlardı? Sorular Lucie'nin dudak-

larında birikiyordu. Ve cevaplar Rotenberg'in ağzından gelecekti, bundan emindi.

Ekranda görüntüler yavaş yavaş birbirini izliyordu. Hastaların başlarındaki kulaklıklar giderek mükemmelleşiyor, sedyeli bekleme kuyrukları uzuyor, yüzler iyice zayıflıyordu.

"Gördüğünüz gibi, Doktor Sanders odaları sürekli aynı sözleri yayınlayan hoparlörlerle donattı. Onlara *uyuyan odalar* adını vermişti. Bu sedye kuyrukları elektroşok odası için sıra bekleyenleri gösteriyor. Hastalar, yedi sekiz haftalık programlar boyunca, günde üç kere elektroşoka maruz kaldılar. Günde üç defa, hanımefendi. Organizmaya verilen binlerce volt. Bunun sinirlerde, kalpte, beyinde yol açacağı hasarları hayal edebiliyor musunuz?"

"Evet, kesinlikle edebiliyorum."

"Sanders beyni, kelimenin tam anlamıyla yıkayarak hastalıktan temizlemek istiyordu. Sadık personelinin hiçbir üyesi, yerini kaybetme korkusuyla, emirlerine karşı çıkmaya cesaret edemedi. Sanders soğuk, otoriter, merhametten yoksun biriydi."

"Çevresindeki hiç kimsenin asla bir şey demediğini mi söylüyorsunuz yani? Her istediğini yapmasına izin mi veriliyordu?"

"Sadece izin verilmiyor, aynı zamanda yaptıklarına katılınıyordu. Kısacası, itaat ediliyordu."

Lucie hayret içindeydi. Tüm bunlar sanrı gibiydi, ama gerçekten yaşanmıştı. Ettikleri yemine, bütün inançlarına ters düşme pahasına, bir delinin emirlerini gözü kapalı uygulamış onlarca doktor, hemşire ve psikiyatr... Korku, baskı ve beyaz önlüklü bir yüce otoritenin iğrenç emirleri hepsinin ağzına kilit vurmuştu. Lucie, elinde olmadan, bir gün internette seyrettiği meşhur Milgram deneyiyle koşutluk kurdu. Mutlak otoriteye itaat insanı en kötü içgüdülerine teslim olmaya itiyordu.

"... Sanders bu barbarca tekniklere gerçekten inanıyordu. Konferanslar verdi, günümüzde de bulabileceğiniz, *Psychic Driving* başlıklı bir kitap bile yazdı. En tanınmış hekimler onu dinlemeye

geldiler. İşte, CIA de bu sıralarda, ellili yılların başında, onunla temasa geçti. Yöntem ve yazıları çok ilgisini çekmişti. Amerikan istihbaratı onu gizlice Mkultra projesine dâhil edecek ve hastanede beyin yıkama çalışmalarını sürdürmesi için yıllar boyunca para verecekti. Böylece Mkultra, Kanada topraklarına sızmış oldu."

"Sanders hâlâ hayatta mı?"

"1967'de kalp krizinden öldü..."

"Ya dava?"

"CIA'in sayısız temyiz başvurularına, tehditlere, nüfuzlu kişilerden gelen baskılara ve sürekli öne sürülen devlet sırrı korumasına rağmen, başardık. CIA, Allan Memorial Institute ve Kanada topraklarında yürütülen deneylere bulaştığını kabul etti. Kurbanlar tazminat aldılar ve asıl önemlisi, itiraf ve adalet elde ettiler. Hem Joseph Roth hem de benim için dosya nihayet kapanmıştı. Mkultra'yı tamamen ortaya sermiştik ve CIA hatalarını itiraf etmişti. Dava son bulmuştu. Hem de ne dava..."

Rotenberg gözleri yerde donup kalmıştı. Bilgisayar ekranından eski, siyah beyaz fotoğraflar geçmeye devam ediyordu. Barley Hastanesi'nin odaları artık ifadesiz bakışlı hastalardan üç metre yukarda asılı televizyonlarla donatılmıştı. Eski avukat *pause* tuşuna bastı.

"Doksanlı yılların sonunda ölen Joseph'ın yanında, parlak bir kariyerim oldu. Küçük, güzel davalarla ilgilendim, ama hiçbiri bu kadar ses getirmedi."

"Kusura bakmayın, ama... Lanetli bobinle, Lacombe'la ve Duplessis'nin yetimleriyle bir alaka kuramadım hâlâ."

Rotenberg iç çekti.

"Ben de tam oraya geliyordum. Sanders dosyasından otuz sene sonra, Belçika'dan bir telefon aldım. Yaklaşık iki sene önce."

"Wlad Szpilman mıydı?"

"Evet. Arayan adam hem benim izlediğim güzergâhı, hem de Amerikan istihbaratı ve hükümet işleriyle ilgili her şeyi biliyordu.

Tarih ve jeopolitiğe tutkundu. Ellili yıllarda Kanada'da çocuklar üzerinde yürütülen deneylere dair yapacak ifşaatları olduğunu ileri sürüyordu. Mkultra hakkında okuduklarına dayanarak CIA'in de işin içinde olduğunu düşünüyordu... İlk başta ona inanmadım, bir şakacıyla ya da 1977'deki dosyadan sonraki hayatım boyunca beni taciz etmiş olanlar gibi bir komplo teorisi manyağıyla karşı karşıya olduğumu sandım. Ondan kurtulmak için, yanlış yolda bulunduğunu, istihbarat örgütünün tüm melanetlerinin açığa çıktığını ve beyin yıkama programlarında asla ve asla çocukların yer almadıklarını söyledim. Bunun üzerine bana e-postayla, bir filmden basılmış, siyah beyaz bir fotoğraf yolladı ve ilgimi çekerse kendisini aramamı istedi."

Lucie yumruklarını sıktı.

"Fotoğrafta çocuklar ve tavşanlar vardı, öyle değil mi? Telefonda gizemli bir şekilde söylediğiniz gibi, *her şeyin başı*..."

"Kesinlikle. O kan içindeki oda, karo döşemenin ortasında, hastane kıyafetleri ve şekilsizleşmiş yüzleriyle dikilen o çocuklar hâlâ gözümün önünde. Son derece rahatsız edici bir fotoğraf. O zaman, meraka kapılıp ona telefon açtım. Bobini göndermek istemiyordu. Filmi onun evinde seyretmek üzere oraya gelmemi söyledi. Karşımda, mutlak bir güvensizlik içinde, paranoyak ve inanılmaz zeki bir adam bulunduğunu anlamıştım. İki gün sonra Liège'deki evindeydim. Beni özel sinema salonuna götürdü ve filmi o zaman gördüm. Orijinalini ve içindeki, yaşlı adamın bir duyusal pazarlama merkezindeki bağlantıları sayesinde yeniden yapılandırabildiği saklı filmi..."

Lucie onu dikkatle dinliyordu. O bağlantı Georges Beckers'in, Kashmareck'i filmi tarayıcının içinde seyretmeye ikna eden o ufak tefek, tombul yanaklı Belçikalının müdürüydü büyük ihtimalle.

"... Daha ilk görüntüde, her şeyin doğru olduğunu anladım. Bu benim için bir gerçeklikti."

"Niye öyleydi?"

Rotenberg çenesini bilgisayarın ekranına doğru salladı.

"Her şey orada, önünüzde. Szpilman'ın filmiyle Barley Hastanesi'nin odalarında olup bitenler arasındaki ilişki. Duplessis yetimleriyle CIA arasındaki inkâr edilemez bağlantı."

Powerpoint'ı kapatıp imleci .avi. dosyasının üzerine götürdü.

"Birkaç saniye sonra, Sanders'ın beyinlerini yıkamak için hastalarına döne döne seyrettirdiği, CIA tarafından yapılan türden bir video göstereceğim size. Ama ilkin, Belçika'daki evinde Szpilman'la yaşadıklarımızı anlatmayı bitirmeliyim. O bunaltıcı gösterimden sonra, toplu histeri fenomenlerinden söz etmeye koyuldu..."

Lucie'nin göğsü gitgide sıkışıyordu. Eski avukatın laflarını âdeta içiyordu.

"... Adam tam bir ayaklı ansiklopediydi. Geçtiğimiz yüzyıla damgasını vurmuş, büyük ve kanlı çeşitli olaylar arasında bir bağ bulduğunu düşünüyordu. Ona göre, tavşan deneyinin başındaki doktor, Sanders olmadığı gibi, program da Mkultra değil, daha da gizli, daha ihtiyatlı ve asıl amacın beyin yıkamayla alakasız olduğu paralel bir programdı."

"Bu program neden söz ediyordu?"

"Durun, dahası var. Sonra Wlad kitaplığına koşup Ruanda soykırımı üzerine bir dizi orijinal fotoğraf çıkardı. Onları doğrudan doğruya, ilişki kurmayı başardığı bir savaş fotoğrafçısından ele geçirmişti. Ve o sırada bana çok şaşırtıcı bir şeyden bahsetti. Zihinsel kontaminasyondan."

"Zihinsel kontaminasyon mu?"

"Evet, evet. Gözden geçen ve şiddetiyle beynin yapısını değiştiren bir şey."

Lucie hemen tepki verdi.

"Arkadaşlarımdan biri, Ludovic Sénéchal, o filmi seyrettikten sonra görme yetisini bütünüyle yitirdi. Buna histerik körlük deniyor. Görüntüler beyninin düzenini tamamen bozdu. Bahsettiğiniz şey de bu tür bir şey mi?"

"Çok daha beteri, zira histerik körlük yalnızca psikolojik bir olgudur. Zihinsel kontaminasyon durumundaysa, sadece beyin yapısı fiziksel olarak değişmekle kalmıyor, aynı zamanda virüs gibi kişiden kişiye yayılan bir zincirleme reaksiyon yaşanıyor. Anlayacaksınız. İki saniye..."

Avukat birden susup pencereye döndü.

"İşittiniz mi?"

"Neyi?"

Rotenberg masaya atılıp silahını kaptı.

"Bir çıtırtı oldu."

Lucie sükûnetini koruyordu. Bira onu rahatlatmıştı.

"Ateşten gelmiştir herhalde."

"Hayır. Dışarıdan geliyordu..."

Rotenberg ışığı söndürüp pencerenin yanına gitti. Sobanın kızıl yansımaları yüzünü aydınlattı. Lucie yaklaşınca, adam elini ona doğru uzattı.

"Camdan uzak durun!"

Lucie hareketsiz kaldı. Dışarıda, her şey tam anlamıyla donmuştu. Kapkara ağaç gövdeleri kötücül totemler gibi dikiliyorlardı.

"Kimden korkuyorsunuz bu kadar?" diye sordu Lucie. "Burada hiçbir şey olmadığını görüyorsunuz. Bizi takip eden de olmadı. Hayatım boyunca bu kadar düz ve uzun yollar görmedim. Ve bu kadar ıssız."

"Birkaç ay öncesine kadar, Montreal'in göbeğinde oturuyordum. Beni öldürmeye çalıştılar."

Rotenberg kenara çekilip gömleğinin eteğini yukarı sıyırdı. Geniş yara izleri göze çarpıyordu.

"İki bıçak darbesi. Beş milimetre daha girseydi, işim bitmişti."

"CIA mi?"

Dudaklarını sıkarak başını iki yana salladı.

"Bu onların tarzı değil. Geçenlerde sizin ülkenizde, Normandiya'da bulunan cesetler beni adamın belki de Fransız olduğunu düşünmeye itti."

"Gizli servis mi?"

"Olabilir."

"Lejyon desem, size bir şey ifade eder mi?"

"Bir şey söyleyemem. Tipini belli belirsiz hatırlıyorum... Kare suratlı, iriyarı ve asker görünüşlüydü."

Postallı adam, diye düşündü Lucie.

"Kesin olan, bana yönelik bu girişimle Szpilman'ın filmi ve keşfettiklerimiz arasında bariz bir ilişkinin varlığıydı. Oysa ikimiz de gölgede çalışıyor ve bugün sizin de biraz yaptığınız gibi, iz sürmeye, kanıt toplamaya uğraşıyorduk. Wlad benden çok daha ihtiyatlıydı. Peşimdekilerin bunlardan nasıl haberdar olduklarını hâlâ bilmiyorum. Kaçak herhangi bir yerden kaynaklanabilirdi. Soruşturmam esnasında pek çok telefon ettim ve bir sürü insanla tanıştım. Psikiyatrik ve dinî kurumlarda, arşivlerde... Katillerin bağlantıları, bir nevi gözcüleri olmalı. O zamandan beri burada, ıssızlığın ortasında, güvenilir kaynakların himayesinde saklanarak yaşıyorum."

Rotenberg elinde silahla çömelip pencereden dışarı bir kez daha göz attı. Uzun bir göğüs geçirdi ve otuz saniye sonra ayağa kalktı.

"Belki de bir hayvandır. Bölgede geyik ve kunduzlar nadir değil."

Sükûnetine kavuşmuştu. Gençliğinde peşine bir yığın tehlikeli ve nüfuzlu herif takmış, karanlıklara göğüs germiş ve paçayı kurtarmayı bilmiş olması gereken bu adam, ömrünü paranoya içinde tamamlıyordu.

"Herhalde arşivlerde hiçbir şey bulamadınız, öyle değil mi?" diye sordu. "Yaklaşık bir yıl önce ben de gittim oraya. Her ikimizin de elinde bulunan çocuk yüzlerine ait kimliklerin dinî toplulukların arşivlerinde kayıtlı olduğu çok açık. Ama sizin de saptamış

olmanız gerektiği gibi, onlara erişilemiyor maalesef. Eksik olan şey isimler... Çocuklar ve tavşanların psikiyatri hastanesine, o kızlara ulaşıp tanıklıklar, canlı kanıtlar bulmak için o küçük hastaların isimleri lazım..."

"İsimlerini biliyorum."

"Nasıl yani?"

"Parasızlıktan giderek daha çok dinî kurum kapanmakta. Arşivleri sistemli bir şekilde Montreal arşiv merkezine nakliediliyor. Bundan haberiniz yok muydu?"

Eski avukat kafasını salladı.

"Saklanmaya başladığımdan beri gelişmelerden haberdar olmam zorlaştı."

"Salıncaktaki küçük kızın adı Alice Tonquin."

"Alice..." diye iç çekti Rotenberg, sanki bu ad yıllardır boğazının dibinde takılı kalmış gibi.

"İstihbarat kızın izini kaybetmiş, ama bilinen son kaldığı kurum Gri Rahibelerinki. Onunla ilgilenen rahibenin adını da öğrendim. Rahibe Marie-du-Calvaire. Siz... beni kaçırmadan önce, oraya gitmek niyetindeydim."

"Nasıl başardınız?"

"Filmden azami ölçüde yararlandık."

Rotenberg belli belirsiz gülümsedi.

"Wlad'la araştırmalarımızın gerisini açıklamanın ve sizin bilgileriniz sayesinde daha da ilerlememizin zamanı geldi sanırım. Hadi, bilgisayara geçelim..."

Masaya geri döndüğü sırada bakışları Lucie'nin cep telefonuna takıldı. Eline aldı.

"Telefonunuz..."

"Ne olmuş telefonuma?"

"Çalışmadığını söylemiştiniz. Ne zamandır böyle?"

"Şey... Kanada'ya vardığımda kullanmak istemiştim ve..."

Lucie meseleyi yeni anlamış gibi cümlesini tamamlamadı. Avukat telefonu ters çevirip, titreyen elleriyle arka kapağı açtı. Minik bir elektronik devreyi andıran şeyi yerinden söktü.

"Şüphesiz, bir takip cihazı."

Mavi gözleri korkuyla doldu. Lucie başını elleri arasına aldı.

"Uçakta yanımda oturan adam... Bütün yolculuk boyunca uyudum."

"Büyük olasılıkla size ilaç verilmiş. Uzun zamandır sizi izliyor olmalılar. Ve bana ulaşmak için sizi kullandılar. Onlar... Onlar buradalar..."

Lucie'nin aklına Sharko'nun ve kendi dairesindeki mikrofonlar geldi. Katiller için onu izlemek kolaydı. Rotenberg hemen cep telefonunu çıkarıp açtı ve 911'i tuşladı.

"Ben Philip Rotenberg. Derhal Matawinie'ye, Matawin nehrinin göle döküldüğü yerin yanına birilerini yollayın. Size kesin GPS koordinatlarını veriyorum, çabuk yazın lütfen!"

"Arama sebebiniz?"

"Beni öldürmeye çalışıyorlar."

Ezbere bildiği koordinatları verdi ve acele etmelerini söyleyip telefonu kapattı. Sonra, bedenini kamburlaştırarak sobaya yöneldi. Lucie de onu taklit etti. Ateş evin içini tehlikeli bir şekilde aydınlatıyordu ve her yerde pencereler vardı. Avukat sobanın yanına vardığı sırada camlı kapı infilak etti.

Philip Rotenberg geriye doğru savruldu. Vücudu sert bir şekilde yere çarptı. Beyaz gömleğinde kırmızı bir çiçek belirdi ve büyümeye başladı. Göğsü hâlâ inip kalkıyordu. Birden, dışarıdan alevler fışkırdı. Ahşaba tutunan, kocaman, hareketli perdeler. Önde, arkada... Kızıl ve şiddetli bir dans, dağ evinin dış duvarlarını aniden sardı.

Çok uzun zaman önce Lacombe'un hayatına mal olan ateş yeni kurbanlar arıyordu...

Lucie boğazından hırıltılar çıkan Rotenberg'e doğru atıldı. İki avucuyla birden deliğin üzerine bastırdı. Parmakları bir anda kıpkırmızı kesilmişti.

"Pes etmeyin, Philip!"

Adam kuvvetle Lucie'nin bileklerini sıktı. Gözbebekleri ölümü çağırıyordu. Kapının altından yoğun bir duman sızıyordu.

"Boynumda... Anahtar... Koparın..."

Lucie yarım saniye tereddüt ettikten sonra, dediğini yaptı. Ucunda metal parçasının asılı durduğu ince zinciri çekti. Rotenberg'in ağzından kan boşalmaya başlamıştı.

"Bu anahtar nereyi açıyor?"

Avukat ağzında anlaşılmaz bir şeyler geveledi.

Bir damla gözyaşı... Sonra her şey bitti.

Anahtarı cebine atan Lucie panik içinde hafifçe doğruldu. Silahı yerden alıp çabucak etrafı kolaçan etti. Ateşin henüz hücum etmediği tek bir yer kalmıştı: Patlayan camlı kapı.

Mümkün olduğunca hızlı düşünmeye çalıştı. Keskin nişancı Rotenberg'le birlikte kendisini de öldürebilirdi, ama bunu yapmamıştı. Onu bir tavşan gibi yuvasından çıkarmak istiyordu.

Hiç kuşkusu yoktu: Katil onu canlı istiyordu.

Dışarı adım atarsa, hayatı kayardı.

Öksürmeye başladı. Ahşap çıtırdıyor, sıcaklık yükseliyordu. Direnmesi gerekiyordu.

Arkasında, dışarıda obur alevler yükseliyordu. Her yanı istila etmekte gecikmeyeceklerdi. Sobanın ardına saklanan Lucie, sehpaya kadar sürünerek, *sweatshirt*ünü çıkardı ve top yapıp suyla ıslattıktan sonra burnuna bastırdı.

Bekleyebildiği kadar bekleyecekti. Adam mutlaka merak ve kuşkuya kapılacak, Lucie'nin kaçıp kaçmadığını sorgulayacaktı. Ve sonunda dayanamayıp ortaya çıkacaktı.

Arka tarafta bir cam paramparça oldu. Lucie korkudan öldüğünü sandı.

Ateş istilası başlıyor, alevler şiddetle içeri saldırıyor, ahşap kabarıyordu. Genç polisin zihni bulanıyor, gözleri yanıyordu. Isı gittikçe artıyordu. Tırnaklarını bacaklarına batırdı. Pes etmek yoktu.

Bir dakika... İki dakika...

Tam o anda, camlı kapının kenarında, dumanlar içinde bir siluet belirdi. Gölge, önünde tabanca, ihtiyatla içeri süzüldü. Gri bir kafa odayı taradı. Lucie haykırarak doğruldu ve gelişigüzel ateş ederek şarjörünü boşalttı.

Kütle yere yığıldı.

Lucie nefesini tutup, dumana boğulmuş salonda tüm gücüyle koşmaya koyuldu. Cesedin üzerinden atlarken, uçaktaki koltuk komşusunun yüzünü tanıdı. Ayaklarında postal vardı.

Dışarı atıldı, on metre kadar koştu ve yere düştü.

Uzun uzun öksürdükten sonra, nihayet derin bir soluk alabildi.

Geriye baktığında, evin artık dev bir ateş topundan başka bir şey olmadığını gördü.

Lucie çantasız, belgesiz ve kimliksiz kalmış, artık anonim bir kişiye dönüşmüştü.

Ve yabancı olduğu bir ülkede bir adam öldürmüştü.

50

[P]olis tepe lambalarının mavi halesi, şalenin karşısına park etmiş itfaiye kamyonlarınınkine karışıyordu. İtfaiyeciler hayret verici bir hızla gelmiş ve güçlü hortumlarıyla yangını ormana yayılmadan kontrol altına almayı başarmışlardı. Ama Philip Rotenberg'in evinden geriye, kül ve duman yığınından başka bir şey kalmamıştı.

Kanada Kraliyet jandarmalarının gergin siluetleri, iki kömürleşmiş cesedin başında özenle çalışıyor, fotoğraflar çekip ipuçları topluyordu. Etrafta her çeşit üniforma göze çarpıyordu. Jandarmaların kırmızı ceket, sarı siyah pantolon, fötr şapka ve Strathcona çizmeleri, olay yeri incelemenin beyaz tavşan kıyafetleri, itfaiyecilerin siyah deri ceket ve kamuflaj pantolonları... Birbirleriyle mükemmel bir uyumla çalışan adamlar senkronize bale izlenimi yaratıyorlardı.

Lucie kelepçelenmişti. Şiddet ya da husumet söz konusu değildi, sadece prosedüre uyuluyordu. Belgeleri, notları, sırt çantası yanmıştı ve bir sürü mermiyle bir adam öldürmüştü. Ayaklarının dibinde bulunan tabanca, saydam bir torba içinde balistik ve parmak izi analizine gitmişti.

Lucie, Kanada saatiyle 23.05'te, Pierre Monette adında bir müfettiş tarafından gözaltına alınmış ve Trois-Rivières ileri karakoluna götürülmüştü.

Jandarma karakolunun ultramodern binasında cepleri boşaltıldı –Rotenberg'in verdiği anahtar bir torbanın dibini boyladı– ve hiç de saf sayılamayacak iki adam, tam anlamıyla nefes alacak

zaman bırakmadan onu sorguya çektiler. Lucie durumu elinden geldiği kadar açıkladı. Fransa'daki cinayetlerden, ellili yıllardaki deneylerden, arşivde yürüttüğü araştırmadan ve Philip Rotenberg tarafından yalandan kaçırılışından bahsetti. Birbirlerine kuşkucu bakışlar atan muhataplarına, kontrollü ve sakin bir ses tonuyla, davayla ilgili bütün bilgilere ulaşmak için Québec İstihbaratı ve Fransız polisiyle temasa geçmelerini söyledi. Aklındaki tüm bağlantı ve telefon numaralarını eksiksiz olarak verdi.

Bu tür durumlarda Fransız polislerinin olaya bizzat müdahale etme, özellikle de ateşli silah kullanma yetkileri bulunmasa da, uluslararası bir iznin varlığı kuşkusuz başım beladan kurtaracaktı.

İyi hali ve net açıklamaları geceyi hücrede geçirmesine engel olamadı. Lucie buna da itiraz etmedi. Bir soruşturmanın nasıl yürüdüğünü, jandarmaların uymak zorunda oldukları şemanın karmaşıklığını biliyordu. Ormanın dibinde bulunan iki kömürleşmiş ceset, kimlik belgesinden yoksun bir Fransız kadın, CIA ve gizli servis hikâyeleri hiç de önemsiz şeyler değildi. Verdiği bilgilerin doğrulanması zaman alacaktı mecburen.

Önemli olan hayatta kalmasıydı.

Küçük, dikdörtgen odada, yorgunluktan bitkin vaziyette, banka çöktü. O akşam bir insan öldürmüştü. Bu kariyerinde ikinci oluyordu. Ne olursa olsun, can almak, insanın ruhunda her zaman derin ve karanlık bir iz bırakıyordu. Uzun süre kafanızı kurcalayacak, silinmez bir iz.

Ona her şeyi açıklamak üzere olan Rotenberg'i düşündü. Eski film onarıcısı gibi onu da bir tepsi içinde katile sunmuştu. Vahşi arazinin derinliklerinde saklanan adamcağız onun ihmalinin bedelini ödemişti.

O alçaklar yine onu kullanmışlardı. Lucie bu yüzden kendinden nefret ediyordu.

Müfettiş Pierre Monette düzenli olarak gelip nasıl olduğunu soruyor, su ve kahve getiriyordu. Hatta Lucie geri çevirmiş olsa da, bir keresinde sigara bile ikram etmişti. Gece geç vakit, her

şeyin yolunda gittiğini, büyük olasılıkla öğlene kalmadan dışarı çıkacağını haber verdi.

Sonraki saatler uzadıkça uzadı. Zaman geçmek bilmiyordu. Artık kimse ziyarete gelmiyordu, konuşacak kimse yoktu. Sadece, kuzey göğünden saldırıp gri ve kasvetli odanın plastik camlarından süzülen ağır güneş vardı. Lucie sürekli kızlarını düşünüyordu. O gece az kalsın ölüyordu. Yavruları onsuz ne yaparlardı? Babasız, annesiz iki yetim... Lucie derin bir iç çekti. Bu hikâye biter bitmez, zaman ayırıp geleceği hakkında adamakıllı düşünecekti. Gelecekleri, her üçünün de geleceği hakkında...

Saat onu on geçe, kapıdaki küçük pencerede bir gölge belirdi.

Lucie onu binlercesi arasında bile tanırdı.

Franck Sharko.

Monette kapıyı açınca, genç kadın hemen ileri atıldı ve hiç düşünmeden, iriyarı polisin omzuna kapandı. Komiser bir salise tereddüt ettikten sonra kocaman elleriyle Lucie'nin sırtını sardı.

"Böyle devam edersen, yaşlı kalbimi durduracaksın sonunda. Hep böyle misin sen?"

Lucie'nin gözleri hafifçe buğulandı. Mahzun bir şekilde gülümseyerek geri çekildi.

"Şu an biraz özel bir durum söz konusu. Farkında değil misiniz?"

Lucie, birkaç saniye için, geçirdiği karanlık saatleri unuttu. Sharko'nun güçlü varlığı onu çok rahatlatıyordu. Komiser ona pek yakışan bir tebessümle çenesini parmaklığa doğru salladı.

"Evrak işlerini halledip hemen döneceğim. Biraz daha sabredebilirsin, değil mi?"

"Önce bir telefon açsam iyi olur. Kızlarımla konuşmak istiyorum. Seslerini duysam yeter."

"Birazdan, Henebelle. Birazdan..."

Lucie dönüp banka oturdu.

Yalnız kalınca uzun bir iç çekip elini göğsüne koydu.

Yüreği çok kuvvetli çarpıyordu.

51

[L]ucie elinde Sharko'nun cep telefonuyla geri geldi. Masaya yerleşti ve cebini ona iade etti. Trois-Rivières'le Montreal arasındaki yolda, bir Kentucky Fried Chicken'da mola vermişlerdi.

"Ne var, ne yok?" diye sordu komiser.

"İyiler. Juliette'in en ufak bir sindirim sorunu kalmamış ve büyükannesinde keyfi yerindeymiş. Clara'ya gelince, sadece kamp görevlileriyle konuşabildim, o hâlâ uyuyormuş. Fransa'da saatin daha sabahın yedisi olduğunu unuttum!"

Yolculuk sırasında, Lucie'nin Kanada'ya gelişinden beri olan biten her şeyi anlatacak vakti olmuştu. Duplessis yetimlerini, Sanders'ın deneylerini, ellilerden yetmişlere kadar insanlar üzerinde yürütülen deneylerdeki CIA parmağını... Sharko, tek kelime etmeden, bütün bilgileri yutmuş ve zihnine kazımıştı.

Halihazırda, komiser kızarmış tavuk butlarını iştahla ısırırken, Lucie de beyaz lahana salatasından atıştırıyor ve midesine pek iyi gelen koladan kocaman yudumlar alıyordu.

"Dağ evindeki tetikçi beni öldürmek istemiyordu, bundan eminim. Canlı yakalamak için bir tavşan gibi yuvamdan dışarı çıkarmaya çalışıyordu. Başka bir şey vardı."

Sharko yemeğine ara verdi. Tavuğunu bıraktı, elini sildi ve göğüs geçirerek Lucie'ye baktı.

"Tüm bunlar benim suçum."

Ve ona anlattı: Lejyon baskınını, Albay Chastel'i, yaptığı blöfü, genç kadının yüzü kırmızıyla daire içine alınmış fotoğrafını. Kamışını gürültülü bir şekilde emen Lucie, haberleri hazmetti.

"Bu yüzden beni buraya yolladınız, hem de dört günlüğüne. Yalnız hareket etmek istiyordunuz."

"Sadece bir saçmalık yapmana mani olmak istiyordum."

"Bunu yapmamalıydınız. O askerler sizi öldürebilirlerdi..."

"Boş ver, olan oldu artık."

Lucie başıyla gönülsüzce onayladı onu.

"Şimdi ne olacak? Benim için yani, burada, Kanada'da?"

"Kanada Kraliyet Jandarması, Fransa'ya dönüşünü kolaylaştırmak için gerekli belgeleri sağlayacak. Jandarmalar için soruşturma, şalede yaşananların açıkça ortaya serilmesinden ibaret olacak. Gerisiyle bizimkiler ve Montreal istihbaratı ilgilenecek. Boğazımıza kadar içine battığımız şu büyük bok çukuruyla yani. Ayrıca, uçaktaki koltuk komşunun, başka bir deyişle Rotenberg'in katilinin kimliğini tespit etme işini de üstlenecekler."

"Sarışın, çok kısa kesilmiş saçlar, iriyarı, postal giyiyor. Otuz yaşından genç. En baştan beri aradığımız iki heriften biri."

"Büyük ihtimalle."

"Bu kesin. Ya avukatın ölmeden önce verdiği anahtar? Yeni bir gelişme var mı?"

"Neyi açabileceğini araştırıyorlar. Üzerinde bir numara var, emanet dolabı anahtarı olduğunu düşünüyorlar. Bir postane veya garda olabilir. Her durumda, bizi de haberdar edecekler. Bu arada... arşivler iyi bir sezgiydi, Henebelle."

"İçten içe buna inanmıyordunuz aslında, yanılıyor muyum?"

"İpucu olarak, hayır. Ama sana inanıyordum. İlk gördüğüm anda inandım sana, Kuzey Garı'nda TGV'den indiğinde."

Bu iltifattan hoşlanan Lucie ona gülümserken kendini esnemekten alıkoyamadı.

"Of, kusura bakmayın."

"Otele doğru yola koyulalım artık. Ne zamandır uyumadın?"

"Uzun zamandır... Ama Rahibe Marie-du-Calvaire'le görüşmemiz lazım..."

"Yarın gideriz. Seni yerden kaşıkla toplamak istemiyorum."

Lucie bu seferlik karşı koymadan teslim oldu. İşin doğrusu, dayanacak gücü kalmamıştı.

"Tuvalete bir uğrayayım, sona yola çıkarız."

Sharko iç çekerek genç kadının uzaklaşmasını seyretti. Ona sarılıp teskin etmek, her şeyin yoluna gireceğini söylemek isterdi. Fakat çenesi, şimdilik, müşfik sözcükler üretemeyecek kadar felç olmuştu. Birasını bitirdi, hesabı bozuk parayla kuruşu kuruşuna ödedi ve dışarıda beklemek üzere çıktı. Her şeyin düzene girdiğini bildirmek için, Leclerc'e kısa bir telefon açtı. ŞÖMO amiri de ona, Yabancılar Lejyonu'nda soruşturma yürütülmesini ve Muhammed Aban'ın saflarına katılıp katılmadığı sorusuna cevap verilmesini sağlayacak adli prosedürü başlatmak üzere, gün içinde yargıçlarla ve Savunma Bakanlığı'nın üst düzey yöneticileriyle görüşeceğini haber verdi.

Telefonu kapattığında, komiser nihayet olayların dev adımlarla ilerlediği izlenimi edindi.

Zamanı gelmişti.

52

["S]izi burada bulacağımı biliyordum..."

Arkasında cıvıldayan kadın sesi Sharko'yu gafil avlamıştı. Otelin barında bir koltuğa yerleşmiş, alacakaranlıkta sakin sakin viskisini yudumlarken, bir yandan da SIGN toplantısına katılanların listesini inceliyordu. Mekân şık, ama abartısızdı. Açık renk duvardan duvara halı, kırmızı kanepelerde büyük yastıklar, siyah kadife kaplı duvarlar. Lucie yanına varır varmaz, sehpada duran naneli limonata bardağını fark etti.

"Ah, birini mi bekliyorsunuz?"

"Hayır, kimseyi beklemiyorum. Bardak zaten oradaydı."

Komiser başka bir şey eklemedi. Ayakta durmayı sürdüren Lucie, teslim olurcasına kollarını iki yana açtı.

"Kıyafetim için üzgünüm. Blucin pek zarif bir giysi sayılmaz, ama akşam sekizden sonra dışarı çıkmayı öngörmemiştim."

Aynasız ona yorgun bir tebessümle karşılık verdi.

"Uyuduğunu sanıyordum."

"Ben de öyle."

Lucie komiserin karşısındaki boş koltuklardan birine yaklaşıp oturmaya hazırlandı.

"Hayır, oraya olmaz!"

Şaşıran Lucie, yeniden doğruldu.

"Yalan söylüyorsunuz. Birini bekliyorsunuz siz. Rahatsız ettiğim için üzgünüm."

"Saçmalamayı bırak. O koltuk dengesiz. Ne içmek istersin?"

"Votka-portakal. Votkası çok, portakal suyu az olsun. Gevşemeye çok ihtiyacım var."

Sharko kadehini bitirip bar tezgâhına doğru gitti. Lucie arkasından baktı. Komiser üstünü değiştirmiş, kısa ve kır saçlarına biraz jöle sürmüş ve parfüm sıkmıştı. Zarif bir şekilde yürüyordu. Lucie, komiserin koltuğuna bıraktığı kâğıtlara göz attı. Soyadları, isimler, doğum tarihleri ve görevler. Bazı kimliklerin üstü çizilmişti. Sharko, sakin havalarıyla, karşısındakinde kayıtsızmış gibi bir izlenim bırakıyor, ama aslında hiç durmuyordu. Tam bir makineydi.

Komiser iki kadehle geri geldi ve birini, koltuğunu onunkine yaklaştırmış olan Lucie'ye uzattı. Genç kadın çenesiyle kâğıtları işaret etti.

"Cinayetler sırasında Kahire'de bulunan bilim insanlarının listesi, öyle değil mi?"

"Tam olarak iki yüz on yedi kişi. O dönemde, yirmi ikiyle yetmiş üç yaş arasındaymışlar. Kahire'deki katiller Gravenchon'dakilerle aynı şahıslarsa, on altı yaş daha eklemek lazım. Dolayısıyla, bazıları kendiliğinden eleniyor."

Sharko kâğıtlarını toplayıp katladı ve cebine koydu.

"Esasında iyi olan, taptaze kötü haberlerim var. Bu işten hemen kurtulalım mı?"

"Evet, hemen. Her şeyin bir zamanı olduğunu kendiniz söylemiştiniz. Ve şu an benim gevşemeye ihtiyacım var."

"Hadi o zaman: Albay Chastel bugün evinde ölü bulunmuş. Sabah saatlerinde beylik tabancasıyla efendi gibi intihar etmiş."

Lucie'nin bilgiyi sindirmesi biraz zaman aldı.

"İntihar olduğundan emin miyiz?"

"Adli tabip ve soruşturmacılara bakılırsa, bu kesin. Ayrıntılara girmiyorum. Öbür habere gelince: Havaalanından temin edilen verilere göre, uçakta senin yanında oturan ve dağ evinde yanan herifin adı Julien Manoeuvre'müş. Yabancılar Lejyonu İletişim ve

Bilgi Merkezinde, yani ordu için filmler yapılan birimde görevli bir profesyonel asker."

"Ünlü sinemacı katilimiz... Postallı adam..."

"Kuşkusuz. Ne tesadüf ki, Manoeuvre bizim davanın başında izne çıkmış. Hem de izin kâğıdını bizzat Chastel imzalamış. Albay, daha sonra işlerin sarpa sarmaya başladığını görünce, özellikle de benim bürosuna yaptığım küçük ziyaretten ve burada olanlardan sonra, intihar etmiş. Hiç şüphesiz, önce gerekli önlemleri almış ve saygınlığını lekeleyecek unsurlardan kurtulmuştur."

"Demek ki bu işe en üst düzeyden bulaşmıştı. Cinayetlerden haberi vardı."

"Kuvvetle muhtemel. Söyleyecek bir şeyim daha var, şimdi sıkı dur."

"Denerim."

"Manoeuvre'ün evinde yapılan arama, dünyanın büyük sinema arşivleri arasındaki film transferlerine dair birçok listeye sahip olduğunu gösterdi. Senin komutanının bahsettiği, UAF'ın meşhur internet sitesini hatırlıyor musun? İşte Manoeuvre, iki sene evvel, bobinden bu sayede haberdar olmuş. Hemen UAF'ın kapısına dikilip 1955'in filmlerini istemiş olmalı. Ne var ki, birisi aradığı bobini aşırmıştı. Bizim iyi tanıdığımız bir koleksiyoncu."

"Szpilman."

"Evet, Szpilman. Manoeuvre, hedefe o kadar yaklaşmışken, filmin izini kaybetmiş, ama peşini bırakmamıştı. Araştırmayı, film borsalarını ve başta Belçika kaynaklılar olmak üzere küçük ilanları takip etmeyi sürdürmüş olmalı. Böylece, ihtiyarın ölümünden sonra, oğul Szpilman'ın evine kadar ulaştı."

"Bir bobini ele geçirmek için bunca hırs yapmak delilik."

"Kopyalar ortalıkta oldukça, Chastel ve bu kumpasın arkasındakiler kendilerini tehlikede hissediyorlardı. Manoeuvre basit bir uygulayıcıdan, bir piyondan başka bir şey değildi. Tıpkı Chastel'in de olduğu gibi."

"Bu sefer Lejyon'a karşı resmî bir soruşturma açılacağını söyleyin bari."

"Evet. Artık dillerin çözülmesini ve çeşitli arama taramalardan bir şeyler çıkmasını ümit edebiliriz. İki katilin olduğunu unutmayalım. Biri Manoeuvre'dü, *sinemacımız*, ama öteki, beyinleri kesip alan, büyük olasılıkla bu listede. Ve Mısır'da muhtemelen yalnız hareket etti, çünkü Manoeuvre o sırada fazla gençti."

Komiserin bu son sözleri ardından, gözleri yorgunluktan parlayan Lucie de içkisini yudumladı. Loş ışıkta, Sharko'nun yüz hatları yumuşamıştı. Uzak ve neşeli bir müzik hiçlikte kayboluyordu. Bu mekândaki her şey insanı huzur ve çekiciliğe davet ediyordu. Lucie cüzdanından bir fotoğraf çıkarıp sehpanın üzerine bıraktı.

"Sizi minik hazinelerimle tanıştırmadım daha. Kızlarımı korkunç özledim. Bugün, onlardan uzağa gitmenin bana göre olmadığını iyice anladım."

Sharko, Lucie'nin onda daha önce fark etmediği bir şefkatle fotoğrafı eline aldı.

"Sağdaki Juliette, soldaki de Clara, öyle değil mi?"

"Tam tersi. Dikkatli bakarsanız, Clara'nın irisinde minik bir kusur olduğunu görürsünüz, ufacık bir vazoyu andıran, siyah bir leke."

Komiser fotoğrafı geri verdi.

"Ya babaları?"

"Uzun zaman önce çekip gitti."

İki eliyle kadehini kavrayan Lucie içini çekti.

"Bu soruşturma içimi acıtıyor, Komiser, çünkü bu fotoğrafa bakınca, artık Clara ve Juliette'i değil, Alice Tonquin'i, Lydia Dorcet'yi ve diğer bütün o küçük, korkmuş kızları görüyorum. Gece gündüz, her yerde yanımdalar. Yüzlerini, dehşetlerini görüyor, o zavallı hayvanlara saldırırken attıkları çığlıkları duyuyorum."

"Hepimizin hayaletleri var. Bu davayı çözdüğümüz zaman çekip gidecekler. Bütün kapılar kapandığında, seni nihayet rahat bırakacaklar."

Sessizlik. Lucie gözleri dalmış halde, onu başıyla onayladı.

"Ya siz, Komiser? Hayatınızda açık kapılar bıraktınız mı daha önce?"

Sharko alyansıyla oynuyordu.

"Evet... Kapatmayı gerçekten istediğim, kocaman, koskocaman bir kapı var. Ama bir türlü beceremiyorum. Belki de içten içe bunu istemediğim içindir."

Lucie kadehini bırakıp öne eğildi. Dudakları, öpmek için yanıp tutuştuğu adamınkilere ancak birkaç santimetre mesafedeydi artık.

"Hangi kapıdan söz ettiğinizi biliyorum. Ve belki onu kapatmanıza yardım edebilirim."

Sharko hemen konuşmadı. Bir parçası geri çekilmek, kalkıp ortadan yok olmak istiyor, ama diğer parçası orada öylece kalmak için mücadele ediyordu.

"Buna sahiden inanıyor musun?"

Lucie daha da eğildi ve onu ağzından öptü. Sharko gözlerini kapatmıştı. Duyuları, organları tehlikeye sokan fazla uzun bir apne yaşıyormuş gibi uyuşmuştu.

Gözlerini açtı.

"Yaşanabileceklerin muhtemelen bir geleceğinin olmayacağını biliyor musun?"

"Aksine, ben olacağına inanıyorum. Ama şimdilik şu ana bir şans tanıyalım en azından."

Sharko, Suzanne'ın ölümünden beri hiç çıplak kadın görmemişti. Neredeyse utanç hissetti. Narin ve hoş kokulu vücut, alacakaranlıkta süzüldü ve gelip onunkine yapıştı. Karnının derinliklerinde bir ateş gürlerken, iştahlı ve nazik eller gömlek düğmelerini çözmeyi bitirdi. Sharko istediğini yapmasına izin veriyordu, ama Lucie karşısındaki erkeğin kendini tamamen bırakmasını engelleyen bir gerilim, belli belirsiz bir tutukluk algıladı yine de.

"Seni rahatsız eden bir şey mi var?" diye fısıldadı kulağına.

"Şey..."

Sharko kollarından sıyrıldı ve çevik bir şekilde odanın ortasına süzüldü. Yatağın yanındaki sandalyeyi çevirip 0 ölçek Ova Hornby lokomotifi, siyah odun kömür vagonuyla beraber komodinin çekmecesine yerleştirdi. Kestane şekeri kutusunu da ortadan kaldırdı. Sonra partnerinin yanına dönüp genç kadını tutkuyla öptü. Biraz sert bir el hareketiyle, yatağa devirdi. Lucie küçük bir kahkaha attı.

"O lokomotif beni eğlendiriyordu. Kesinlikle tuhaf bir adamsın..."

Ağızları yeniden birleşti, ılık tenleri birbirine sürtündü. Kalçaları çarşaflar arasında yuvarlanırken, Sharko atik bir hareketle lambayı söndürdü. Kapalı perdelere rağmen, dışarının ışığı yatağa yayılıyor, zevkle birleşmiş siluetlerini belirginleştiriyordu. Ten, oyuk ve vadilerden oluşan manzara bir depremin öfkesiyle sarsılıyordu. Lucie orgazmın etkisiyle yastığı ısırdı. Sharko, yavrularını kaldıran dişi kurdun şefkatli şiddetiyle onu ters çevirdi ve nefes nefese üstüne atıldı. Ağlamalar, çığlıklar, ölülerin yüzleri, Lydia ve Alice'ler, şehvetin seline kapılarak silinip gitmişti. Ten üzerindeki elektrik boşalmalarını andıran saniyeler nabız gibi atıyordu. Alev alev yanan kasları gerilen, boyun sinirleri şişen Sharko aniden kasıldı. Ve dişleri sıkılıp hareketleri hızlanırken gözlerini odanın ortasına dikti.

Eugénie ayaklarını birleştirmiş, elleri bacaklarına yapışık halde hâlâ orada dikiliyordu.

Ve Sharko hayatında ilk defa onun ağladığını gördü.

O an ona bin yıl gibi geldi. Altındaki kadın inlerken, komiserin gözleri de buğulandı.

Ve kendinden geçmiş duyuların büyüsüyle, küçük kız ona gülümsedi.

Minik elini kaldırıp dostça bir işaret yaptı.

Ağlamanın eşiğindeki Sharko da aynı şekilde karşılık verdi.

Hemen sonra, Eugénie bir daha asla dönmemek üzere çıkıp gitti. Kapı arkasından sessizce kapandı.

Ve Sharko sonunda kendini zevke bıraktı.

53

[S]harko irkilerek uyandı: Komodinin üzerindeki telefonu titreşiyordu.

Sarılmış olduğu sıcak bedenden ayrılıp yana yuvarlandı.

Hattın öbür ucunda Pierre Monnette vardı. Philip Rotenberg'in Lucie'ye verdiği anahtarın nereye ait olduğunu bulmuştu. Montreal Merkez Garı'ndaki emanet dolaplarından birini açıyordu. Kanadalı jandarma öğlen orada buluşmalarını istiyordu, daha önce birkaç önemli işi halletmesi gerekiyordu.

Komiser telefonu kapattı ve yatağını paylaştığı kadına döndü. Parmaklarının ucuyla sırtını okşadı. Kendisini bir sokak polisi olarak biçimlendiren kalın kabukla karşılaştırıldığında, çok genç ve yumuşak bir tene sahipti. Onları ayıran o kadar çok şey vardı ki... Burnunu yavaşça Lucie'nin sarı saçlarına gömüp parfüm ve ter karışımı kokuyla son bir kez sarhoş oldu.

Artık kendine yalan söyleyemiyordu: Genç kadına ilgi duyuyordu. Tanışmalarından beri, yüzünü aklından çıkarmayı asla gerçekten başaramamıştı. Sessizce yataktan kalkıp duş almaya gitti. Suyu açtığında, aynada kendine baktığında ve giyinirken, gözleri Eugénie'yi aradı. Gece kızın kendisine yaptığı o küçük el hareketini çok net hatırlıyordu. Ve çocuk yanaklarından süzülen gözyaşlarını. Eugénie'nin mutlu olması mümkün müydü? Ve onu en nihayet rahat bırakması?

Hayır, buna inanamıyordu. Ne de olsa, hastaydı, paranoid şizofreniden mustaripti ve hayatının sonuna kadar ilaç tedavisine muhtaçtı. Gerçek hayatta olaylar böyle gelişemezdi.

İlacını içtikten sonra odaya geri döndü. Lucie, yatağın kenarına oturmuştu, gözlerini ona dikti.

"Bir gün neden ilaç aldığını açıklayacak mısın bana?"

Sorusunu duymazdan gelen Sharko, yanına gidip Lucie'yi öptü.

"İşimiz var. Kahvaltı edip rahibelere gideriz, sonra da gara. Bu program sana uyar mı?"

Emanet dolabı anahtarını kısaca açıkladı. Lucie gerindi, ayağa kalktı ve birden ona sarıldı.

"Dün gece kendimi iyi hissettim. Uzun zamandır böyle bir şey olmamıştı." İçini çekti. "Hiç bitmesin isterdim."

Sharko iki avucuyla sırtını öyle sevecen ovuşturdu ki, sonunda buna kendi de şaşırdı. O da iç çeker gibi kulağına fısıldadı.

"Bunların hepsini düşünmek gerekecek, tamam mı?"

Lucie onun gözlerine dalıp başıyla onayladı.

"Bir gün buraya tekrar gelip bu ülkeyi uyumadan görülen bir kâbusun içinde olmadan keşfetmek ve o sırada yanımda senin olmanı isterdim."

Lucie istemeye istemeye Sharko'dan yavaşça ayrıldı. O anın sonsuza dek sürmesini arzu ederdi. İlişkilerinin kırılganlığını biliyor ve daha şimdiden Fransa'ya dönüşü düşünüyordu. Hayat meselelerinin, kendileri farkında olmadan onları ayırma tehlikesi vardı.

"Odama dönüp eşyalarımı alacağım. Belki de odayı boşaltsam iyi olur, ne dersin"

"İdari işleri ve çatal dilleri biliyorsun. İki fatura vermemiz daha iyi. Sence öyle değil mi?"

"Evet, evet... Haklısın."

Delta Otel'den yeni çıkmışlardı. İki gerçek turist gibi yan yana ve yavaşça, Gri Rahibelerin manastırına doğru yürüyorlardı. Hos-

tesin verdiği plana göre, manastır bir kilometre ilerideydi. Gece yaşananlardan söz etmeden, René-Lévesque Sokağı'na sapıp büyük dünya şirketlerinin etkileyici binaları arasına daldılar. Sonunda, girişi parmaklıklı bir kapıyla korunan, geniş bir yola vardılar.

Enterfonda kendilerini tanıttıktan sonra, kapı açılarak girmelerine izin verdiler. Trafik uğultusu çabucak kesildi. Gökdelenlerin tepeleri gözden kayboldu ve yerlerini iki yanı ağaçlı, zemini çakıl taşı kaplı bir yol aldı. Arka tarafta, H şeklindeki manastır göze çarpıyordu, eski Montreal Devlet Hastanesi. Yapının ortasında, tepesindeki haçı güneşin altında parlayan, Roman mimarisi örneği bir şapel yükseliyordu. Her iki yanda, uzun ve gri kanatlar uzanıyordu. Guy kanadı cemaati, Saint-Mathieu kanadıysa yaşlı, sakat ve yetimleri barındırıyordu. Dört kat, hepsi birbirinin aynı yüzlerce pencere, buz gibi bir mimari katılık... Lucie burada ellili yıllarda hüküm sürmüş olması gereken ambiyansı hayal etmekte zorlanmadı. Disiplin, yoksulluk ve fedakârlık.

Sessizce, koyu renk tuğlalardan inşa edilmiş bina boyunca ilerlediler. Guy kanadındaki girişlerden birinin önünde, Gri Rahibelerin başı tarafından karşılandılar. Kadının siyah ve beyazla çevrili suratı ayin ekmeği gibi kuru ve buruşuktu. Onlara gülümsemeye çalıştı, ama yüz hatları çarmıhtaki İsa'nın acısıyla gerilmişti.

"Fransız polisi mi, dediniz? Sizin için ne yapabilirim?"

"Rahibe Marie-du-Calvaire'le görüşmek istiyoruz."

Başrahibenin yüz hatları daha da gerildi.

"Rahibe Marie-du-Calvaire seksen beş yaşındadır. Eklem romatizmasından mustariptir ve zamanının büyük bölümünü yatağında uzanarak yalnız geçirir. Ne istiyorsunuz ondan?"

"Geçmişi hakkında birkaç soru sormak istiyoruz. Daha doğrusu, ellili yıllar hakkında."

Başrahibe kayıtsız bir tavır takındı. Tereddüt etti.

"Kiliseyi zor durumda bırakacak bir şey değildir umarım?"

"Kesinlikle hayır."

"Şansınız var. Rahibe Marie-du-Calvaire'in hafızası mükemmeldir. Bazı şeyler hiç silinmez."

Başrahibe onları içeri buyur etti. Soğuk ve loş koridorlarda ilerlediler. Tavanlar çok yüksek, iki yandaki kapılar kapalıydı. Fısıltılar duyuluyor ve uzakta çifter çifter gölgeler, uçuşan mendiller gibi ortadan yok oluyorlardı. Bir yerlerde boğuk bir uğultu yankılanıyordu. Hıristiyan ilahileri...

"Rahibe Marie-du-Calvaire hep sizinle mi çalıştı, Başrahibe?" diye sordu Sharko neredeyse mırıldanır gibi.

"Hayır. İlkin, ellili yılların başında, yukarıdan gelen emirler uyarınca bizden ayrıldı. O zaman, birkaç seneliğine, Charité du Mont-Providence rahibe cemaatine katıldı. Ama sonra buraya geri döndü."

Mont-Providence... Lucie bu adı daha evvel de duymuştu, arşivlerde. Hemen tepki verdi.

"Duplessis hükümetinin emriyle, bir gecede psikiyatri hastanesine dönüştürülen okul-hastanede mi çalıştı yani?"

"Kesinlikle. Sonunda deliler kadar akıllı da barındırmış bir hastane. Rahibe Marie-du-Calvaire orada yıllarca çalıştı. Kendi sağlığı pahasına."

"Peki, niye daha sonra buraya, yanınıza geri geldi?"

Başrahibe arkasına döndü. Gözleri mum alevi gibi parlıyordu.

"Emirlere itaatsizlik ederek Mont-Providence'tan kaçtı, kızım. Rahibe Marie-du-Calvaire elli yıldan fazla zamandır firari."

54

[R]ahibenin odası yoksulluğa yakın bir sadelikteydi: gri taş duvarlar, bir yatak, bir sandalye, üzerinde İncil bulunan bir dua iskemlesi. Dekorasyon, yatak başında asılı, çinkodan yapılmış bir haç, tıka basa kitap dolu bir dolap ve duvar saatinden ibaretti. Duvarın üst tarafında yer alan oval bir pencereden, solgun bir ışık süzülüyordu. Yaşlı kadın, ayakları birbirine paralel, elleri göğsünde, bakışları tavanda, üzeri örtülmüş bir halde yatıyordu.

Başrahibe, ihtiyarın üstüne eğilip kulağına bir şeyler fısıldadıktan sonra, polislerin yanına döndü. Rahibe Marie-du-Calvaire yüzünü yavaşça onlara çevirdi. Gözleri gölgeliydi: Ardında hâlâ okyanus renginin belli olduğu, beyaz ve ince bir tabaka.

"Sizi yalnız bırakıyorum," dedi Başrahibe. "Çıkışı kolayca bulursunuz."

Başka tek kelime etmeden çıktı ve kapıyı ardından örttü. Rahibe Marie-du-Calvaire yüzünü buruşturarak ayağa kalktı, yaşlı bir kaplumbağa gibi, suyla dolu bir bardağa doğru yürüdü ve ağır ağır içti. Yere kadar inen siyah giysisi âdeta havada süzülüyormuş gibi bir izlenim yaratıyordu. Sonra yatağına geri döndü ve yastığını duvara dayayarak oturdu.

"Dua saatine az kaldı. Her ne istiyorsanız, kısa kesmenizi rica edeceğim."

Boğuk sesi buruşturulan bir kâğıdı çağrıştırıyordu. Lucie ona yaklaştı.

"Madem öyle, lafı dolandırmayalım. Ellili yılların başında ilgilendiğiniz küçük kızlardan söz etmenizi rica edeceğiz. Alice Tonquin, Lydia Dorcet ve diğerlerinden. Jacques Lacombe ve ona eşlik eden doktor da."

Rahibe nefes almayı bırakmış gibiydi. Nasırlı ellerini göğsünde birleştirdi. Bariz kataraktı ardında, irisleri genleşir gibi oldu.

"Ama... Niye?"

"Çünkü sizin şahit olduklarınızı gizlemek için, bugün hâlâ insanlar öldürülüyor," diye araya girdi Sharko, dua iskemlesine dayanarak.

Çöken sessizlikte, ilahi söyleyen rahibelerin uzak sesleri işitildi.

"Beni nasıl buldunuz? Bugüne kadar hiç kimse gelip bu eski hikâye hakkında konuşmak istememişti. Ben saklanarak inzivada yaşıyorum ve elli seneden fazladır buradan dışarı çıkmadım. Elli uzun yıl..."

"Saklanıyor da olsanız, cemaatinizin kayıtlarında isminiz bulunuyor. O kayıtların bu duvarların dışına çıkmaması öngörülmüştü, ama manastırınız bir yıla kadar kapanacağı için, ulusal arşiv merkezine nakledildi."

Yaşlı kadın ağzını hafifçe açıp güçlükle soluk aldı. Lucie gözbebeklerinin daha da genişlediği ve böylece bir zamanlar orada olan ama artık kaybolmuş ışıklarını çağırdığı hissine kapıldı.

"Endişelenmeyin. Buraya, herhangi bir şeyi ele vermek ya da geçmişte yaptıklarınızı sorgulamak için gelmedik. Sadece, o yıllarda Mont-Providence Hastanesi duvarları arasında, o küçük kızlarla neler yaşanmış olabileceğini anlamaya çalışıyoruz."

Rahibe başını öne eğdi. Beyaz kumaş yüzünü sakladı. Varlığının gölgesinden başka bir şey görünmüyordu artık.

"Alice ve Lydia'yı elbette hatırlıyorum, nasıl unutabilirim ki? 'Personel eksikliği' gibi basit nedenlerden ötürü kendimi Mont-Providence'ta bulmadan önce, bu manastırın yetimler kanadında onlarla ilgileniyordum. Küçüklerimi bir daha hiç göremeyeceğimi

zannederken, iki yıl sonra, Charité'den on başka kızla beraber oraya, Mont-Providence'a çıkageldiler... O dönemde sık sık yapıldığı gibi, sadece kurum değiştirdiklerini sanıyorlardı. Buna alışıktılar. Trenle gelmişlerdi, ışıl ışıl, mutlu ve o yaşlarda olunabildiği gibi kaygısızdılar..."

İhtiyar rahibe monoloğuna uzun ve ağır sessizliklerle ara veriyordu. Anılar yavaş yavaş yüzeye çıkıyordu.

"Ama Mont-Providence Hastanesi'ne girdikten sonra, neyle karşı karşıya bulunduklarını çabucak anladılar. Delilerin inilti ve çığlıkları ilahilerle iç içe geçiyor, yeni gelenlerin aydınlık yüzleri zihinsel özürlülerin harap suratlarına karışıyordu. O zaman, kızlar oraya bir daha asla çıkmamak üzere girdiklerini anladılar. Zihinsel olarak sağlıklı yetimler, devlet adına çalışan hekimlerin kayıtlarında geri zekâlı olarak gösteriliyordu. Tüm bunlar mali nedenler yüzündendi, çünkü bir geri zekâlının hükümete getirisi bir yetimden daha çoktu. Ve biz, rahibeler, onlara öylelermiş gibi davranmakla yükümlüydük. Görevimizi yapmak zorundaydık."

Rahibenin sesi titriyordu. Sharko'nun parmakları eski tahtanın üzerinde kasıldı. Etraflarında, ufalanmış duvarlar ve yıpranmış parkelerin kokusundan başka bir şey yoktu.

"Yani?"

"Disiplin, angaryalar, cezalar, tedaviler... Başkaldıran zavallıları bir koğuştan diğerine geçiriyorlardı. Baskı artıyor, özgürlüğün kapıları her defasında biraz daha kapanıyordu. Rahibeler koğuşu, meslekler koğuşu, gri duvarlar koğuşu... Kızların başka koğuşlardakilerle iletişim kurma hakları yoktu ve yasağa uymayanlara ağır cezalar uygulanıyordu. Âdeta bölünerek normallikten uzaklaştırılıp deliliğe yaklaştırılıyorlardı. Delilik, evlatlarım... Deliliğin kokusunu bilir misiniz? Ölüm ve çürümüşlük kokar."

Rahibe güçlükle nefes aldı. Upuzun bir nefes.

"Sonuncusu, yani Mont-Providence'a geldiğimde görevlendirildiğim Kurbanlar koğuşu, her yaştan altmış gerçek akıl hastasının

kaldığı korkunç bir yerdi. Histerikler, geri zekâlılar, şizofrenler... Ayrıca, ilaç, cerrahi alet ve vazelin depoları da oradaydı."

"Vazelin niçin?"

"Elektroşoklardan önce hastaların şakaklarına sürmek için."

Rahibenin tırnakları sararmış parmakları birleşti. Lucie öyle bir mekânda geçen eziyet günlerini kolayca hayal edebiliyordu. Çığlıkları, klostrofobiyi, acıları, zihinsel ve fiziki işkenceleri. Hastalar ve gözetmenler aynı koşullarda yaşıyorlardı.

"Sağlıklı çocukların yardımıyla, hastaların bakımını üstleniyorduk. Hücrelerini temizliyor, onları besliyor, tedavi sırasında hemşirelere yardımcı oluyorduk. Kavga ve kazalar gündelik hayatın bir parçasıydı. Orada, en zararsızından en tehlikelisine kadar her çeşit deli mevcuttu. Her yaştan hasta iç içeydi. Bazen, söylenmesi gereken bir şeyi gizleyen ya da yanlış davranan yetimler, tecrit hücresinde somyaya bağlanmış halde bir hafta geçiriyor ve doktorların gözde uyuşturucu ilacı Lagarctil tedavisine maruz kalıyorlardı."

Yaşlı kadın kolunu yukarı kaldırdı. Her hareketinde, giysisinin siyah kumaşı krepon kâğıdı gibi hışırdıyordu. O da deliliğin başka bir türünden mustarip gibiydi. Mont-Providence'tan sağlam çıkmamıştı.

"O koğuşa düşen sağlıklı kızların, yani en güçlülerin, karşı gelenlerin ve kuşkusuz en zekilerin oradan kurtulmak için en ufak bir şansları yoktu. Hemşireler, hiç ayrım gözetmeden, onlara da akıl hastalarıyla aynı şekilde davranıyorlardı. Ve onlarla sürekli ilgilenen biz olmamıza rağmen, sözümüzün pek bir ağırlığı yoktu. Biz boyun eğip emirlere uyuyorduk, anlıyor musunuz?"

"Hangi emirlere?"

"Başrahibe'nin, Kilise'nin emirlerine."

"Alice ve Lydia da Kurbanlar koğuşuna düşmüşler miydi?"

"Evet. Charité Hastanesi'nden gelen bütün küçük kızlar gibi. Kurbanlar koğuşuna böyle bir akın anlaşılmaz ve istisnaiydi."

"Neden?"

"Normalde, yeniler diğer koğuşlarda kalırlardı. Sadece birkaçı, bazen yıllar sonra, kötü davrandıkları, durmadan isyan ettikleri ya da gerçekten delirdikleri için, sonunda Kurbanlar koğuşunu boylarlardı."

"O yetimlere, Alice ve Lydia'ya ne oldu?"

Rahibenin parmakları haçın üzerinde büzüldü.

"Hemen Kurbanlar koğuşundan sorumlu doktorun gözetimine girdiler. Ona başhekim deniyordu. En fazla otuz yaşındaydı. Sarı, ince bir bıyığı ve kan dondurucu bakışları vardı. Bazı çocukları düzenli bir şekilde, kimsenin girme yetkisi olmayan başka salonlara götüren oydu. Ama kızlar bana anlatıyorlardı. Onları odalarda bir araya toplayıp saatlerce ayakta bekletiyorlardı. İçeride, gürültü patırtılar yayınlayarak çocukları yerlerinden sıçratan televizyon ve hoparlörler de bulunuyordu. Ayrıca, daima doktorun refakatinde onları filme çeken bir adam da vardı... Alice bu sinemacıdan hoşlanır, ondan Jacques diye bahsederdi. İyi anlaşıyorlardı. Kızcağız, arada bir, onun sayesinde gün ışığını görebiliyordu. Jacques onu manastırın uzağındaki salıncağa götürüp oyunlar oynuyor, hayvanlar gösteriyor, filme çekiyordu. Sanırım Alice'in küçük umut ışığı olmuştu."

Sharko dişlerini sıktı. Umut ışığının Lacombe gibi bir adamın ellerinde neye benzeyebileceğini gayet iyi kestirebiliyordu.

"Kızlar odalarda beklemek ve film seyredip irkilmekten başka bir şey yapmıyorlar mıymış? Daha vahşice... deneyler olmamış mı?" diye sordu.

"Hayır. Ama bu edilginliğin zararsız olduğunu zannetmeyin. Yetimler oradan stresli ve saldırgan halde çıkıyorlardı. Bu da Kurbanlar koğuşunda uğradıkları cezaların artmasından başka bir işe yaramıyordu. Delilikten kaçmanın hiçbir yolu yok, o her yerde. Dışarıda ve içeride."

"Tavşanlarla yapılan bir deneyden bahsettiler mi size?"

"Gerçekten de, odada bir köşeye toplanmış tavşanlar olduğunu anlatıyorlardı bazen. Ama... Hepsi bu kadar... Bu oyunun amacını asla anlayabilmiş değilim."

"Tüm bunlar nasıl sonuçlandı?"

Rahibe, dudaklarında bir sırıtmayla başını iki yana salladı.

"Bilmiyorum. Benim dayanacak gücüm kalmamıştı artık. Bütün hayatımı Tanrı'ya ve O'nun yarattığı insanlara adamıştım ve kendimi dünyadaki cehennemde, deliliğin eşiğinde buluyordum. Bir sağlık sorununu bahane ederek Mont-Providence'tan kaçtım. Onları terk ettim. Burada kendi ellerimle büyüttüğüm çocukları."

Haç çıkardı ve boynundakini tutkuyla öptü. Bunu izleyen sessizlik tüyler ürperticiydi. Lucie birden ürperdi.

"Eski cemaatime, Gri Rahibelerin yanına geri döndüm. Başrahibe Sainte-Marguerite beni saklayıp korumayı kabul ederek büyük bir iyilikte bulundu. Beni uzun süre aradılar. Bulsalardı neler olurdu, bilmiyorum. Kesin olan şey, ihtiyar kemiklerimin yüzyılı kat ettiği ve hafızamın orada, Mont-Providence tımarhanesinin duvarları ardında yaşanan korkunçlukları hiç unutmadığıdır... Onca karanlığı kim unutabilirdi ki?"

Lucie gözlerini rahibenin donuk gözbebeklerinin derinliklerine dikti. Karanlığı kimse unutamazdı. Hiç kimse.

Gerçek o an, orada, rahibenin yaşlı dudaklarından dökülmekteydi. İçten içe altüst olan Lucie yine de polis soğukkanlılığını korudu.

"Şu başhekimin kimliğini öğrenmemiz gerek."

"Elbette... Adı Doktor James Peterson'dı. Bizim duyduğumuz isim buydu yani. Çünkü her zaman Doktor Peter Jameson diye imza atardı. James Peterson, Peter Jameson... Gerçek kimliğinin hangisi olduğundan hâlâ bihaberim. Kesin olan, Montreal'de yaşadığıydı."

Sharko ve Lucie bir an bakıştılar. Zincirin son halkasını ele geçirmişlerdi. Rahibe ayağa kalkıp kitaplığına yöneldi ve gözlerinde yaşlarla diz çöktü.

"Orada bıraktığım zavallı kızlar için her gün Tanrı'ya dua ediyorum. Onlar benim küçük kızlarımdı. Hepimiz o deliler hastanesinde tekrar buluşmadan önce, bu duvarlar arasında büyüdüklerini görmüştüm."

Lucie, tek başına, acı içinde ölen bu zavallı kadına bir tür merhamet duydu.

"Onlar için bir şey yapamazdınız. Sistem ve inançlarınız tarafından kuşatılmıştınız. Tanrı'nın bu işle hiçbir ilgisi yok."

Rahibe Marie-du-Calvaire titrek elleriyle İncilini kaldırıp alçak sesle okumaya koyuldu. Lucie ve Sharko artık o odada yapacak işleri kalmadığını anlamışlardı.

Sessizce dışarı çıktılar.

55

İki polis manastırın yakınında bulunan Montreal Merkez Garı'na yürüyerek gittiler. En karanlık düşüncelerine dalmış halde, konuşmadan yürüyorlardı. Gözlerinin önüne, deliliğin inlediği o sütunlu koğuşlar, en beter akıl hastaları arasında dehşete düşmüş küçük kızlar geliyordu. Kapitone odalardaki elektroşok cızırtılarını dahi duyuyorlardı. Böyle bir şey nasıl mümkün olabilmişti? Bir demokrasinin vatandaşlarını bu gibi barbarca sapmalardan koruması gerekmez miydi? Kusmanın eşiğindeki Lucie, sessizliği bozma ihtiyacı hissetti. Sharko'ya sokulup bir koluyla beline sarıldı.

"Pek konuşmuyorsun. Ne hissettiğini bilmek isterdim."

Sharko dudaklarını sıkarak başını salladı:

"Tiksinti. Sadece derin bir tiksinti. Bu olanları betimleyecek sözcük yok gerçekten."

Lucie kafasını komiserin sağlam omzuna dayadı ve gara kadar bu şekilde devam ettiler. Önündeki meydana varınca ayrıldılar ve yazın ortasında yolcularla dolup taşan devasa binanın girişlerinden birine yöneldiler. Her tarafta kaygısız, mutlu ya da acelesi olan insanlar vardı.

Jandarma Pierre Monette ve bir meslektaşı, kahvelerini içerek bekliyorlardı. Düzenin bekçileri birbirleriyle saygılı bir şekilde selamlaşıp beylik sözler ettiler.

Emanet dolapları, Kanada bayrağının kırmızı akçaağaç yaprağı altında, bir bankamatiğin karşısında, iki sıra halinde uzanıyordu.

Lucie, Rotenberg karakterinde bir adamın böyle ayakaltında ve fazla kalabalık bir yer seçmiş olmasına şaşırdı, ama Lacombe'un yanarak ölmeden önce muhtemelen filminin kopyalarına yapmış olduğu gibi, avukatın da bilgilerini kopyalayıp başka başka yerlere saklamış olması gerektiğini düşündü.

Pierre Monette sol uçta yer alan 201 numaralı dolabı işaret etti.

"Biz dolabı çoktan açtık ve bakın ne bulduk."

Cebinden bir nesne çıkardı.

"Bir USB aygıtı."

Sharko jandarmanın uzattığı aygıtı göz hizasına kaldırdı.

"Bana da bir kopya yapar mısınız?"

"Yaptım bile. O sizinki."

"Ne düşünüyorsunuz?"

"Hiçbir şey anlamadık. Açıklamalar için size güveniyorum. Hikâyeniz sonunda benim de merakımı cezbetti."

Sharko başıyla onayladı.

"Bana güvenebilirsiniz. Bir kez daha yardımınızı rica edeceğiz. James Peterson veya Peter Jameson adında bir adam hakkında öncelikli bir araştırma yaptırmanızı istiyoruz. Ellili yıllarda, Mont-Providence Psikiyatri Hastanesi'nde doktormuş ve Montreal'de yaşıyormuş. Bugün seksen yaşlarında olmalı."

Monette bir deftere not aldı.

"Pekâlâ. Muhtemelen akşamüstü sizi ararım."

Lucie ve Sharko otelin yolunu tuttuklarında, komiser çaktırmadan dönüp kalabalıkta Eugénie'ye bakındı. Boynunu uzatarak ön plandaki çiftin arkasını görmek için eğildi.

Eugénie hâlâ ortada yoktu.

56

[S]harko'nun oda temizliği yapılmıştı. Temiz çarşaflar, jilet gibi yatak, yeni bakım ürünleri. Aynasız yatağın altından eski bavulunu çekip açtı ve içinden taşınabilir bilgisayarını çıkardı.

Lucie başını hafifçe eğip kaşlarını çattı.

"Valizindeki kavanoz salata sosu mu?"

Sharko bavulu çabucak kapattı, fermuarını çekti ve bilgisayarını açtı.

"Oldum olası rejim yapmakta güçlük çekerim."

"Bu ve kestane şekerleri arasında... Rengine bakılırsa, yolculuğa pek dayanamamış, bence."

Sharko cevap vermeden USB'yi PC'sinin portuna soktu ve iki seçenekli bir pencere açıldı. Klasör adı olarak *Szpilman's discovery* ve *Barley Brain Washing* yazıyordu.

"Rotenberg'in bilgisayarındakiyle aynı görüntü. İhtiyatlı olduğundan, verilerini yedeklemeye özen göstermiş."

"İlk olarak Barley'yi mi açayım, Szpilman'ı mı?"

"Barley'yi. Avukat, hastaların koşullandırılması hakkında fotoğraflar göstermişti, ama repertuarda bir de film vardı. Sanders'ın beyin yıkamak için hastalarına seyrettirdiği bir film."

Sharko genç kadının dediğini yaptı ve *brainwash01.avi* adlı dosyanın üzerine tıkladı.

"01... Bu, daha onlarcasının olduğu anlamına gelir."

İki aynasız, daha ilk görüntüden itibaren, meseleyi derhal anladılar. Sharko filmi duraklatıp işaret parmağını görüntünün sağ üst köşesine doğrulttu. Ciddi bir edayla Lucie'ye döndü.

"Beyaz daire... Lanetli bobindekinin aynısı."

"*Crash film*lerdekilerin de... Jacques Lacombe'un ayırıcı özelliği."

Uzun sessizliği Lucie'nin billursu sesi bozdu.

"CIA için çalışıyordu. Jacques Lacombe CIA için çalışıyordu."

Lucie yapbozda yeni bir bölümün tamamlandığı hissine kapıldı. Parçalar acımasızca yerlerine oturuyordu.

"Bu Lacombe'un 1951'de, haber alma teşkilatının merkezinin bulunduğu Washington'a yerleşmesini ve daha sonra Mkultra'nın ilerlediği Kanada'ya taşınmasını açıklıyor. Onu da Sanders'la aynı şekilde işe aldılar... İlk önce filmleriyle, bilinçaltıyla oynama teknikleriyle ilgilendiler. Ardından onunla ilişkiye geçip psikiyatra yaptıkları gibi, kuşkusuz yüklü bir banka hesabıyla birlikte, göstermelik bir iş –sinema makinistliği– ayarladılar."

Sharko tasdik etti.

"Dünyanın her yanından en iyileri saflarına kattılar. Bilim insanları, doktorlar, mühendisler ve bir de sinemacı. Hastalara seyrettirilen bu videoları üretecek insanlar gerekiyordu."

Lucie başıyla onayladı. Soruşturmanın gazabı içinde, artık gece yatmış olduğu adamın değil, kendisiyle aynı derdi, tehlikeli ve imkânsız bir sürek avının kederini paylaşan bir meslektaşının karşısında bulunuyordu.

"Rotenberg, çocuklar ve tavşanlarla ilgili programın Mkultra olmadığını söylemişti. Asla kameranın görüş açısına girmeyen doktor da Sanders değilmiş. Yani..."

"Jacques Lacombe her iki program için de çalıştı. Barley'de Sanders'le birlikte Mkultra için ve Mont-Providence'ta şu meşhur Peterson veya Jameson'la, çocukların kullanıldığı programda. CIA ona güvenebileceğini biliyordu. Şüphesiz, o beyaz odalarda dönen dolapları filme çekecek güvenilir birine ihtiyaçları vardı."

Lucie ayağa kalkıp bir bardak su almaya gitti. Zevk ve sarhoşluk gecesi çoktan uzakta kalmıştı. İblisler yeniden hücuma geçiyorlardı. Sharko onun dönmesini bekledi ve eliyle ensesini okşadı.

"Her şey yolunda mı?"

"Devam edelim..."

Komiser filmi başlattı. *Brainwash01.avi...*

Lacombe'un Sanders'ın hastalarına gösterilen filmi hayret verici bir garabet örneğiydi. Siyah beyaz karelerden, çizgilerden, dalgalar gibi inip çıkan eğrilerden mürekkep bir karışım söz konusuydu. İnsanda, zihnin nereye tutunacağını pek bilemediği, psikedelik, Zen'e özgü bir âlemde yüzdüğü hissi yaratıyordu. Ekranda kareler kâh hızlı, kâh yavaş bir şekilde deviniyor, dalgalar büyüyüp birden yok oluyordu. Sharko görüntüleri teker teker geçirince, saklı planlar ortaya çıktı.

Lucie burun kıvırdı. Eğri büğrü parmakların bir masa üzerinde duran kafataslarını kavradığı görülüyordu. Yakın plandan çekilmiş örümcekler, ipeksi ağlarıyla böcekleri mumyalaştırıyordu. Son derece berrak bir gökte, devasa, kara bir bulut. Bir kan birikintisinde, kocaman bir pıhtı. Dehşet, sapkınlıklar, Jacques Lacombe'un değer verdiği her şey.

Sharko şakaklarını ovdu. Sarsılmıştı.

"Bunu hastalarına döne döne oynatmış olmalılar. Hoparlörlerin sesi de işe karışınca, tam bir zihin yıkama aracı olmalı. Lacombe da Sanders kadar kaçıkmış."

"Sinemacının kafasındaki psikolojik hastalık imajı buydu herhalde: Hegemonya altında olmayı, hapsedilmişliği, organizmanın yabancı cisimlerce istilasını temsil eden sahneler. Tüm bunlar bir tür beyinsel şok yaratmak için. Tıpkı Sanders gibi, doğrudan bilinçaltına vurarak hastalığı öldürmek istiyordu. Bugün kanserli hücrelere lazerle yapıldığı gibi, hastalığı bombalamak."

Sharko fareyi bırakıp elini saçlarında gezdirdi.

"Barbarlar... Soğuk savaş yüzünden, dünya buluş yarışına girmişti. Batı ve Doğu arasındaki mücadelede, insanlar kendi sonlarını getirmek için her türlü fedakârlığı yapmaya hazırdılar."

Lucie göğüs geçirerek komiserin gözlerinin içine baktı.

"Bizi birleştirenin bu korkunçluklar olduğunu düşünüyorum da... Tüm bu canavarlıklar olmasa, asla tanışmazdık."

"Bizim gibi iki aynasızı ancak ıstıraptan doğan bir ilişki bir araya getirebilir. Sence de öyle değil mi?"

Lucie dudaklarını büzdü. Dünyanın katılık ve deliliği onu her şeyden çok üzüyordu.

"Mantık bunun neresinde?"

"Mantık yok. Hiç olmadı."

Genç kadın çenesiyle ekranı gösterdi.

"Öbür klasör. Szpilman'ın bulgularını öğrenmenin zamanı geldi. Umarım, nihayet sırlarına vâkıf olur ve bu işten ebediyen kurtuluruz."

Sharko keyifsizce onu onayladı. Çevrelerindeki hava yine ağır, yapış yapış bir hal almıştı. Komiser tıkladı ve *Szpilman's discovery* klasörünü açtı. Sadece, *mental contamination.ppt.* adını taşıyan, tek bir Powerpoint dosya söz konusuydu. Lucie boğazının sıkıldığını hissetti.

"Dur bir dakika... Üzerine ateş edilmeden önce, Rotenberg zihinsel kontaminasyondan söz etmişti bana. Sonradan olanlar, ateş açılması, alevler, vesaire yüzünden tamamen aklımdan çıkmış. Açsana dosyayı."

"Bir dizi fotoğraf var galiba."

Başlayan slayt gösterisi, piksel zehrini gözler önüne serdi. İlk önce, polislerin zaten Nanterre'deki büroda görmüş oldukları, silahını Yahudi kadınlara doğrultmuş Alman askerinin görüntüleri belirdi. Ön plandaki askerin bakışı gazlı kalemle daire içine alınmıştı.

"Gözler... Szpilman'ın dikkat çekmek istediği şey bu işte."

Bir sonraki fotoğraf serisi: Toplu mezarlar.

Ordu tarafından toplanıp üst üste yığılmış, birbirine dolaşmış Afrikalı cesetleri. Alçakça bir katliamın insanlık dışı görüntüsü.

"Ruanda..." diye güçlükle mırıldandı polis komiseri. "1994. Soykırım."

Özellikle tüyler ürpertici bir görüntü, palalarla silahlanmış Hutuları eylem esnasında gösteriyordu. Saldırganların yüzleri kinle gerilmiş, ağızları köpürmüş, boyun ve kollarındaki sinirler şişmişti.

Yine katillerin bakışları daire içine alınmıştı. Lucie ekrana mümkün olduğunca yaklaştı.

"Hep aynı bakış... Alman, Hutu, tavşanlarla küçük kız. Halkları ve dönemleri kat eden... delice bir ortak nokta sanki..."

"Toplu histerinin çeşitli biçimleri. Tam göbeğindeyiz."

Savaş fotoğrafçısı daha sonra cesetlerin arasında rastgele dolaşmış, kadavralar üzerinde oyalanarak bol miktarda iç karartıcı, yakın plan fotoğraf çekmişti.

Bir sonraki görüntü Lucie ve Sharko'yu mutlak bir şaşkınlık içinde dondurdu.

Ekranda, kafatası ikiye kesilmiş ve gözleri çıkarılmış bir Tutsi görünüyordu.

Fotoğrafın altında bir yazı vardı: "Katliamın ötesinde... Hutu çılgınlığının ifadesi."

Lucie, bir eli alnında, koltuğuna yığıldı. Savaş fotoğrafçısı Hutuların kendilerinden kaynaklanan bir barbarlıkla karşı karşıya bulunduğunu sanmıştı, ama gerçek başka yerdeydi.

"Bu doğru değil..."

Sharko yanaklarının derisini öyle bir çekiştirdi ki, gözleri şekilsizleşti.

"Oradan da geçmiş. Beyinleri çalan manyak. Mısır, Ruanda, Gravenchon... Kim bilir, kaç yer daha?"

Ekrandan birbiri ardına yeni belgeler geçiyordu: arşiv fotoğrafları, taranmış makaleler ya da tarih kitaplarından sayfalar.

Her seferinde, soykırım veya katliamlar. Birmanya, 1988. Sudan, 1989. Bosna-Hersek, 1992. O anın dehşeti içinde çekilmiş lanetli fotoğraflar. Tarihin kusacak en beter nesi varsa, hepsi orada, karşılarındaydı. Ve yine daire içinde bakışlar. Sharko ceset tepeleri arasında, yarılmış kafatasları arıyor, bulamıyordu. Ama mutlaka orada, ölüler arasında bir yerdeydiler. Sadece fotoğrafları çekilmemişti.

Komiser sert bir şekilde *Esc* tuşuna bastı.

"Yeter!"

Ayağa kalkıp başını avuçlarının arasına aldı ve bir o yana bir bu yana yürümeye koyuldu. Lucie bir türlü kendine gelemiyordu.

"Zihinsel kontaminasyon," diye tekrarladı gayriihtiyarî...

Son görüntüleri de oynattı, sonra slayt gösterisi son buldu.

Odaya sükûnet hâkimdi. Klimanın hafif vızıltısı işitiliyordu. Lucie koşup pencereyi açtı.

Hava... havaya ihtiyacı vardı.

57

[S]harko elleriyle kafatasını sıkıyordu.

"Katil oradaydı kuşkusuz... Her katliamdan sonra, beyinleri çalmak için orada hazır bulunuyordu."

Beti benzi atmış olan Lucie, geri gelip yatağa oturmuştu. Boş gözlerle ekrana bakıyordu.

"Szpilman soykırımların politik, etnik ya da varoluşsal nedenlerini umursamıyordu. Tamamen normal baba ve çocukların aniden öldürmeye başladıkları bu katliamlarda, başka bir şeyin izini sürüyordu. Ölmeden hemen önce, Philip Rotenberg bana Belçikalının şu zihinsel kontaminasyon üzerinde yürüttüğü araştırmalardan bahsetmişti. Belki de şiddetiyle beynin yapısını değiştiren bir fenomenin var olabileceğini söylemişti."

"Bir virüs gibi mi demek istiyorsun?"

"Evet. Ancak, gerçekten fiziksel ya da organik bir şey olmadan. Sadece... gözden geçen ve doğruca gidip insan davranışlarını değiştirerek şiddeti serbest bırakan bir şey."

"Bir nevi toplu cinayet histerisi."

"Hemen hemen. Beyaz odadaki çocuklarla ilgili filmi seyrettiğimden beri, kafamı meşgul eden bir görüntü var: Bir savaş uçağı filosu. Baştaki uçak, yani tetikleyici unsur, yere doğru inişe geçiyor ve öbür uçaklar, sanki görünmez bir iple birbirlerine bağlıymışlar gibi, art arda, tam tamına aynı şeyi yapıyorlar. Ya şu ünlü E sendromu da bundan ibaretse? Aşırı saldırgan bir tetikleyici şahıs harekete geçiyor ve ardından şiddetin zihinsel kontaminasyonu

neredeyse anında kişiden kişiye yayılıyorsa? Ya Lacombe'un filminde saklı deneylerin amacı buysa? Ne pahasına olursa olsun kameranın karşısında o fenomeni yaratmaya çalışmak? Mevcudiyetinin somut kanıtını göstermek?"

Sharko odada mekanik bir şekilde yürüyordu. Etrafında hiçbir şey yoktu artık. Olay onu içine çekiyor ve Henebelle'in anlattıkları gözüne hem acayip hem de ürkütücü bir doğrulukta görünüyordu. Szpilman, kişisel araştırmaları ve azmi sayesinde, meseleyi anlamıştı. Yıllarını, tüyler ürpertici bir bulgunun izinde, kitapları karıştırarak savaş fotoğrafçılarıyla temasa geçip fotoğraflar toplayarak geçirmişti. Neticede, şüphesiz bir tesadüf eseri eline düşen film, araştırmalarının esas tuğlası, aradığının özünü anlaması için eksik kalan parça olmuştu.

"Bu gezegende insanlar, bundan elli yıldan fazla bir süre önce Lacombe tarafından, gizli deneyler çerçevesinde resmî olarak filme çekilen bu fenomenin nasıl işlediğini tıbbi, hatta neredeyse cerrahi bir tarzda anlamaya çalışıyorlar. Şiddetin bir tetikleyiciden başlayan zihinsel kontaminasyonu. E sendromu bu işte."

"Şiddetin bir tetikleyiciden başlayan zihinsel kontaminasyonu," diye tekrarladı Lucie. "Herhangi bir zamanda, herhangi bir yerde vuran, ender ve rastlantısal bir fenomen. Laboratuvarda kolayca incelenemiyor, o yüzden sahada araştırılıyor. Katliam mahallerinde, toplu histeri fenomenlerinin içinde. Ölülerin kafasında bir iz, bir ipucu aranıyor."

Sharko eli çenesinde volta atmaya devam ediyordu.

"Chastel E sendromunun varlığından haberdardı. Bundan iki sonuç çıkıyor. Birincisi, ellili yıllarda CIA'in elinde bulunan dosya Fransız gizli servisininkine geçmiş. Ve ikincisi, bu... Lejyon'un özünde bulunan bir şey zaten. Adamların, özellikle eleme aşamalarında, fiziksel ve psikolojik sınırlarının sonuna kadar zorlandıkları bir yer söz konusu. Herhangi bir ayrıntının birden her şeyi infilak ettirebileceği bir yer."

"Lejyon'un zihinsel kontaminasyonun baş göstermesi için elverişli bir alan olduğunu mu söylemek istiyorsun?"

"Kesinlikle. Yahudi anne ve çocukların karşısındaki askerlerin ya da palalarını sallayan Hutuların fotoğraflarını, o sahnelerin ayrılmaz bir parçası olan şiddeti, bağlamlarını hatırla. Sendromun ortaya çıkmasında stres, korku, dışsal koşullar gibi ön etmenlerin rol oynadığı kesin."

"Savaş, hapis... Herhangi bir otorite türüyle ilişkili her şey. Rahibe, bağrış çağrış odalara kapatılan çocukların stresinden söz etti."

Sharko onu hararetle onayladı.

"Kesinlikle. Chastel, alay komutanı olmadan önce, Guyana'da hayatta kalma stajlarını yönetiyormuş, lejyonerleri delirten bir cehennemi. Belki de orada sendromun bir tezahürü ortaya çıktı ve Chastel bizim beyin hırsızının ilgisini çekti. Bunun üzerine, gizli servisten geçtikten sonra Aubagne'a gelmiş olabilir. Alay komutanlığını, canlı insanlar üzerinde inceleme yapılabilmesi amacıyla kendi personeli arasında E sendromunu tetiklemeyi denemek için ele geçirdiğini düşünüyorum."

"Bir çeşit kuluçka makinesi. 1955'teki deneylerin benzeri, ama açık havada yürütüleni."

"Evet. Ve Chastel kendi tuzağına düştü. Son derece saldırgan biri olan Muhammed Aban kontrolden çıktı ve dört adamı daha kendisiyle birlikte deliliğe sürükledi. Muhtemelen, Chastel daha müdahale edemeden, vuruldular. Bunun üzerine, albay derhal dizginleri eline aldı. O, uşağı Manoeuvre ve bizim 'beyin hırsızı' işe koyuldular: Kafataslarını açıp gözleri çıkardılar ve cesetleri gömdüler."

Sharko ayağa kalktı ve kusmamak için kendini zor tutarak, SIGN toplantısına katılanlar listesini salladı.

"Manoeuvre ve Chastel yardakçıdan başka bir şey değillerdi. Asıl katil lazım bize. Mısırlı kızları doğrayan. Muhtemelen bunca

senedir, kafataslarını açmak için ülkeden ülkeye gezen şahıs. Ulu manitu. O bunun içinde, önümüzde, bu isim listesinde. Birmanya bizi yirmi iki yıl önceye götürür. Katliamdan sonra gerçekten oraya gitmişse, katilimizin bugün en az kırk beş yaşında olması gerekir."

Sharko istiridye gibi kapanıp listesine daldı ve bazı isimlerin üstünü çizmeye başladı. Yine tedirginleşen Lucie, fırsattan istifade otelin kablosuz internetine bağlandı. Google'a "Peter Jameson" adını girdi, ama dişe dokunur bir şey bulamadı. Ardından "James Peterson" diye yazdı. Ekranda sonuçlar belirdi.

"Franck? Gel de bir bak... Kriterlerimize uyan bir James Peterson var."

Sharko onu duymadığı için, söylediklerini tekrarlamak zorunda kaldı. Komiser gözlerini ona çevirerek listesini işaret etti.

"Sanırım, yüzde ellisini eleyebileceğim."

Genç kadının yanına gitti. Lucie ekranı gösterdi. Şahısla ilgili bir Vikipedi maddesine tıklamıştı. Fotoğraf, köşeli yüz hatları olan, uzlaşmaz bakışlı, zayıf ve ufak tefek bir adama aitti.

İki polis sessizce okudular. James Peterson... Ebeveynleri New York'tan Paris'e göçmüşlerdi. 1923, Paris doğumluydu. On beş yaşında üniversiteye başlayan, üstün yetenekli bir çocuk. Bir süre fizyoloji doçentliği yaptıktan sonra, daha yirmi yaşına gelmeden, sinir sistemini incelemeye eğilmişti. Ardından Birleşik Devletler'e gitmiş ve Yale Üniversitesi'nde, beynin elektrik ve kimyasal yöntemlerle doğrudan stimülasyonu araştırmalarında uzmanlaşmıştı... 1952'de *Beynin Koşullanması ve Zihinsel Özgürlük* başlığıyla yayımlanan ilk ve son kitabının esas konusu da buydu zaten. Peterson, 1953'te, tuhaf bir şekilde bilim sahnesinden çekilmiş ve bir daha hiç kendinden bahsettirmemişti.

Lucie başka araştırmalara girişse de, pek bir şey öğrenemedi. Peterson gerçekten de ortadan yok olmuştu. Ama artık onun

1953'ten sonraki yerini biliyorlardı: Peter Jameson adıyla, Mont-Providence'ta bulunuyordu. Başkaları gibi, çocuklar üzerinde deneyler yapmak üzere, CIA tarafından tutulmuştu. Şimdilik iz bu noktada son buluyordu. Aynasızlar, daha kesin bilgiler için, jandarma Pierre Monette'in aramasını bekliyorlardı.

Lucie, James Peterson tarafından yazılan kitabın bağlantısına tıkladı. Ekranda kapak resmi belirince, iki aynasız büyük bir hayrete düştüler.

Görüntüde, olağanüstü büyüklükte bir boğa, ellerini arkasında birleştirmiş vaziyette gülümseyen, kısa boylu, sarı bıyıklı bir adamla burun buruna duruyordu. Adam James Peterson'ın ta kendisiydi.

"Lacombe'un filmindeki gibi, boğa ve insan karşı karşıya," dedi Sharko. "Şu lanet kitap tam olarak neden bahsediyormuş?"

Lucie birkaç tıklamayla, eseri betimleyen kısa bir yazı buldu. Yüksek sesle okudu.

"Fizyoloji alanındaki gelişmeler, günümüzde, beyni keşfetmeyi, saldırganlığı bastırma veya kışkırtmayı, maternal ve cinsel davranışları değiştirmeyi mümkün kılıyor. Bir maymun sürüsünün zorba lideri, beynindeki özel bir bölge uyarılabildiği takdirde, yönetimindekilere boyun eğiyor. Şaşırtıcı fiziksel tekniklerin yarattığı mucize sayesinde beyne bu dolaysız erişim, insanlık tarihinde, belki de atomun denetim altına alınmasından bile daha belirleyici bir aşama oluşturuyor."

Sharko yine ayağa kalktı. Aradıkları çözümün bu kitabın sayfalarında saklı olduğunu seziyordu.

58

[J]ames Peterson'ın kitabını sipariş etme olanağı vardı, ama Sharko ve Lucie'nin gittikleri kitapçıların stoklarında mevcut değildi. Eserin adını ve kısa tanıtım yazısını gören akıllı bir kitapçı, Montreal Üniversitesi Tıp Fakültesi'ne – Kuzey Amerika'daki en büyük üçüncü fakülte – özellikle de nörolojik bilimler araştırma merkezine gitmelerini tavsiye etti. Hatta incelik edip Jean Basso adında bir profesöre ulaşmayı bile başardı. O zaman ahizeyi Sharko'ya verdi ve iki adam birkaç saat sonrasına randevulaştılar. Böylece Basso'nun, zaten kendisinde bulunan ve okumuş olduğu kitaba bir kez daha göz atacak zamanı olacaktı.

Kendilerini kokmuş balık buğulama gibi hisseden Lucie ve Sharko takside pek fazla konuşmadılar. Kafaları bir ülkeyi sarmış ve hasta zihinlerin kıvrımlarına sızmış karanlıklarla, dinle, bilimle meşguldü. Lucie kendi ailesini, hâlâ inanmak istediği bir dünyada masumiyet içinde yetiştirmeye çalıştığı kızlarını düşündü. Clara ve Juliette'in yüzleri yine Alice ve Lydia'nınkilerle üst üste bindi. Hiçbir şey istememiş olan o küçük kızlara hiçbir şans da bırakılmamıştı. Lucie bugün kendini hiç olmadığı kadar aciz ve yanlış yapmaya son derece müsait hissediyordu.

Hedefe vardılar.

Üniversite, Mont-Royal'ın batı eteğiyle sıra sıra uzanan öğrenci konutları arasında, cam ve betondan bir canavar gibi yükseliyordu. En etkileyici şey, yaz ortasında hüküm süren büyük boşluktu. Elli binden fazla öğrencinin eksikliği, ıssız sokaklar, kapalı kafeterya, spor salonu, kitapçı ve dükkânlar. Araştırmacıların bir kısmı,

muhasebe ve temizlik görevlilerinden başka kimsenin dolaşmadığı bir hayalet mekân.

Lucie ve Sharko kendilerini Politeknik'in inanılmaz bir tasarım örneği olan binalarının önünde bıraktırdılar ve ilk karşılaştıkları kişilere yol sordular. İyi kötü, bir bölüm ismi elde etmeyi başardılar: Paul Desmarais.

Kurum öbür uçta yer alıyordu. Bir kilometre ilerde, görkemli yapıları birbirine bağlayan yeraltı geçidine girdikten sonra, bir büroya götürülüp artık MSSAG, Merkezi Sinir Sistemi Araştırma Grubu adını taşıyan kurumun yöneticisi, Profesör Jean Basso'yla tanıştırıldılar. Adam en az elli yaşında ve Einstein havalarındaydı.

Sharko birkaç kelimeyle ziyaretlerinin amacını tekrar anlattı. James Peterson'ın *Beynin Koşullanması ve Zihinsel Özgürlük* başlıklı kitabı hakkında bilgi almak istiyordu.

"Elbette tanırım onu. Beyin üzerine yaptığı çalışmaları kim unutabilir ki? Araştırmalarını fazla erken bırakmış, parlak bir bilim adamıdır."

"Bunun sebebini biliyor musunuz?"

"Hayır."

Sharko'nun içinden şöyle demek geldi: "Biz biliyoruz... Buraya pek uzak olmayan bir yerde, CIA'in gizli bir programı çerçevesinde, Jacques Lacombe adında deli bir sinemacıyla beraber, çocukların kobay olarak kullanıldığı deneyler yürütüyordu."

"Ona ne olduğunu biliyor musunuz, peki?"

"Kesinlikle hayır. Beni sadece bilimsel yanı ilgilendiriyordu. Özel hayatı değil..."

Kapağında boğa ve adamın karşı karşıya durduğu, yaklaşık dört yüz sayfalık, yeşil siyah bir kitabı salladı. Eserin yaşamışlığı göze çarpıyordu: Sayfalar sararmış, uçları kıvrılmıştı.

"Kısa ve açık bir şekilde açıklamaya çalışayım. Unutmayalım ki, o dönemin bilim insanları için, kafamızın içinde olan bitenler, dev bir karakutudan farksızdı. Peterson, dehasına dayanarak si-

nirbilim açısından temel önemi olan bir konuyla ilgilendi: Duyusal girdilerle -kırmızı ışığı gören göz- davranışsal çıktılar -fren pedalına basan ayak- arasında neler oluyordu? Bir ses veya koku sonucu bir el hareketi ya da bir davranışın gerçekleşmesi için o meşhur karakutuda hangi mekanizmalar devreye giriyordu? Peterson'ın çalışmalarına yön veren temel ilke *tabula rasa* idi: Bu prensibe göre, yeni doğmuş zihin, tecrübenin mesajlarını kaydedeceği ve böylece beynin her duyuya özgü değişik alanlarının gelişeceği boş bir levhadan başka bir şey değildir. Kabaca, anıların kaynağı, duygusal tepkiler, harekete geçirici yetenekler, bireyi meydana getiren düşünce ve sözcükler, başlangıçta o bireyin dışında bulunur. Peterson, bu varsayımları desteklemek için, hayvanlar üzerinde bir yığın aydınlatıcı deney yönetti. Mesela, doğumlarından itibaren birçok duyudan yoksun bıraktığı maymunlar. Kesintisiz bir şekilde, görsel olarak uyardığı kediler. Yoksun bırakma durumunda, beyin gelişmiyordu. Duyusal aşırı yükleme durumundaysa, ortalamanın üzerinde bir ağırlığa ulaşıyordu. Bunlar, beyin yapısının duyusal yaşanmışlığa göre şekillendiğini kanıtlıyordu. Kitapta, Peterson'ın duyu/beyin etkileşiminden büyülendiği hissediliyor."

Lucie yeni bulgularına dört elle sarılmaya çalışıyordu.

"E sendromu terimi size bir şey ifade ediyor mu?"

"Kesinlikle hayır."

"Ya zihinsel kontaminasyon?"

"Bununla ne demek istiyorsunuz?"

"Şiddet ve saldırganlığın duyularla yayılması. Büyük bir şiddet yüklü görüntü ve seslerin özel bir bireyin beyin yapısını değiştirmesi ve onun da harekete geçerek yanındaki bir dizi insanın davranışlarında değişime yol açması."

Lucie kurduğu cümleye kendi de şaşırdı, ama sonuçta araştırmalarının bilançosu bu değil miydi?

Profesör çenesini kaşıdı.

"Viral bir fenomen gibi mi? 'İlk hasta'[37] ve salgının yanındakiler aracılığıyla yayılması mı söz konusu yani? Teoriniz ilginç, ama..."

Profesör sözüne devam etmeden önce bir süre bekledi. Kafası karışmış gibiydi.

"İtiraf etmeliyim ki, böyle bir şeyi daha önce hiç duymadım. Düşünmeye değer. Bu konuya daha fazla eğilmem gerekecek. Belki de Peterson'ın saklı bir araştırması vardı aslında. Özellikle maymun sürülerinde, beynin şiddete yatkın bölgeleriyle ilgilendiğini göz önünde bulundurursak, bu gayet mümkün."

Sharko ve Lucie bakıştılar.

"Nasıl yani?"

"Beyindeki amigdala ve broca alanından yaralanan maymunların anormal sosyal davranışlar geliştirdiğini, yoksunluk ve hiddetlerini kontrol etmekte yetersiz kaldıklarını gösterdi. Peterson işi, onları kaplanlara saldırtmaya kadar götürdü. Keza, doğal olarak saldırganlaşan hayvanlarda, amigdala bölgesinin anormal derecede ufalmış olduğunu saptamıştı. Sanki beynin o kısmı dumura uğramıştı. Bu körelmenin nedenine ilişkin hiçbir açıklama yapmadı."

Polisler Peterson'm ilerleyişini ve buluşlarının önemini gitgide daha iyi anlıyor, her saniye, E sendromunun özünü biraz daha kavrıyorlardı. Lucie kitabı yavaşça karıştırıyordu. Gözüne eski, siyah beyaz fotoğraflar çarptı. Kafalarına onlarca elektrot bağlanmış kediler. Kafataslarına kocaman elektrik panoları vidalanmış maymunlar. Sonra da boğanın karşısında Peterson'ın kendisi: Kitabın kapağında kullanılan fotoğraf.

Lucie kitabı profesöre gösterdi.

"Bu görüntü ne anlama geliyor?"

"Etkileyici, öyle değil mi? Peterson, ayrıca, derin beyin stimülasyonunun, yani elektrik akımlarıyla insan davranışlarını etkilemenin öncülerinden biriydi."

37 Patient zéro. (ç. n.)

Sharko aniden midesinde bir ateş dalgası hissetti. Derin beyin stimülasyonu... Bu terime, adli tabibin Gravenchon'da bulunan cesede ilişkin raporunda rastlamıştı. Muhammed Aban'ın köprücük kemiği hizasında, derisinin altında yeşil bir tünel parçası vardı ve adli tabip derin beyin stimülasyonunu o tünelin olası açıklamalarından biri olarak ileri sürmüştü.

"Açıklar mısınız, lütfen," dedi soğuk bir ses tonuyla.

"Galvani, 1791: Elektrikle uyarılan kurbağanın adalesi kasılıyor. Deney 1800'de Volta tarafından ve sonra 1848'de Dubois ve Reymond tarafından tekrar ele alınıyor. On sene ilerliyoruz: 1870'de Fritsch ve Hitzig, beynin elektrikle uyarılmasının, anestezi altındaki köpeğin gövde ve uzuvlarında sınırlı hareketlere yol açtığını fark ediyorlar. Ardından 1932'ye, Peterson'ı bir hayli etkileyecek bir deneye atlıyoruz: Beyin stimülasyonu, anestezi yapılmamış kedide, miyavlama, mırıldama, öfkeyle tükürme gibi gayet düzenli motor hareketlere ve duygusal tepkilere neden oluyor..."

Korkunç şeylerdi bunlar. Lucie, Peterson'ı laboratuvarında, canlı ve uyanık hayvanların beynine erişmek için kafataslarını açarken hayal etmekte güçlük çekmiyordu.

"... Bayıltılmamış hayvanlar üzerinde çalışmak ileri doğru büyük bir adım olmuştu, çünkü elektriğin sadece hareketlerin değil, duyguların da temelinde yattığı fark ediliyordu. Derin beyin stimülasyonu, yani beyne elektrik akımları göndermeyi sağlayan bir kutuya bağlı elektrotların yerleştirilmesi, Peterson'm ellerinde hayat bulacaktı. Gördüğünüz o, maymunların kafataslarına vidalanmış kocaman kutuların, elektrik panolarından hiç farkı yoktur, hanımefendi. Küçük metal parçaların yerlerini değiştirerek beynin farklı bölgeleri uyarılıyor ve dolayısıyla değişik tepkiler tetikleniyordu. Sistemin ziyadesiyle hantal ve kullanışsız olduğu kesin, ama işliyordu."

Tüm bunlar gayet aydınlatıcıydı. Sharko'nun zihninde, yakılıp söndürülen ve uyku, öfke, hareket üzerinde etki eden bir dizi düğme canlandı. Aynı anda birçoğuna birden basılınca, ne

oluyordu acaba? Kendileri bunu gerçekten istemeden miyavladıklarını işiten kediler ne hissediyordu? Deneyler dehşet ve vahşet açısından sınırsız olmalıydı.

"Peterson gösterişe pek meraklıydı, insanları etkilemek istiyordu. Boğaya gelince, sadece hayvanın beynindeki motor alanlara elektrotlar yerleştirmiş. Kutu fotoğrafçının görüş alanı dışında saklı ve Peterson'ın elinde gizli bir uzaktan kumanda var. Düğmeye basınca, elektrik akımı beynin motor alanlarına baskı yaparak hayvanın kımıldamasını engelliyor. Kamerayla bir görüntüyü dondurmak gibi, anlık bir olay."

Sharko alnını avuçlarının içine aldı. Şizofrenisi ve Salpêtrière'deki bakım seansları nedeniyle, bilim insanlarının nelere kadir olduklarını görmüştü, ama bu kadarı...

Komiserin huzursuzluğunu fark eden Jean Basso gülümsedi.

"İnanmak zor, öyle değil mi? Oysa bunlar elli sene önceydi. Günümüzde, DBS nispeten yaygın, moda bir teknik haline geldi. Her şey minyatürleşti. Artık elektriksel stimülatör deri altına kaydırılıp iletici tellerle, kafatasının altına yerleştirilmiş elektrotlara bağlanıyor. Uyarı göndermeyi sağlayan uzaktan kumanda hastanın kendi elinde bulunuyor. Böylece bazı hastalıklar hafifletilebiliyor: Parkinson, obsesif kompülsif bozukluklar ve pek yakında depresyon ve kronik insomnia. Protokoller hazırlık aşamasında."

Sharko kafasında giderek büyüyen dehşet verici düşünceyi bastırmaya çalışıyordu. Bu sağduyu sınırlarını aşan bir şeydi. Yine de sorusunu sorma cesaretini gösterdi.

"Saldırganlık için de aynı şeyin yapılabileceğini düşünüyor musunuz peki? Basit bir... uzaktan kumandayla, istendiği zaman saldırganlık tetiklenebilir veya engellenebilir mi?"

Elbette aklında 'ilk hasta', katliamın uzun bir bekleyiş gerektiren rastlantıya bel bağlamak yerine bilimsel bir şekilde denetlenebilecek tetikleyici unsuru vardı.

"Her şey mümkün. Söylemesi bile korkunç, ama elektrik her daim irade ve zihinden daha kuvvetlidir. DBS ile kalp durdurulabilir, uyku ve anılar yok ya da var edilebilir. Olanaklar sınırsız. Bütün mesele, elektriksel uyarıyı tam gereken yere yollamak için elektrotlarla ilgili bölgeye ulaşma zorluğundan ibaret. Bir yandan, uzun elektrotların beyni fiziki olarak delip geçmesi ve dolayısıyla motor alanları, konuşma ve hafıza bölgelerini kat etmesi gerekir ki, bu önemsiz bir şey değil, çünkü henüz çözmeyi başaramadığımız sorunlar yaratıyor. Öte yandan, asıl güçlük hedef bölgenin kendisinde. Şiddetle ilgili olarak, beyindeki amigdala ufacık, çok işlevli ve son derece hassas kısımlarla temas halinde bir bölgedir. Milimetrenin onda biri kadar bile kayma olsa, hasta anılarını yitirir, saçmalamaya başlar ve felç olur. İşte bu yüzden implant kullanımını geçerli kılacak deneysel protokollerin düzenlenmesi zaman ve para istiyor. Beyin cerrahisinde hata yapmak söz konusu bile olamaz. Bu, gelecek vaat eden sihirli bir yöntem, beynin derinliklerindeki cennet ve cehennem... Sanırım, bu eserle ilgili söylenebileceklerin hepsi bu kadar."

Sharko kitabı kapatıp önüne bıraktı. Başka soruları kalmayan polisler, bilim adamını selamladıktan sonra, kendi beyinlerinin arıza vermek üzere olduğu hissiyle dışarı çıktılar.

59

İki Fransız ıssız üniversitenin ortasındaki bir banka oturmuşlardı. Bu ölü alanda sükûnet hüküm sürüyordu. Sharko, iki yüz on yedi kişilik listeyi çıkarmış, kaleminin ucuyla, üzeri çizilmemiş adları takip ediyordu.

"Sen de benimle aynı şeyi mi anladın, Lucie?"

"Yalnızca tıbbi bilgileri olan birini değil, derin beyin stimülasyonu gibi ağır bir ameliyatı gerçekleştirmeye muktedir bir şahsı arıyoruz, beynin yapısıyla ilgilenen bir bilim adamını... James Peterson'ın o listede olacağını sanmıyorum. Bugün kaç yaşında olurdu?"

"Fazla yüksek bir yaşta... Kimlik değiştirmiş bile olsa, bu listede onunla aynı yıl, yani 1923'te doğmuş tek bir kişi var sadece. Ve bir kadın söz konusu."

"Elinde sadece Fransızların listesinin bulunduğunu da unutma."

Sharko isimlerin üstünü çizmeye devam ediyordu.

"Biliyorum, biliyorum... Ama lejyoner Manoeuvre Fransızdı. Beyin hırsızımızın da öyle olması kuvvetle muhtemel."

"Doktor Peterson'ın çocukları vardı belki de. Araştırmalarında bayrağı devralan bir oğlu mesela?"

"Monette her an arayabilir. Çok geçmeden öğreniriz."

Lucie öne eğilip ellerini bacaklarının arasına sıkıştırmıştı.

"Az kaldı," diye içini çekti. "Kuşkusuz katil orada, gözümüzün önünde saklanıyor ve galiba... galiba buraya aramaya geldiğimiz şeyin sonuna varıyoruz. Bulgularımızın anlam ve öneminin far-

kında mısın? Eğer E sendromu gerçekten varsa, bireysel özgürlük, insanın karar verme ve davranışlarının bazılarından sorumlu olma kapasitesi gibi birçok şeyin sorgulanmasını gerektirir. Bizi yöneten her şeyin sadece kimyasal ya da elektriksel olduğuna inanamam. Tanrı bunun neresinde, o zaman? Duyguların, ruhun hiçbir yapay tarafı yok ki."

Listedeki şüpheli sayısı azalsa da, hâlâ epey vardı. Yuvarlak hesap, kırk kişi kadar.

"Yine de... Bir şizofreni ele alalım mesela. Adam, gerçekte olmayan birini, tıpkı senin şu karşıda, kemerlerin altındaki önlüklü araştırmacıyı gördüğün gibi görebiliyor. Tüm bunlar beyninin birkaç milimetrelik bir kısmının saçmalamasından kaynaklanıyor. Bunun Tanrı veya büyücülükle alakası yok. Kimya. Sadece lanet olasıca kimya."

Cep telefonu çaldı. Arayan numaraya baktı.

"Pierre Monette..."

Komiser telefonu açıp hoparlör tuşuna bastı.

"Sizin Peter Jameson hakkında biraz bilgi topladım," dedi jandarma.

Peter Jameson... Demek ki James Peterson gerçekten de Kanada'ya sahte kimlikle gelmiş, ama kendine yeni bir ad bulma zahmetine girmemişti.

"1953'te Montreal'e yerleşmiş ve Mont-Providence'ın geri zekâlılar kanadında araştırmacı hekim olarak çalışmış. 1955'te, Kanadalı ve matematik öğretmeni olan Hélène Riffaux adında bir kadınla evlenmiş. Birlikte küçük bir kızı evlat edinmişler ve Jameson, birkaç hafta sonra, eşini terk edip kızını alarak ortadan kaybolmuş. Görünüşe göre, arkasında ne bir adres bırakmış, ne de bir iz. Bir daha kimse onu görmemiş. Evlilik sırf evlat edinebilmek için başvurduğu bir numara olmalı. Aksi halde evlat edinme hakkı olmazdı. Bu kadar bilgi biraz cılız gelebilir, ama öğrenilecek her

şey bu kadar. Ha! Sizin için önemli olabileceğini sandığım son bir şey daha: Küçük kız Mont-Providence'taki yetimlerden biriymiş."

Bu kelimeler Lucie ve Sharko'nun içinde tam bir depreme yol açtı. Şaşkınlık içinde birbirlerine baktılar ve meseleyi aynı anda anlamış göründüler.

"Küçük kız! Adını söyleyin, lütfen!"

"Coline Quinat."

Sharko'nun işaret parmağı listede yukarıdan aşağı indi. Bir Coline fark etmişti. Q harfi. Quinat. İsim listedeydi. Sharko soğuk bir sesle teşekkür ettikten sonra telefonu kapattı. Lucie komisere yapışmış, gözlerini basılı kâğıda dikmişti.

"Coline Quinat –15/10/194 – Grenoble Askeri Sağlık Hizmetleri Araştırma Merkezi'nde nörobiyoloji araştırmacısı."

"Askeri Sağlık Hizmetleri," diye mırıldandı Sharko.

"Tanrım... Alice gibi 1948'de doğmuş. Coline Quinat, Alice Tonquin. Mükemmel bir anagram. Tam karşımızda, gözümüzün önündeymiş."

Lucie elleriyle yüzünü kapattı.

"O olmasın... Alice olmaz."

Sharko şaşırtıcı gerçeğin etkisinde, göğüs geçirdi.

"Nörobiyoloji araştırmacısı... Ordudaki gerçek faaliyetlerini saklamak için kullanılan, paravan bir iş olduğu kesin. Artık her şey birbiriyle gayet iyi örtüşüyor. İşkence edilen kızın kendisi işkenceci oluyor. Beyin hırsızı o. Bütün bu korkunçlukların ardında o var. Genç Mısırlı kızları öldürüp doğrayan da o, Ruanda'ya ve katliamların yaşandığı her yere giden de..."

Birkaç saniye kadar sessizlik oldu. Lucie şoktaydı. En baştan beri uğradığı haksızlığı gidermek istediği kişi, aslında peşinde olduğu katil, insanları öldürüp beyin ve gözlerini çalan şahıstı. Büyük örgütleyici. Hasta, cani...

Sharko yerinde duramıyordu, kafeste bir aslan gibiydi.

"Şöyle düşün: Azimli deneme ve araştırmalar sonucunda, Peterson ve Lacombe birlikte muazzam bir buluşu filme çekiyorlar. Bilim adamı Peterson'ın inandığı ve üzerinde yaptığı çalışmaları CIA tarafından finanse ettirmeyi başardığı zihinsel kontaminasyonun varlığının kanıtını. Ama araştırmacı, tavşanlı odadaki olağanüstü keşfinden sonra, Lacombe'u CIA'e hiçbir şey açıklamamaya ikna ediyor. Buluşunun gücünü biliyor. Belki de kafasından, bilgisini, buluşlarını, bir servet ödemeye hazır başka bağlantılara satmak geçiyor. Özellikle de Fransız gizli servisine, yani doğduğu ülkeninkine..."

Lucie başıyla onayladı ve Sharko'nun sözlerini tamamladı.

"Lacombe, Peterson'a kanıp bunu kabul ediyor. Gizlerini CIA'den korumak için, tavşanlı filmi, Lacombe'un sırrına vâkıf olduğu, tuhaf, başka bir kısa metrajın içine saklıyorlar. Bobinleri, baskı ve pelikülleri kontrol etmesi gerektiği için CIA o filmi de seyretmişse bile, hiçbir şey fark etmemiş olmalı. En fazla Judith Sagnol'un birkaç sübliminal görüntüsünü keşfetmiştir. Lacombe, dehası ve gizli deliliğiyle, Amerikan istihbaratını tuzağına düşürmüş."

"Kesinlikle. Öte yandan, Peterson'ın kafasında ortadan yok olma, Kanada'dan kaçma düşüncesi var ve sayesinde E sendromunu yaratmayı başardığı Alice'i de almak istiyor. Kız onun için bir inceleme nesnesi mi oldu? Ona bir çeşit şefkat mi besliyor? Başarısının canlı kanıtı olarak mı görüyor? Bir hatıra? Merak? Nedeni o kadar önemli değil. Kesin olan şu ki, evlenip Alice'i evlat ediniyor ve yangın çıkararak Lacombe'u öldürüyor. Sonra, muhtemelen Fransız gizli servisinin yardım ve desteğiyle, doğduğu ülke Fransa'da, Lacombe'un yaptığı filmin orijinali ve Alice'le beraber sırra kadem basıyor."

"Ne var ki Lacombe da, filmi kopyalayıp değişik yerlere saklayarak tedbirini almıştı. İki adam, sadece CIA'e değil, birbirlerine karşı da korku ve paranoya besliyor olmalıydılar."

"Elbette, ama bu önlemler Lacombe'un öteki dünyayı boylamasına engel olmadı. Korunan ve saklanan Peterson, Fransa'ya yerleşiyor ve şüphesiz, çalışmalarını sürdürüyor. E sendromu hakkındaki bulgular CIA'in burnunun dibinden Fransızların eline geçiyor. Alice, Peterson'ın fanatizm ve deliliğinin bedelini ödüyor. Mont-Providence'ta çektiği eziyetleri ve özellikle de deney salonunda patlak veren olayı unutmayalım. Tavşanları katletmeye başlayan o. E sendromunun 'ilk hasta'sı olarak, bütün çocukları vuran delilik dalgasının kaynağında o var. Bu deney, mecburen, onun üzerinde ciddi psikolojik arazlar bırakmıştır. İçine, beyin yapısının derinliklerine işlemiş bir şiddet ve saldırganlık. Ama bu onun zeki olmasını ve tabir caizse, babasının bayrağını devralmasını engellemez."

"Luc Szpilman ve sevgilisinin cesetlerini iyi hatırlıyorum... Onca bıçak darbesi... Tam bir delilik, inanılmaz bir saldırganlık söz konusuydu."

"Mısır'daki kız çocuklarına ve film onarıcısına yapıldığı gibi... Ve tavşanlara. Bugün Alice altmış iki yaşında, ama bu öldürmeye devam etmesine engel olmuyor. Delilik ve şiddet, tıpkı onun bu hikâyeye bulaşan herkese musallat olduğu gibi, bir türlü yakasını bırakmıyor."

Lucie gözleri yerde, yumruklarını sıkarak başını salladı.

"Hâlâ anlamadığım bir şey var. Muhammed Aban'a niye elektrot takılıp derin beyin stimülasyonu uygulandı?"

"Karmaşık değil. Lejyon'da E sendromunun doğal, ani ve kontrol dışı bir tezahürü baş gösterdi ve idari bir kusur sonucu, beş genç lejyonerin ölümüne yol açtı. Ne var ki, omzundan yaralanan Aban hâlâ canlıydı. Bir yandan, idari kusur sebebiyle onu hayatta bırakmak söz konusu olamazdı, ama öte yandan, Aban da Alice gibi bir 'ilk hasta'ydı. Sanırım Alice Tonquin, namı diğer Coline Quinat, onu öldürmeden önce üzerinde deneyler yapmak istedi. Elinde canlı bir kobay vardı ve böyle bir fırsat her gün karşısına

çıkmıyordu. Kendine benzeyen birini bulmuştu. Bu durum onu en acılı dönemine geri götürmüş olmalı. Tanrı bilir, Aban'a ne işkenceler etmiştir."

Lucie'nin yüzü gölgelendi.

"Sadece Tanrı bilmeyecek. Biz de pek yakında öğreniriz."

Genç kadın ayağa kalktı ve göğü yaran bir uçağa baktı. Sonra, asabi bir şekilde cep telefonunu kurcalayan Sharko'ya döndü.

"Amirini aramak için yanıp tutuşuyorsun, değil mi?"

"Öyle yapmam gerekiyor, evet."

Lucie komiserin bileklerini sıktı.

"Tek istediğim, Alice'le yüz yüze görüşmek. İçimdeki şeytanı kovabilmek için onunla konuşmaya, suratıyla karşı karşıya gelmeye ihtiyacım var. Artık onu zavallı bir kız değil, katillerin en beteri olarak görmek istiyorum."

Sharko, Atef Abdel-al'ın asılı cesediyle yüzleşmesini, çakmağı çakıp suratının alev alışını gördüğü sırada hissettiği marazi zevki hatırladı. Lucie'ye yaklaşıp kulağına fısıldadı.

"Bu hikâye yarım asırdan fazladır devam ediyor, birkaç saat daha fark etmez. Uçağın kalkışından önce ararım onu. Ben de ön localarda bulunup hiçbir şey kaçırmamak istiyorum. Ne zannediyorsun yani?"

60

[O]akşam Paris'e giden son uçağı yakalamışlardı. Tam dolu olmadığı için, yan yana oturabildiler. Alnını pencereye dayamış olan Lucie, Montreal'in kocaman, ışıl ışıl bir gemiye dönüştüğünü ve sonra gecenin karanlıklarına gömüldüğünü gördü. Kendisinin yalnızca en karanlık çehresini tanıyabildiği bir şehir.

Ardından okyanusun sonsuz siyahlığı geldi, yaşamla titreyen ve yumuşak karnında geleceğimizin kaderini taşıyan o şüphe götürmez kütle.

Solunda, Sharko uyku maskesini takıp koltuğunda uzanmıştı. Başı sallanıyordu: Nihayet kendini bırakmıştı. Bu sekiz saatlik yolculuktan, sohbet etmek, hayatlarını, geçmişlerini anlatmak, birbirlerini daha iyi tanımak için yararlanabilirlerdi, ama her ikisi de biliyorlardı ki, en iyi sessizlikte anlaşıyorlardı.

Lucie bu görmüş geçirmiş, kare yüzü istek ve hüzünle seyrediyordu. Elinin tersiyle yeni çıkan sakalı hafifçe okşadı ve ilişkilerinin kendi acılarının içinden doğmuş olduğunu hatırladı. Umut vardı. İçten içe, kendini umut olduğuna, bütün yanmış arazilerin gelecek ya da bir sonraki yaz mutlaka yeniden buğday verdiğine ikna etmek istiyordu. Bu adam en beter ne varsa içinden geçmiş, Kötülüğün alanına yaptığı her yeni baskında tekrar takrar tahrip olan bir yaşam topunu sopasıyla günbegün itelemeye çalışmış olmalıydı. Fakat Lucie denemek istiyordu. Yitirdiklerinin onda, yüzde birini ona geri vermeyi, işler yolunda gitmediğinde –ve gittiğinde– yanında olmayı denemek. Sharko'nun ikizlerini bağrına

basmasını ve burnunu saçlarına gömdüğü zaman belki de kendi çocuğunu düşünmesini istiyordu. Onunla olmak istiyordu sadece.

Elini yüzünden çekip uyuyor olsa da tüm bunları fısıldamak için dudaklarını biraz araladı, çünkü artık beyninde bir bölgenin kendisini duyacağını ve sözcüklerinin zihninin derinliklerine yerleşeceğini biliyordu. Ama ağzından hiç ses çıkmadı.

O zaman üzerine eğilerek yanağına bir öpücük kondurdu.

Aşk başlangıcı buydu belki de.

61

[U]çağın Orly'ye inmesinden itibaren, her şey hızlanmıştı. Haberi alır almaz, Martin Leclerc Grenoble'daki Adli Polis birimini devreye sokmuştu. Sharko, havalimanı otoparkındaki arabasını almış ve bavulları bagaja atıp, 36 numaraya uğramadan, Lucie'yle birlikte güneye doğru yola koyulmuştu.

Son düzlük... Keyif verici ve yıkıcı, son kokain çizgisi... Çok az kalmıştı. Sabah altıda, Grenoble ekipleri, Isère Nehri'nin karşısında, Corato Yolu'nda oturan, altmış iki yaşındaki Coline Quinat'nın evine girecekti.

Sharko ve Lucie de kortejin başında olacaklardı.

Manzara akıp gidiyor, tarlaları vadiler izliyor, dağlar güçlenerek, kuru toprağı çatlatıyordu. Lucie kâh uykuya dalıyor, kâh giysileri buruşmuş, kirli saçları darmadağın uyanıyordu. Ama bunların önemi yoktu. Sonuna kadar gitmek gerekiyordu. Öylece, bir seferde, durmadan, soluklanmadan, daha fazla düşünmeden... Çıbanı mümkün olduğunca çabuk patlatmak, bu işe bir son verip kurtulmak lazımdı.

Grenoble, adı komiserin kulağını tırmalayan şehir. Daha birkaç sene önce, kendisini uçurumun dibine iten karanlıkları hatırlıyordu. O zamanlar Eugénie yanında duruyor, aracın arka kolluğunda dertop olup sakin sakin uyuyordu. Sharko artık her şeyin düzeldiğine, Lucie'yle geçirdiği o geceden beri küçük hayaletin kafasından tamamen yok olduğuna inanmaya cesaret edemiyordu. Uzun zamandır açık kalan kapıyı en nihayet Eloise ve Suzanne'ın yüzüne kapatmayı başarmış mıydı? Dudaklarından, onların hiç

bitmeyen yasının tadını çıkarmayı becerebilmiş miydi? Çok uzun süredir ilk kez ümit ediyordu.

Yeniden başkaları gibi biri olmayı. Yani, hemen hemen.

Grenoblelu meslektaşlarının yanına sabah dört civarında vardılar. Tanışma faslı, kahve ve açıklamalar birbirini izledi.

Saat 05:30'da, on kişi Coline Quinat'nın evine doğru yola çıktılar. Kan kırmızısı bir güneş ufuktan daha yeni sıyrılıyordu. Isère yavaş yavaş gümüşi yansımalarla hareleniyordu. Lucie insan avının sonunun kokusunu duyuyordu. Bir polis için en güzel an, nihai ödül. Sonunda her şey bitecekti.

Hedefe ulaştılar. Binanın ön cephesi geniş ve heybetliydi. Üst katın panjur dilimleri arasından ışık sızdığını gören polisler şaşırdılar: Quinat uyumuyordu. Ekipler ihtiyatla yerlerini aldı. Gergin bedenler, keskin bakışlar, sıkışan göğüsler... Saat tam altıda, ulusal polisin vurduğu beş koçbaşı darbesi ağır kapının kilidinin hakkından geldi.

Adamlar göz açıp kapayıncaya kadar, yaban arıları gibi içeri akın ettiler. Lucie ve Sharko hemen üst kata çıkanların peşine takıldılar. Fenerlerin basamaklarda dans eden ışıkları birbirine karışıyor, ağır potinler ritmik takırtılar çıkarıyordu.

Çatışma, patlama, ateş açan olmadı. Son günlerdeki inanılmaz dehşet ve şiddet dalgasına yaraşır hiçbir şey yaşanmadı. Sadece, sanki yalnız bir kadının mahremiyetine tecavüz etmişler gibi, pis bir duygu hâkimdi.

Bürosundan henüz kalkan Coline Quinat'nın yüzü dingindi. Yaşlı kadın şaşkın bile değildi. Dolmakalemini önüne bıraktı ve adamlar onu kelepçelemek için hamle ederlerken bakışları Lucie'ninkilere takıldı. Hakları okunurken, kendini akışa bıraktı. Ne itiraz etti, ne de direndi. Amansız bir mantık söz konusuydu sanki.

Elli yıllık bir filmde kaybolmuş siyah beyaz bir karakterin en nihayet ete kemiğe bürünmesinden fazlasıyla sarsılan Lucie, neredeyse hipnotize olmuş halde yaklaştı. Quinat ondan bir baş

uzundu. Mavi ipekten bir sabahlık giymişti. Sarı ve gri kısa saçları, çıkık çeneli, sert hatlı, gayet iyi korunmuş bir yüzü çevreliyordu. Bakışı... Lucie, katılığı ve dehşet verici boşluğundan hiçbir şey yitirmeden yılları geride bırakmış o kara bakışta kayboldu. Onu altüst etmiş olan, hastalıklı, küçük kız bakışında. Altmışlık kadının dudakları aralandı ve ağzından sözcükler döküldü.

"Er ya da geç geleceğinizden kuşkum yoktu. Manoeuvre'ün ölümü ve Chastel'in intiharından sonra, domino taşları birbiri ardına yıkılmaya koyuluyor."

Lucie'nin düşüncelerine nüfuz etmeye çalışır gibi başını eğdi.

"Canilerin en kötüsüymüşüm gibi, o kadar katı bir şekilde yargılamayın beni, genç hanım. Buraya gelirken, babamın ve benim gerçekleştirmeye çalıştığımız şeyi anlamış olduğunuzu umuyorum yalnızca."

Arkada, Sharko operasyon komutanının kulağına bir şeyler söyledi. Hemen sonra komutan, komiseri Quinat ve Lucie'yle yalnız bırakarak, adamlarıyla beraber odayı terk etti. Sharko kapıyı örtüp iki kadının yanına gitti. Lucie öfkesini bastırmayı başaramadı.

"... Gerçekleştirmek? Yaşlı, savunmasız bir adamı katlettiniz, onu... astınız ve bağırsaklarını dışarı döktünüz! Daha otuz yaşında bile olmayan bir kadını ve sevgilisini bıçakla delik deşik ettiniz! Elbette ki canilerin en beterisiniz!"

Coline Quinat sakin bir edayla yatağına oturdu.

"Ne yapayım? Ben bir 'ilk hasta'yım ve ömrümün sonuna kadar böyle kalacağım. 1954 yazının şu malum günü, E sendromu benim kafamdan yayıldı ve beynimin minicik bir bölümünün yapısını geri dönülmez bir şekilde değiştirdi. Şiddet benim içimde gömülü ve kendini ifade tarzı her zaman... rasyonel olmuyor. İnanın, kendi beynimi kesip incelemek mümkün olsaydı, bunu yapardım. Yemin ederim yapardım."

"Siz... delisiniz."

Quinat dudaklarını büzerek kafasını salladı.

"Bunların hiçbiri olmamalıydı. Biz yalnızca, Jacques Lacombe'un ortalığa bıraktığı film kopyalarını ele geçirmek istiyorduk. Ah, çoğunu toplamayı başarmıştık. Hatta Birleşik Devletler'e kadar gittik. Ama... Kanada'dan Belçika'ya gelen şu lanetli bobin her şeyi bozdu. Çok lazımmış gibi, Szpilman burnunu işlerimize soktu. Onun gibi insanlar hep vardır, kafayı komplo ve gizli servislere takmış paranoyaklar. Ve bizi en çok onlar korkuturlar, çünkü bir aksaklık karşısında derhal tepki verirler, altıncı hisleri vardır. Szpilman, muhtemelen *New York Times*'ın araştırmaları ardından halka açıklanan CIA filmlerini görmüştü. Tanrı bilir hangi tesadüf eseri o bobine ulaşıp seyredince de, sağ üst köşedeki beyaz daireyi fark etti herhalde. Lacombe'un imzasını... Bunun üzerine, elindekinin, soruşturma komisyonlarının gözünden kaçan CIA filmlerinden biri olabileceğini anladı. Ve kuşkusuz o zaman, ipucunu kurcalamaya koyuldu. Görüntüleri didikledi ve... benim çocukluk yüzümü keşfetti."

Sharko, Lucie'nin yanında duruyordu.

"Sürekli 'biz' diyorsunuz. 'Toplamayı başarmıştık', 'kopyaları ele geçirmek istiyorduk'. Bu 'biz' kim oluyor? Fransız gizli servisi mi? Ordu mu?"

Yaşlı kadın bir an kararsız kaldıktan sonra kabul etti.

"İnsanlar. Her gün ülkemizi korumak için uğraşan bir sürü insan. Bizi sokaklarınızı dolduran ayaktakımıyla karıştırmayın. Bilim insanlarıyız biz, düşünürler, karar vericiler, dünyayı ilerletiyoruz. Ve her ilerleme fedakârlık gerektirir, ne olursa olsun. Hep böyle olmuştur, neden değişmesi gereksin ki?"

Lucie artık yerinde duramıyordu. Bir delinin ağzından çıkan bu vakur, fazla sakin söylev kanını donduruyordu.

"Şu zavallı Mısırlı kızlar gibi fedakârlıklar mı? Onlar daha çocuktular! Niçin?"

Coline Quinat dişlerini sıktı. Konuşmamak için kendini tutuyordu, ama kendini haklı çıkarma ihtiyacı ağır bastı.

"Babam Birmanya'daki soykırımdan iki yıl önce öldü. Tüm hayatını E sendromu belirtilerini, onun varlığının kanıtlarını arayarak geçirdi. Hiç sahaya çıkmadı, çünkü onun yaratılabildiğini ve laboratuvarda incelenebildiğini kesin olarak biliyordu. Beni kullandıktan sonra, peşinden sürükleyip eğitti ve neredeyse araştırmasını sürdürmeye şartladı. Bilimsel araştırmalar, tıp eğitimi, nörobiyoloji alanında uzmanlaşma. Bana laf düşmüyordu, sürüklenip gidiyordum. Penceresiz binalarda, askerlerle, asık suratlı adamlar arasında büyüdüm. Ve ben de o meşhur sendromun peşine düştüm, ama sahada."

"Oraya mı gönderiliyordunuz? Soykırımların vuku bulduğu yerlere?"

"Evet, lejyonerlerle, insani yardımlarla, Kızılhaç doktorlarıyla... Cesetleri toplayıp, çürümeye başlamadan önce onar onar istifliyorduk. Fırsattan istifade, beyinlerini inceliyordum. Bunun için resmî izinlerim oluyordu."

"Ya Mısır? Orada da mı izniniz vardı?"

"Şiddet belirtisi taşıyan kitlesel histeri fenomenleri o kadar nadir ve rastlantısaldır ki, ciddi incelemelerde bulunmak neredeyse imkânsızdır. O yüzden, bir histeri dalgasının Mısır'ı vurduğunu ve bazı kız çocuklarının şiddet içeren davranışlar göstermeye devam ettiklerini öğrenince, hiç tereddüt etmedim. SIGN kongresi sırasında oraya, Kahire'ye gittim. O kızları buldum."

"Ve onları öldürdünüz. Kesip parçaladınız. Hem de bu kez başkasından emir almadan, kendi başınıza hareket ederek. İzinsiz."

Quinat soğuk, acımasız bir tonda karşılık verdi.

"E sendromunun söz konusu olduğunu teyit etmenin tek bir yolu vardı: Kafatasını açıp amigdala bölgesini araştırarak dumura uğradığını tespit etmek. O dönemde şimdiki kadar yetkin tarayıcılar yoktu. Beni ilgilendiren beyin parçalarını bavulumda getirdim. Küçük kaplar, biraz formol... Beni kontrol etmediler. Gerçi etselerdi, ne olurdu ki? Bilim insanıydım, kongreden dönüyor-

dum, koskoca bir delegasyonduk. Kesip parçalamalara gelince..." Dişlerini sıktı. "Öyle oldu işte. Siz buna herhalde içtepi, sadizm filan dersiniz ve kuşkusuz haklısınız. Aklımız bütün gizemlerini ortaya dökmekten çok uzak. İhtiyar tarihçiniz de bunun bedelini ödedi maalesef. Ben size... gündelik hayatınızı oluşturan küçük suçlularla karşı karşıya bulunmadığınızı göstermek istiyordum. Bu olay çok daha öteye gidiyordu. Sanırım gereken etkiyi yarattım."

Kasvetli bir sessizliğin ardından devam etti.

"Kahire'deki icraat tarzım 'yukarıdakilerin' pek hoşuna gitmedi. Mısırlı bir polisin gönderdiği telgrafı haber aldıklarında, seçim şansları yoktu, kendilerini ve dolayısıyla beni korumak zorundaydılar. O yüzden, Mısırlı polisi şerefsiz öz kardeşine öldürtmeye karar verdiler. Zira tercih hakları yoktu. E sendromunun sırrını saklamak gerekiyordu. Gerisi önemsiz zayiattan başka bir şey değildi."

Lucie duyduklarına inanamıyordu. Yüksek makamlar, gizli servis, saflarında tehlikeli bir kadın, bilimi ilerletmek için her şeyi yapmaya hazır bir katil barındırmıştı.

"Fransa'ya dönünce, o beyinleri iyice inceleyip Mısırlı kızların amigdalalarında gerçekten de körleşme olduğunu saptadım. Düşünebiliyor musunuz? Orada bir soykırım falan olmamıştı. Fenomene sebep olacak hiçbir sebep yoktu, gerçek bir açıklamadan yoksun doğmuştu ve bazı vakalarda, şiddeti yaymaya, insan beynine kalıcı bir şekilde kazımaya muktedirdi. E sendromunun gerçekten var olduğuna ve herhangi birini vurabileceğine dair somut ve nihai kanıta kavuşmuştum. Bu herkesin başına gelebilirdi! Sizin, benim, herkesin. Yılları, halkları, dinleri kat ediyordu. O yılın temmuzunda, Ruanda'da, bunu bir kez daha teyit ettim. Tabir caizse... pek verimli bir seneydi. Toplu mezarlara gittim, kadavralarla haşır neşir oldum ve yine kafataslarını açtım. Ama bu sefer, cellatlarınkileri... Palalarla kadın ve çocukları öldürenlerin kafataslarını. Ve yine, hemen hepsinin amigdalalarında körleşme tespit ettim. Hayretimi düşünün. Birindeki şiddet diğerine yayılıyor ve beyin

amigdalasını dumura uğratarak, onu da şiddete sürüklüyor. Ve böyle devam ediyor... Tam bir şiddet virüsü. Katliam anlayışına dair bir sürü temel kavramı tartışma konusu yapacak, esasa ilişkin bir bulgu söz konusuydu..."

"Siz ve işbirlikçilerinizin kendinize sakladığınız bir anlayış elbette."

"Bir sürü jeopolitik, askerî ve mali risk söz konusuydu. Sırların saklanması gerekiyordu. O andan itibaren, E sendromunun ortaya çıkışını kontrol etmek ve onu tetiklemek benim saplantım haline gelmişti. Tarih bakımından son rastlantısal tezahür Yabancılar Lejyonu'nda vuku bulandır. Yıllarca, her yanda nafile aramıştım. 'İlk hastanın yaratılması' hemen hemen imkânsızdı. Çok fazla beklemek ve gözlemek gerekiyordu. Ayrıca, insan kobaylar da lazımdı. 1954'te, bilim insanları daha çok özgürlüğe sahiptiler. Büyük güçler ve gizli servislerinin sapmalarından faydalanabiliyorlardı. Ellerinde, Mont-Providence Hastanesi'nin odalarındaki gibi 'hammadde' bulunuyordu. Ben de o hammaddeydim zaten."

Tüyler ürperticiydi. Bu kadın, pişmanlık hissetmeyen, duygusuz bir soğuk et bloğu haline gelmişti. En saf, en gelişmiş, acımasız bilim insanı modeli.

Quinat içini çekti.

"Ama günümüzde, babamın daha önce parmak basmış olduğu, çok daha hızlı bir çözüm mevcut. Sonunda, teknik ve ilerlemenin bize getirdiği bir çözüm. Derin beyin stimülasyonu... DBS 'ilk hasta'yı, yani zihinsel kontaminasyona yol açan kişiyi yaratmak için mükemmel bir yöntem. Amigdala bölgesine yerleştirilen ve uzaktan kumanda düğmesine basit bir dokunuşla çok büyük bir saldırganlığı tetikleyen elektrotlar. Sonra fenomenin, 'ilk hasta'nın yakındaki, E sendromu içlerine daha kolay nüfuz etsin diye otoriteye göre formatlanıp stres ve korku koşullarına yerleştirilmiş kişilere yayılması."

Yaşlı kadın, bariz bir kendini haklı çıkarma ihtiyacıyla, yaptığı korkunçlukları soğukkanlı bir şekilde ortaya dökmeye devam ediyordu.

"Artık hiç korkmayacak, vicdan azabı çekmeden, tek ve güçlü bir kol gibi, tereddütsüz öldürecek askerleri düşünsenize. Beynin motor alanlar ya da hafıza gibi diğer bölgelerini vuracak başka bir tür kontrollü zihinsel kontaminasyon hayal edin. Silah bile kullanmadan, koskoca bir orduyu yok edebilirsiniz. Hâlâ anlayamadığımız bir yığın parametre var tabii, özellikle de kontaminasyonun 'ilk hasta'dan yayılmasına en elverişli şartlar hakkında. Yanındaki şahısların yaşadıkları stres hangi noktaya kadar yükseltilmeli? Ne şekilde? Ama tüm bunlar sonunda kontrol altına alınıp protokollerde tanımlanacaktır. Benimle ya da bensiz."

Sharko'nun içi içini yiyor, fakat gözlerini Quinat'dan ayırmıyordu. Yumrukları gayriihtiyarî sıkılıyordu.

"Muhammed Aban'ın boynunda bir elektrot tüneli bulundu. Ona ne yaptınız?"

"Aban, Chastel'in 'idari kusur'una rağmen hayatta kaldı ve bir 'ilk hasta' idi. Beynini incelemeden önce, üzerinde derin beyin stimülasyonu deneyleri yaptım. Grafik eğrileri çizmek ve istatistiksel tablolar doldurmak için, özellikle acı bölgelerini uyardık. Her halükârda onu öldürmek zorundaydık. Bu yüzden, onu sonuna kadar kullandık, diyelim."

Sharko tiksintiyle sırıttı. Bu deneyler, Aban'ın tırnaklarının neden kendi etinde bulunduğunu açıklıyordu. İşkenceye uğramıştı. Quinat tüyler ürpertici açıklamalarını sürdürüyordu.

"Aban sonunda ölünce, cesedi anonimleştirme görevini Manoeuvre üstlendi. O lejyoner pek zeki biri değildi, işi titizlik göstermeden, balta ve kerpetenle halletti. Sonra da gidip onları Gravenchon'a gömdü. Issızlığın ortasına, kimsenin uğramayacağı ve asla Lejyon'la ilişki kurulamayacağı bir yere."

"Ya Chastel? Onun bu işteki rolü neydi?"

Quinat omuz silkti.

"Görünüşe rağmen, pek bir şeyi kontrol etmiyordu. Resmî görevlerine ek olarak, sadece birliğindeki muhtemel E sendromu belirtilerini gözlemlemesi gerekiyordu. O ve ben hiçbir zaman doğru dürüst anlaşamadık. Birçokları gibi o da benim 'yöntemlerimden' hazzetmiyordu, özellikle de Mısır'da olanlardan. Lejyoner Manoeuvre'e gelince... Onun hedefi filmi ele geçirmekti, benim emrimde çalışıyordu. Bobinin izini sürerken Szpilman ve şu ihtiyar onarıcıyla ciddi bir şeyler yakaladığında, ona eşlik ettim. 'Tanıklardan' bizzat kurtulmak istiyordum."

Lucie Sharko'nun patlamak üzere olduğunu seziyordu.

"Gözleri çalmak niye?" diye sordu sert bir sesle.

Coline Quinat ayağa kalktı.

"Benimle gelin..."

Burnundan soluyan Sharko polis kalabalığı arasından bir yol açtı. Quinat onları geniş ve temiz bir bodruma götürdü. Çenesiyle eski, gri bir halıyı işaret etti. Meseleyi kavrayan Lucie halıyı yuvarladı ve ortaya çıkan küçük kapağı açtı. Burnunu kıvırdı: Aşağıda, dehşet duruyordu.

Ufacık bölmede, içinde gözyuvarı çiftleri yüzen onlarca kavanoz vardı. Mavi, siyah, yeşil irisler sıvılar içinde dönüp duruyordu... Lucie, tiksintiyle, kaplardan birini komisere uzattı. Coline Quinat gözlerini dikkatle kavanoza dikti. Gözbebeklerinde uğursuz bir şey parlıyordu.

"Gözler... Işık, sonra görüntü, sonra göz, sonra beyin, sonra da E sendromu... Her şey birbirine bağlı. Şimdi anlıyor musunuz? Biri diğeri olmadan var olamaz. Bu gözlerin çoğu, E sendromunun yayıldığı gözler. Tıpkı Jacques Lacombe ve babam gibi, beni de oldum olası büyülemişlerdir. Gerçekten mükemmel ve değerli organlar. Elinizdekiler, aptal lejyonerlerin ağabeyi Akim Aban zannettikleri Muhammed Aban'a aitti. Parmaklarınızın arasında bir 'ilk hasta'nın gözlerini tutuyorsunuz, hanımefendi. Belki de

asla açıklayamayacağımız bir şekilde, kendiliğinden o sendromu emmiş ve beyne ileterek yapısını değiştirmiş olan bu gözler, özenle muhafaza edilmeyi hak etmiyor muydu?"

Artık yaşlı kadının gözbebeklerinden, Lucie'nin tanımlamayı başaramadığı bir tür delilik fışkırıyordu. İnançlarının sonuna kadar gitmek için her şeyi yapmaya hazır insanların hırsından doğan bir delilik. Lucie olduğu yerde karanlığa gömülmüş Sharko'ya baktı ve sonra Coline Quinat'yı dirseğinden yakalayıp üst katta bekleyen adamlara doğru götürdü. Kadını emniyet kuvvetlerinin ellerine teslim etmeden önce, sordu.

"Hayatınızın geri kalanını hapiste geçireceksiniz. Yaptıklarınız buna değer miydi gerçekten?"

"Hem de nasıl, bilemezsiniz!"

Ve Quinat ona gülümsedi. Lucie o anda, hiçbir parmaklığın o sırıtışı asla hapsedemeyeceğini anladı.

"Görüntüler, genç hanım... Her yer, gitgide daha çok şiddet içeren görüntülerle dolu. Bilgisayarları ve video oyunları karşısında sersemleşmiş çocuklarınızı düşünün. Küçüklüklerinden itibaren görüntünün saltanatı tarafından bozulan o kolay şekillendirilebilir beyinleri düşünün. Yirmi yıl önce, bunlar yoktu. Fırsatınız olursa, Eric Haris, Dylan Klebold ve Joseph Whitman'ın cesetlerine ait otopsi raporlarına bir göz atın. O ergenler ellerinde tüfekle liseleri basıp hareket eden her şeye ateş ettiler. Beyin amigdalalarına bakarsanız, körleşmiş olduğunu görürsünüz. Ve aslında bütün gezegenin kendi soykırımına koştuğunu anlarsınız."

Dudaklarını sıkıp tekrar araladı.

"Herkesin başına gelebilir. E sendromu herhangi bir evde, herhangi bir insanı vurabilir. Belki de yarın sıra siz veya çocuklarınıza gelecektir, kim bilir?"

Başka bir şey eklemedi. Polisler onu götürdüler.

Buz kesen Lucie, gürültü çıkarmadan, tek başına bodruma geri indi. Âdeta tüm gücü tükenmiş, bitkin düşmüştü. Tek bir

isteği vardı: Evine dönüp kızlarına sarılmak ve yatmak. Sharko, hâlâ son acılarını haykırarak kendisine bakan onlarca gözün karşısında oturuyordu.

"Yukarı çıkacak mısın?" diye fısıldadı Lucie. "Çekip gidelim buradan. Dayanamıyorum artık."

Sharko cevap vermeden ona uzun uzun baktı ve derin bir iç çekerek ayağa kalktı.

Sonuna kadar gitmişlerdi. Hayal edilebilecek bütün delilikleri açığa çıkaran, geri dönüşsüz bir yolculukta, dehşetin sonuna kadar. İnsanların, ülkelerin, dünyanın delilikleri... Şiddet görüntülerinin saltanatı tarafından köleleştirilmiş, kaos içinde yaşayan bir dünya.

Sharko merdivenin üst tarafındaki elektrik düğmesine bastı. Muhammed Aban'ın irisleri bir salise parladıktan sonra, bodrumun karanlığında ebediyen söndüler.

Her şey bitmişti...

Sonsöz

Bir ay sonra.

Sables-d'Olonne kumsalının kocaman, altın rengi hilali, ağustos güneşi altında uzanıyordu. Lucie, füme camlı gözlüğü arkasına saklanmış gözleriyle, kovalarına ıslak kum dolduran ve kürekleriyle oynayan çocukları Clara ve Juliette'i izliyordu. Havada birkaç martı dönüp duruyor, okyanustan ılık ve ağır bir uğultu yükseliyordu. Her tarafta, plajın her metrekaresini paylaşan insanlar mutluydular. Sahil kalabalıktan kararmıştı.

Lucie, bir saatten kısa bir süre zarfında onuncu kez, mendireğe doğru baktı. O her an gelebilirdi. O, Franck Sharko, bir aydan fazladır kafasını meşgul eden adam. Yüzü hiç sönmeyen küçük bir ışık gibi, içinin derinliklerinde saklı duran kişi. Coline Quinat'nın tutuklanmasından sonra, kaçamak kucaklaşmalara fırsat tanıyan, TGV ile yıldırım hızıyla gidiş gelişler ayarlayarak, sadece üç defa görüşmüşlerdi. Buna karşılık, neredeyse her akşam telefonlaşmışlardı. Bazen söyleyecek bir şey bulamıyor, kimi zaman da saatlerce sohbet ediyorlardı. İlişkileri yoklama ve sakarlıklar eşliğinde kuruluyordu.

O konuyu açmaktan kaçınmaya gayret etseler de, son davaları zihinlerinde silinmez bir iz bırakmıştı. İçlerindeki acının kabuk bağlaması zaman alacaktı. Tutuklanmasını izleyen saatlerde, Coline Quinat her şeyi anlatmıştı. Yüksek rütbeli askerlerin, gizli servis üyelerinin, bazı politikacı ve bilim insanlarının isimlerini

vermişti. Askerî Sağlık Hizmetleri'nin yerin on metre altındaki gizli bir tesisinde, E sendromu ve derin beyin stimülasyonuna vakfedilmiş, geyriresmî bir araştırma ve beyin cerrahisi merkezi kurulmuştu. Orada, deneysel protokoller incelenip geliştiriliyor ve cerrahi ameliyatlar yapılıyordu. Yavaş yavaş ama muhakkak, bazı sivri akıllılar birbiri ardına düşeceklerdi. Elbette dosya hâlâ soruşturma aşamasındaydı, devlet sırrı meselesi işleri kolaylaştırmıyordu, ama ödemesi gerekenler pek yakında yaptıklarının bedelini ödeyeceklerdi. Normal olarak...

Lucie bir su birikintisi içinde oturan ikizlerine döndü yine. Kalabalık dolayısıyla, onlara yanından ayrılmamalarını tembih etmişti. Kızlar birkaç metre ileride gülerek oynuyorlardı. Bir kova, bir kürek ve mutluluk... Video oyunları yoktu artık, Lucie bütün oyun konsollarını atmıştı. Kızlarını görüntüler dünyasından, özlerinde var olan şiddetten, zihinlere yaptıkları zararlı etkiden azami ölçüde korumalıydı. En basit şeylere, o eski tahta veya plastik oyuncaklara, elişleri ve kes-yapıştır resimlere geri dönmek lazımdı. Teknolojinin gelişimiyle her şey çok hızlı kayboluyordu. Quinat bir bakıma haklıydı: Dünya hangi duvara toslamaya gidiyordu?

Tatilin bitmesine bir hafta kalmıştı. Lille'e geri dönmek, apartman dairesine kapanmak ve düşünmek gerekecekti. Geleceği, her şeyin fazla süratli aktığı bir hayatta iyileştirilmesi gereken yarınları düşünmek. Lucie, avucuna doldurduğu kumu parmakları arasından akıtarak kendi kendine, polislik yapmadan yaşayamayacağını, başarılı olamayacağını tekrarladı. İşi, hücrelerinin derinliklerine işlemiş bir gen gibiydi. Mesleği Lucie Henebelle olmasını sağlıyor, ona derin kimliğini kazandırıyordu. Buna karşılık, kendini geliştirebileceğini, daha iyi bir anne ve daha iyi bir kız olabileceğini biliyordu. Bunu başaracağına yürekten inanıyordu. Her şey irade meselesiydi.

Hemen arkasında kumların özel bir şekilde çıtırdadığını işiten Lucie'nin yüzü kocaman bir tebessümle kaplandı. Geriye döndü. Sharko, keten pantolonu, kısa kollu, beyaz gömleği ve gözlerini

saklayan meşhur, tamir edilmiş gözlüğüyle karşısında duruyordu. Lucie ayağa kalktı ve ona sımsıkı sarıldı. Öpüştüler. Lucie elinin tersiyle yanağını okşadı.

"Çok özledim."

Sharko gözlüğünü çıkarıp gülümsedi, sırt çantasını kumun üzerine bıraktı ve çenesiyle ikizleri işaret etti. Elinde ufak bir paket vardı.

"Ne kadar tatlılar... Söyledin mi onlara?"

"Niye kendin söylemiyorsun? Utanıyor musun yoksa?"

"Bu sizin tatiliniz, üçünüzün. Geceleri oynadığınız kızmabirader partilerini bozan şahıs olmak istemem."

"Tabii ki söyledim onlara. Ve seni minik evimizde ağırlamaya hazırlar, ama bir şartla."

"Neymiş o?"

Lucie komiserin elindeki paketi gösterdi.

"Onları her görüşünde kestane şekeri getirmemen koşuluyla. Bundan nefret ediyorlar!"

Sharko paketi incelemek ister gibi havaya kaldırdı.

"Hakları var. İğrenç bir şey."

Komiser bir çöp kutusunun yanına gidip kestane şekerlerine son bir kez baktı ve torbanın dibine bıraktı. Kapağı kapattı. Kestane olayı bitmişti... Salata sosu da öyle...

Onu fark eden çocuklar koşup sevgiyle sarıldılar. Sharko ufaklıkları yanaklarından öpüp usulca saçlarını okşadı. Kızlar biraz top oynamak isteyince, birkaç dakika sonra geleceğine söz verdi ve bu arada iyi bir idman yapmalarını tavsiye etti. Sonra, pantolon paçalarını yukarı çekip, Lucie'nin yanına oturdu.

"Amirinden ne haber?" diye sordu genç kadın.

Sharko'nun dalgın bakışları çocuklara doğru döndü. Lucie bir erkeğin gözlerinde hiç bu kadar yoğun bir şefkat görmemişti.

"Bitti... Dün büyük patrona istifasını vermiş. Sekiz senecik kala, emekliliğini yaktı. Onca fedakârlık ve zorlu işlerden sonra... Meslek onu bitirdi."

"Ya senin işin... Nanterre'deki görevin? Biz ikimiz... Tüm bunları düşündün mü?"

Komiser bir avuç kum alıp dikkatle tanelerin parmakları arasından kayışını izledi.

"Birkaç yıl önce, Nord'da bir oyuncak dükkânı açmak için her şeyi bırakmıştım, biliyor musun? Sonra, üniversitede yeniden kriminoloji okumaya başladım. Ve ardından..."

Lucie'nin gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Dalga mı geçiyorsun? Sen? Oyuncak dükkânı?"

Sharko çantasının içini karıştırıp siyah odun kömür vagonuyla birlikte, 0 ölçek Ova Hornby lokomotifini çıkardı. Oyuncak güneşin altında parlıyordu.

"Dükkânın adı 'Küçük Sihirli Dünya' idi. Artık yok. Onun yerinde bir video oyun mağazası var."

Lucie boğazında bir yumrunun büyüdüğünü hissetti. Sharko çok duygusal konuşuyordu.

"Küçük Sihirli Dünya, ne hoş..."

Komiser başıyla onayladı. Şimdi tüm dikkatini ufka vermişti.

"Hayatımda bir parantez açmak istiyordum. Küçük kızımın büyüdüğünü göremeye zaman ayırmak. Bir zamanlar benim de onun gibi olduğumu ve aklımızda kalan en güzel anıların, ebeveynlerimizin yüzlerininkiler olduğunu hatırlamak istiyordum."

Lokomotifi özenle çantasının üzerine bıraktı.

"Biliyor musun, soruşturma sırasında önemli bir şey yaşandı. Benim hayatımda büyük yer tutan biri gitti. Sanırım, sadece bana asla duymak istemediğim bir şeyi açıklamak için orada bulunan biri."

"Beni korkutmaya başlıyorsun."

"İçin rahat olsun. Onu bir daha asla görmek istemiyorum. Ve bunun tek bir yolu var: İlerlemek. O yüzden, birkaç gün sonra, ben de büyük patronu görmeye gideceğim... Ona diyeceğim ki..."

Juliette geldi ve Sharko'nun sözünü keserek gidip dondurma alıp alamayacağım sordu. Lucie hızla, on metre ileride, mendireğin üzerinde bulunan dondurmacıya göz attı. Kızına eşlik etmek için ayağa kalkmak istedi, ama Sharko bileğinden yakaladı.

"Dur, bırak da bitireyim. Her şey şimdi çıkmalı içimden."

Lucie çocuğa para uzattı.

"Clara'yla beraber gidin ve çabucak geri dönün, tamam mı?"

Juliette başıyla annesini onayladı. İki kız tatilci kalabalığı arasından ileri atıldılar. Lucie kızlarını uzaktan gözlerken, Sharko yeniden kumla oynamaya koyuldu.

"Şey diyordum, patrona istifamı vereceğim. Eğer... Eğer beni istiyorsan. Yürüyüp yürümeyeceğini bilmiyorum. Eski alışkanlıklarım var, hem sonra... trenlerim için özel bir oda gerekecek ve ufaklıklar onlara dokunamayacaklar, çünkü..."

Lucie birden ona doğru eğilip sarıldı.

"Tamam mı yani? Sen mi Nord'a geliyorsun?"

Komiser çenesini Lucie'nin omuz çukuruna koyup gözlerini yumdu.

"Benim yaşımda, hâlâ birçok şey denenebilir, öyle değil mi? Pek diplomat olduğum söylenemez, ama bu ticarette iyi olmaya engel değil. Hem sonra... Hesabımda epey para var, müsrif biri değilimdir. Baksana, Eski Lille'in Yalnızlar Sokağı'ndaki Némo hâlâ satılık mıdır, sence?"

Lucie ellerini Sharko'nun gömleğinin altına sokarak şefkatle sırtını okşadı. Onun yanında geçirdiği bu anlara bayılıyor, hiç bitmesin istiyordu.

"Franck..."

Birkaç saniye susup sahilin uğultularını dinlediler. Kahkahalar, bağrışmalar, rüzgârın fısıltısı... Bu katıksız mutluluk anında

Lucie, okşamalar arasında, dondurma satılan küçük karavana doğru göz attı. Görüş alanından hareketli siluetler geçip duruyordu. Plaj tıklım tıkış doluydu. Boynunu uzattı ve o kargaşanın içinde dondurmalarını bekleyen beş altı kişi gördü. Kızlarından eser yoktu. Doğrulan Sharko tişörtünü çıkarırken, genç kadın biraz daha ileri kaydı.

"Franck, dondurmacının orada kızları görüyor musun? Birinin mayosu pembe, diğerininki sarı."

Sharko ayağa kalkıp güneş gözlüğünü taktı. Lucie de ayaklandı, boğazı hafifçe sıkıldı. Gözleriyle plajı, deniz kenarını taradı. Güneşin altına terk edilmiş kova ve kürekleri fark etti. Bakışı karavanın önündeki kuyruğa geri döndü. Çocuklar, aileler, güneşi yansıtan camları göz kamaştıran yüzlerce araba...

"Onları gördüğünü söyle bana!"

Sharko cevap vermedi. Tavrında bir şey değişmişti. İlkin mendireğe doğru yürüdü, sonra adımlarını hızlandırdı ve sonunda koşmaya başladı. Lucie sağı solu gözleyerek onu takip etti. Aceleci adımlarının yağlı tenlerine kum sıçrattığı insanlar homurdanıyorlardı. Lucie dondurma kuyruğuna ulaştığında, nabzı şakaklarında atıyordu. Sırada bekleyenleri sorguladı.

"Evet, ben küçük ikizleri gördüm," diye yanıtladı bir kadın. "Bir adamla birlikte yola doğru gittiler."

Lucie derhal yola doğru atıldı. Zor nefes alıyor, asfalt ayaklarını yakıyordu. O mendireğin bir tarafına, Sharko diğer yanına koştu...

O zaman, Lucie'nin gırtlağının derinliklerinden bir çığlık yükseldi. Binyılları kat etmiş bir haykırış.

İçgüdüsel bir şekilde yavrusunun başına kötü bir şey geldiğini anlayan annelerin çığlığı.